

Evangeliet

forklaret efter

Spiritismen,

inneholdende

Udtydningen af Christi moralske Læresætninger,
deres Overensstemmelse med Spiritismen og Unvendelse
i de forskellige Forhold i Livet.

Af
Kardæk

Allan Kardeær,
Forfatteren til „Mandernes Bog“.

„Den eneste Tro, der kan staa urostelig
til alle Tider, er den, der stemmer overens
med hørmusen.“

Oversat fra Fransk efter Originalens 3die Udgave.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Boghandler Hagerup.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1868.

tailor and

polluted sites

14.3

Because *Catatanus* is a well-known genus of *Streptomyces*, it is often used as a model system for studying the biology of *S. coelicolor*. The genus *Catatanus* is characterized by its ability to produce a wide variety of secondary metabolites, including antibiotics, pigments, and enzymes. It is also known for its ability to form complex biofilms and to withstand harsh environmental conditions. The study of *Catatanus* has provided valuable insights into the molecular mechanisms underlying these processes.

296768 06115

Adopting strict environmental rules might not increase

...marinadai?

Wissenschaft und Politik 19

.8631

Forord af Oversætterne.

—the same message is sent to each of the two countries.

Ødet vi overgive denne Bog til vore oplyste Landsmænd, hvilte vi ikke undlade at ledsgage den med nogle Ord, der navnlig ere fremtalde ved den Modstand, Spiritismen møder hos Mange. Vi finde os saa meget mere opfordrede dertil, som vi selv ere urekkeelige Tilhængere af den spiritistiske Lære, hvilis Udbredelse vi onse og anse for gavnlig, og fordi Spiritismen fortjener en grundig Undersøgelse og Bedommelse af dem, der hidtil uden at kjende den ubetinget have forlasket den.

Man figer faaledes, at Spiritismen fornægter Christus. Vi skulle ikke i disse Linier udtale os om denne aldeles falske Menning, men kun henvisse til den foreliggende Bogs Indhold, der vil gjøre det klart, at Spiritismens Læresetninger netop ere byggede paa Christi Lære som Grundvold. Endvidere fremstiller man som noget Overnaturligt og Syndigt, at Menne-skene fremkalde Alander og modtage Meddelelser af disse. Dette kunne vi let imødegaa ved at auføre, hvad Christus selv har sagt:

"Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da jeg vil udbygde af min Land over alt Kjød; og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere." (Aposternes Gjerninger, 2det Kap. 17.)

Men foruden dette efter vor Mening uforkastelige Vidnesbyrd om en mulig og tilladelig Forbindelse med Nandeverdenen, skulle vi endnu henvisse til, hvad der herom er udtaalt i denne Bog paa flere Steder, og hvoraf det formentlig vil fremgaa, at vor Forbindelse med Nanderne paa ingen Maade er noget Overnat-

tursigt, men derimod er begrundet i en Naturlov, som det engang, naar Skaberen finder, at den rette Tid dertil er kommen, vil lykkes Videnskaben at gennemtrænge og opstille som enhver anden uforkastelig Lov, der er bygget paa videnstabelig Undersøgelse.

Før dem, der ønske at gjøre nærmere Bekjendtskab med Spiritismen, tor vi anbefale Læsningen af følgende Voger, udgivne af Forfatteren til den her foreliggende:

„Hvad er Spiritismen eller Andelseren?“

„Andelverdenen, Spiritismens Principer om Sjælens Udsædighed etc.“

og vi ere overbeviste om, at man, ved at studere den spiritistiske Lære, ikke vil finde Noget, der strider mod den sunde Fornuft, og at man vil komme til Erkendelse om, at enhver Tro, som strider mod Fornuften, er falsk; thi kun gennem Sandhed og Lyset gaaer Vejen til Gud.

Kjøbenhavn, Mai 1868.

Indhold.

Indledning	1.
Denne Vogs Driemed. — Den spiritistiske Læres Berettigelse. — Den universelle Control af Overensstemmelsen i Andernes Lære. — Historiske Anmerkninger. — Sokrates og Plato, den christelige Idees og Spiritismens Forberedere.	

Første Kapitel. „Teg er ikke kommen for at omstyrte Loven.“	32.
---	-----

De tre Aabenbarelser: Moses, Christus og Spiritismen. — Baandet mellem Videnskab og Religion. — Andernes Meddeleser: Den nye Era.

Andet Kapitel. „Mit Rige er ikke af denne Verden.“	42.
--	-----

Det tilkommende Liv. — Christi Rige. — Dets Standpunkt. — Andernes Meddeleser: En jordisk Kongeværdighed.

Tredie Kapitel. „I min Faders Hus er der mange Boeliger.“	49.
---	-----

Sjælens forskellige Stader under dens omvankende Tilstand. — Forskellige Kategorier af behoede Klober. — Jordens Bestemmelse. — Aarsagen til de jordiske Elendigheder. — Andernes Meddeleser: Høiere og ringere Klober. — Præbesses- og Ubsøningeklober. — Klobernes Fremkridt.

Fjerde Kapitel. „Ingen kan see Guds Rige, uden at han fodes paam“.	61.
--	-----

Opstandelsen og Reincarnationen. — Familiebaandene styrkes ved Reincarnationen og brybes, hvis der kun var en enkelt Tilværelse. — Andernes Meddeleser: Incarnationens Grænder. — Er Incarnationen en Straf?

Femte Kapitel. „Salige ere de, som førge.“ 76. Side.

Det Næfærdige i Lidelerne. — Narsagen til Lidelerne kan hidrøre fra en tidsrig Erfarenheds. — Førglemmelse af det Forbigangne. — Motiver til Resignation. — Selvmord og Galstab. — Andernes Meddelelser: Den rette Maade at bære Lideler. — Det Onde og Mådet der imod. — Lykken er ikke af denne Verden. — Labet af elskede Personer. — Tidlig Bortgang fra Verden. — De bedste Mennesker dø tidligt. — Frivillige Pinsler. — Den virkelige Ulykke. — Melankoli. — Frivillige Prevelser. — Den sande Ubhøring, som medfører Beskyttelse. — Skal man gjøre Endre på Næstens Præsenter? — Er det tilladt at forstørre Livet for en Syg, der lider uden Haab om Helsbredelse? — Opoffrelse af sit eget Liv. — Fordelen ved at lide for Andre.

Sjette Kapitel. „Christus, Trosteren.“ 109. Side.

Min Bynde er let. — Den lovebe Troster. — Andernes Meddelelser: Den hellige Aands Ankomst.

Syvende Kapitel. „Salige ere de, Fattige i Aanden.“ 115. Side.

Hvad man skal forståa ved de Fattige i Aanden. — Den, som opfører sig selv, skal fornedes. — Det, som er skjult for de Vise og Klog. — Andernes Meddelelser: Hormod og Odmyghed. — Det intelligente Menneskes Hverv paa Jorden.

Ottende Kapitel. „Salige ere de, som ererene af Hjerte.“ 129. Side.

Lad de smaa Børn komme til mig. — Synb i Tanker. — Utigt. — Den sande Renhed. — Urene Hænder. — Dersom din høje Hånd forårger Dig, da hug den af. — Andernes Meddelelser: Lad de smaa Børn komme til mig. — Salige ere de, som ikke see.

Niende Kapitel. „Salige ere de, som ere milde og fredsmelige.“ 143. Side.

Fornørmedler og Bold. — Andernes Meddelelser: Ejendragshed og Blidshed. — Taalmob. — Lydhed og Resignation. — Brede.

Tiende Kapitel. „Salige ere de Barmhertige.“ 150. Side.

Filgiver, for at I selv maa tilgives. — Forliger Eder med Eders Modstander. — Det Øfser, som er Gud velbehageligt. — Skjæven og Bjælsen i Øjet. — Dom ikke, for at I ikke selv skulle demmes. — Den, som er uden Skyld, kaste den første Sten. —

Andernes Meddelelser: Tilgivelse for Fornørmedler. — Overbørelse. — Er det tilladt at døde sin Næste, at udspredre sin Næstes Svagheder og aabenbare hans Uret?

Ellevte Kapitel. „Elf din Næste som Dig selv.“ 166. Side.

Det vigtigste Bub: »Gør mod Andre det, som Du vil, at Andre skulle gøre imod Dig.« — Signelsen om Kreditorerne og Skyldnerne. — Giv Keiseren, hvad Keiserens er. — Andernes Meddelelser: Kjærlighedens Lov. — Egoisme. — Tro og Broderkjærlighed. — Barmhjertighed imod Forbrydere. — Bor man vove sin Liv for at redde en Forbryder?

Tolvte Kapitel. „Elfer Eders Hjender.“ 181. Side.

At gjengælde Ondt med Gott. — Bore ikkeincarnerede Hjender. — Naar Nogen faaer Dig paa den høje Klub, saa vend ogfaa den venstre til. — Andernes Meddelelser: Om Hen. — Om Dusser.

Trettende Kapitel. „Lad din venstre Hånd ikke vide, hvad din høje Hånd bortgiver.“ 196. Side.

Om at gjøre det Gode uden Præl. — Den skjulte Trang. — Entens Skjær. — At byde Fattige og Kroblinge til Gæst. — At vide Tjenester uden at vente Gjengjeld. — Andernes Meddelelser: Den materielle og den moraliske Broderkjærlighed. — Belgjorenhed. — Medlidshed. — De Fader- og Moderløse. — Ulfatnemlighed mod Belgjore. — Den sande Belgjorenhed.

Fjortende Kapitel. „Er din Fader og din Moder.“ 221. Side.

Barnlig Kjærlighed. — Hvem er min Moder, og hvem ere mine Brodre? — Det kjædelige og det aandelige Slægtstab. — Andernes Meddelelser: Om Ulfatnemlighed hos Born.

Femtede Kapitel. „Uden Broderkjærlighed ingen Frelse.“ 234. Side.

Hvad der behoves til vor Frelse. — Signelsen om den gode Samaritan. — Det vigtigste Bub. — Pauli Forklaring om Broderkjærlighedens Reddeværdighed. — Uden Kirken findes ingen Frelse. — Uden Sandheden findes ingen Frelse. — Andernes Meddelelser: Uden Broderkjærlighed ingen Frelse.

Sextende Kapitel. „Man kan ikke tjene baade Gud og Mammon.“ 243. Side.

Om Rigdommens Anvendelse til Frelse. — Bogier Eder for Gjerrighed. — Christus hos Bachæus. — Signelsen om den onde

Side.		Side.
Nige. — Lignelsen om Talenterne. — Om Rigdommens Nøtte. Om den ulige Fordeling af Rigdom. — Andernes Meddeleser: Den rette Ejendom. — Om Rigdommens Anvendelse. — Den rette Anvendelse og Forsagelse af de jordiske Goder. — Om Disposition over Rigdom.		Tre og typende Kapitel. En eiendommelig Moral. 327.
Syttende Kapitel. „Bører fuldkomne.“ 264.		Hvo, som ikke harer sin Fader og sin Moder. — I skulle forlade Fader, Moder og Børn. — Lad de Døde begrave deres Døde. — Døz er ikke kommen for at bringe Fred, men Uenighed.
Attende Kapitel. „Mange ere de Kaldede, men Haa de Udvalgte.“ 280.		Fire og typende Kapitel. „Man skal ikke sætte sit Lys under en Skjæppe.“ 338.
Lignelsen om Bryllupsfesten. — Den trange Port. — Ikke alle de, som sige: Herre, Herre! ville indgaa i Himmelige. — Den, der har modtaget Mæget, har ogsaa Mæget at svare for. — Andernes Meddeleser: Den, der har, ham skal gives. — Man hjælder den Christne paa hans Gjerninger.		Lyset under Skjæppen. — Grunden, hvorfor Christus taler i Lignelser. — Gaa ikke til Hedningerne. — Det er ikke de Karle, der have Legen behov. — Det Mod, vi hente af Troen. — Om at bære sit Kors. — Den, som vil frælse sit Liv, skal miste det.
Nittende Kapitel. „Troen kan flytte Bjerge.“ 293.		Fem og typende Kapitel. „Søger, og I skulle finde.“ ... 348.
Troens Magt. — Kirkens Tro. — Betingelsen for en urolig Tro. — Lignelsen om det visne Tigentra. — Andernes Meddeleser: Troen er Moder til Haab og Kjærlighed. — Den guddommelige og den menneskelige Tro.		Hjælp Dig selv, og Gud vil hjælpe Dig. — See til Huglene under Himmel. — Stræb ikke efter at erhverve Dig Guld.
Tyvende Kapitel. „Arbeiderne i den sidste Time.“ 302.		Sex og typende Kapitel. „Hvad I have annammet for Intet, giver det for Intet.“ 355.
Andernes Meddeleser: De Sidste skulle blive be Første. — Spiriternes Hverv. — Arbeiderne i Herrens Bingsaard.		Den Gave at kunne helbrede. — Om betalte Forbonner. — Selgerne, der blev ubjagne af Templet.
Et og typende Kapitel. „Der vil komme falske Messias'er og falske Profeter.“ 309.		Syv og typende Kapitel. „Beder, og I skulle faae.“.... 360.
Man hjælder Treæt paa deis Frugt. — Profeterenes Hverv. — De falske Profeters Underværker. — Sæt ikke Lid til alle Ander. — Andernes Meddeleser: De falske Profeter. — Kjendetegn paa den sande Profet. — De falske Profeter i Anderverdenen. — Jeremias og de falske Profeter.		Bonnens Egenskaber. — Bonnens Kraft. — Bonnens Diermed. — Tankens Overforelse. — Bonnens Fortaaelighed. — Om Bonner for de Afsode og for lidende Ander. — Andernes Meddeleser: Den rette Maade at bede. — Om den Lykke, vi føle ved Bonnen.
To og typende Kapitel. „Hvad Gud har forenet, bør Menneskene ei adfylle.“ 322.		Otte og typende Kapitel. 376.
Egteskabets Noplösighed. — Skilsmisse.		Samling af spirituelle Bonner.

Indledning.

L. Denne Bogs Øiemed.

Man kan dele Evangeliets Indhold i fem Afsdelinger, nemlig: Christi Levnetshistorie, Miraklerne, Profetierne, de Ord, der ere Grundlaget for Kirkens Dogmer og endelig den moraliske Lære. Medens de fire første Afsdelinger ofte have været Gjenstand for Religionsstrid, saa har man ikke turdet angribe den sidste. Selve Vantroen maa boie sig for denne guddommelige Lov; den er et Terrain, hvor alle Troesbefjendelser kunne mødes, den er et Banner, hvorunder alle disse kunne finde Fred, thi den har aldrig været Gjenstand for slige religiøse Kampe, der saa ofte have været forte om Dogmerne. En Discussion om Moraliteten maatte have lort de forfælellige Secter deres egen Fordommelse, thi disse lagde mere Vægt paa dens mystiske end paa dens moraliske Deel, og det er dog kun denne sidste, der kan tjene til vor Forbedring og Fremgang. Denne Lære indeholder en Grundregel for Menneskenes Handlemaade i almindelighed og passer for alle Forhold i det private og offentlige Liv; den er med et Ord Principet i alle de af vores sociale Forhold, der ere byggede paa streng Netterdighed; den er endelig først og fremmest den bedste Bei at folge, naar vi ville opnaa Lykke i Fremtiden, idet den tillige hjälper os at hæve en Flig af det Slor, som for vort Die bedækker det tilkommende Liv. Det er udelukkende denne Afsdeling af Evangeliet, der behandles i denne Bog.

Alle Mennesker beundre den evangeliske Morallære, Alle erkjende, hvor opføjet den er, og tillige dens Nødvendighed; men Mange have bygget deres Menning paa det, de have hørt Andre udtale, eller holde sig ene til nogle Grundsatninger, der have vundet almindelig Anerkjendelse; meget Faar kjende den i dens Grundvold, og endnu Farre kunne have nogen Nutte deraf. Grunden hertil maa for en Deel sognes i den Vanstellighed, som der virkelig er ved at fortolke Evangeliet, der er ganske uforstaaeligt for den store Maengde. Det allegoriske og det mystiske Sprog, hvori det forsærlig er blevet holdt, er Grunden til, at Mange kun læse det, fordi de mene at opfylde en Pligt derved, ligesom de ofte opramse Bonner uden at opfatte disses Kjerner. De moraliske Forkrifter, der findes henstroede hist og her, men blive uklaare ved Massen af det øvrige Indhold, blive deraf næsten ubemærkede. Af denne Grund er det ikke let at samle det til et Hele og gjøre det til Gjenstand for særligt Læsning og Overveielse.

Man har rigtignok skrevet moraliske Afslinger, men Stilens moderne literaire Form beroyer dem den oprindelige Naivitet, der var en hos dem eiendommelig Hunde og et Bevis for deres øgte Oprindelse. Det samme er tilfældet med de mest udmærkede Regler i Morallæren, idet man kun har gjengivet dem i de almindeligste Udtale og endog har søgt at lade dem fremtræde i Ordsprogs- eller Talemaaders Form. Derved ere de ikkun blevne til Sentenser, der maa tabe en Deel af deres Indhold og Værd ved den Maade, hvorpaa de fremstilles, og ved, at man har fortjet de Omstændigheder, hvorunder de ere blevne til.

Vi tro at tjene Menneskeslægten ved her at samle og forklare de Satninger af Morallæren, der egentlig kunne danne en universel Morallovbog, og som er afgaaret til Brug for Enhver, uden Hensyn til hvilken af den christelige Religions Afdelinger han henhører. I Citaterne have vi bevaret alt det, der kan være gavnlig for Tankens Udvikling, idet vi kun have

ubeladt det, som ikke var nyttigt i dette Damed. Vi have fremdeles samvittighedsfuldt fulgt Sach's originale Oversættelse af Biblen, saavel som hans Inddeling af Versene. Men istedetfor at binde os til en chronologisk Orden, der vilde være umulig og uden egentlig Nutte i dette Arbeide, have vi afdelt og ordnet Versesatningerne methodisk efter deres Natur saaledes, at den ene faa at sige medvirker til den paafølgendes Udvikling. Men, idet vi stadig ansøre Kapitlernes og Versenes Numere, kan Enhver efter Forgodtbefindende rette sig efter den almindelige Inddeling.

Med dette for Øje have vi anset den simple materielle Fremstilling af Evangelierne for at være uden Betydning og have ladet det være os magtpaalgende at fremstille dem paa en Maade, saa Enhver maa kunne opfatte dem, idet vi forklare de mest usattelige Steder i dem og udvile deres Folger ved Anvendelsen i de forskjellige Samfundsforhold, og en saadan Fremstilling have vi forsøgt at give ved Bistand af de gode Aander, som yde os deres Hjelp.

Mange Steder i Biblen og Evangeliet saavel som hos de religieuze Forfattere ere uforstaaelige, og de forekomme os endog undertiden uformuftige, men dette hidrører fra, at vi manglende Nogen til den rette Opfattelse af dem. Denne Opfattelsens Nøgle besidder Spiritismen, og derom ere de overtydede, der alvorlig have tilsgenget sig denne Lære, og ved fortsat Studium ville de blive endnu mere befestede i denne Overbevisning. Spiritismen har været kjendt baade i Oldtiden og i alle de derpaa folgende Tidsalbere; man kan finde dens Spor overalt, i Skrifter, i Troeslærer og paa Monumenter. Samtidig med at den kaster et Lys over de tidligere Tiders Mysterier, opklarer den tillige Fremtiden for os. Til Fuldstændiggjørelse af vor Forklaring af Evangelierne have vi tilføjet nogle udvalgte Meddelesser, der ere dicterede af Aander i forskjellige Lande og ved forskjellige Medier. Saafremt disse Meddelesser være udgaede fra en eneste Kilde, vilde man

kunne tenke sig dem paavirkede af Mediet eller af den Kreds, hvorfra de ere udgaaede; men de forskjellige Sieder, hvorfra disse med hinanden overensstemmende Meddelelser ere komne, beviser, at Aanderne meddele sig i alle Lande og til Enhver uden Personsanseelse, naar de finde ham værdig og skiflet dertil^{*)}.

Denne Bog vil kunne benyttes af Alle, og Enhver kan heri hente Midler til at rette sin Handlemaade efter Christi Moral. Spiriterne ville for deres Bedkommende i denne Bog kunne finde Meget, der for dem specielt maa have stor Interesse. Takket være det Samkvem, som vi vide for Fremtiden altid vil bestaa mellem Menneskene og Aandeverdenen og hvorved den evangeliske Lov, der forklarer alle Nationer af Aanderne selv, ikke mere vil være et dødt Bogstav, da nu Enhver kan forsta den og ved aandelige Lederes Paamindelser stadig blive opfordrede til at følge den.

Aandernes Meddelelser ere Himsens Rost, der kommer for at oplyse Menneskene og opfordre dem til at følge Evangelists Lærdomme.

II. Den spirite Læres Berettigelse. Den universelle Control af Overensstemmelsen i Aandernes Lære.

Dersom den spirite Lære stammede ene fra Menneskene, saa vilde dens Anseelse kun staar i Forhold til de Menneskers Biden, der udbredte den, men Ingen, der lever her paa Jord

^{*)} Hvad Medierne angaaer, da have vi efter disse egent Forlangende undlaat at navngive dem, thi Navnene vilde ikke have funnet bidrage til at give Aandernes Meddelelser nogen større Værd, og en Opgiven af Navn vilde jo kun være en Tilfredsstillelse af Egenhærigheden, og derpaa sette de bedre og alvorlige Medier ingen Pris. De indsee, at deres Nolle er ganste passiv, og at Meddelelsernes Værd ikke forsøger deres personlige Fortjeneste; det vilde dersor være barnagtigt at mælde forståelig over et aandeligt Arbeide, hvori de kun have en nemlansk Del.

ben, kan gjøre Fordring paa at være i Besiddelse af Kundskab om Universets Sandheder. Hvis de Aander, der have gjort os bekjendt med denne Lære, havde aabenbaret den for et enkelt Menneske, saa havde man ingen Sikkerhed for dens høiere Oprindelse, med mindre man vilde ubetinget tro den, der paastod at have modtaget Meddelelser fra Aandeverdenen. Hvis man endog antog at kunne føste fuldkommen Tillid til hans Ord, saa vilde han dog i det heldigste Tilsætte kun vinde Tillit hos hem, med hvem han stod i det noeste Forhold, og han vilde da høist opnaa at samle en lille Kreds af Tilhængere, men det vilde aldrig lykkes ham at udbrede Troen paa hans Lære.

Gud har villet, at den nye Aabenbarelse skalde komme til Menneskeslægten paa en hurtigere og mere troverdig Maade; derfor har han paalagt Aanderne at udbrede den fra Pol til Pol, idet de aabenbare sig overalt, uden at give Nogen den udelukkende Forret at være delagtig deri. Et enkelt Menneske kan blive bedraget eller ogsaa bedrage sig selv, men der kan aldrig være Tale om Bedrag, naar Millioner see og høre et og det samme; deri ligger en tilstrækkelig Sikkerhed. Desuden kan et enkelt Menneske forsvinde, men med den store Mængde kan dette ikke ske; man kan brænde Bøger men ikke Aanden, og om man endog brændte alle Bøger, saa vilde Kilden til denne Lære derfor ikke være mindre undtommelig, og det fordi denne Kilde ikke har sit Udspring her paa Jordens, fordi dens Væld ikke kan standses, og Enhver kan øse deraf. Hvis der var Mangel paa Mennesker til at udbrede den, saa vilde der dog altid være Aander dertil, og disse kunne næae til Alle, medens Ingen kan tilintetgjøre dem.

I Virkeligheden er det altsaa Aanderne selv, som udbrede deres Lærdomme ved Hjælp af utallige Medier, hvis hidtil ubevidste og slumrende Evner de fremkalde og benyttte. Hvis disse Aander kun havde haft en eneste Tolk, saa vilde Spiritualismen, hvor begunstiget denne Tolk end kunde være, neppe være kendt; hvilket Standpunkt han end indtog i Sam-

fundet, vilde han dog møde Fordomme paa mange Steder, og han vilde ikke være bleven anerkjendt i nogen vid Kreds, hvor imod Aanderne, som meddele sig overalt, til alle Folkeslag, til alle Secter og Partier, have vundet en stor og udbredt Anerkendelse. Spiritismen er altsaa ikke nogen Nations færfilte Eiendom; den er uafhængig af alle Religionsbelyndelser, den tilhører ei heller nogen enkelt Deel af Samfundet, thi Enhver kan faae Meddelesser fra sine Slegtinge og Venner hisfides Graven. Det maa være saaledes, for at den kan sammenknytte hele Menneskeslægten med Broderskabets Vaand. Hvis den ikke gav Alle lige stor Ret, saa vilde den have givet Uenigheden Nøring, istedetfor at den nu udjerner al Strid.

Det Universelle i Aanderne Lære er det, som er Spiritismens Styrke og Grunden til den Hurtighed, hvormed den udbreder sig, thi medens et Menneskes Øst, selv ved Bogtrykkerkonstens Hjælp, vilde behøve Aarhundreder for at naae til Alle, saa tale nu Enfinden af Stemmer paa en Gang, paa alle Steder af Jordkloden, for at udtale en og samme Grundsetning og indprente denne saavel i den Oplyste som i den Uvidende, for at Ingen skal blive arvelos. Det er Fordelen, som ingen af de hidtil kendte Lærer have havt. Altsaa, da Spiritismen er en Sandhed, saa frygter den hverken Menneskenes Modstreben eller moralske Revolutioner og Jordklodens fysiske Forandringer, da intet af alt dette kan have Indflydelse paa Aanderne og deres Virksomhed.

Men dette er ikke den eneste Fordel, der følger af det Fortrin, der saa klart er givet Spiritismen af Forsynets Haand, thi Læren indeholder i sig selv en Gjendrivelse af enhver Modstand, der maatte opstaar ved den menneskelige Ergrjerrighed og Modsigelseshjælp.

Man veed at Aanderne ifolge den Forskjel, der er paa deres Egenkaber, langtfra ere i Besiddelse af Kjendskab til hele Sandheden, ja, at der ikke engang er givet dem Alle Evne til at gjennemtrænge alle Hemmeligheder, og at deres Biden

staar i Forhold til den Grad af Fuldkommenhed, de have opnaaet. Man veed ogsaa, at de lavere staende Aander ikke have større Kunskaber end Menneskene, ja endog ringere Kunskaber end enkelte begavede Mennesker, og at der blandt disse findes ligesom blandt Jordens Beboere flere, der ere indbildsle og bryste sig med falsk Verdom og tro at vide, hvad de dog ikke kende. Der findes ogsaa aandelige Systematikere, der udgive deres egne Ideer for Sandhed. Men det er ikke Aander af det mest ophoede Slags, det vil sige, de, der ere ganzle dematerialiserede, der have været i stand til at frigjøre sig for alle jordiske Ideer og Fordomme. Heraf følger, at enhver Aabenbarelse, der ikke udelukkende angaaer den moralske Lære, kun kan have en aldeles individuel Character, som man ikke maa sætte for megen Lid til, eftersom man kun kan betrætte det som vedkommende Aands personlige Menning, hvilken det vilde være ufligt at udbrede og skaffe Anerkendelse som virkelige Sandheder.

Fornuften er den bedste Maalestok, man i saadanne Tilfælde kan bruge, og man bør derfor uden Undtagelse underkaste alt det, der meddeles os af Aanderne, Forstandens Overbeværelse. Enhver Theori, der staaer i aabenbar Strid mod enten Fornuft, Logik eller Beviser, bør altsaa ubetinget forkastes, hvor afgærdig endog den Aands Navn er, der giver os den. Men denne Control kan dog i mange Tilfælde være utilstrækkelig, fordi alle Mennesker ikke have lige Evne til at overholde den, og tilmeld ere tilbørlige til at gjøre deres egen Dommekraft til Boldgiftsmand for Sandheden. Hvorledes handle da Menneskene, naar de i almindelige Tilfælde ikke kunne føste uindskrenket Tillid til deres egen Dommekraft? De soge Raad hos Andre, og Majoritetens Menning er afgjørende for dem. Saaledes bør de ogsaa handle med Hensyn til Meddelesser fra Aandeverdenen, thi denne forsyner os selv med Midler til at føge Sandheden.

Overensstemmelsen i Aanderne Lære er altsaa den bedste

Control, vi kunne benytte, men selv denne maa anvendes med megen Omhyggelighed. Det er derimod en meget usikker Control, naar et Medium selv adspørger flere Ander om et twilsoent Punkt, thi det er klart, at hvis han har at gjøre med en bedragerisk Aand, saa kan denne, idet den giver sig forskjellige Navne, gjentage en og samme Ting for Mediet. Der er eiheller tilstrækkelig Garanti i at have enslydende Meddelelser fra Medier i en og samme Forsamling, thi de kunne Alle være underkastede en fælles Indflydelse. Den eneste tilstrækkelige Garanti for Rigtigheden af Aandernes Meddelelser bestaaer i Overensstemmelse mellem de spontane Aabenbarelser, der ere os givne samtidig ved Hjælp af et stort Antal Medier, der ere fremmede for hverandre og som befinde sig i forskjellige Lande.

Man maa vel legge Mærke til, at her ikke er Tale om Meddelelser af underordnet Natur, men kun om saadan, der berøre selve den spiritiske Læres Grundsatninger. Erfaringen godtgjør, at naar et nyt Princip skal løses, saa skeer det uopfordret samtidig paa flere Steder og paa en og samme Maade, om just ikke med en Righed i Formen. Naar det behager en Aand at danne et System, der er bygget paa dennes egne Ideer og som strider mod Formusten, saa kan man være vis paa, at dette System ikke vil vinde nogen stor Udbredelse, og at det vil falde sammen for de enstemicke, men ganske afgivende Meddelelser, der gives samtidig paa andre Steder. Man har havt flere Exempler paa, at dette er skeet. Det er denne Overensstemmelse, der har gjort det muligt med Sikkerhed at forene alle de partielle Systemer til et samlet Hele, medens man i Spiritismens første Tid, og førend man hændte de Love, der forenede den synlige med den usynlige Verden, gav Fenomenerne en Forklaring, der stemmede overens med Enhver persons personlige Anskuelser. Det er til denne Grundpille, vi støtte os, naar vi udbrede et af Lærens

Principer, og vi paastaar ikke dens Rigtighed, fordi de stemme overens med vores egne Ideer. Vi ville ikke opstille os som Sandhedens højeste Boldgiftsmænd, og vi sige ikke til Nogen: „Tro dette, thi det er os, som sige det.“ Den Menning vi udtaale som vor egen, omst vi kun betragtet som en personlig Menning, der kan være rigtig eller uregtig, da vi ikke ere mere usikre end nogen Anden. Det er ikke, fordi vi have tilsagnet os en Gætning, at vi betragte denne som en Sandhed, men det er, fordi den har faaet Beviskraft ved den ovenfor omtalte Overensstemmelse.

Da vi modtage Meddelelser fra henved et Tusinde alvorlige spirituelle Samfund, der ere udbredte over Jordklodens forskjelligste Egne, ere vi i stand til at kontrole de Principer, der ere uttalte og som stemme overens, og det er denne Fremgangsmaade, der hidtil har ledet os i vores Arbeider, ligesom det er den, der fremdeles vil lede os paa de nye Veie, som det er Spiritismens Hverv at undersøge. Idet vi faaedes opmærksom studere de Meddelelser, der ere komne os tilhærende fra forskjellige Steder, saavel her som i Udlændet, ere vi ved disse Meddelelseres føregne Natur komne til Erhjendelse om, at der ytrer sig en Tilboielighed til at slaa ind paa en ny Vei, og at Dieblifikket er kommet til at gjøre et Skridt fremad. Disse Meddelelser, der ofte skee i uklare Ord, ere undertiden blevne ubemærkede af dem, som have modtaget dem, og der er Andre, der tro, at kun de alene have faaet dem. Bare disse nu fremkomne enkelvis, saa vilde de aldeles intet Værd have for os, men det er kun Overensstemmelsen, der giver dem Bethydning. Naar da Dieblifikket er kommet til at udtale dem for Verden, vil Enhver let kunne erindre at have modtaget ligelydende Meddelelser. Det er denne almindelige Bevægelse, som vi hellige vor udelte Opmærksomhed ved Bistand af vores aandelige Beuledere, der hjelpe os at bedømme, hvorvidt vi skulle udføre en Handling eller afholde os derfra.

Denne universelle Control er en Garanti for Spiritismens Fremtid og for den Enighed, hvormed den heldig vil kunne tilbagevise alle modstridende Theorier. Grunden til, at „Aanderne Bøg“ samt „Mediernes Bøg“ ere blevne saa vellykkede og have gjort Fremgang blandt Menneskene, er, at man overalt har faaet Bekræftelse af Aanderne paa Rigtigheden af det, som disse Bøger indeholde. Hvis Aanderne fra alle Sider havde modtagt deres Indhold, saa vilde disse Bøger for længe siden have delt Skjæbne med ethvert andet Hjernehindring. Selv Pressens Understøttelse vilde da ikke have kunnet redde dem fra Skibbrud, medens de nu, endog berovede denne Støtte, have fundet en udbredt Læsefreds, fordi de blev understøttede af Aanderne, hvis Velwillie har en langt større Kraft end Menneskenes Modarbejden.

Lad os antage, at nogle Aander sik isinde at dictere Noget, der strider imod de fornaevnte twende Bøger, og lad os endvidere antage, at nogen af dem af Ondskab vilde give urigtige Meddelelser for at skade Spiritismen i dens Udbredelse, da vilde saadanne Modsigelser dog ikke kunne vinde nogen Fremgang, eftersom de ville blive modtagte af Aanderne fra alle Sider. Man bør altsaa sikre sig de velvillige Aanders Samtykke, for man fremtræder med et myt System i deres Navn. Hvad ville endog alle Bagtaleres Bevisførelse indvirke paa Mængdens Menning, naar Millioner af venskabelige Stemmer, der tale til os fra alle Hjørner af det uendelige Rum, komme for i hver Familiekreds at bekæmpe dem? Har ikke allerede i denne Henseende Erfaringen bekræftet Theorien? Hvad er der blevet af alle disse offentlige Udtalelser, der, som man sagde, skulde tilintetgjøre Spiritismen; har nogen af dem endog kunnet standse dens Fremgang?

Den Overensstemmelse i Principet, som er eiendommelig for Spiritismen, er endnu en yderligere Sikkerhed mod de Forvarsknninger, den er utsat for ved Secter, der kunne faae isinde at benytte den til egen Fordel og tilpasse den efter Godt-

besinbenbe, thi det vil mislykkes for Enhver, der vil forsøge paa at bringe den ud af den Bane, som Forsynet engang har bestemt for den, og det af den simple Grund, at Aanderne, ved deres Læres Overensstemmelse, ville forhindre enhver Tilføjning af Læren, som maatte afvige fra Sandheden.

Af alt det Foranforte fremgaer en Hovedsandhed, nemlig: at Enhver som vil prove at sætte Dæmning for de nu vedtagne og fastslaaede Ideers Strom, kan vel foraarsage en ubetydelig Standsnings, men vil hverken nu eller endnu mindre i Fremtiden kunne sætte sin Billie igennem og standse Strommen.

Det er en Selvfølge, at de Meddelelser, der gives af Aanderne om de endnu ikke opklarede Punkter i Læren, aldrig kunne blive nogen selvstændig Lov, saa længe disse Meddelelser ere enkeltevis givne, og at de altsaa kun bør skønkes Tiltro med en vis Reservation.

Det vil altsaa være nødvendigt at bruge den største Forsigtighed ved at udbrede slige Meddelelser, og hvis man anseer det for Pligt at gjøre dem bekjent i en videre Kreds, saa bør man fremstille dem som individuelle Menninger, der kunne være mere eller mindre troværdige, men som dog behøve nærmere Bekræftelse. Det er denne Sikkerhed, man maa afvente, forend man fremstiller en Grundsetning som absolut Sandhed, hvis man ikke vil udsætte sig for at blive beskyldt for Letfind eller Lettroenhed.

De høiere Aander give deres Meddelelser med en overordentlig Visdom, thi kun efterhaanden berore de Lærens Hovedspørgsmaal, idet de tage Hensyn til, hvorvidt Menneskene ere blevne modtagelige for Sandheder af en høiere Natur, og derefter vælge de det Dieblik, som de finde gunstigst for Udbredelsen af de nye Ideer. Dette er Grunden til, at de ikke strax, da Spiritismen begyndte at trænge frem, meddelte Alt, og endnu i denne Tid have de ikke gjort det; de give aldrig efter for de Menneskers Utaalmodighed, der ville plukke Frugten, forend den er moden. Man vil dersor ikke paa nogen Maade

kunne fremskynde den Tid, som af Forsynet er bestemt til enhver Tings Fremkomst, thi, hvis man vil prøve derpaa, nægte de ophoede og alvorlige Aander at hjelpe os, hvorimod de letfindige Aander, for hvem Sandheden ikke har noget Værd, svare paa ethvert Spørgsmaal. Deraf faaer man altid modsigende Svar, naar man henvender sig til dem. Disse Erfaringer ere ikke støttede paa vor individuelle Theori, men ere stadfastede overalt og ere yderligere begrundede i den Maade, hvorpaa de alvorlige Aander finde det tjenligst at meddele sig for os. Det er klart, at naar en Aand udtaler Noget paa et Sted, medens Missioner af Aander sige det Modsatte andre Steder, saa vilde det være absurd at faaest Lid til, hvad den ene har sagt; og at opstille sin enestaaende Menning som den rigtige ligeoverfor alle andres, vilde hos en Aand være ligefaat ulogisk som hos et Menneske. Naar de virkelig ophoede Aander føle, at de mangle tilstrækkelig Kundskab om et dem forelagt Spørgsmaal, saa svare de aldrig paa en bestemt Maade, men de erklaere, at de kun kunne svare efter det Standpunkt, de indtage, og de raade os selv til at vente, indtil vi kunne faae deres Svar bekræftet andetsteds fra.

Hvor stor, skjøn og rigtig en Idee end kan være, saa er det dog umuligt, at den ved sin første Fremtraeden kan samle alle Meninger om sig i Overensstemmelse. De Stridigheder, som kunne reise sig derover, ere naturlige Folger af den Gjoering, som enhver ny Idee medfører, men de ere nødvendige for at bringe den rene Sandhed frem for Dagens Lys, ligesom det ogsaa er væsentligt, at Kampen ikke opførtes, men strax begynder, for at en falsk Fortolkning af Ideerne itid maas kunne blive trængt tilbage.

Det er hverken os eller noget andet Menneske og ikke heller er det en enkelt Aand, der har givet Impulsen til den spiritiske Være, men det er en uendelig Masse af Aander, der efter Guds Billie have givet Meddeleser over hele Jordkloden.

Derfor ligger den spirite Væres væsentligste Charaeter, dens Ørlyd og dens Autoritet. Gud har villet, at Lærens Love skulle opføres paa en mækkelig Grund, og deraf har han ikke villet lade den hvile paa en Enestes skræbelige Skuldre.

For den mægtige Domstol, hvis Sæde indtages af de mest højtstaende Aander, og som hverken er influeret af Coterier, Rivalitet, Secter eller Nationer, er det, at al Modstand, Kræjerrighed og alle Fordringer paa personlig Overlegenhed man skytte sammen, og vi ville selv knuses, hvis vi ville gjøre vores egne Ideer gjældende i Modsetning til disses ophoede Forskrifter. Det er ene denne Domstol, der skal afgjøre alle twivsommne spiritiske Spørgsmaal, som skal udjevne enhver Uenighed og vise, paa hvis Side Retten er.

Den almindelige Overensstemmelse i de spiritistiske Meddeleser begynder allerede nu at vise sig, og det indeverende Aarhundrede vil ikke udlobe, førend Læren er trængt igennem i hele sin Fylde, saa at Alt, hvad der er uklart, vil komme til at staa for os i en bestemt Skikkelse, thi i Løbet af denne Tid ville mægtige Aander have faaet det Hverv at lade deres Rost høre, for, naar først Jordbunden er tilstrækkelig bearbeidet, at samle Menneskene under et fælles Banner.

I midlertid kunne de, der svæve i Ubished om, hvilket System de skulle følge, iagttagte den Netning, som den almindelige Menning tager, thi denne er et sikret Tegn paa den Bei, som en Majoritet af Aanderne vil vælge med Hensyn til de forskellige Punkter af sine Meddeleser, og dette viser den, der er uvist, hvilket System der er det rigtige.

III. Historiske Anmerkninger.

Før riktig at kunne forstaa visse Steder i Evangeliet er det nødvendigt at hænde Bethydningen af flere Ord, der ofte forekomme deri og som betegne Sædernes og det jødiske Folks Standpunkt paa Christi Tider. Da disse Ord, som ikke mere for os have den samme Bethydning som for Jøderne, ofte ere blevne uriktig fortolkede, have de udbredt et Slags Uklarhed over Evangeliet.

Samaritanerne.

Efter den mellem de ti Stammer opstaede Uenighed, blev Samaria Hovedstad i Provinsen af samme Navn for nogle af Stammerne i Israel. Efterat den var blevet ødelagt og efter opbygget flere Gange, blev den under Romernes Herreddomme en af de vigtigste Byer i Palæstina. Herodes, kaldet den Store, forskjønnede den ved at reise pragtfulde Monumenter, og, for at smigre Augustus, gav han den Navnet Augusta.

Samaritanerne laa næsten altid i Krig med Kongerne i Juda. Et dybt Nag, der stammede fra Alstillelsens Tid, vedligeholdt sig altid mellem de to Stammer, og det i en saa høj Grad, at de søgte at undgaa enhver Slags gjensidig Verorelse. For at udvide Kloften, indførte Samaritanerne Reformer i deres Gudsdyrkelse og opførte et eget Tempel, for ikke at have nødig at drage til Jerusalem, for der at feire deres religieuze Fester. De anerkendte kun den Deel af de fem Mose-Bøger, som indeholder Loven, og de forkastede alt Andet, der senere blev tilføjet. Deres Bøger vare skrevne med hebraiske Skrifttegn af det eldste Slags, og de orthodoxe Jøder betragtede Samaritanerne som Vanværende, samt hadede, fordomte og forfulgte dem. Den væsentligste Aarsag til disse to Stammers Fjendstab maa fornemmelig ses i deres afvigende religieuze Anskuelser, og det uagtet deres Tro havde

samme Oprindelse; Samaritanerne kunne betragtes som den Tids Protestantør.

Endnu i vor Tid træffer man Samaritaner i nogle Egne af Østerland. De følge Mose Lov med mere Strenghed end de andre Jøder, og indgaa kun øgtefælelige Forbindelser i deres egen Stammee.

Nazaræerne.

Den gamle Lov kaldte dem Nazaræer, der aflagde et Væste om Renhed i Sæder enten for et vist Tidsrum eller for hele Levetiden. De forpligtede sig til Rydslshed, Afholdenhed fra stærke Drifte og til at lade deres Skjæg vase. Samson, Samuel og Johannes den Dober vare Nazaræere.

Senere brugte Jøderne dette Navn til alle Christne, for derved at betegne dem som Tilhængere af Jesus af Nazareth.

Med dette Navn har man ogsaa betegnet en kætterst Sect, fra de første Aarhundrede af den christelige Era, der ligesom Secten Ebioniterne, hvis Lære de fulgte i visse Punkter, sammenblandede den mosaiske Gudsdyrkelse med de christne Dogmer. Denne Sect forsvandt i det fjerde Aarhundrede.

Tolderne.

I det gamle Rom kaldte man de Maend, hvem det var overdraget at opkøre Skatter og andre Statsindtægter, saavel i Rom som i andre Dele af Riget, for Toldere. De kunne sammenlignes med de under de ældre franske Regjeringer ansatte Generalforpagtere. Den Fare og det Tab, de vare udsatte for, gjorde dem mindre noieregnende med Maaden, hvorpaa de erhvervede sig Rigdomme, hvilke hos Mange vare en Frugt af Udpresninger og uretmæssige Fordele, som de tilvendte sig. Navnet Tolder blev senere anvendt paa dem, hvis Forretning bestod i at styre de offentlige Pengeanliggender, ligesom ogsaa de underordnede Personer, der gjorde Ejendele

derved, blev tillagt dette Navn. I vores Tider bruges dette Ord i en ond Bethydning om samvittighedsløse Lagerkarle og Pengeforretningsmænd, og man siger ofte „han er begjærlig som en Tolder; han er rig som en Tolder“, naar man taler om en Mand, som paa en uhaederlig Maade har erhvervet en Formue.

Skattpaalaet var den af den romerske Regjerings Foranstaltninger, som Jøderne mindst kunde finde sig i og som de viste den største Modstand. Den var Almøg til flere Opør, og da man ansaa Skatbetaling som stridende mod Loven, gjorde man den til et religiøst Stridsspørgsmaal. Der dannede sig endog et mægtigt Parti, anført af en vis Juda, kaldet Gaulonite, der satte sig til Opgave at negte enhver Skatudredning. Da Jøderne afflyede enhver Betaling af Skat, hadde de ogsaa dem, der skulle oppebare denne, og herfra stammede deres Aversion for Tolderne, mellem hvilke der dog vel ogsaa kunde findes nogle agtvoerdige Folk, men man foragtede dem paa Grund af deres Bestilling, og man ringeagtede endog dem, der sogte deres Selssab; de fornemme Jøder vilde have anset sig for vancerede ved at holde Omgang med dem.

Der gaves endnu et Slags ringere Oppeborselsbetjente, hvis Hverv det var at opkræve Accise ved Byernes Porte, og disse havde ogsaa deres Deel i den Foragt, der blev viist Tolderne.

I Evangeliet bruges ofte Ordene „Tolder“ og „Synder“ som ensbetydende; ved „Synder“ mentes der ikke Mennesker, der forte et syndefuld Levnet, men man tenkte sig derved Personer, der sogte slet Selssab og som hontette Folk ikke kunde have Omgang med.

Pharisæerne.

Dette Navn kommer af det hebraiske Ord Parash, hvilket betyder Adskillelse eller Deling. Traditionen var et meget vigtigt Punkt i den jodiske Theologi. Den bestod i en

Samling af Fortolkninger, der efterhaanden vare givne over den hellige Skrifts Bethydning og som endelig vare blevne Troesartiller. Disse vare blandt de Lovlyndige en Gjenstand for uafsladelige Stridigheder, der ofte kun angik Ord eller former, ligesom Middelalderens theologiske Stridigheder og folkaftiske Spidsfindigheder, og herved blev der givet Anledning til Oprættelsen af forskjellige Secter, der hver for sig paastod at være i Enebesiddelse af den rette Sandhed og derfor, som det almindelig skeer, hjertelig afflyede hverandre.

Den mest indflydelsesrige blandt disse Secter var Pharisæernes, der havde en jodisk Lovlyndig ved Navn Hillel til Anfører; han var født i Babylon og var Stifter af en berømt Skole, der lærte, at man kun maatte føste Tro til Skriften. Sectens Oprindelse regnes fra Året 180 eller 200 før Christi Fodsels. Pharisæerne bleve fulgt til forskjellige Tider, men især under Hyrkan, som var Jødernes Høpperstapræst og Konge, Aristobulus og under Alexander, Konge i Syrien. Da imidlertid denne Sidste havde gjengivet dem deres Ejendomme og Samfundsrettigheder, satte de sig atten i Besiddelse af Magten og beholdt denne indtil Jerusalems Forstyrrelse, Året 70 i den christelige Tidsregning, paa hvilken Tid deres Navn forsvandt som selvstændig Stamme, paa Grund af det jodiske Folks Adspillettsel.

Pharisæerne toge virksom Deel i de religiøse Stridigheder. Da de bladt fulgte Lovens Bhydende om den udvortes Gudsdyrkelse og vare opfyldte af en brændende Iver for at gjøre Profelyter samt vare Fjender af alt Nyt, saa fremtonede de en stor Strenghed i Principer, forenet med en smaalig ydre Fromhed; men under alt dette skulde de deres slette Sæder, Hovmod og især en hoi Grad af Ergjerrighed. Religionen var dem mere et Middel til deres ørgjerrige Hengifters Fremme end Gjenstanden for en oprigtig Tro. De praledde med Øyden og viste den i det Ydre, og derved er-

hvervede de sig en stor Indsydelse, sif Ord for at være hellige Personer og blevne meget mægtige i Jerusalem.

De troede eller paastode idet mindste at tro paa et Forsyn, Sjælens Uddelighed, Straffens Evighed og de Dodes Opstandelse. Christus, der fremfor alt satte Prismaa Hjertets Egenskaber og som foretrak Alanden, der levedegjor, for Bogstavet, der dæber, sogte stadig under sin Mission paa Jorden at opsløre Pharisæernes Hykleri, men derved blevne hans bitterste Fjender, og de forenede sig derfor med Upperste-præsterne for at oprøre Folket mod ham og fremkalde hans Undergang.

De Skriftkloge.

Dette var en Benevnelse, der hovedsagelig blev brugt om Skriverne hos Kongerne i Juda samt om visse Intendanter ved de jodiske Armeer. Senere blev dette Navn brugt til at betegne de Lovlyndige, der læste og fortolkede Mose Lov for Folket. Disse gjorde selles Sag med Pharisæerne og delte deres Anskuelser om at bekæmpe alt Ryt; derfor indbefatter Christus dem i en og samme Fordommelsesdom.

Synagoge.

Dette Ord betyder Førsamling. Der var kun eet Tempel i Judea, nemlig Salomons Tempel i Jerusalem, hvor man feirede den med store Ceremonier forbundne høitidelige Guds-tjeneste. Søderne gjorde Pilgrimsvandringer derhen hvært Aar til de fornemste Fester, saasom Paaske-, Indvielses- og Tabernakelfesten. I samme Hensigt gjorde ogsaa Christus flere Reiser derhen. De andre Bher havde ingen Templer, men kun Synagoger, det vil sige Bygninger, hvori Søderne samledes Sabbathdagen for i Forening at opsende Bonner under Vedning af de Eldste, de Skriftkloge og Presterne i Menigheden; man oplæste ogsaa der Stykker af de hellige Bøger, som blevne forklarede og udvillede. Enhver, som vilde, kunde

betære de Andre, og derfor har Christus, uden at være Preest udtalt sin Lære i Synagogerne paa Sabbathsdagen.

Efter Jerusalems Forstyrrelse og det jodiske Folks Adspættelse tjente Synagogerne dem til Templer, hvori de høitidigholdt deres religieuze Fester.

Saduæerne.

Dette var en jodisk Sect, som dannede sig henimod Aaret 248 for Christus og som kaldtes saaledes efter dens Stifter Sadoc. Saduæerne troede hverken paa Sjælens Uddelighed eller paa Legemets Opstandelse, ligesom heller ikke paa gode eller onde Engle. Imidlertid troede de paa Gud, men da de ikke ventede at finde et Liv efter dette, tjente de kun Gud for timelige Fordelers Skyld, og det var kun heri, de troede paa hans Forsyn; derfor var sandselig Tilfredsstillelse, efter deres Anskuelse, Livets vigtigste Maal. Hvad Skriften angaaer, saa holdt de sig kun til Texten af den gamle Lov; de vilde ikke erkjende Traditionen og ikke heller indlade sig paa nogen Fortolkning. Gudsdyrkelsens hære Ceremonier satte de langt høiere end gode Gjerninger og den rene og simple Udøvelse af Loven. De vare altsaa den Tidsalders Materialister, Deister og Sensualister. Denne Sect var ikke talrig, men den indbefattede Personer af Vigtighed og blev til et politisk Parti, der bestandig stod i Opposition til Pharisæerne.

Essæerne.

Dette var en jodisk Sect, der opstod omtrent Aar 150 for Christi Fødsel paa Maccabæernes Tid, og hvis Medlemmer, der beboede et Slags Kloster, indbyrdes dannede et moralisk-religiøst Selskab. De udmarkede sig ved milde Gæder og strenge Øyder samt læste Kjærlighed til Gud og Næsten og troede paa Sjælens Uddelighed samt paa Opstandelsen. De levede i Coelbat, fordomte Trældom og Krig, offrede, hvad de eiede, til det fælles Bedste og befattede sig

med Agerhyrning. I Modsatning til de sandelige Saduceer, der benegtede Sjælens Uddelighed, og til Phariseerne, der kun strengt overholdt de ydre Ceremonier, samt kun brugte Dyden som et Skin, toge Esæerne ingen Deel i de Stridigheder, som herskede mellem disse to Secter. Deres Levemaade nærmeste sig meget til de første Christnes, og deres moralske Grundsatninger have bragt nogle paa den Tanke, at Christus hørte til denne Sect, forend han begyndte sin Mission blandt Menneskeslægten. Det er derimod vist, at Christus maa have kjendt denne Sect, men der foreligger intet Bevis, for at han har hørt til den, og Alt, hvad man har skrevet for at bevise dette, er kun en tom Forudsætning.

Therapeuterne.

Dette Ord stammer fra det Græske og betyder at tjene eller pleie, det vil sige, at være Guds Tjenere eller Læger. Dette var ogsaa en jødisk Sect, der var samtidig med Christus og som hovedsagelig havde nedsat sig i Alexandrien i Egypten. De havde meget tilfælles med Esæerne, hvis Læresætninger de fulgte, og ligesom disse helligede de sig til Udvælseren af alle Øyder. Deres Høje var overordentlig farvelig. Idet de hyldede Coelibatet og hengave sig til et ensomt Livs Betragtninger, dannede de en virkelig religiøs Orden. Philon, en jødisk Filosof af den platoniske Skole i Alexandrien, er den Første, som har omtalt Therapeuterne, og han har gjort dem til en jødisk Sect. Eusebius, St. Hieronimus og andre Kirkesædere henregne dem til de Christne. Hvad enten de nu være Jøder eller Christne, er det klart, at de saavelsom Esæerne varer Forbindelsesledet mellem Jødedom og Christendom.

IV. Sokrates og Plato, den christelige Ides og Spiritismens Forberedere.

At Christus har kjendt Esæerne, berettiger os ikke til den Slutning, at han hos dem skulde have fundet Kilderne til sin Vare, ligesaa lidt som vi tor antage, at han vilde have faaet andre Anstuelser, hvis han havde levet i andre Omgivelser. Store Ideer fremtræde aldrig pludselig, thi de, som have Sandheden til Grund, have altid Forløbere, der tilbels berede dem Veien. Maar da Tiden er komnen, vil Gud lade et Menneske fremtræde, som har faaet det Hverv at samle, ordne og fuldstændiggjøre de adskilte Elementer, for deraf at danne et Hele, og saaledes vil der ikke fremkomme nogen ny Idee, uden at der samtidig med dens Tilblivelse ogsaa vil findes Aander, der ere tilboelige at anerkjende den. Dette har ogsaa været Tilfaldet med den christne Idee, om hvis Grundsatninger man havde Begreb allerede flere Aarhundreder forend Christi og Esæernes Tid, og hvilken Sokrates og Plato have beredt Veien.

Sokrates har ligesom Christus Intet skrevet eller idemindste ikke efterladt sig noget Skriftligt. Ligesom Christus maatte Sokrates lide en Forbryders Død og faldt som Offer for Fanatismen, fordi han havde angrebet den bestaaende Troeslære og hævet den virkelige Dyd over Sylleriet og det Blændende i Gudsdyrkelsens udvortes former, kort sagt, fordi han havde bekæmpet de religiøse Fordomme. Ligesom Phariseerne anklagede Christus for, at han fordærvede Folket med sin Vare, saaledes blev ogsaa Sokrates af sin Tids Phariseere — thi hver Tid har sine Phariseere — anlaget for at fordærvе Ungdommen ved at udbrede sine Læresætninger om en eneste Gud, Sjælens Uddelighed og et tilkommende Lv. Vi kjende kun Christi Vare af hans Disciples Skrifter, og hvad Sokrates lærte, kjende vi kun ved Platos Optegnelser. Vi tro det nødvendigt at samle her de mest fremtrædende

Punkter af Sokrates' Lære, for at vise dens Overensstemmelse med Christendommens Principer.

De, som mene, at denne Sammenligning er en Profanation og sige, at der ikke kan drages nogen Parallel mellem en Hedenborg og Christi Lære, ville vi svare, at Sokrates' Lære ikke var hedenborg, efterdi den havde til Niemed at bekæmpe Hedenborgsabet, og at Christi Lære, der var mere fuldstændig og luttret end Sokrates', ikke kan forringes ved Sammenligningen. Menneskeslægten har nu naaet det Standpunkt, hvorfra den kan see det Lys, der hidtil har været skjult for den, og den er nu moden nok til at skue det uden at blive blandet; man maa kun bellige dem, der ikke ville see. Tiden er nu kommen, at man skal betragte Tingene i deres hele Virkelighed og ikke fra det smaaalige og indskrenkede Standpunkt, hvorfra Seecternes og Kasternes Interesser hidtil have set dem.

De herefter følgende Citater bevise yderligere, at paa samme Tid som Sokrates og Plato havde en Tolelse af Christendommens Idee, indeholder deres Lære tillige Spiritismens Grundprinciper.

Uddrag af Sokrates' og Platons Lære.

I. Mennesket er en incarneret Sjæl. For dens Incarnation eksisterede den forenet med de oprindelige Typer: Ideerne for det Gode, Sande og Skønne. Naar Sjælen adskiller sig fra disse, idet den incarneres, taber den dog ikke ganske Bevidstheden om sin tidligere Tilstand og nærer et mere eller mindre levende Ønske om at vende tilbage dertil igen.

Mere klart og tydeligt kan man ikke betegne det intellektuelle Princips Uafhængighed af det materielle. Den forestaende Sætning omtaler tillige Læren om Sjælens Præexistents og om den slumrende Intuition, den bevarer om en anden Verden, som den tragter efter at kunne komme tilbage til; — om Sjælens Liv efter Legemets Død, dens Bortgang

fra den spirituelle Verden for at incarnere sig og dens Tilbagevenden til denne Verden efter Døden; den indeholder endelig Spiret til Læren om de faldne Engle.

II. Sjælen er ved det materielle legemlige Hylster hindret i klart og tydeligt at bestue Gjenstande af en højere Natur; det svimler for den, fordi den binder sig til Ting, som ifølge deres Natur ere underkastede Forandring, hvorimod den, hvis den var i stand til at fatte sin egentlige Oprindelse, maatte blive fort hen mod Alt, hvad som er rent, evigt og udødeligt, og da dens eget Væsen er af samme Natur, heftet den sig dertil af al sin Kraft, og kan den opnaa dette, vil dens Forvirring opøre, thi den vil være forenet med det, som er uforanderligt. Har et Menneske opnaaet dette, da har han erhvervet sig det, man kalder for Wisdom.

Det Menneske, som betragter Tingene fra et jordisk eller materielt Standpunkt, kan ikke opfatte disses rette Natur; for rigtig at kunne forstaa dem, maa man see dem ovenfra, det vil sige fra et aandeligt Standpunkt. Den sande Vise bør da, om man saa tor sige, isolere Sjælen fra Legemet, for uheldet at kunne see med Aandens Øine. Det er dette, vi lære af Spiritismen. (See 2det Kapitel Nr. 5).

III. Saalænge Legemet lever, og saalænge Sjælen er bunden til dette, kunne vi aldrig naaet til Malet for vores Ønsker, nemlig Sandheden. Legemet er os til Hinder i mange Retninger, fordi Nødvendigheden byder os at drage Omsorg deraf. Desuden er det Grunden til Ønsker, Begjærigheder, Frygt, Hjernespind og Taabeligheder, saa det er besværligt for Sjælen at frigjøre sig og handle viist. Men naar det er umuligt, saalænge Sjælen er forenet med Legemet, at opfatte Tingene i deres rene Sandhed, saa maa deraf følge, at man enten aldrig lærer Sandheden at kende eller først lærer det efter Døden. Vi tor altsaa med Grund haabe, at naar vi ere blevne befriede for Legemets besværlige Vaand, kunne vi samtale med ligesaa frie Væsener, og da

ville vi lære Tingenes Oprindelse at kjende. Dersor beslittede sande Filosofer sig paa at kunne mode Doden med Ro, og den forekommer dem heller ikke skæklig.

Heri udtales Principet om Sjæleevnerne, der ere omtaagede ved de legemlige Organer, og om disse Evners Udvilning efter Doden. Her kan dog kun være Tale om de mere luttrede incarnerede Aander; de mindre fuldkomne kunne ikke være mente hermed.

IV. Naar den urene Sjæl befinder sig i den aandelige Tilstand, nedtynget den og drages uvillaarlig efter hen mod den materielle Verden, fordi den føler en Nædsel for det Usynlige og Immaterielle; dersor vanker den, som man figer, om mellem Monumenter og Grave, hvor man ofte har funnet see Skyggefantomer, der ere Gjenfærd af dem, hvis Aand har forladt Legemet uden at være luttret, og som dersor bevare noget af den materielle Form, hvorved Diet stundom bliver istand til at opfatte dem. Det er ikke de gode, men de onde Menneskers Sjæle, der vanke om paa disse Steder, hvorved de lide Straffen for deres onde Gjerninger i deres henrundne Liv, og de ville vedlive at vandre om her, indtil deres jordiske Tilboieligheder bringe dem til at sege en ny materiel Tilværrelse, og de ville da upaavtivlig besidde de samme Fejl, som de havde i deres sidste Tilværrelse.

Det er ikke alene Incarnationens Principer, som her ere omtalte; men det er ogsaa de Sjæles Tilstand, der endnu ere under Materiens Indstydelse, der her beskrives paa samme Maade, som Spiritismen har lært os det, naar vi have fremfaldt nogle af disse Aander. Men Sokrates figer endnu mere, nemlig at Reincarnationen i et materielt Legeme kun er en Folge af Sjælens lave Standpunkt, og at de luttrede Aander ere fritagne dersor. Spiritismen lører os det samme, men den tilføier, at den Aand, som har fattet gode Beslutninger under sin omvankende Tilstand og som er i Besiddelse af erhvervede Kundsfaber, medbringer ved sin Reincarnation farre

fejl, flere Dyder og flere intuitive Ideer, end den havde i sin foregaaende Tilværrelse, og at saaledes enhver ny Incarnation for den er et intellectuelt og moralist Fremskridt.

V. Efter Legemets Død fører Geniet (Daimon eller Demon), som er bestemt til at følge os gennem Livet, os til et Sted, hvor alle de mødes, som skulle føres til Hades for at dommes, og efterat de have opholdt sig der den nødvendige Tid, blive disse Aander atter forte ind i dette Liv og det i talrige og lange Perioder.

Det Foranstaende er ogsaa vor Lære om Skytsenglene eller Skytsaanderne og om de paa hinanden følgende Reincarnationer, efter en længere eller kortere Tid tilbragt i Aandeverdenen.

VI. Dæmonerne opfylde det Rum, som stiller Himmel fra Jorden; de ere det Led, som forener det store Hele med Guddommen, og da denne aldrig meddeler sig directe for Menneskene, er det ved Dæmonernes Mellemkomst, at den gjør dette, at den taler til dem, enten under deres Sovn eller i vaagen Tilstand.

Ordet Dæmon havde ikke den slette Betydning i Oldtiden som i den nyere Tid. Det brugtes ikke udelukkende om onde Aander, men om alle Aander i almindelighed. Blandt disse fremhævede man de overlegne Aander, som man kaldte for Guder; de mindre ophoede kaldte man Dæmoner, og disse stode i directe Forbindelse med Menneskene. Spiritismen lører ogsaa, at Aanderne befolkede Rummet; at Gud kun meddeler sig for Menneskene ved de mere ophoede Aanders Mellemkomst, hvis Hverv det er at overbringe hans Billie, og at Aanderne meddele sig for Menneskene saavel under disses Sovn som i vaagen Tilstand. Ifstedsfor Ordet Dæmon behøver man kun at bruge Ordet Aand for at finde Overensstemmelsen med Spiritismen; og vil man bruge Engel ifstedsfor Dæmon, faa har man den christne Læres Begreb derom.

VII. Filosofens væsentligste Arbeide (saaledes som Socrates og Plato opfattede det) er at drage den størst

mulige Omsorg for Sjælen, ikke saa meget for dette Livs Skyld, der kun varer et Dieblik, som med Hensyn til Evigheden. Da Sjælen er udødelig, handler man klogt, naar man hørnede lever med dette Maal stadtig for Die.

Christendommen og Spiritismen have den samme Lære.

VIII. Da Sjælen er immateriel, maa den, efter at have endt sin Vandring her paa Jorden, komme til en Verden, der er usynlig og immateriel, ligesom Legemet ved dets Oplosning vender tilbage til Materien. Man maa dog gjøre Forskjel paa den intrete og virkelig immaterielle Aand, der ved at tilegne sig Bidenslab og ophoede Tanker søger at nærmre sig Guddommen, i Modsetning til den Aand, der er mere eller mindre frængslet af de materielle Baand, der hindrer den i at hæve sig mod Guddommen og drager den tilbage til de Steder paa Jorden, hvor den før færdedes.

Som man seer opfattede Socrates og Plato meget godt de forskjellige Grader af Sjælens Dematerialisation, men de paastode, at der maa være Forskjel i Aandernes Stilling i den anden Verden, som en Selvfolge af den større eller mindre Grad af den Luttring, de have opnaaet. Det, som de have lært ved Intuition, beviser Spiritismen ved de talrige Exempler, den har givet os.

IX. Hvis Døden var det samme som Menneskets fuldkomne Tilintetgjørelse, saa vilde dette være en stor Fordel for de Onde, idet de ved Døden vilde blive befriede for deres Legeme, Sjæl og alle deres Laster. Den, som ikke har smykket sig med nægte Øyder, men har vandret Ødens Vej, kan rolig vente den Time, han skal gaa over til den anden Verden.

Med andre Ord vil dette sige: at Materialismen, der troer paa og forkynder Tilintetgjørelsen efter Døden, vilde ekslore alt moralst Ansvar for tidligere Handlinger for Nonsense, og følgelig opmunstre os til det Onde; endvidere, at den Onde kun kan vinde ved Tilintetgjørelsen. Paa den anden Side siger, at kun det Menneske, der har forbedret sig og erhævet

sig Øyder, kan rolig vente Overgangen til det andet Liv. Spiritismen viser ved de Exempler, den daglig giver os, hvor besværlig Overgangen fra det ene Liv til det andet og Indtrædelsen i Aanleverdenen er for den Onde.

X. Legemet gjengiver altid et Billede af den Omsorg, man har haft for det, eller de ulykkelige Begivenheder, der kunne have rammet det. Saaledes forholder det sig ogsaa med Sjælen. Naar den er skilt fra Legemet, viser den først tydeligt sin egentlige Characteer, Tilboieligheder og de Indtryk, som enhver af dens Handlinger i Livet har efterladt. Den største Ulykke, der kan hende et Menneske, vilde saaledes være at gaa over i den anden Verden med en Sjæl, der er bethinget af Forbrydelser. Du seer, Callicles, at hverken Du eller Polus eller Gorgias kunne bevise, at man bor føre et andet Liv, som vilde være til vor Nutte, naar vi ere dernede. Af alle disse forskjellige Meninger er der en eneste, som er uretfærdig, nemlig: det er bedre at lide end at begaa en Uretfærdighed; og at man fremfor Alt bor beflitte sig paa, ikke at synes men at være god. (Socrates' Samtale i Fængslet med sine Disciple).

Her finder man igjen et andet Hovedpunkt, som nu bliver bekræftet af Erfaringen, nemlig, at den ikke intrete Sjæl bevarer de Ideer og Tilboieligheder, den Characteer og de Lidensslaber, den havde paa Jorden. Er ikke den Læresætning: „Det er bedre at lide end at begaa en Uretfærdighed“ overensstemmende med den christelige Lære? Det er den samme Tanke, som Christus giver os ved den Lignelse: „Naar Nogen slaaer Dig paa den hoire Kind, saa vend den venstre til.“ (See 12te Kap. 7. 8.)

XI. En af disse to Ting maa vi antage: enten er Døden en fuldstændig Tilintetgjørelse, eller den er Sjælens Overgang til et andet Sted. Hvis der ikke var noget Liv efter dette, vilde Døden være liig disse sjeldne Mætter, som vi tilbringe uden at drømme og uden Bevidsthed om os selv. Men, naar Døden kun er en Forandring af Op-

holdssted, naar den er Overgangen til et Sted, hvor de Døde skulle mødes, hvilken Lykke vilde det da ikke være at træffe dem, man har fjendt her i Livet; det vilde være min største Hornioelse nærmere at undersøge Beboerne paa dette Sted, og der ligesom her at kunne sjælne mellem de virkelig vise og dem, som tro at være det, men dog ikke ere det. Men det er nu Tid at skilles; jeg for at do, I for at leve. (Socrates til sine Dommere.)

Socrates troede altsaa, at de Mennesker, der havde levet paa Jorden, gjenfandt og gjenkjendte hverandre efter Doden. Spiritismen viser os, at de Forbindelser, Menneskene have havt paa Jorden, fortsættes, saa at Doden hverken er et Øphør eller en Afbrydelse af Livet, men en Forvandling, der ikke tilintetgør Individualiteten.

Hvis Socrates og Plato havde fjendt de Læresætninger, som Christus fem Hundrede Aar efter forklarede, og dem som Aanderne nu give os, kunde de ikke have talt anderledes. Héri er intet Overraskende, naar man betanker, at de store Sandheder ere evige, og at de fremstredne Aander maa have fjendt disse, for de kom paa Jorden, hvortil de have medbragt dem. Socrates og Plato samt de andre store Filosofer fra deres Tid kunne senere have været blandt dem, som varre givne Christus til Bisstand i hans guddommelige Mission, og Christus kunde have valgt netop disse, fordi de mere end Andre varre i stand til at fatte hans ophoiede Lære; endelig kunne de nu være blandt de Aander, som ere komme for at bringe Menneskene til Sandhedens Erkendelse.

XII. Man maa aldrig gjengelde Uret med Uret, og man maa aldrig gjøre Nogen noget Ondt, hvormeget Ondt han end kan have gjort os. Der gives imidlertid kun saa Mennesker, der ville folge denne Læresætning.

Er det ikke det samme Princip som Broderkjærlighedens, der byder os ikke at gjengelde Ondt med Ondt og at tilgive voore Fjender?

XIII. Paa Frugterne skal man kjende Træet. Man skal bedomme enhver Handling efter dens Bevæggrund, og man kan kalde den slet, naar den har en slet Aarsag, og god, naar dens Beveggrund er god.

Den Læresætning: „Det er paa Frugten, man skal kjende Træet“ findes gjentagen flere Gange i Evangeliet.

XIV. Rigdommen er en stor Frister. Ethvert Menneske, som elsker Rigdom, elsker hverken sig selv eller det, som er i ham, men derimod Noget, der er ham endnu mere fremmed end det, som er i ham. (See 16de Kap.)

XV. De kraftigste Bonner og de skjonneste Offre behage Gud mindre end den dydige Sjæl, som stræber efter at ligne ham. Det vilde ikke være godt, hvis Guderne toge mere Hensyn til vore Offre end til vor Sjæl, thi paa denne Maade vilde de største Syndere formaa disse til at vise sig gunstige imod dem. Men, nei, kun de kunne med Rette kaldes retfærdige og vise, som ved deres Ord og Handlinger opfyldte det, de skynde Guderne og Menneskene. (See 10de Kap. Nr. 7, 8.)

XVI. Jeg kalder det Menneske lastefuldt, der elsker Legemet mere end Sjælen. Den sande Kjærlighed findes overalt i Naturen og opfordrer os til at bruge vor Fornuft; man opdager den endogsaar i Stjernernes Bevægelse. Det er Kjærligheden, som pryder Naturen med sit grønne Teppe, den smykker sig og opslaaer sin Bolig der, hvor den finder Blomster og Bellagt. Det er endelig Kjærligheden, som giver Fred blandt Menneskene, som beroliger Havet, standser Stormens Magt og sender Sønnen til Smerten.

Den broderlige Kjærlighed, der bør forene hele Menneskeslægten, omtaler Plato i sin Theori, der betragter den som en Lov i Naturen. Socrates havde sagt: „Kjærligheden er hverken en Gud eller en Dødelig men en stor Dæmon“, det vil sige, en stor Aand, der styrer den universelle Kjærlighed; disse Ord ere især lagte ham til Last.

XVII. Dyden kan ikke læres; den er en Gave fra Gud til dem, der besidde den.

Dette er paa lidt nær den christelige Lære om Maademidlet, men er Dyden en Gave fra Gud, saa er dette en Kunst, der vises dem, som faae den, og det ligger da nær at spørge, hvorfor den ikke ffjenkes Alle. Betragtet fra et andet Punkt kan man sige, at naar den er en Gave, saa har Besidderen deraf ingen egen Fortjeneste ved at have tilkempet sig den. Spiritismen utdaler sig tydeligere herom; den siger nemlig: at den, som besidder Dyder, har erhvervet sig dem ved egne Anstrengelser i sine paa hinanden følgende Tilværelser, ved efterhaanden at frigjøre sig for sine Ufuldkommenheder. Maademidlet er den Kraft, som Gud giver ethvert Menneske, der har en god Willie, til at afslægge det Onde og udføre det Gode.

XVIII. Der findes hos Enhver af os en naturlig Tilbørlighed, nemlig den, lettere at kunne opdage Andres Fejl end sine egne.

Evangeliet siger: „Du seer Skjæven i din Broders Øje men ikke Bjellen i dit eget.“

XIX. Naar Lægerne famle iblinde ved Behandlingen af Sygdommen, saa er det, fordi de kun behandle Legemet men ikke tage Hensyn til Sjælen, og naar det Hele er i Norden, er det umuligt, at en enkelt Deel deraf kan befinde sig vel.

Spiritismen giver os Nøglen til den Forbindelse, der bestaaer mellem Sjæl og Legeme, og beviser, at de gjenfödig indvirke paa hinanden. Den aabner altsaa en ny Vei for Lægevidenskaben, idet den paaviser den egentlige Aarsag til flere Sygdomme og derved giver Videnskaben Midler ihænde til at bekæmpe disse.

XX. Man kan sige, at alle Mennesker ligefra deres Barnealder gjøre mere Ondt end Godt.

Disse Sokrates' Ord berøre det vigtige Factum om det Ondes Overvægt her paa Jorden. Det er et Spørgsmaal, som ikke vil kunne løses, uden man har Vished om, at der

gives flere beboede Kloder, og uden at hænde Jordens Bestemmelse, paa hvilken der kun boer en ringe Brodel af Menneskeslægten. Spiritismen er den eneste Videnskab, som opklarer os dette Mørke, og vi have nærmere udviklet dennebare i de følgende Kapitler 2, 3 og 5.

XXI. Det er Bisdom, naar man ikke indbilder sig at vide det, man ikke veed.

Disse Ord hentyde til de Mennesker, der bedomme det, de ikke hænde. Plato fuldstændiggjør denne Socrates' Tanke, idet han siger: „Lad os først forsøge, om vi kunne gjøre Menneskene mere retsfindige i deres Tale, og hvis dette ikke lykkes os, da ville vi ikke behybre os derom, men kun søge Sandheden. Lad os altsaa stræbe efter Oplysning, men lad os ikke være uretfærdige“. Saaledes hør Spiriterne handle mod enhver af deres Modstandere, enten disse bekæmpe Læren af personlige Hensyn eller af Overbevisning om dens Mangler. Dersom Plato levede nu, vilde han finde, at Forholdene i Nutiden næsten stemme overens med dem paa hans Tidsalder, og han vilde nu kunne bruge de samme Ord, som han dengang utalte. Ogsaa Socrates vilde, hvis han kunde see Nutiden, finde Mennesker, der vilde spotte over hans Tro paa Alandeverdenen, og som vilde behandle ham og hans Discipel Plato som Taaber.

Det var hans offentlige Udtalelser af disse Principer, der gjorde Socrates til Gjenstand for Spot og senere bragte ham for Domstolen som anklaget for Gudsbespottelse, samt endelig var Aarsagen til, at han måtte tomme Giftbægeret. Hans Skjæne er et overligere Bevis for den historiske Ejendsgjerning, at enhver ny og stor Sandhed møder Modstand, idet den berører Interesser og Fordomme, og altsaa ikke kan trænge igjennem uden Kamp, eller uden at de, der søger at fremme den, blive Marthyrer deraf.

Første Kapitel.

„Jeg er ikke kommen for at omstyrte Loven“.

De tre Abenbareller: Moses, Christus og Spiritismen. — Baandet mellem Videnskab og Religion. — Andernes Meddelelser: Den nye Agra.

1. „Tro ikke, at jeg er kommen for at omstyrte Loven og Profeterne; jeg er ikke kommen for at tilintetgjøre dem, men for at fuldkommengjøre dem, thi, sandelig siger jeg Eder: Himmel og Jord skulle ikke forgaa, før end alt det, som er i Loven, er fuldbyrdet“. (Matth. 5 Kap. 17, 18.)

Moses.

2. Der er to klart fremtrædende Punkter i den mosaiske Lov, nemlig Guds Lov, givet paa Bjerget Sinai, og den borgelige eller disciplinaire Lov, som Moses selv har givet; den Ene er usoranderlig, den Ande derimod, som var afpasset efter Folks Sæder og Character paa Mose Tid, er senere forandret og indrettet efter Tidsforholdene.

Guds Lov indeholder i de ti følgende Bud:

- I. Jeg er Herren din Gud, som har udskafft Dig af Egypten, Trældommens Land. Du skal ikke danne Dig noget udskaaret Billede af det, som er i Himmel eller nede paa Jorden, eiheller af det, som er i Vandene under Jorden. Du skal ikke tilbede det og ikke dyrke det.
- II. Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forsangelig.
- III. Kom Sabbathens Dag ihu, at Du holder den hellig.

IV. Wr din Fader og din Møder, for at Du længe maa leve paa Jorden, som Herren din Gud vil give Dig.

V. Du skal ikke ihjelblaas.

VI. Du skal ikke bedrive Hoer.

VII. Du skal ikke stjæle.

VIII. Du skal ikke føre falsk Bidne imod din Næste.

IX. Du skal ikke begjære din Næstes Hustru.

X. Du skal ikke begjære din Næstes Huns, eller hans Ærner, eller hans Øye, eller hans Ase, eller noget af alt det, som hører ham til.

Denne Lov er gyldig til alle Tider og i alle Lande, og af denne Grund har den en guddommelig Character; derimod forholder det sig helt anderledes med de Love, som ere givne af Moses; han var nødt til at bruge Drang for at haandhæve sin Myndighed hos et Folk, der af Naturen var voldsomt og uvant til Lydighedens Baand, og hos hvilket han maatte bekæmpe de rodfæste Misbrug og Fordomme, som dette havde medført fra den egyptiske Trældom. For at kunne give sine Love Kraft, har han maattet tilskrive dem en guddommelig Oprindelse; Menneskets Autoritet maatte støtte sig til den guddommelige; men Forestillingen om en streng og straffende Gud kunde kun gjøre Indtryk paa uvivende Mennesker, hos hvilke det moralste Begreb om en højere Retfærdighed endnu kun var ringe udviklet. Det er klart og tydeligt, at den, som selv har sagt i sin Lov: „Du skal ikke ihjelblaas“; „Du skal ikke begjære din Næstes Huns“, vilde modsigte sig selv, naar han raadede Menneskene til at ødelægge hverandre. Mose Lov kunde alt-saa kun gjælde for hans Folk, saaledes som det var paa den Tid.

Christus.

3. Jesus Christus var ikke kommen paa Jorden for at omstyrte Loven, det vil sige, Guds Lov. Han var kommen for at fuldstændiggjøre den, eller for at give den sin rette Udtydning og afpassé den efter Menneskenes Fremstridt. Derfor

omhandler denne Lov Principet for vores Pligter mod Gud og vor Næste, der er Grundstenen for hans Lære. Hvad selve Moses Lov angaaer, da har Christus meget modificeret denne, saavel i dens Grundvold som i dens Form; han har stedse bekæmpet de Misbrug, som den foranledigede, og dens falske Tortolkninger, og han kunde ikke paa en kraftigere Maade iværksætte en Reform i denne, end ved at reducere hele Loven til disse Ord: „Elf din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv“, og idet han tilfoiede: „i disse Ord indeholdes Loven og Profeterne“.

Bed de Ord: „Himlen og Jorden skulle ikke forgaa for end Alt lige indtil den mindste Todel af Loven er opfyldt“, har Christus ment, at Guds Lov skal fuldbyrdes, det vil sige, udøves paa Jorden, i hele sin Renhed, i hele sin Udvikling og i alle sine Folger. Hvad vilde det vel have nyttet at opstille denne Lov, hvis den skulde forblive nogle Menneskers eller et enkelt Folks Privilegium? Thi da Menneskene alle ere Guds Barn, saa ere de ogsaa uden Forstjel Gjenstand for den samme faderlige Omhu.

4. Men Christi Mission var ikke blot den, at være en moralsk Lovgiver, uden anden Autoritet end hans Ord; han kom ogsaa til Jorden, for at Profeterne, der havde meldt hans Ankomst, kunde blive opfyldte; hans Autoritet var grundet paa hans Characteers ophoede Natur og hans quoddommelige Mission; han kom for at lære Menneskene, at det sande Liv ikke er paa Jorden men i Himlen, og for at vise dem Veien, som fører derhen, og Midlerne til at forsonne sig med Gud, samt for at give dem en Forudsæelse af de Omvezlinger og den Fremgang, der ufravigeligt maatte foregaa med Menneskeslægten. Imidlertid sagde han ikke Alt, og i mange Punkter har han indfrænket sig til at nedlægge Spiret til Sandheden, om hvilken han selv siger, at den dengang ikke kunde opfattes. Han har talt om Alt, men i mere eller mindre klare Udtale. For at satte den fuldstalte Betydning af hans Ord, maatte nye

Ideer, nye Kundskaber komme og give Nøglen dertil, og disse Hjælpemidler kunde ikke komme frem, førend Menneskeslægten havde maetet en vis Grad af Modenhed. Videnskaben maatte kraftig bidrage til Udviklingen af disse Ideer, og derfor maatte den have Tid til at gjøre de fornødne Fremstridt.

Spiritismen.

5. Spiritismen er den nye Videnskab, som ved uigjendelig Beviser aabenbarer Menneskene Aalandeverdenens Tilværelse og Natur, samt dens Forbindelse med den legemlige Verden. Den viser os, at denne Forbindelse ikke er en overnaturlig Ting, men at den derimod maa betrægtes som en af de Krefter, der evig vore sig i Naturen, som Kilden til en Mængde Fenomener, der hidtil have været ubegribelige og derfor været henregnedt til Fantasiens Spil og Underverkernes Kategori. Det er til disse Forhold, at Christus henthalder i mange Tilfælde, og det er derfor, at Meget af det han har sagt, har været uforståeligt for den store Mængde eller er blevet urigtig fortolket. Spiritismen er den Nøgle, ved hvis Hjælp Alt med Rethed opklares.

6. Det gamle Testamente Lov personificeres i Moses, og det nye Testamente i Christi Person; Spiritismen er den tredie Aabenbarelse af Guds Lov, men den personificeres ikke i noget Individ, fordi den er Productet af en Lære, der ikke er udgaact fra et Menneske, men fra Aander, der forkynde Guds Billie for Befolkningen paa Jordens forskelligste Punkter, og det ved en utallig Mængde af Medier. Det er paa en Maade et collectivt Væsen, der i sig indbefatter en Mængde af den aandelige Verdens Beboere, hvorfaf hver enkelt giver Menneskene Blomsten af sin egen Videns, for at gjøre dem bekjendte med Aalandeverdenen og den Skjæbne, som de kunne vente der.

7. Ligefom Christus har sagt: „Jeg kommer ikke for at tilintetgjøre Loven, men for at fuldstændiggjøre den,“ saaledes

figer Spiritismen ligeledes: „jeg kommer ikke for at omstyrte Christi Lov, men for at fuldstændiggøre den“. Den lærer Intet, som strider imod Christi Være, men den udvikler, fuldstændiggør og forklarer i Ord, som maa være tydelige for hele Verden, det, som før kun har været udtalt i allegorisk Form, og den opfylder til den fastsatte Tid, hvad Christus har forklyndt at der skulde skee. Det er altsaa Christi Værk, og han selv styrer dets Gang, saaledes som han har forklyndt det, ved den Gjenfødsel, der nu foregaar og som bærer Bei for Guds Rige paa Jorden.

Overensstemmelse mellem Videnskab og Religion.

8. Videnskaben og Religionen ere den menneskelige Intelligentes twende Hovedstøtter; den Enne aabner for vort Blif den materielle Verdens Lov, og den Anderen de moraliske; og da Principet for begge er Gud, kunne de ikke modsigte hinanden. Hvis den Enne da stod i Modstrid til den Anderen, maatte nødvendig den Enne have Uret og den Anderen Ret, thi Gud kan ikke ville omstyrte sit eget Værk. Den Uoverensstemmelse, man hidtil har troet at see mellem disse to Ideernes Grundpiller, kommer dels af en urigtig Opsattelse og dels af, at man undertiden støtter sig for meget til den Enne paa den Andens Bekostning; heraf opstaaer en Strid, som er Aarsag til Vanstro og Intolerance.

Tiden er nu inde, da Christi Væresætninger skal fremtræde i al deres Klarhed, da det Slør, som forsættig var udbrædt over visse Dele af denne Være, bør hæves, da Videnskaben, idet den ikke mere skal være ene og alene materiel, skal række Haanden til det aandelige Element, og da Religionen ikke længere formegter Materiens organiske og uforanderlige Lov; men nu skal disse to Krafter, gjenstigig støttende sig til hinanden og vandrende frem Haand i Haand, hjelpe hinanden frem paa den Bei, der fører mod det tilsigtede Maal.

Da skal Religionen, uden længere at blive bekæmpet af

Videnskaben, erhverve sig en uimodståelig Magt, fordi den vil stemme overens med Tornusten, og fordi man da ikke mere kan opstille Øjendsgjerningernes uimodsigelige Logik imod den.

Videnskaben og Religionen have hidtil ikke funnet stemme overens, fordi enhver af disse opfattede Tingene fra sit individuelle Standpunkt. De have derfor fjernet sig fra hinanden. Der maatte Noget til for at udbygde Kloften, som adskilte dem, der maatte bygges en Bro for at føre dem sammen; denne Bro er Kundskaben til de Love, som styrer Aalandverden og dens Forbindelse med den legemlige Verden, Love, der ere ligesaa uforanderlige, som de, der styrer Stjernerne Bevægelse og de levende Beseners Tilværelse. Naar denne Forbindelse engang er bekræftet ved Erfaring, vil et nyt Lov blive taadt. Troen har henvendt sig til Tornusten, den har ikke fundet noget Ulogisk i Troen, og Materialismen er blevet bekæmpet. Men heri, ligesom i alt Andet, er der dog altid Mange, som holde sig tilbage, indtil de rives med af den almindelige Strom, der opsluger dem, hvis de ville modstaa istedetfor at følge den. I dette Diblt foregaar en heel moralisk Revolution, der htrer sin Indflydelse paa den menneskelige Aland. Efter at denne er blevet bearbeidet i mere end atten Aarhundrede, begynder den at skue Maalest for sin Tragten, og denne moraliske Revolution skal betegne en ny Era for Menneskeslægten. Folgerne heraf kan man let forudsæe; den vil medføre umundgaelige Modifikationer i de forskabelige Forbindelser, som det ikke staar i Nogens Magt at modsette sig, fordi de stemme overens med Guds Planer og fremgaa af den Fremskridtets Lov, som er Guds Lov.

Aalandernes Meddelelser.

Den nye Era.

9. Gud er Een, og Moses er den Aaland, som Gud har givet den Mission at kundgjøre hans Lov, ikke blot for Hebreerne, men ogsaa for de hedenste Folk. Det hebraiske Folk

har været det Nedskab, hvoraf Gud har betjent sig, for at det under Mose og Profeternes Anførsel kunde udbrede hans Lov ogsaa til andre Folkefærd, og dette Folks omfattende Skæbne, der spredte det over hele Verden, var saaledes nødvendig for hans Ords Udbredelse og for at have det Stør, der skulde Guddommen for Menneskene.

I Guds Bud, som ere os overleverede ved Moses, laa Spiren til den mest udstrakte christelige Moral; Biblens Kommentarer indskrænkede Bethydningen deraf, fordi den, gjennemført i hele sin Renhed, ikke vilde kunne blive opfattet; men de ti Guds Bud stode ikke destomindre som den glimrende Spidse, som det Hyrtaarn, der skulde lede Menneskeslægten ad den Bei, den havde at vandre.

Den Moral, som Moses lærte, var afpasset efter den Udviklingstilstand, i hvilken de Folk befandt sig, som den var kaldet til at gjenføde, og disse Folk, som i aandelig Henseende ikke stode højere end halvvilde Nationer, vilde ikke have kunnet fatte, at man kunde tilbede Gud paa anden Maade end ved Offre, eiheller at man burde vise Skaansel mod en Fjende. Deres Intelligents, der var fremtrædende i materiel Henseende, ja selv med Hensyn til Kunster og Videnskaber, var meget ringe i moralisk Bethydning, og paa dette Folk vilde en Religion, der var reen aandelig, aldeles ingen Indflydelse have haft; de maatte have en halv materiel Forestilling om Guddommen, nemlig paa den Maade, den hebraiske Religion dengang gav dem den. Saaledes tiltalte Offrene deres Sandser, medens Begrebet om Gud talte til deres Aand.

Christus var den, som indviede os i den reneste, højeste Moral, nemlig den evangelisch-christelige, der skal liture Jordens Beboere, bringe disse til at nærme sig hverandre og gjøre dem til Brødre og opfyldte alle Hjertet med en opoffrende Kjærlighed, samt slabe en almindelig Solidaritet mellem Menneskene; en Moral endelig, som skal omdanne Jordens og gjøre den til Opholdssted for højere Aander end dem, der nu bebo den.

Det er derved, at Fremstridets Lov, som al Naturen er underlagt, fuldbyrdes, og Spiritismen er den Loftestang, som Gud benytter for at føre Menneskeslægten fremad.

Den Tid er nu kommen, da de moralske Ideer skulle udvile sig, for at udføre de Fremstridt, som Gud har til Hensigt med Jorden; de skulle følge den samme Bei, som Friheden, der var deres Forløber, har tilbagelagt. Men man maa ikke tro, at denne Udvikling vil foregaa uden Kamp; nei, Ideerne ville møde Modstand, inden de blive modne nok til, at de kunne tildrage sig Mængdens Opmærksomhed; naar da engang Bliflet er fæstet derpaa, vil Moralens indre Skønhed og Renhed blive indlysende for Menneskaanden, og man vil hengive sig til en Lære, der giver Moglen til det kommende Liv og aabner Portene for den evige Lykke. Det er Moses, som har aabnet Beien; Christus har fortsat Beiset, og Spiritismen skal fuldburde det. (Meddelt af Alanden af en Israelit i Mühlhausen, 1861.)

10. Engang tillod Gud i sin undommelige Barmhjertighed Mennesket at see Sandheden og gjennemtrænge Mørket; det var, da han sendte Christus til Jorden. Efterat dette levende Lys har forladt Jorden, er denne atter blevet indhyllet i Mørke, og efter denne Overgang fra Lys til Mørke blev den menneskelige Aand atter ledet paa Bildspor. Derfor komme Aanderne, ligesom fordom Profeterne i det gamle Testamente, for at tale til Eder og advare Eder. En bevoget Tid forestaer, staar derfor fast.

Spiritismen er udgaet fra Gud, thi den stotter sig til selve Naturens Love, og vær forvisset om, at Alt, hvad der udgaer fra Gud, har et stort og gavnligt Niemed. Menneskeslægten paa Jorden var i Begreb med at fare vild, idet Videnskaben, der udvilledte sig paa Moralens Bekostning, samtidig med at føre den til materiel Velvære, tillige var en Medarbeider for Mørkets Aand. I vide det, Christne, at Varmhjertighed og Kjærlighed bør gaa Haand i Haand med Videns-

skaben. Efter atten Aarhundrede og til trods for saamange Marthvers Død er Christi Rige endnu ikke kommen. Christne Brodre, vender tilbage til Herren, som vil frelse Eder. Alt er let for den, som troer og som elster; Kjærligheden opfylder ham med unævnelig Glæde. Ja, mine Brodre, Jorden sjælver i sin Grundvold. Tølg de Raad, som de gode Aander give Eder; boi Eder for de Windstod, der ere Stormens Forlobere, for ikke at blive revne omkuld, det vil sige, forbereder Eder og lad ikke det afgjorende Dieblik overraske Eder.

Den Revolution, som forestaaer, er mere moralst end materiel; de ophoede Aander, Guds Sendebud, ville indgyde Eder Tro, paa det at I som oplyste og ivrige Arbeidere maa lade Eders svage Røst høre; thi I ere Sandskorner, men uden dette vilde der ikke findes noget Bjerg. Lader altsaa de Ord: „Vi ere for ringe“, ikke have nogen Betydning for Eder, men I maa vide, at Enhver har sin Mission og sit Arbeide. Opfører ikke Myren sin Tue og bidrage ikke uendelig smaa Øyr til store Landdannelser? Et nytt Korstog er begyndt; I Apostle for den almindelige Fred, og som ikke ville Krigen, I Nutidens St. Bernard, hever Blifket og gaaer fremad, Klodernes Lov er Fremskridtets Lov. (Fenelon, Poitiers, 1861.)

11. St. Augustin er en af Spiritismens væsentligste Støtter, idet han har bidraget meget til at gjøre den tilgængelig for Alle; han aabenbarer sig næsten overalt; Grunden hertil ville vi finde i den store christelige Filosofis Levnet. Han hører til denne Klæde af Kirkens sterke Fædre, der danne Christendommens Hjørnesten. Saaledes som det skete med Mange, blev ogsaa han udreven af Hedeneskabet, ellers rettere sagt af den dybeste Ugudelighed ved Sandhedens Lys. Da han midt i sine Udsævelser følte denne forunderlige Skjælven i Sjælen, der bragte ham til Besindelse og lod ham fatte, at Lykken maatte fages andetsteds end i eneruerende og flygtige Glæder, da ogsaa han endelig paa sin Vej til Damaskus hørte den hellige Røst raabe til sig: „Saul, Saul! hvorfor forfol-

ger Du mig?“ spørgede han: „Min Gud, min Gud! tilgiv mig, jeg troer, jeg er Christen!“ og fra dette Dieblik af blev han en af Kirkens faste Støtter. I de mærkværdige Bejdelsfer, som denne overordentlige Aand har efterladt os, kan man læse de betegnende og tillige profetiske Ord, som han udtalte efterat have mistet St. Monica: „Seg er forvisset om, at min Moder vil komme tilbage og besøge mig, give mig Raad og aabenbare for mig, hvad vi kunne vente i det tilkommende Liv.“ Hvilkens Lære indeholdes ikke i disse Ord, og hvor klart betegne de ikke hans urokkelige Tro paa en Forbindelse mellem Menneskene og den aandelige Verden? Af denne Grund er det, at han, idet han saae, at Timen var kommen til Sandhedens Aabenbarelse, optraadte som dens ivrigste Udbreder, og han har saa at sige mangfoldiggjort sig for at svare alle dem, som kaldte ham. (Eraft, Discipel af St. Paul, Paris 1863.)

Anmærkn. Kommer St. Augustin da her for at omstyrte det, han selv har opbygget? Nei, sikkertlig ikke; men, ligesom det er tilfældet med mange Andre, seer han nu med Aandens Øje det, han før har set fra et menneskeligt Standpunkt; hans frigjorte Aand skuer nye Lys; han fatter nu det, han ikke før har kunnet begribe; nye Ideer have aabenbaret for ham den sande Betydning af mange for uklare Ord; her paa Jorden bedomte han Tingene efter de Kundskaber, han besad, men da det nye Lys viste sig for ham, kunde han falde en sundere Dom. Nu, da Christendommen fremtræder for ham i al sin Renhed, kan han i visse Punkter tanke anderledes end i hans Levetid, uden derfor at ophøre at være den christne Apostel; han kan, uden at fornegrte sin Tro, blive en Talsmand for Spiritismen, fordi han deri seer Fuldbrydelsen af de forudsagte Ting. Idet han nu proklamerer denne, fører han os hen til en sundere og mere logisk Fortolkning af det skrevne Ord. Saaledes forholder det sig med andre Aander, der befinde sig i en analog Stilling.

diglit [dnu] min [du] n[on]e [n]od [edv]r[on]o [Sp]im n[on] m[od] iu [l]id[er]e s[er]e n[on] p[er]l[an]d[er]o [o]p [m]on n[on] g[em]t
et [g]j[en]d[er]t[er]an o[st] C. [x]ist[er] sp[er]il [l]und[er] iu n[on] n[on]
o[st] id[er]t[er] iu dnu [g]j[en]d[er]t[er]an o[st] m[or]t[er] r[an]d[er]n[on]
n[on] m[od] o[st] m[or]t[er] sp[il]it [o]p [m]on n[on] n[on] n[on]
n[on] n[on] o[st] m[or]t[er] o[st] m[or]t[er] n[on] n[on] n[on] n[on]

Andet Kapitel.

„Mit Rige er ikke af denne Verden.“

Det tilkommende Liv. — Christi Rige. — Vort Standpunkt. — Menneskes Meddelesser: En jordisk Kongeværdighed.

1. Da Pilatus var kommen ind i Domhuset og lod Christus komme for sig, sagde han til ham: „Er Du Jordernes Konge?“ Christus svarede ham: „Mit Rige er ikke af denne Verden, var mit Rige af denne Verden, saa vilde mine Tjenere have kempet for, at jeg ikke skulde falde i Jordernes Hænder, men mit Rige er ikke her.“

Pilatus sagde da til ham: „Du er altsaa Konge?“ — Christus gjensvarede: „Du figer det; jeg er Konge; jeg er kun født og kommen her for at vidne om Sandheden; verden, som er af Sandheden, hører min Røst.“ (Joh. Ev. 18de Kap. 33, 36, 37.)

Det tilkommende Liv.

2. Ved ovenstaende Ord mener Christus aabenbart det tilkommende Liv, hvilket han under alle Omstændigheder fremstiller som det Maal, hvortil Menneskelægten stræber, og som det er dens Hovedopgave at virke for her i Livet. Alle hans Læresætninger have denne store Grund sætning for Die. Uden det tilkommende Liv vilde i Virkeligheden hans moraliske Forkrifter ikke have noget Maal. Det er derfor, at de, som ikke tro paa et tilkommende Liv og som forestille sig, at han kun taler om det jordiske Liv, ikke kunne opfatte hans Ord men finde dem uformstigie.

Denne Dogme kan derfor anses som den Axe, hvorom hele Christi Lære dreier sig; derfor stilles den, som en af de

Bøsentligste, i Spidsen for dette Værk, da den maa være det Punkt, hvorefter alle Mennesker maa rette deres Bestræbelsser; den alene kan forklare os det menneskelige Livs Omstiftelser og vise os Guds Retfærdighed.

3. Jøderne havde kun meget uklare Begreber om det tilkommende Liv; de troede paa Engle, hvilke de betragtede som Skabelsens privilegerede Bæsener, men de vidste ikke, at Menneskene engang kunde blive Engle og faae Andel i disses Salighed. Efter deres Menning blev Overholdelsen af Guds Love belønnet med jordiske Skatte og Nationens Overlegenhed over Andre og Seir over dens Fjender; al Nød og alle Nederlag, der rammede Folket, betragtedes som en Straf for dets Ulydighed. Moses kunde ikkun paa denne Maade forklare Guds Billie for et uvidende Hørdefolk, hos hvilket ikkun de jordiske Ting kunne finde Anklang. Senere kom Christus, for at aabenbare dem, at der findes en anden Verden, hvor Guds Retfærdighed udøves; det er denne Verden, som han lover dem, der følge Guds Bud, og i hvilken de Gode ville finde deres Belønning. Det er denne Verden, som er hans Rige, det er der, at han throner i hele sin Glæds, og hvortil han vendte tilbage, da han forlod Jorden.

Før at bringe sin Lære i Samtlæng med den Tids Menneskers aandelige Tilstand, troede Christus imidlertid ikke at burde give dem et fuldstændigt Lys, som vilde have blændet dem, istedetfor at veilede dem, fordi de ikke vilde kunne have opfattet det; han indskrankede sig derfor til at fremstille det tilkommende Liv som en Naturlov, hvilken Ingen kunde undrage sig. Enhver Christen maa altsaa tro paa et tilkommende Liv; men den Idee, som Mange danne sig derom, er uklar og usfuldstændig, og derfor falsk i flere Retninger. For et stort Antal er det kun en Troeslære uden absolut Visshed, og heraf opstaaer Twivl, ja endog Vanthro.

Spiritiisten vil i dette Punkt saavelsom i mange andre fuldstændiggjøre Christi Lære, naar Menneskeheden er bleven

moden nok til at forstaa Sandheden. Spiritismen beviser, at det tilkommende Liv ikke mere er en simpel Troesartikel eller en Formodning, men en ved Kjendsgjerninger materielt bevisit Virkelighed, thi det er selve Dienvidner, der komme for at beskrive os dette, i alle dets Stillinger og Omvæxlinger, og det saa klart, at det ikke alene er umuligt at twivle derom, men at selv den simpleste Forstand kan forestille sig det i dets virkelige Stikkelse, ligefom man kan forestille sig et Land ved at læse en udførlig Beskrivelse derover. Nu er denne Beskrivelse over det tilkommende Liv saa fuldstændig, og Grunden til den lykkelige eller ulykkelige Stilling, hvori Beboerne i Aardeverdenen befinde sig, saa overensstemmende med Fornuften, at man endog imod sin Billie maa sige, at det ikke kan være anderledes, og at dette virkelig maa være Guds sande Retsfærdighed.

Christi Kongeværdighed.

4. Christi Rige er ikke af denne Verden. Det er Noget, Enhver maa forstaa; men har han ikke ogsaa sit Rige paa Jordens? Kongetitelen betyder og medfører ikke altid Udførelsen af den verdslige Magt; den gives ogsaa ved Enstemmighed til den, hvis Genie stiller ham i forreste Række i Ideernes Rige, til den, som behersker sin Tidsalder og giver Impuls til Menneskehedens Fremstribt. Det er i denne Betydning man siger: Filosofernes Konge, Konstnernes Konge, Skribenternes Konge. Har ikke denne Kongeværdighed, der er en Frugt af personlig Fortjeneste og anerkjendt af Efterslægten, ofte en langt større Betydning end det syrfestige Diadem? Denne Kongeværdighed er usforgengelig, medens den Aanden er en Boldt for Lykkens Omstiftelser; den velsignes stedse af de kommende Generationer, medens den anden stundom forbandes. Den jordiske Kongeværdighed ender med Livet, men den moraliske Kongeværdighed hersker altid og især efter Doden. Er Christus da ikke i denne Henseende en mægtigere Konge end mangen Potentat? Han havde altsaa Ret, da han sagde

til Pilatus: „Deg er Konge, men mit Rige er ikke af denne Verden.“

Vort Standpunkt.

5. Naar man har dannet sig et rigtigt Begreb om det tilkommende Liv, giver dette os en urokkelig Tro paa Fremtiden, og denne Tro har uberegnelige Folger for Menneskets Moralitet, idet den aldeles forandrer det Standpunkt, hvorfra han hidtil har betragtet det jordiske Liv. For den, som ved Tankens Hjælp trænger ind i det spirituelle Liv, er den legemlige Tilværelse kun en Overgang, et kort Ophold i et godt Land. Livets Omstiftelser og Proveser ere da ikke andet end Hændelser, som han værter med Taalmod, fordi han veed, at de ere af kort Varighed, og at der efter dem folger en lykkelig Tilstand; Døden har ikke mere noget Afskreckende for ham; det er for ham ikke mere Begyndelsen til Tilintetgørelsen, men derimod til Besrislen, der aabner den Landshytte Abgang til et Lykkens og Fredens Hjem. Da han veed, at han befinder sig kun midlertidig paa Jordens, ere Sorgerne ham derfor ikke saa tunge, og deraf folger en Sindssro, som formilder disses Bitrhed for ham.

Naar man nærer Evn til det evige Liv, saa er man tilboelig til at vende sine Tanker hen til det nærværende Liv; da man er uvist om Fremtiden, offerer man Alt for Nutiden, og naar man ikke har større Goder for Die end de jordiske, staarer man paa samme Standpunkt som Barnet, der betragter sit Legetøj som det Vigtigste af Alt og vil gjøre alt muligt for at slappe sig dette. Det mindste Tab af timelige Goder er for saadanne Mennesker forbundet med en pinlig Smerte; en feil Beregning, et stufset Haab, en utilfredsstillet Ærgjerrighed, for hvilken han er Offer, saaret Hovmod eller Forfængelighed, er for ham ligesaa mange Plager, der udfylde hans Liv med en stedsevarende Hjerteangst, og han er selv Skyld i denne utsædelige Tilstand. Naar han seer fra det Standpunkt i det jordiske Liv, hvorpaa han befinder sig, an-

tager Alt omkring ham uhyre Proportioner; Ulykkerne, der møde ham, og det Gode, der bliver hans Næste tildel, faaer en stor Bethydning i hans Dine. Den, der befinder sig inde i en stor Stad, synes, at Alt, hvad der omgiver ham, er Stort, men gaaer han op paa et Bjerg, ville Mennesker og Ting i samme Stad forekomme ham meget ubetydelige.

Saaledes forholder det sig ogsaa med den, som seer det jordiske Liv fra det tilkommende Livs Standpunkt; Menneskefælgen saavelsom Firmamentets Stjerner tage sig i det Uendelige; han opdager da, at Store og Smaa blandes sammen, ligesom Mørkerne i en Tue, at den Fattige og den Rige ere lige store, og han beklager disse Dognfluer, der gjøre sig saa mange Bekymringer for at opnaa en Plads, der høver dem saa lidt, og som de kun skulle beholde i en kort Tid. Jo mere altsaa Troen paa et tilkommende Liv grundfæstes for Menneskene, jo mindre Vægt legge de paa de jordiske Goder.

6. Men, man vil maafee sige: hvis alle Mennesker tænkte saaledes, da vilde Ingen befatté sig med jordiske Ting, og Alt vilde komme i Norden. Nei! svare vi; Mennesket arbeider instinctmæssig paa sit Velvære, og selv med den Bis-hed for sig, at det kun er en kort Tid, han befinner sig her, vil han dog gjerne tilbringe denne Tid saa behageligt som muligt. Der findes Ingen, som, naar han faaer en Torn i sin Haand, ikke vil udtage den for at blive befriet for Smer-ten. Denne Tragten efter Velvære trænger Mennesket til at forbedre Alt, da han drives af Fremstridets og Selvopholdelsens Instinct, der er en Naturlov. Han arbeider da af Nødvendighed, af Tilbørelighed og af Pligt, og derved udforer han Forsynets Hensigter, som har sat ham paa Jorden i dette Dniemed. Heraf er det klart, at den, som lærer det kommende Livs Bethydning at hende, kun lægger ringe Vægt paa det Narværende og lettelig troster sig over Modgang og Sorger i dette Liv ved Tanken om den Lod, der hisset kan blive ham tildel.

Gud fordømmer altsaa ikke de jordiske Nydelser, men naar de misbruges til Skade for Sjælen, ere de ham imod. Dette Misbrug ere de sikkrede for, der anvende paa sig disse Christi Ord: „Mit Rige er ikke af denne Verden.“

Den, som gjør sig fortrolig med det tilkommende Liv, ligner en rig Mand, som taber en lille Sum, uden at det gaaer ham nær, men den, som concentrerer sine Tanker paa det jordiske Liv, ligner en fattig Mand, der mistet Alt, hvad han eier, og fortvivler derover.

7. Spiritismen udvider Tanken ogaabner nye Horisonter for denne; istedetfor den suvere og daarlige Udsigt, der sammentrænger Alt i det nuværende Liv, og som lader os betrægte det forte, jordiske Liv, som det eneste og vigtigste af Alt, viser den, at denne Tilværelse kun er et Led i det harmoniske og storartede Hele, Skaberens Værk. Den viser det Hællesfab, der sammenknytter de forskellige Tilværelser af et og samme Væsen, af alle Væsener paa en Klode og af dem Alle i hele Verden. Den giver saaledes en Grundvold og en Formustgrund til det almindelige Brodersfab, medens den gamle Vore om Sjælens Skabelse i samme Øieblif, som Mennesket kommer til Verden, kun tjener til at gjøre Menneskene fremmede for hverandre. Denne Solidaritet mellem de forskellige Dele af det samme Hele opklarer nu det, der vilde være uegribeligt, naar man kun seer hen til et enkelt Punkt. Det er dette samlede Hele, som Menneskene paa Christi Tid ikke vilde have forstaet, og det er derfor, han har tilbageholdt Kundskaben derom til en sildigere Tid.

Andernes Meddelelser.

En jordisk Kongeværdighed.

8. Hvem kan bedre end jeg fatte Sandheden af disse Herrens Ord: „Mit Rige er ikke af denne Verden“? Hovmodet har styrket mig her paa Jorden; hvem vil vel bedre end jeg kunne forstaa det Intetfigende i et jordisk Kongerige?

Hvad har jeg medført hertil af min jordiske Kongebedigedhed? Intet, aldeles Intet! og for at gjøre Læren end mere forfærdelig, har Verdigheden ikke engang fulgt mig til Graven. Jeg var Dronning blandt Menneskene, og som saadan troede jeg mig berettiget at indtræde i Himmelens Rige. Hvilken Skuffelse! Hvilken Ædmighedse, da, istedefor at blive modtaget som Souverain, jeg saae dem staar over mig, ja, langt over mig, som jeg havde antaget for meget Ubehedelige, og hvem jeg foragtede, fordi de ikke vare af adeligt Blod. O! da fattede jeg først, hvilken Tomhed der ligger i de Eresbevisninger og i den Høthed, som man søger med saa megen Bejærlighed paa Jorden.

Før at berede sig en Plads i det himmelske Kongerige udfordres Selvformagtelse, Ædmighed, Hjærlighed i hele dens himmelske Bethydning, og Bevillie mod Alle; man spørger Dig ikke, hvad Du har været, og hvilken Rang Du har havt, men om det Gode, Du har gjort og de Taarer, Du har aftørret.

O! Christus, Du har sagt det: dit Rige er ikke paa Jorden, thi man maa lide, for at nære Himlen, og en jordisk Thrones Trin bringer os den ikke nærmere; det er kun Livets mest tornesfulde Veie, som føre til dette Maal. Vælger da Tornenes Vej og ikke Blomsternes.

Menneskene tragte efter de jordiske Guder, som om de altid skulde beholde dem, men disse ere kun Skyggebilleder; man merker snart, at man kun har grebet efter en Skygge, og at man har forsømt at tilegne sig de eneste sande og varige Guder, de eneste, som kunne være os til Gavn i den himmelske Bolig, de eneste, som kunneaabne os Adgang dertil.

Hav altsaa Medlidenhed med dem, som ikke have vundet Plads i det himmelske Rige; hjælp dem med Eders Bonner, thi Bonnen bringer Mennesket nærmere til Gud; den er Baandet mellem Himlen og Jorden, glem ikke det. (En fransk Dronning, Havre, 1863.)

Tredie Kapitel.

Sjælens forskjellige Stadier under dens omvankende Tilstand. — Forskjellige Kategorier af behoede Kloder. — Jordens Bestemmelse. — Aarsagen til de jordiske Glædigheder. — Mandernes Meddelelser: Høiere og ringere Kloder. — Prevelses- og Udsomningekloder. Gjenfødelseskloster. — Klodernes Fremstrid.

1. „Lad Eders Hjerte ikke nedtrykkes. I tro paa Gud, tro ogsaa paa mig. I min Faders Hus er der mange Boliger. Hvis det ikke var saaledes, vilde jeg allerede have sagt Eder det, thi jeg gaaer bort for at berede Eder Plads, og naar jeg har været bortgangen og har beredt Eder Plads, da skal jeg komme tilbage og tage Eder til mig, for at I ogsaa kunne være, hvor jeg er. (Joh. Evangl. 14de Kap. 1, 2 og 3.)

Sjælens forskjellige Stadier under dens omvankende Tilstand.

2. Faderens Hus er Universet; de forskjellige Boliger ere de Kloder, som tilbagelægger deres Baner i det uendelige Rum og afgive Opholdssteder for de incarnerede Mander (Menneskene) i Forhold til den Tremgang, de have gjort.

Toruden de forskjellige Kloder kunne ved disse Ord ogsaa forstaas den lykkelige eller ulykkelige Tilstand, hvori Sjælen befinder sig, naar den ikke er incarneret. Alt eftersom den er mere eller mindre renset og losgjort fra de materielle Baand, omfliste de Indtryk den modtager i det Uendelige, i Forhold

til den Kreds, hvori den befinder sig, og det Indblik, hvormed den som Folge heraf skuer Tingene, og endelig grundet paa Beskaffenheten af de Opfatningsorganer, hvoraf den er i Besiddelse.

Medens nogle Aander ikke kunne sørne sig fra den Sfære, hvori de have levet, hæve Andre sig og gjennemfare Rummet og Kloderne; medens mange straffsyldige Aander vanke om i Mørket, kunne Andre glæde sig ved at skue en blændende Klarhed og ved det ophoede Shn af det Uendelige; medens endelig den Onde, pint af Samvittighedenrag og Sorg, ofte ensom, uden Trost, skilt fra Gjenstandene for hans Kjærlighed, maa sulke under de moraliske Lidelsers Nag, nyder den Gode i Forening med dem, han elsker, en ubeskrivelig Salighed. Der er altsaa der flere Boliger, uagtet de hverken ere begrænsede eller localiserede.

Vorskjellige Kategorier af beboede Kloder.

3. Efter hvad vi ere komne til Kundstab om, følger, at de forskjellige Kloder befinde sig under meget ulige Forhold med Hensyn til den større eller mindre Udvikling, deres Beboere have opnaaet. I blandt dem findes Kloder, hvor Beboerne i fysisk og moralisk Henseende staa under Menneskene paa Jordens, Andre staa paa samme Trin, og efter Andre ere i alle Henseender disse mere eller mindre overlegne. Paa de ringere Kloder er Tilværelsen helt materiel; Lidenskaberne føre Herredommets, det moraliske Liv er næsten Intet. I samme Forhold, som det moraliske Liv udviller sig, aftager Materiens Indflydelse, saa at Livet paa de mest fremfredne Kloder er saa at sige ganske spirituelt.

4. Paa de Kloder, som have opnaaet en Middelgrad af Fuldkommenhed, findes Godt og Ondt blandet mellem hinanden, og enten er det Gode eller det Onde fremherkende, alt i Forhold til det Fremskridt, som Beboerne have opnaaet. Endnu kan ikke bestemt kan classificere de forskjellige Kloder,

kan man dog, ifolge deres Tilstand og Bestemmelse, inddelse dem i almindelighed saaledes:

De primitive Kloder, som ere bestemte for de første Incarnationer af Menneskesjælen;

Udsionings- og Prøvelseskloderne, hvor det Onde er fremherkende;

Gjensidelseskloderne, hvor Beboerne, som endnu have Noget at udfone, hente fornhet Kraft, paa samme Tid som de udhvide sig efter Kampens Anstrengelser;

De lykkelige Kloder, hvor det Gode er fremherkende, og endelig

De himmelske eller guddommelige Kloder, Opholdsstedet for de rene, incarnerede Aander, hvor det Gode hersker uindskrænket.

Jorden kan henregnes til Udsionings- og Prøvelseskloderne; det er derfor, at Mennesket her er underkastet saa megen Elendighed.

5. De Mennesker, som leve paa en Klode, ere ikke bundne til at skulle paa denne gjennemgaa alle de Grader, der ville føre dem til Fuldkommenheden. Naar de paa en Klode have naaet den Grad af Fremskridt, som denne er i stand til at give dem, gaa de over til en anden mere fremfreden Klode, og saa fremdeles, indtil de have naaet de rene Aanders Stadium. Det er en Belønning for dem at blive overflyttede til en Klode af en højere Orden, ligesom det er en Straf, naar de blive gjenvædtet paa en Klode lig den, de have forladt, eller paa en endnu ringere end denne, saafremt de ere haardnakede i det Onde.

Jordens Bestemmelse og Marsagerne til den menneskelige Elendighed.

6. Man forbanses ved at finde her paa Jordens saa megen Slethed og onde Lidenskaber samt saa megen Elendighed og Usselhed, og man kan deraf uddrage den Slutning, at Men-

nesteslægten intager en beklagelsesværdig Stilling. Denne Opfattelse kommer af det indstrænkte Standpunkt, hvorfra man har sit Overblik og hvorfra man faaer et falsk Begreb om det Hele. Man maa betonke, at det, man seer her paa Jordens, omfatter ikke hele Menneskeslægten, men kun en meget lille Brodel af denne. Menneskeslægten indbefatter i Virkeligheden alle med Fornuft begavede Væsenes, som befolke de utallige Kloder i Universet. Hvad er da Jordens Befolning ved Siden af disse Kloders Totalbefolning? Meget mindre end Forholdet mellem Befolningen i en af de mindste Bondebyer og den i et stort Keiserdomme. Menneskeslægtens materielle og moralske Stilling her paa Jordens kan ikke forbause os, naar vi gjøre os Negnslab for Jordens Bestemmelse og de Væseners Natur, som bebo den.

7. Man vilde danne sig et meget falsk Begreb om Beboerne i en stor Stad, hvis man bedomte dem efter Befolningens i de fattigste og smidfigste Kvarterer. Paa et Hospital seer man kun Syge eller Lemlefede; i et Bodsfængsel seer man alle Skjændigheder, alle Laster forenede; i de usunde Landstrækninger er Storsiedelen af Beboerne blege, svagelige og lidende. Nuvel, man kan forestille sig Jordens som et fattigt Dømme i en Stad, et Hospital, et Bodsfængsel, et usundt Land, thi den er paa en Gang alt dette, og man kan da begribe, hvorfor Sorgerne ere hyppigere end Glæderne, thi man sender ikke Folk paa Hospitalen, naar de befinde sig vel, ikke heller sender man de Skylsfri i Fængslerne; og Hospitaler og Fængsler ere ikke behagelige Opholdssteder.

Ligesom nu hele Befolningen i en By ikke befinder sig i Hospitaler eller Fængsler, er Menneskeslægten her paa Jordens ei heller den Eneste, der findes i Universet, og ligesom man forlader Hospitalen, naar man er helbredet, og Fængslet, naar man har udfaaet sin Straffetid, saaledes forlade ogsaa Menneskene Jordens for at gaa over til de lykkeligere Kloder, naar de ere helbredede for deres moralske Svagheder.

Aandernes Meddelelser.

De ringere og hoiere Kloder.

8. Qualificationen af ringere og hoiere Kloder er snarere relativ end absolut.

Tager man Jordens til Udgangspunkt, kan man danne sig et Begreb om en ringere Klodes Tilstand, naar man antager Menneskeslægten der, som staaende paa samme Trin som de vilde Racer eller de barbariske Nationer, der endnu findes paa Jordens Overflade, og hvilke ere Restier af dens primitive Tilstand. Paa de mest tilbagestaende Kloder ere de Mennesker, der bebo dem, baade i aandelig og legemlig Henseende meget ringe udviklede; de have Menneskeformen, men uden nogen Skønhed; Instincterne ere ikke der mildnede ved nogen Tolelse af Delicatesse eller Velvillie, eiheller ved Begreb om Ret eller Uret; den brutale Kraft er der den eneste Lov. Uden Industri, uden Opfindelser tilbringe Beboerne deres Liv med at erhverve sig deres Fode. Imidlertid, Gud forlader ingen af sine Skabninger; i Dybet af deres Bevidsthed, hvor formoret denne endog er, slumrer mere eller mindre udviklet den ubestemte Intuition om et overlegent Væsen. Dette Instinct er tilstrekkeligt til, at Nogle kunne blive de Andre overlegne og gjøre dem værdige til en mere udviklet Tilværelse paa en anden og hoiere Klode, thi det er ikke fornødne Væsen, men Vorn, som voxe.

Immellem disse lavere Grader og de mest ophoede er der utallige andre, og i de rene Aander, som ere dematerialiserede og straale af Lys, kan man neppe gjenkende dem, der engang have voeret blandt disse primitive Væsen, ligesom man i det voxne Menneske ikke vil kunne gjenkende det, der engang var et Embryon.

9. Paa de Kloder, som have naaet en vis Fuldkommenhed, ere Betingelserne for det moralske og materielle Liv ganske anderledes, end det er tilfældet selv her paa Jordens. Legegens Form er altid og overalt den menneskelige, men forskjøn-

net, fulkommen og fremfor Alt luttret. Legemet har Intet af den jordiske Materialitet og er følgelig ikke underkastet de Jordnedenheder, de Sygdomme og de Tornedrelser, den hidrøre fra Materiens Herredomme. Sanderne ere der mere udvillede og have Opsattelsesevner, som Jordens Beboeres grovere Organer ikke kunne tildegne sig; Legemets specifikke Lethed giver det en let og hurtig Bevægelse; istedefor at slæbe sig moismæltig henad Jorden, glider det saa at sige henad Overfladen eller svæver i Atmosfaren uden anden Anstrengelse end Vil-liens, paa samme Maade som man foresjiller sig Englene, eller saaledes som vore Forfædre tankte sig de Afbodes Aander i de elhsætse Marker. Menneskene kunne, hvis de ønske det, der have de samme Ansigtstræk, som de have havt i tidligere Tidvelser, og kunne have samme Ubsende for deres Venner som forhen, men forklarede ved Guddommens Lys og forædelede ved en indre ophojet Indflydelses Magt. Istedefor Ansigtstræk, der vidne om gjennemgaaede Lidelser, straale Intelligentens og Lys med den Glands, som Malerne billedlig have fremstillet for os ved Helgenglorien.

Den ringe Modstand, som Materien frembyder for Aan-der, der ere meget fremstredne, bidrager til en hurtig Udvil-ling af Legemet, og Barndommen er kort eller næsten ingen; Livet, som er uden Sorger og Bekymringer, er forholdsvis meget længere end paa Jorden. Jo mere fremstreden en Klode er, jo længere er Menneskenes Levetid paa den. Doden har ingen af Forraadnelsens Rædsler; istedefor at være en Gjen-stand for Skæf, betragtes den som en lykkelig Forvandling, fordi der ikke eksisterer nogen Twivl om Fremtiden.

Da Sjælen paa en faaand Klode er meget lidt indskrænket af Materien, ere Menneskene i Besiddelse af en overordentlig Klartseenhed, og Sjælen holdes næsten stedse i en af de materielle Baand uafhængig Tilstand, der tillader Tankens frie Udvil-ling.

10. Paa disse lykkelige Kloder er Berorelsen mellem Men-neskene altid venstabelig og aldrig forstyrret ved den Egjer-

righed, at ville underkue sin Næste, eller af Krigen, der er en Folge deraf. Der findes hverken Herrer eller Slaver, lige-saaldt som Nogen er privilegeret ved Fødselen; den moralste og intellectuelle Overlegenhed danner kun Adskillelse i Livsbe-tingelserne og giver den En Overvægt over den Anden. Mæn-digheden er altid agtet, fordi den kun gives til Fortjenesten og altid udøves med Retfærdighed. Det ene Menneske søger ikke at have sig over det andet, men at have sig over sig selv, ved at stræbe efter at fuldkommengjøre sig. Hans Maal er at naae til de rene Aanders Hoide, og denne uophørlige Trag-ten er ikke en Pine, men en ødel Ergjerrighed, som bringer ham til ivrig at bestrebe sig for at ligne dem. Alle omme-og ophoede Følelser i den menneskelige Natur findes der i en højere og renere Grad; Had, smaalig Baloui og Misundelse ere der ubekendte; et Kærligheds- og Broderskabs Baand forener alle Mennesker; de Sterke hjelpe de Svage. Ifølge den Intelligentens, de besidde, eie de flere eller farre mate-rielle Goder, men Ingen lider af Mangel paa det Nødvendi-ge, fordi Ingen befinde sig der for at udsonne, med et Ord, det Onde eksisterer ikke der.

11. Her paa Jorden er det Onde en Nødvendighed, for at man kan komme til Erkjendelse om det Gode, — Natten er nødvendig, for at man kan fatte Lyset, Sygdom for at skatte Sundheden, men hilst ere disse Modsætninger ikke nød-vendige. Det evige Lys, den evige Skønhed, den evige Sjælero ere der Altsag til uafbrudt Glæde, som hverken forstyrres af Livets materielle Bekymringer eller af Berorelse med de Onde, som ikke have Afgang der. Det er det, som den jordis-menneskelige Tanke ikke har kunnet fatte; den har været sindrig i at male sig Helvedes Plager, men den har aldrig kunnet forestille sig Himmelens Glæder; og hvorfor det? Fordi den som ringe udviklet Aand blot har følt Smerte og Elendighed og ikke har kunnet skimte det himmelske Lys, har den kun kunnet tale om det, den kender. Men, i det Forhold, som

den hæver og renser sig, opklares Horisonten, og den fatter det Gode, som er foran den, ligesom den har fattet det onde, den har bagved sig.

12. Disse lykkelige Kloder ere imidlertid tilgængelige for Enhver, thi Gud er ikke partis mod noget af sine Børn; han giver Enhver de samme Rettigheder og gør det ikke sværere for den Enne end for den Ander at nære dertil. Han lader dem Alle begynde fra samme Punkt og begaver ikke den Enne mere end den Anden; de første Pladser ere tilgængelige for Alle; de maa vinde dem ved deres Arbeide; det beroer paa dem selv, om de ville nære dem snart, eller smagte i Århundreder paa de Kloder, som ere Opholdssteder for de ringere udviklede Aander. (Udtog af de høiere Aanders Lære.)

Udsonings- og Prøvelseskloderne.

13. Hvad skal jeg sige Eder om Udsoningskloderne, som I ikke allerede vide, thi det er tilstrækligt, naar I betragte Jorden, som I selv bebo. En stor Deel af Jordens Beboere besidde en saadan Kunstdabsfylde, at det deraf maa være Eder klart, at Jorden ikke er en primitiv Klode, der er bestemt til Opholdssted for incarnerede Aander, der nylig ere udgaaede fra Skaberens Haand. De medfodte Egenstaber, som de bringe med sig, ere Bevis for, at de allerede have gjennemgaet tidligere Existenter, og at de have gjort et vist Fremstridt; men de talrige Laster, der ere en Deel af deres Natur, beviser en moralisk Ufuldkommenhed; derfor har Gud anbragt dem paa en ufuldkommen Klode, for der at udsone deres Feil ved et besværligt Arbeide og ved Livets Glendigheder, indtil de have gjort sig fortjente til en Plads paa en lykkeligere Klode.

14. Alle de Aander, som ere incarnerede paa Jorden, ere imidlertid ikke sendte derhen til Udsonting. De Racer, som I kalde Bilde, ere Aander, der neppe ere næede op over Aandens Barndomsaar, og som saa at sige ere der, for at opdrages og udvikle sig ved Berørelse med de mere fremstredne

Aander. Derefter komme de halvciviliserede Folkeslag, der ere næede et Trin høiere op paa Udviklingens Stige end de foranvante. Det er for Mennesker, som disse fåsje, at Jorden egentlig kan betragtes at være rette Opholdssted, men enkelte af disse Folkeslag have ved Århundreders lange Besættelser efterhaanden erhvervet sig den Intelligents, der nu findes blandt Jordens mest ophøje Nationer.

De Aander, der ere her paa Jorden for at udsone, ere, om man saa ter kalde det, eksotiske; de have allerede levet paa andre Kloder, hvorfra de ere blevne udelukkede som en Straf for deres Fafthængen ved det onde, og fordi de der vare til Bryderi for de Gode; de ere derfor for en Tid formentlig Adgang til de bedre Aanders Kreds og hensatte blandt de ringere Aander, hvilke de have i Mission at føre fremad, thi de have medbragt til Jorden deres udviklede Intelligents og Spire til de erhvervede Kundskaber. Derfor finder man blandt de mest intelligente Nationer paa Jorden Aander, der ere hensatte der, for at udsone; det er ogsaa disse, hvem Livets Glendighed rammer haardest, og det, fordi de ere mere fintfolende, og Livets Hvirder ere for dem en større Plage end for de primitive Racer, hvis moralste Følelser ere mere sløve.

15. Jorden frembyder altsaa en Typus for en Udsoningsklode, men af disse findes der dog en stor Mængde Varieter, som alle have det Viemed, at tjene til Forvisningssted for de incarnerede Aander, der have sat sig op mod Guds Lov. Der maa disse Aander kæmpe mod Menneskenes Usselhed og Naturens Strenghed, et dobbelt besværligt Arbeide, der samtidig udvikler Hjertets og Intelligentsens Egenstaber. Ved Guds Godhed bliver saaledes selve Straffen til en Beljering, idet den tjener til at føre Aanden fremad. (St. Augustin, Paris, 1862.)

Gjenfødelseskoderne.

16. Oblandt de Stjerner, som funke paa den azurblaue Hælving, findes mange, der ligesom vor Jord ere bestemte

til Udsomning og Prøvelse. Men der findes ogsaa imellem dem nogle, der staa endnu lavere eller høiere end Jorden, ligesom der ogsaa findes Overgangskloder, som vi passende kunne betegne Gjenfødelseskloster. Hvert Planetesystem, som i Verdensrummet bevæger sig om en fælles Arne, indeholder Kloder af forskellig Rang, nemlig Primitive-, Forvisnings- eller Prøveleskloster, Gjenfødelses- og lykkelige Kloder. Vi have ved en anden Lejlighed omtalt de Kloder, hvor den nyfikte Sjæl anbringes, og hvor den, endnu uvidende om Vorstjernen mellem Gud og Ondt, paa Grund af sin frie Willie kan gaa Gud imøde. Vi have ligesledes omtalt, med hvilke herlige Egenstæder Sjælen er blevet udrustet, for at udføre det Gode. Men desværre, der er Mange, som bulle under for Tristelserne, og Gud, som ikke vil tilintetgjøre dem, tillader dem at gaa til disse Kloder, hvor de fra den ene Incarnation til den anden rense sig og gjenfødes, for at kunne vende tilbage, efter at have gjort sig fortjente til den Salighed, der er dem bestemt.

17. Gjenfødelsesklosterne thene som Overgangsled mellem Prøvelesklosterne og de lykkelige Kloder. Den angrende Sjæl finder der No og Hvile til at fortsætte sine Bestrebelser for at gaa fremad i det Gode. Viselig er Menneskeheden paa disse Kloder endnu undergiven de Love, der beherske Materien; den har samme Følelser og Ønsker, som I, men er dog ikke opfyldt af disse vilde Eidenstæder, hvorfra I ere Slaver; der findes intet Hovmod, der bringer Hjertet til Taushed, ingen Misundelse, som plager dette, intet Had, som quæler det. Ordet Kjærlighed er strevet paa Alles Pande; Retfærdighed og Humanitet ere fremhæftende i de sociale Forhold; Enhver søger at nerme sig Gud ved at følge hans Love.

Der findes dog endnu ikke den fuldkomne Lykke, men det er Lykkens Morgenrode. Menneskene have endnu deres materielle Legeme paa disse Kloder, og derfor ere de ogsaa underkastede Livets Omskiftelser, som de mere dematerialiserede Væ-

fener ere fritagne for; de have endnu Prøvelser at gennemgaa, men disse have ikke Udsomningens pinlige Hjerteangst. I Sammenligning med Jorden ere disse Kloder meget lykkelige, og mange blandt Eder ville være tilfredse med at standse der, thi det er No efter Stormen, Reconvalscentsen efter en haard Sygdom; men Mennesket, som der er mindre gjennemtrengt af de materielle Ting, har et bedre Begreb om Fremtiden end I; han fatter, at der gives andre Glæder, som Herren lover dem, der gjøre sig værdige dertil, naar Døden paany har hostet deres Legeme, for at give dem det sande Liv. Da er det, at den frigjorte Sjæl skal føeve i Himmelrummet; da har den ikke mere materielle og grove Sandser, men et rent og himmelf Perisprit, og kan glæde sig ved i fulde Drag at nyde Skuet af Guds Godhed og Kjærlighed til al hans Skabning.

18. Men, desværre! paa disse Kloder ere Menneskene endnu utsatte for at falde, og det Ondes Princip har endnu ikke ganske mistet sin Indflydelse. Ikke at gaa fremad, er at gaa tilbage, og hvis de ikke ere besværet i det Gode, kunne de komme tilbage til Udsomningskloder, hvor nye og strengere Prøvelser vente dem.

Betratger da denne azurblaas Hævling om Aftenen i Hvilens og Bonnens Time og spørger Eder selv om, hvilke af disse utallige Stjerner, der tindre over Eders Hoved, føre til Gud, og bed til ham, at en Gjenfødelseskloster maa åbne Eder sin Havn efter Udsomningen paa Jorden. (St. Augustin, Paris, 1862.)

Klodernes Fremskridt.

19. Fremskridt er en Lov i Naturen; alle Skabningens Væsener, levende saavelsom livløse, ere underkastede denne Lov ved Guds Godhed, som vil, at Alt skal voxe og stride fremad. Selve Oplosningen af det menneskelige Legeme, der forekommer Menneskene at være Tingenes Ende, er kun et Middel til ved Omdannelse at naae hen til et høiere Stadium, thi Alt doer for at gjenfødes, og Intet bliver tilintetgjort.

Paa samme Tid, som de levende Besener stride fremad i moralst Henseende, gaa de Kloster, de bebo, ogsaa materielt fremad. Den, som kunde folge en Klode i dens forskellige Phaser fra det Dieblik, da de første Stomer, som have tjent til at danne den, sammenhobede sig, maatte kunne see den gjen-nemgaa en stedse fremadskridende Bane, men dog saa gradvis, at den er umerkelig for hver Generation, og tilsige vilde han begribe, at den maatte være et mere behageligt Opholdssted for dens Beboere, i samme Forhold som disse vare blevne mere fuldkomne. Det samme Forhold finder Sted med Dyrene, Planterne og de af Menneskene opførte Boliger, thi Intet er stillestaende i Naturen, og Menneskets Intelligents maa gaa fremad. Hvor denne Tanke er storartet og Skaberens Majestæt værdig! Men, hvor lille og uverdig hans Magt er ikke den Tanke, som vil concentrere hans Omhu og Forshn paa vor Jord, dette ubethedelige Stovgran i Universet, og som vil indfranke Menneskeslagten til de faa Mennesker, som bebo denne?

I folge denne Lov har Jorden haade materielt og moralst været i en ringere Tilstand end den, hvori den nu befinner sig, og vil opnaa en i begge Henseender højere Grad. Den er kommen til en af disse Omdannelsesperioder, da den fra Udsjulingsklode skal blive til Gjenfødesklode; Menneskene ville da blive lykkelige, fordi Guds Lov vil herfse. (St. Augustin, Paris, 1862.)

Fjerde Kapitel.

"Digen kan se Guds Rige, uden at han fødes paam."

Oftstanden og Reincarnationen. — Familiebaandene styrkes ved Reincarnationen og brydes, hvis der kun var en enkelt Tilværelse. — Mandernes Meddeleser: Incarnationens Grændser. — Et Incarnationen en Straf?

1. Da Christus var kommen til Cæsarea Philippi, spurgte han sine Disciple og sagde til dem: „Hvad sige Menneskene om Menneskets Son? Hvem sige de, jeg er?“ og de svarede ham: „Nogle sige, at Du er Johannes den Døber; Andre Elias, efter Andre Jeremias eller en anden af Profeterne.“ Da sagde Christus til dem: „Og I, hvem sige I, at jeg er?“ Simon Peter tog da Ordet og sagde: „Du er Christus, eller den levende Guds Son.“ Christus svarede ham: „Salig er Du, Simon, Son af Jonas, thi Kjod og Blod har ikkeaabnaret Dig dette, men min Fader, som er i Himlen.“ (Matth. 16de Kap. 13—17; Marcus 8de Kap. 27—30.)

2. Men Herodes hørte tale om alt det, som Christus gjorde, og hans Sjæl angstedes, fordi Nogle sagde, at Johannes var opstaet fra de Døde, og Andre, at Elias var optraadt paam, og efter Andre, at en af de gamle Profeter var gjenopstanden. Da sagde Herodes: „Jeg har ladet Johannes' Hoved afslægge, hvem er da denne, om hvem jeg hører saa store Ting?“ og han ønskede at se ham. (Marcus 6te Kap. 14, 15; Lucas 9de Kap. 7, 8, 9.)

3. (Efter Christi Forklarelse). Hans Disciple spurgte ham da og sagde: „Hvorfor sige de Skriftkloge, at Elias bor først komme tilbage?“ men Christus svarede dem: „Det er sandt, at Elias maa komme tilbage og gjenoprette alle Ting; men jeg siger Eder, at Elias er allerede kommen, og de have ikke kjendt ham, men behandlet ham, som de fandt for godt. Paa samme Maade ville de ogsaa lade Menneskenes Son lide.“ Da forstode Disciplene, at det var Johannes den Døber, han havde talst om. (Matth. 17. Kap. 10—13; Marcus 9de Kap. 10, 11, 12.)

Opstandelsen og Reincarnationen.

4. Læren om Reincarnationen indeholbes i Jødernes Dogmer under Navn af Opstandelsen; kun Saducærne, som antog, at Alt var forbi med Døden, troede ikke derpaa. Jødernes Ideer vare i dette Punkt ligesom i saa mange andre ikke klart udvilede, fordi de kun havde vague og ubestemte Begreber om Sjælen og dens Forbindelse med Legemet. De troede, at et Menneske, som havde levet, kunde leve om igjen, uden at danne sig nogen bestemt Mening om Maaden, hvorpaa dette skulde ske. De betegnede ved Ordet Opstandelse det, som Spiritismen mere formuistig kalder Reincarnation. Opstandelsen forudsætter det døde Legemes Tilbagevenden til Livet, hvilket Videnskaben beviser os at være en materiel Umulighed, da dette Legemes Elementer forlangst ere spredte og absforberede. Ved Reincarnationen forstaaes Sjælens eller Alandens Tilbagekomst til det legemlige Liv, men i et andet og nyt Legeme, der ikke har noget tilfælles med det gamle. Ordet Opstandelse kan faaledes anvendes paa Lazarus, men ikke paa Elias eller de andre Profeter. Om da, efter deres Tro, Johannes den Døber var Elias, saa kunde Johannes' Legeme ikke være Elias', fordi man havde seet Johannes som Barn og man kjendte hans Fader og Moder. Johannes kunde altsaa kun være den reincarnerede men ikke den opstandne Elias.

5. Nu var der en Mand iblandt Pharisæerne, ved

Navn Nicodemus, som var Jødernes Senator, der kom om Natten for at tale med Christus og sagde da til ham: „Mester, vi vide, at Du er kommen fra Gud for at lære os; thi Ingen kunde udføre de Mirakler, Du gjer, hvis Gud ikke var med ham.“ Christus svarede ham: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: „Ingen kan see Guds Rige, uden han fødes paanh.“

Nicodemus sagde da til ham: „Hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? Kan han gaa ind i sin Moders Liv for at fødes en Gang endnu?“

Christus svarede ham: „Sandelig siger jeg Dig, hvis et Menneske ikke fødes paanh af Vand og af Aland, kan han ikke komme ind i Guds Rige. Hvad der er født af Kjød, er Kjød, og det, som er født af Aland, er Aland. Bliv da ikke forbauset over, hvad jeg har sagt Dig, nemlig, at Du skal fødes paanh. Beiret blæser, hvorhen det vil, og Du kan høre dets Susen, men Du veed ikke, hvorfra det kommer, eller hvorhen det gaaer; saaledes forholder det sig med ethvert Menneske, der er født af Aland.“

Nicodemus svarede ham: „Hvorledes kan det gaa til?“ Men Christus sagde: „Hvad, Du er Lærer i Israel, og Du kjender ikke disse Ting? Sandelig siger jeg Dig, vi sige det, vi vide, og vi fore Bidnesbyrd om det, vi have seet, og dog vil Du ikke annamme vort Bidnesbyrd. Men ville I ikke tro mig, naar jeg taler til Jer om jordiske Ting, hvorledes skulle I da tro mig, naar jeg taler om de himmelske Ting.“ (Joh. Ev. 3de Kap. 1—12.)

6. Den Idee, at Johannes den Døber var Elias, og at Profeterne kunde leve op igjen paa Jordens, findes omtalt mange Steder i Evangeliet. Dersom denne Tro havde været urigtig, vilde Christus sikkert have bekæmpet den, ligesom han modtagde mange andre; men langtfra dette, indrømmede han den derimod med hele sin Myndighed, og fremstiller den som et Princip og en nødvendig Betingelse, naar han siger: „Ingen kan se Himmelens, uden han fødes paanh;“ og han sotter

den yderligere ved at tilfoe: „Bliv ikke forundret over, hvad jeg siger Dig, at Du skal fødes paam.“

7. De Ord: „Hvis et Menneske ikke gjenfødes ved Vand og Aand,“ ere blevne fortolkede i Bethydningen af Gjenfødsen ved Daabens Vand; men den oprindelige Text sagde simpelthen: „ikke gjenfødes ved Vand og Aand“, medens dette i nogle Oversættelser af Texten er blevne forandret derhen: „den hellige Aand“, hvilket ikke udtrykker den samme Tanke. Dette Hovedpunkt fremtræder klart i de første Kommentarer af Evangeliet, ligesom det engang skal blive stadfæstet uden nogen Tvethydighed*).

8. For at fatte den sande Bethydning af disse Ord, maa man gaa tilbage for at undersøge hvad der forstaaes ved Ordet Vand, som her ikke var anvendt i sin rette Bethydning.

De Gamles Kjendstab til de fysiske Bidensfaber var meget usfuldkommert. De troede, at Vorden var udgaet af Vandene, deraf betragtede de Bandet som det rette Livselement. Saaledes siges der ogsaa i første Mosebog: „Guds Aand svævede over Vandene“. Endvidere, at „Fastlandet fremstod af Vandenes Midte“; „at Vandene, som ere under Himlen, samledes paa et enkelt Sted, hvorved det torre Element fremkom“; „at Vandene frembringe levende Dyr, som svomme omkring deri, og Fugle, som flyve over Bandet og under Himmelhvelvingen“.

Ifølge denne Troeslare var Bandet blevet Symbolet paa den materielle Natur, ligesom Aanden var Symbolet paa den intelligente Natur. Disse Ord: „Om man ikke fødes af Vand og Aand“, betyde da: „om man ikke gjenfødes med Legeme og Sjæl; det er i denne Bethydning at de hovedsagelig ere blevne fortolkede.“

Denne Fortolkning bekræftes desuden ved følgende Ord:

* Østervalbs Oversættelse stemmer med den oprindelige Text; den siger nemlig: „Den, som ikke gjenfødes ved Vand og Aand.“

„Hvad der er født af Kjød, er Kjød, og hvad der er født af Aand, er Aand“. Christus gjør her en bestemt Forstjel paa Aand og Legeme. Hvad der er „født af Kjød, er Kjød“, tilhændegiver klart, at Legemet kun kan udgaa fra Legemet, og at Aanden er uafhængig af Legemet.

9. „Aanden Tilstedeværelse kan fornemmes; Du hører dens Røst, men veed ikke, hvorfra den kommer.“ Herved kan man saavel forstaa Guds Aand, som giver Livet til hvem den vil, og Menneskaanden. „I vide ikke, hvorfra den kommer, eller hvorhen den gaaer,“ betyder, at man ikke kjender, hvad Aanden har været, og eiheller hvad den skal blive. Dersom Sjælen var skabt samtidig med Legemet, saa vilde man kunne vide, hvorfra den stammer, fordi man da kjendte dens Begyndelse. I hvert Fald er denne Sætning en Bekræftelse af Principet om Sjælens Praexistents, og folgelig Beviset for Flelheden af Tilsværrelser.

10. Men fra Johannes den Dobers Dage indtil nu trænger man med Bold ind i Himmeriges Rige, og de, som trænge sig ind, rive det til sig, thi alle Profeter og Loven spaade indtil Johannes. Og dersom I ville tro det: han er selv den Elias, som skal komme. Hvo som har Øren at høre med, han høre. (Matth. 11te Kap. 12—15.)

11. Hvis Principet for Reincarnationen, der omtales i St. Johannes Evangelium, strengt taget kunde fortolkes i en blot mytisk Bethydning, saa vilde dette dog ikke være Tilsældet med Mathæus, naar han siger: „Det er ham selv, Elias, der skal komme“; heri findes ingen Allegori, det er en bestemt Bekræftelse. „Fra Johannes den Dobers Tid og indtil nu er Himmerige blevet taget med Bold.“ Hvad betyde disse Ord, efter som Johannes den Doeber endnu levede i det Dileblik, de bleve udtalte? Christus forklarer dem, idet han siger: „og I ville forstaa, hvad jeg siger, det er Elias selv, som skal komme.“ Da nu Johannes ikke var nogen anden end Elias,

henthalder Christus altsaa til den Tid, da han levede under Navnet Elias. Disse Ord: „lige til nu har man taget Himmerige med Vold“, er en Henthalding til Volksomheden i Mose Lov, som befalede Udryddelsen af de Banstro for at erhverve sig det forjættede Land, Hebraernes Paradis, medens, ifolge den nye Lov, Himlen kun vindes ved Barmhjertighed og Mildhed.

Derefter tilfojer Christus: „Den, som har Øren at høre med, han høre,“ disse saa ofte gjentagne Ord bevise klart, at dengang vare ikke Alle i stand til at opfatte Sandheden.

12. Dine Døde skulle leve, tilsigemed min døde Krop skulle de opstaar. Baagner op og synger med Fryd, I, som bo i Stov; thi din Dug er, som Dug over grønne Urter, men Du skal følde Kæmperne paa Jorden. (Esaias, 26de Kap. 19.)

13. Dette Sted hos Esaias er ligesaa klart: „Dine Døde skulle leve.“ Hvis Profeten havde kendt noget om det aandelige Liv, hvis han havde villet sige, at de, som man havde ladet omkomme, ikke vare døde i Aanden, vilde han have sagt: „Leve endnu“, og ikke: „skulle leve“. I aandeligt Bethydning vilde disse Ord være meningsslefe, fordi de tilhændegive et Ophør af Sjælens Liv. Skulde man derved forståa den moraliske Gjenfødsel, vilde det være Benegelsen af den evige Straf, fordi disse Ord stille som Princip, at Alle, som er døde, skulle leve op igjen.

14. Men hvad bliver der af Mennesket, naar det er død, naar dets fra Sjælen adskilte Legeme er fortørret? Skulde Mennesket, naar det engang er død, kunne leve op igjen? I denne Strid, hvori jeg befinner mig alle mine Dage, venter jeg, at min Forvandlingstid engang maa komme. (Job, 14de Kap. 10, 14 efter Sachs Oversættelse.)

Naar Mennesket dører, mistet det al Livskraft; det ud-aander. Hvor gaaer det da hen herefter? Skal da Mennesket leve op igjen, naar det er død? Skal jeg gaa alle

mine Dage og vente paa denne Forvandlingstid? (Job 14de Kap. 10, 14 efter Østerwalds Oversættelse.)

Naar Mennesket er død, lever det dog fremdeles; naar jeg har endt Tiden for min jordiske Tilværelse, vil jeg vente, thi jeg skal komme der igjen. (Job 14de Kap. 10, 14 efter greest Oversættelse.)

15. Grundsætningen om flere Incarnationer udtales klart i det Foranstaende. Man kan ikke antage, at Job har villet tale om Gjenfødslen ved Daabens Vand, hvorom han jo var uvidende. „Skulde Mennesket, naar det engang er død, vel kunne leve op igjen?“ Ideen om at dø og at leve op igjen indeholder den Tanke at dø og at leve op igjen flere Gange.

Den grøfste Kirkes Version er om mulig endnu tydeligere: „Naar jeg har endt min jordiske Tilværelse, vil jeg vente, thi jeg vil komme tilbage dertil igjen;“ det vil sige: jeg skal komme tilbage til en jordisk Tilværelse. Denne Mening af Ordene er ligesaa klar, som om man sagde: Beg gaaer bort fra mit Hus, men jeg skal komme tilbage til det igjen.

„I den Strid, hvori jeg befinner mig alle mit Livs Dage, venter jeg Timen til min Forvandling.“ Job taler her tydeligt om den Kamp, han forex mod Livets Gjenvorigheder; han venter sin Forvandling, det vil sige, han bøier sig for sin Lov. I den grøfste Version, synes de Ord: „vil jeg vente“ snarere at tyde paa en ny Tilværelse. Jobs Tanke er tydelig den, at han forestiller sig en aandelig Tilstand, som skiller den ene Tilværelse fra den anden, og at det er i denne, han vil afvente sin Gjenfødsel paa Jorden.

16. Det kan derfor ikke være tvivlsomt, at Læren om Reincarnationen, under Navn af Gjenopstandelse, var en af Grundsætningerne i Isdernes Troeslære, samt at den er bekræftet af Christus og Profeterne, og heraf folger, at naar man benegter Reincarnationen, benegter man ogsaa Christi Ord. Hans Ord skulle en Dag bekræfte denne Lære, ligesom

mange andre Punkter af denne, naar man fordomsfrigt vil overveie dem.

17. Denne Religionens Anfaelse støttes af Filosofien ved de Beviser, der ere Resultatet af anfældede Tagtagelser og en Folge af Kjendsgjerninger. Naar man fra Virkningerne vil gaa tilbage til Aarsagen, fremtræder Neincarnationen som en absolut Nødvendighed og som en Naturlov, der giver sig tillænde ved sine Resultater paa en saa at sige materiel Maade, ligesom den skulte Drivsfjeder er Aarsag til Bevægelsen i en Massine. Enne dette kan forklare Mennesket, hvorfra det kommer, hvorhen det gaaer og hvorfor det er paa Jorden, samt alle de Uoverensstemmelser og alle de tilsyneladende Uretfærdigheder, der foregaa her.

Uden Principet for Sjælens Praeexistents og Flerheden af Tilværelser vilde Størstedelen af Evangeliets Lærestæninger være uforståelige, og derfor have disse ogsaa været Gjenstand for mange hinanden modsigende Fortolkninger. Dette Princip er den Nøgle, som er i stand til at give dem deres rette Udtydning.

Familiebaandene styrkes ved Neincarnationen og brydes, hvis der kun var en enkelt Tilværelse.

18. Familiebaandene sonderrives ikke ved Neincarnationen, som Flere antage; tvertimod styrkes og besæftes de; det er derimod den modsatte Grundsatning, som lærer, at de brydes. Aanderne danne Grupper eller Familier i Rummet, forenede ved Kjærlighedens og Sympathiens Baand samt Lighed i Tilboeligheder. Disse Aander, som ere lykkelige ved at være samlede, opføge hverandre. Incarnationen adskiller dem kun for en Tid, thi saa snart de ere vendte tilbage til den aandelige Tilstand, gjenfinde de hverandre ligesom Venner efter Hjemkomsten fra en Reise. Ofte følge de endog saa hverandre i Incarnationen, hvor de samle sig i en Familie eller i samme Kreds og arbeide sammen paa gjensidig Fremstridt. Hvis

Nøgle ere incarnerede, og de Andre ikke ere det, kunne de derfor ikke mindre være forenede ved Tanken; de, som ere frie, vaage over dem, som ere i Fængsel, og de mere Fremstredne søger at føre dem frem, som staar tilbage. Efter hver legemlig Tilværelse have de gjort et Skridt fremad paa Fuldkommehedens Bei. Da de saaledes stedse blive mindre bundne af Materien, er deres Kjærlighed til hverandre mere levende, fordi den er mere luttret og ikke forstyrres af Egoisme eller Elbenflaber. De kunne derfor gjennemgaa et ubegrændset Antal af legemlige Tilværelser, uden at der skeer noget Skaer i deres gjensidige Tilboelighed. Man maa vel forståa, at her kun er Tale om den virkelige Tilboelighed mellem Sjæle, hvilken er den eneste, som overlever Legemets Tilintetgjørelse, thi de Væsener, der af sandselig Tilboelighed have forenet sig henvede, have ingen Grund til at opføge hinanden i Aalandverdenen. Der findes intet Varigt uden i den aandelige Sympathi; de kjædelige Tilboeligheder tilintetgjøres med det, som har været Aarsagen til deres Vækelse; men dette Tilboelighedens Ophav kan selvfølgelig ikke finde Sted i Aalandverdenen. Hvad de Mennesker angaaer, hvis Forening kun har jordiske Interesser til Grund, saa ere de i Virkeligheden Intet for hverandre; Doden adskiller dem paa Jorden, og i Himmel søger de ikke hverandre.

19. Det Kjærlighedsbaand, der bestaaer mellem Slægtninge, er et Bevis paa en tidligere Sympathi, der har bragt dem til at nærmre sig hverandre. Man figer derfor ogsaa, naar man taler om et Menneske, hvis Charakteer, Smag og Tilboeligheder ikke stemme overens med hans Nærmestes, at han ikke er af samme Familie. Med disse Ord bekræfter man en storre Sandhed, end man troer. Gud tillader disse Incarnationer af antipathetiske eller fremmede Aander i en Familie i den dobbelte Hensigt, at være til Provelse for Nøgle og til Fremfridtsmiddelet for Andre. Desuden forbedres de Ondes Charakteer efterhaanden ved Berørelse med de Gode

og ved den Omhu, der vises dem af disse; deres Characteer formildes, deres Sæder renses, og den Antipathi, som var imellem dem, ophører til sidst. Saaledes foregaar Sammensmeltingen mellem de forskellige Slags Aander, ligesom denne efterhaanden steer mellem Racer og Nationer paa Jorden.

20. Den Frygt, man kunde nære for denne uendelige Forøgelse af Slægtstabet, som er en Følge af Reincarnationen, er kun egoistisk, thi den beviser, at man ikke er i Besiddelse af en saa rig Kjærlighedsfolelse, at man dermed kan omfatte Alle. Efter da en Fader, som har flere Born, disse mindre, fordi de ere mange? Men Egoisterne kunne berolige sig, denne Frygt er ugrundet. Fordi et Menneske har havt ti Incarnationer, folger dog ikke deraf, at han skal gjenfinde i Aalandverdenen ti Fædre, ti Modre, ti Hustruer og et forholdsvisst Antal af Born og nje Slægtninge; han vil kun altid gjenfinde de samme Gjenstande for hans Kjærlighed, til hvilke han i mere eller mindre Grad har været knyttet her paa Jorden.

21. Lad os nu betragte Folgerne af Læren om Ikke-gjensædelsen. Denne Lære anerkjender naturligvis ikke Princippet om Sjælens Præexistent. Da Sjælene, ifølge denne Lære, skabes samtidig med Legemet, saa kan der eiheller have været noget tidlige Baand imellem dem; de ere fuldkommen fremmede ligeoverfor hverandre. Faderen staar som fremmede ligeoverfor Sonnen; Familiernes Slægtstabsfolge reduceres saaledes blot til den kjædelige, uden at der kan være Tale om noget aandeligt Slægtstabsbaand. Man har saaledes ikke nogen Grund til at være stolt over at have havt en eller anden udmerket Personlighed til Stamfader. Med Reincarnationen som Udgangspunkt kunne Forfædre og Descendenter have kjendt hverandre, levet tilsammen, effset hverandre og kunne efter senere forenes paanh, for end mere at sammenknytte de sympathetiske Baand.

22. Efter en af Iktereincarnationens Grunddogmene er Sjælenes Skjænne uigjenkaldelig bestemt efter en eneste Til-

værelse. Dersom dette skulde være Sandhed, saa maatte ethvert Fremskridt være umuligt, thi, naar der skal være Fremskridt, kan der eiheller være nogen bestemt Skjænne. Alt efter som Mennesket har levet godt eller slet, vilde dets Sjæl efter Doden umiddelbart gaa enten til de Saliges Boliger eller til det evige Helvede. De vilde blive oieblikkelig adskilte for stedse, uden Haab om nogensinde at mødes igjen, saa at Fædre, Modre og Born, Mand og Hustru, Brodre, Søstre, Venner aldrig vare sikre paa at gjensees. Dette vilde være et absolut Brud paa Familiebaandet.

Læren om Reincarnationen viser os, at naar vi her paa Jorden elste hverandre og gjøre Fremgang i det Gode, da ville vi mødes i Himmelrummet, og der i Forening stræbe efter at naae op til Gud. Dersom det mislykkes for Nogen af dem at stride frem i Linie med de Andre, vil disses Lykke og Fremgang blive stupt ud i Fremtiden, men alt Haab er derfor ikke tabt. Hjulpine, opmuntrede og understøttede af dem, som elste dem, ville de engang frigjøres for de jordiske Usfæligheder, der endnu maatte hefte ved dem. Med et Ord sagt, ved Reincarnationen bliver der en bestandig Solidaritet mellem de incarnerede og ikke incarnerede Aander, og derved sammenknyttes etter Venstabs- og Kjærlighedsbaandene.

23. Fire Alternativer fremstilles for Mennesket med Hensyn til hans Tilstand efter Doden. 1) Tilintetgørelsen efter Doden ifølge den materialistiske Lære; 2) hans Opgaan i det universelle Hele ifølge Pantheismen; 3) hans Individualitet med en forudbestemt Skjænne efter Kirkens Lære, og 4) hans Individualitet med en Mangfoldighed af Gradationer i Fremskridtene, som Spiritismen larer. Ifølge de to første Lærer brydes Slægtstabsbaandet efter Doden, og der er intet Haab om at gjenkende hverandre i det andet Liv. Efter den Tredie er der Mulighed for at mødes, forudsat, at man er paa samme Standpunkt, og dette kan ske, enten i Helvede eller i Paradis. Med Troen paa Incarnationen, som er

uomgængelig nødvendig for den gradvise Fremstriden, saae vi Bisched om Fortsættelsen af en Samværen mellem dem, som have elset hverandre, og det er dette Kjærlighedens Baand, som danner det sande Slektskab.

Aandernes Meddelelser.

Hvor er Grunden for Incarnationen?

24. Incarnationen har egentlig ingen noigtigt affatte Grændser, forsaavidt man ved Grændsen mener det Hylster, der udgjor Alandens Legeme, fordi dette Hylsters Materialitet aftager i samme Forhold, som Alanden luttes. Paa visse Kloder, der staa paa et høiere Standpunkt end Jorden, er dette alerede mindre substantielt, mindre tungt og mindre grovt, og følgelig mindre underkastet legemlig Skræbelighed. Paa et endnu høiere Trin er det gjennemfigtigt og næsten fluidist, efterhaanden dematerialiseres det, og sluttelig gaaer det over til at blive Perisprit. Det Hylster, som Alanden ifører sig, staar altid i Forhold til den Klodes Natur, hvorpaa den incarereres.

Selve Perisprit er undergivet sucesstive Forandringer; det bliver mere og mere etherisk, indtil det har opnaaet den fuldstændige Uuttring, som det har hos de mest ophoede Aander. Skjønt der gives førstilte Kloder, bestemte til midlertidige Opholdssteder for meget fremstredne Aander, saa ere disse sidste dog ikke bundne til dem, saaledes som Beboerne paa de ringere Kloder ere det til deres Opholdssteder. Den Friheds Tilstand, hvori de høiere Aander befinde sig, tillader dem at begive sig, hvorhen de Missioner, der ere dem betroede, maatte falde dem.

Hvis man betrakter Incarnationen fra det materielle Standpunkt, som man har her paa Jorden, kan man sige, at det kun er paa de ringere Kloder, at Incarnationen finder Sted; følgelig beroer det paa Alanden selv at løsgjøre sig derfra mere eller mindre hurtig ved at arbeide paa sin Fremgang.

Vi maa ogsaa betænke, at i den omvankende Tilstand, det vil sige i Tiden mellem de legelige Existenser, er Aalandens Tilstand overensstemmende med den Klodes Natur, hvortil den efter sine Fremstridt er bunden. Saaledes er Aalanden i dens omvankende Tilstand mere eller mindre lykkelig, fri og oplyst, alt efter som den er mere eller mindre dematerialiseret. (St. Louis, Paris, 1859.)

Incarnationens Nødvendighed.

25. Er Incarnationen en Straf, og er det kun de brodulde Aander, der maa underkaste sig denne?

Aanderne Vandringen gjennem det legelige Liv er nødvendig, for at disse ved Hjælp af en materiel Tilbærelse kunne udføre det, som det er Guds Hensigt, at der skal opnaaes ved Incarnationen, og den er nødvendig for dem selv, fordi den Virksomhed, de ere nødte til at vise, hjælper til Udviklingen af deres Intelligents. Da Gud er alretferdig, behandler han alle sine Born ens; derfor giver han dem Alle det samme Udgangspunkt, lige store naturlige Anlæg, lige Forpligtelser at opfylde og samme Handelsfrighed. Ethvert Fortrin vilde være en Uretfærdighed. Men Incarnationen er kun en forbigaende Tilstand for alle Aander. Det er et Arbeide, hvilket Gud paalægger dem ved deres Indtræden i Livet, som en første Prove paa det Brug, de ville gjøre af deres frie Willie. De, som udfører dette Hverv med Over, overskride hurtigere og mindre besværligt disse første Indvielsesgrader og kunne snart nyde Frugten af deres Arbeide. De derimod, som gjøre en daarlig Brug af den Frihed, Gud har tilstaet dem, trække deres Fremgang i Langdrag; disse kunne saaledes, ved deres Modstand, i det Uendelige forlænge Nødvendigheden af Reincarnationen, og i dette Tilfælde bliver Incarnationen en Straf. (St. Louis, Paris, 1859.)

26. Anmærkn. En almindelig Sammenligning vil bedre tydeliggjøre denne Forskjel. En Discipel opnæaer først de høiere Grader af Bidenskaben, naar han har gjennemgaaet de lavere Klasser, som føre derhen. Disse Klasser ere altid et Middel til at naae Maalset, hvor besværligt Arbeidet, som udfordres dertil, end kan være, men det er ikke nogen Straf. Den flittige Elev forkorter Veien og finder ikke saa mange Torne paa den; men anderledes forholder det sig med den, som paa Grund af Forsommelighed og Dovenstab maa forblive den dobbelte Tid i de enkelte Klasser. Det er ikke Arbeidet i selve Klassen, der er en Straf, men denne bestaaer i at maatte gjøre det samme Arbeide om igjen.

Saaledes er det ogsaa med Mennesket paa Jorden. For den Vilde, hvis Aland saa at sige gjør sin Indtraedelse i det spirituelle Liv, er Incarnationen et Middel til at udvikle hans Intelligent; men for det oplyste Menneske, hos hvem den moraliske Følelse er mere udviklet, men som dog er tvungen til at modtage flere og pinlige Incarnationer, for ham er det en Straf at maatte forlænge sit Ophold paa de lavere og ulykkelige Kloder. Den derimod, der med Kraft arbeider paa sin moraliske Fremgang, kan ikke blot forkorte sine materielle Incarnationers Varighed, men ogsaa paa en Gang overstride de mellemliggende Grader, som skille ham fra de høiere Kloder.

At Aanderne kun skulde incarneres een Gang paa en og samme Klode, kan man ikke antage, medmindre at alle Mennesker paa en saadan Klode stod paa et lige højt moralst og intellectuelst Standpunkt. Den Forskjel, der er imellem dem, lige fra den Vilde indtil det civiliserede Menneske, viser de Grader, de maa gjennemgaa. Incarnationen bor desuden have et gavnligt Maal; hvad Mytte har vel den fortvarige Incarnation for Born, der do i en tidlig Alder? De gjennemgaa Lidelser, uden Gavn for sig selv eller Andre. Men

Gud, som er alviis, lader Intet skee, uden at det er til Mytte. Ved Reincarnationen paa samme Klode har han villet, at de samme Aander, idet de paamly kom i Verorelse med hverandre, kunne faae Lejlighed til at oprette den Uret, de gjensidig have gjort hverandre i tidligere Tilværelser; da de altsaa for have været knyttede sammen, har han fremdeles villet grunde Familiebaandene paa en aandelig Basis og støtte Principet for Solidaritet, Broderskab og Lighed paa en Naturlov.

... tilde til at ind i den ene vilde vrede, altsaa at man end
er i stilling med end ikke nævnt ved nogen hensyn til det
værdierendt gaae. Men nu i anden gang af hoi resolutioen samme
pladning er det ikke noed gaaet. In hoi resultatet nuværende
er nu gaaet ud og vokternisse, virkeligt i ordnede trods vred
værdier endnu opnemt ved ved nærmest sammenslægning
med den anden, og da nuværende nu ikke sædvanligst
værdier nu endnu opnemt ved ved nærmest sammenslægning
med den anden.

Femte Kapitel.

„Salige ere de som lørge“.

Det Retfærdige i Videlerne. — Narration til Videlerne kan hidovere fra en tidligere Christents. — Forglemmelse af det Forbigangne. — Motiver til Resignation. — Selvmord og Galstaf. — Andernes Meddelelser: Den rette Maade at bære Videler. — Det Onde og Mittet derimod. — Lykken er ikke af denne Verden. — Tabet af elskede Personer. — Tidlig Bortgang fra Verden. — De bedste Mennesker vo tilbilst. — Frivillige Pinsler. — Den virkelige Ulykke — Melankoli. — Frivillige Prøvelser. — Den sande Udsøning, som medfører Besvignelse. — Skal man give Ende paa Næstens Prøvelser? — Et det ikke tilladt at forstørre Livet for en Syg, der lider uden Haab om Helbredelse? — Opoffrelse af sit eget Liv. — Fordelen ved at lide for Andre.

1. „Salige ere de Sagtmødige, thi de skulle arve Jordnen. Salige ere de, som hungre og torste efter Retfærdighed, thi de skulle blive mættede. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdighedens Skyld, thi Himmelens Rige er deres.“ (Math. 5te Kap. 5, 6, 10.)

2. „Salige ere I, som ere fattige, thi Himmelens Rige er Eders. Salige ere I, som nu hungre, thi I skulle blive mættede. Lykkelige ere I, som nu græde, thi I skulle lee.“ (Lucas 6te Kap. 20, 21.)

„Men nee Eder, I Rige, thi I have Eders Trost borte. Bee Eder, I, som ere mættede, thi I skulle fulde. Bee Eder, I, som nu lee, thi I skulle have Taarer og Graad. (Lucas 6te Kap. 24, 25.)

Det Retfærdige i Videlerne.

3. Den Opreisning, som Christus lover dem, der have Videler paa Jorden, kan kun finde Sted i det tilkommende Liv. Uden Bisped om Fremtiden vilde disse Væresætninger være Ufornuft, ja, endnu mere, de vilde vere en Lækemad. Men endogaa med denne Bisped kan man dog vanskelig fatte, at Videler skulle være nødvendige for at blive lykkelig. Det er, siger man, for at gjøre sig mere fortjent til Lykken; men man vil da spørge, hvorfor Nogle lide mere end Andre; hvorfor Nogle fødes i Glædighed, og Andre i Beslægt, uden at have gjort Noget, som kunde foranledige denne deres Stilling i Livet; hvorfor Intet lykkes for Nogle, medens Alt synes at smile til Andre? Men hvad man endnu mindre begriber, det er at see Lykken og Ulykken saa ulige fordelt mellem Lasten og Dyden; at see det dydige Menneske lide, medens Alt gaaer godt for den Onde. Troen paa et andet Liv kan vel troste os og gjøre os taalmødige, men det forklarer ikke disse Anomaliar, som synes ikke at stemme overens med Guds Retfærdighed. Imidlertid, naar man erkender Gud, kan man ikke opfatte ham anderledes end som en Uendelighed af Fuldkommenhed; han maa være Almagten, Alretfærdigheden, Algodheden, thi uden dette vilde han ikke være Gud. Da Gud er algod og alretfærdig, kan han ikke handle efter Lune eller vise nogen Partifshed. Livets Sorger og Bekymringer maa altfaa have en Grund, og da Gud er retfærdig, maa denne Grund ogsaa være retfærdig. Det er dette, som Enhver maa indprænte sig. Menneskene ere ved Christi Være komne til Kandstaf om dette Forhold, og da Gud nu anseer dem for modne nok til at forståa disse Verdomme, overgiver han dem disse i sin Helhed ved Spiritsimmen, det vil sige, ved Andernes Rost.

Narsagerne til de jordiske Lidelser.

4. Livets Omstiftelser ere af to Slags, eller rettere sagt, have to meget forskellige Kilder, som det er vigtigt at skjelne imellem. Nogle have deres Grund i det nærværende Liv, men andre stamme fra en tidligere Tilværelse.

Naar man gaaer tilbage til Kilden for de jordiske Sørgor og Bekymringer, vil man see, at mange af disse ere en naturlig Folge af Characteren og Handlemaaden hos dem, som lide derunder.

Hvormange Mennefster falde ikke ved deres egen Brode; hvormange blive ikke Offre for deres Uforudseenhed, deres Hovmod og deres Ergjerrighed, eller øvelægge sig ved Mangel paa Orden, Udholdenhed, eller fordi de ikke have forstaet at indfranke deres Ønsker?

Hvor stort et Antal ulykkelige ægteskabelige Forbindelser indgaaes der ikke, fordi Narsagen til dem har været Interesse eller Forfængelighed, og Hjertet har været uden Indflydelse derpaa?

Hvormegen Uenighed og sorgelig Strid vilde man ikke kunne have undgaet ved Overbaerelse og mindre Pirrelighed?

Hvilken Mengde af Sygdomme og Svagheder ere ikke Folgen af Unaadelighed og Udskeilser af alle Slags? Hvormange Forældre ere ikke ulykkelige i deres Born, fordi de ikke have bekæmpet de onde Tilhøreligheder i Spiren. Af Svaghed eller Ligeghedsighed have de forsømt at udrydde Anlæg til Hovmod, Egoisme og dum Forfængelighed, der sammenkrymper Hjertet, og senere, naar de høste, som de have faaet, forbausende og førage over denne Mangel paa barnlig Hjertelighed og klage over Bornenes Utaknemmelighed.

Alle de, hvis Hjerter ere nedtrykte ved dette Livs Sørgor og feilslagne Forventninger, kunne rolig spørge deres Samvittighed om Grunden dertil, og idet de efterhaanden opdagte Kilden til de Onde, der trætte dem, ville de see, at de som oftest kunde sige: „hvis jeg havde gjort eller undladt

at gjøre dette eller hint, vilde jeg ikke befinde mig i denne Stilling.

Hvem kan man da takke for alle disse Bekymringer Andre end sig selv? Mennefset er saaledes almindelighed selv Øphavet til sin Ulykke. Men istedetfor at erkjende dette, synes det ham mere ligefremt og mindre hdmhgende for hans Forfængelighed at skyde Skylden paa Skabninen, Forshnet, eller hans ulykkelige Stjerne, medens Alt kun kan tilskrives hans urettige Handlemaade. Søgerne af denne Natur bero viselig for Storsteden paa Livets Omstiftelser, og Mennefste vilde undgaa dem, hvis de arbeidede ligesaa meget paa deres moralske som paa deres intellectuelle Forbedring.

5. Den menneskelige Lov dommer og straffer visse Forfeelser; den Domte kan da sige til sig selv, at han lidet Folgerne af det, han har forbrudt; men Loven straffer ikke og kan ikke heller straffe alle Fejl; den straffer kun de Forfeelser, der ere til Skade for Samfundet, men ikke de Mennefster, der kun gjøre sig selv Skade ved deres Fejl. Men Gud vil, at alle hans Skabninger skulle gaa fremad, og derfor lader han ikke en eneste Asvigen fra den rette Vej være ustraffet; der findes ikke en eneste Fejl, hvor ubetydelig den end kan være, ikke et eneste Brud paa hans Lov, uden at den har sine nødvendige og mundgaaelige Folger, der altid ere mere eller mindre ubehagelige for den Bedkommende. Heraf folger, at Mennefset altid vil kunne vente Straf for det, han har forbrudt. Lidelerne, som ere en Folge heraf, ere for ham en Oplysning om det Onde, han har begaet; de give ham Erfaring og lade ham kende Forfæl mellem Godt og Ondt, samtid viser ham Nobenhedigheden af, at han forbedrer sig, for i Fremtiden at undgaa det, som har været ham en Kilde til Sorg; uden dette vilde han ikke have nogen Grund til at forbedre sig, og idet han stoede paa Fritagelse for Straf, vilde han forhale sit Fremfrihdt og folgelig sin fremtidige Lykke.

Men Erfaringen kommer ofte for sulde; naar Livet er for-

spildt og forstyrret, naar Kraften er udtoamt, og Ulykken ikke mere kan oprettes, da siger Mennesket til sig selv: „Hvis jeg i mine unge Dage havde vidst det, jeg nu veed, hvormange Fejltrin vilde jeg da ikke have kunnnet undgaa; hvis jeg kunde begynde Livet paam, vilde jeg bare mig helt anderledes ad, men det er for filde!“ Ligesom den lade Arbeider siger: „Jeg har spildt min Dag,“ siger han ogsaa: „Jeg har forspildt mit Liv;“ men ligesom Solen staer op for Arbeideren den næste Dag, og en ny Dag begynder, der giver ham Lejlighed til at indhente hvad han har forsømt, saaledes vil der ogsaa for Mennesket efter Gravens Nat oprinde et nyt Liv, i hvilket han kan drage Fordel af den forbigangne Tids Erfaring.

Aarsagen til Videlser kan hidvære fra en tidligere Existents.

6. Hvis et Menneske har Sorger, hvortil han troer at kunne finde Grunden i dette Liv, saa gives der ogsaa andre, hvis Aarsag han ikke kan begræbe, og hvilke forekomme ham som hidværende fra en ulykkelig Skjæbne. Hertil kan f. Ex. henregnes Tabet af elskede Personer eller Familiens Støtte; ligesom ogsaa de ulykkelige Hændelser, som selv den største Forsigtighed ikke kan forebygge; Lykkens Omstændigheder, der tilsintetgjøre alle Klogstabens Forholdsregler; de naturlige Landeplager; medføde Svagheder, især de, som berøve den derunder Lidende Midlet til at erhverve sig Opholdet ved Arbeide, saasom: legemlig Ufuldkommenhed, Idiotisme, Kretinisme osv.

De, der fødes under saadanne ulykkelige Betingelser, som gjøre dem til Gjenstand for almindelig Medhylk, have viselig ikke forbrudt Noget i dette Liv for at fortjene en saa fergelig Skjæbne, der ikke kan oprettes, og hvilken de ikke kunne undgaa, ligesom det ei heller staer i deres Magt at forandre den ved deres Villiekraft. Hvorfor gives der da saa stedmoderlig behandlede Bøsener, medens der ved Siden af dem under samme Tag, i den samme Familie, gives Andre, som ere begünstigede i alle Henseender?

Hvad skulle vi endelig sige om de Børn, der ds i en spæd Alder og som ikke have kjendt Andet af Livet end Videlser? Dette er Problemer, som ingen Filosof hidtil har kunnnet løse, Anomalier, som ingen Religion har kunnnet retfærdiggjøre og som vilde være en Venegelse af Guds Godhed, Retfærdighed og Forsyn, hvis man antog, at Sjælen slæbtes samtidigt med Legemet, og Sjælens Skjæbne var uigenkaldelig bestemt efter den korte Tid, den opholdt sig her paa Jorden. Hvad have disse Sjæle gjort, som, nylig udgaaede fra Skaberens Haand, skulle bare saa megen Glædighed hærvæde? Og hvorfor fortjene de Belønning eller Straf, naar de hverken have gjort Ondt eller Gode?

I Henhold til den Læresætning, at enhver Virkning maa have en Aarsag, ere ogsaa disse Ulykker Virkninger, som maa have en Grund; og naar man veed, at der er en retfærdig Gud, maa denne Grund være retfærdig. Da Aarsagen altid gaaer forud for Virkningen, og da denne Aarsag ikke findes i det nærværende Liv, maa den nedstamme fra en tidligere Tilværelse. Lad os see Sagen fra en anden Side. Da Gud ikke kan straffe os for det Gode, vi have udrettet, eller for det onde, hvori vi ikke ere skyldige, saa følger deraf, at vi tidligere maa have begaet en Uret, hvorfor vi nu blive straffede. Hvis vi ikke have handlet Uret i dette Liv, maa vi have gjort det i et tidligere. Dette er et Alternativ, som vi ikke kunne tilbagevise, og Logiken siger os, at det er overensstemmende med Guds Retfærdighed.

Mennesket bliver altsaa ikke stedse straffet eller fuldstændig straffet i sin nuhavende Tilværelse, men det undgaer aldrig Folgerne af dets Fejl. Det Held, som følger den Onde, er kun midlertidigt, og hvis han ikke udsøner idag, skal han gjøre det imorgen, medens den, som lider, nu udsøner tidligere begaaede Synder. Den Ulykke, som man ved første Blif finder at være uforhent, er dog ikke uforstyrret, og den, som lider, kan altid sige: „Tilgiv mig, Herre, fordi jeg har syndet.“

7. Vore Lidelser for tidligere begaaede Feil ere ofte lig dem, vi nu maa bare for de Feil, vi her have begaaet, eller de ere den naturlige Folge af den begaaede Uret, det vil sige, at ved en ligelig fordelt streng Retsfærdighed maa Mennesket selv lide det, han har ladet Andre lide. Naar han har været haard og umenneskelig, kan han igjen blive behandlet haardt og umenneskligt; han har været hoomodig, kan han blive født paanh i en ydmhg Stilling; naar han har været gjerrig, egoistisk, eller har gjort en slet Brug af sin Fortune, kan han blive berovet det Nodvendige; har han været en slet Son, kan han lide Gjengeldelse i sine Born.

Bed Existensernes Mengde og ved Jordens Bestemmelse som Udsioningsklode forklares faaledes de Modsatninger, der daglig sees i Lykkens og Ullykvens Fordeling mellem de Gode og de Onde hernede. Denne Modsatning existerer ikun tilfyneladende, fordi man betragter Sagen fra det nærværende Livs Standpunkt, men naar man ved Tanken hører sig faa højt op, at man kan overskue en Række af Tilbærelser, vil man see, at Enhver bliver lønnet efter Fortjeneste, og at Guds Retsfærdighed aldrig standser.

Vi bør aldrig glemme, at vort Dopholdssted er en rigere Klode, og at vi kun ere hensatte her paa Grund af vores Ufuldkommendenhed. Naar Modgang rammer os, bor man altfaa sige til sig selv, at om man befandt sig paa en mere fremstreden Klode, vilde dette ikke være hendet os, og at det beroer paa os selv at forebygge dens Gjenkomst ved at arbeide paa vor Forbedring.

8. Livets Gjenvordigheder kunne paalægges Aander, der ere gjenstridige eller altfor uvidende om deres fremtidige Bestemmelse til, at de selv kunne gjøre noget Balg, men derimod velges og antages Prøvelser ved Gjenvordigheder frivillig af angende Aander, som ville oprette det Onde, de have gjort, og som ville bestræbe sig for at handle bedre i Fremtiden. Den, som kun daarslig har udført det ham paalagte Hverv, beder

om at maatte begynde paanh for ikke at tage Frugten af det, han allerede har vundet. Disse Gjenvordigheder ere da ikke alene Udsioning for det Forbigangne, som herved bliver straffet, men ogsaa Prøvelser for Fremtiden. Lader os da takke Gud, som i sin Godhed tillader Mennesket at oprette sine Feil og ikke uigjenkaldelig fordommer ham for det forste Fal.

9. Man maa imidlertid ikke tro, at enhver Lidelse henvede er et klart Bevis paa en begaet Feil; det er ofte almindelige Prøvelser, valgte af Aanden for at fuldende sin Uutring og paashylde sit Fremskridt. Udsioningen tjener altid til Prøvelse, men Prøvelsen er ikke altid en Udsioning; imidlertid ere Prøvelser stedse Bevis paa en relativ Ufuldkommenhed, thi den, som er fuldkommen, behøver ikke mere at blive prøvet. En Aand kan have erhvervet sig en vis Grad af Fuldkommenhed, men for at gjøre større Fremskridt, beder den om en Mission eller et Hverv at udføre, for hvilket Belønningen vil staa i Forhold til Kampens Anstrengelser, hvis den gaaer seirrig ud deraf. Til denne Kategori kunne især de Mennesker henregnes, der have naturlig gode Instincter, en ophojet Sjæl og medføde edle Tælelser og som synes ikke at have medbragt noget egentlig Syndigt fra en tidligere Tilværelse, men med christelig Resignation udholde de største Smærter, idet de bede Gud om Hjælp i deres Besværelser. Derimod kan man betragte Lidelserne som Udsioning, naar de bringe Mennesket til at beklage sig og sætte sig op imod Gud.

Den Lidelse, der børes uden Kenneren, kan maasee være en Udsioning, men det kan ogsaa være, at den er valgt frivilligt og ikke paalagt, og den er altid et Bevis paa en fast Beslutning, der stedse er et Tegn paa Fremskridt.

10. Aanderne kunne ikun træte efter den fuldkomne Lykke, naar de ere luttrede; enhver moralst Ufuldkommenhed formener dem Abgang til de lykkelige Kloder. Forholdet her er ligefrem det med Passagererne paa et Skib, hvorpaa Pesten raser, og som ikke kunne have Forbindelse med Land, førend

de have holdt Quarantine. Det er i de forskellige legemlige Tilværelser, at Aanderne efterhaanden frigjøre sig for deres Ufuldkommeheder. Livets Provelser føre os fremad, naar vi bære dem godt; som Udsomninger udslette de vore Feil og forbedre os. Det er Salven, som renser Saaret og helbreder det; jo alvorligere Dindet er, jo kraftigere maa Midlet være. Den, som lidet meget, kan da sige sig selv, at han har meget at udsone, og glæde sig ved Udsigten til en suarlig Helbredelse. Det beroer paa hans Resignation, om denne Lidelse skal være gavnlig for ham, og at han ikke ved sin Knurren maa miste Frugten deraf, thi da maatte han begynde forfra.

Forglemmelse af det Forbigangne.

11. Man kan ikke med nogen gyldig Grund betragte Ubevidstheden om tidligere Tilværelser som en Hindring for at drage Nytte af det, man i disse har erfaret. Hvis Gud har fundet det tjenligst for os at kaste et Slor over det Forbigangne, saa er det kun, fordi det bor være faaledes. I Virkeligheden vilde Grindringen om Fortiden medføre meget alvorlige Ulempen; thi den kunde i mange Tilfælde enten ydmhyge os, eller ogsaa forøge vort Hovmod, og derfor hindre os i Brugen af vor fri Billie. I ethvert Tilfælde vilde den gribte forstyrrende ind i alle sociale Forhold,

Aanden gjenfødes ofte i samme Kreds, hvor den tidligere har virket, og kommer i Berøring med de samme Personer, for at oprette det Onde, den forhen har tilført dem. Dersom Mennesket i disse Personer kunde gjentjende dem, han før har havet, saa vilde denne Følelse blive opvakt paam, og i ethvert Tilfælde vilde han finde sig ydmhyget lige overfor dem, han havde fortrediget.

Tor at forbedre os har Gud netop givet os det, som er nødvendigt og tilstrækkeligt dertil, nemlig Samvittighedens Stemme og vor instinctmæssige Streben efter et vist Maal; han har derimod frataget os det, som vilde være os til Skade.

Bed Fødselen medbringer Mennesket det, han har erhvervet i en tidligere Tilværelse. Enhver Tilværelse danner et nyt Udgangspunkt for ham; det er kun af ringe Vigtighed for ham at vide, hvad han har været. Bliver han straffet, er det fordi han har syndet; de onde Tilboeligheder, han lægger for Dagen, ere ham Øjendetegn paa det, han endnu har at forbedre hos sig, og herpaa maa han henvende hele sin Opmærksomhed, thi af de tidligere Feil, som han fuldkommen har rettet, er der nu intet Spor mere tilbage. De gode Beslutninger, han har taget, minder ham stadtig ved Hjælp af Samvittighedens Ros, der figer ham, hvad der er Ret og Uret, og giver ham Kraft til at modstå Træstelserne.

Sovrigt hersker denne Forglemmelse kun i det legemlige Liv. Naar Aanden er inddraadt i det spirituelle Liv, faaer den der efter Grindringen om det Forbigangne. Det er altfaa kun en forbigaende Glæsel, der kan sammenlignes med Ubevidstheden under Sovnen i det jordiske Liv, men som dog ikke hindrer Nogen i at erindre ved hans Opbaagnen, hvad han har foretaget sig de foregaaende Dage.

Det er ikke alene efter Doden, at Aanden etter faaer Grindringen om det Forbigangne; man kan sige, at den aldrig er uden denne Bevidsthed, thi Erfaringen godtgjør, at Aanden, i selve det legemlige Liv, under Sovnen, hvor den i denne Regnets Tilstand har en vis Frihed, ogsaa er sig sine tidligere Handlinger bevidst; den veed, hvorfor den lidet og at denne Straf er fortjent. Grindringen om Fortiden er kun udflettet, naar Mennesket virker som faadant i det daglige Liv. Men netop fordi han mangler Grindringen om Fortiden, der kunde være ham stadelig i hans sociale Forhold, henter han ny Kraft i de faa Diblik, hans Sjæl er faa at sige frigjort, hvis han forstaaer at drage Nytte deraf.

Motiver til Resignation.

12. Ved de Ord: „Salige ere de, som sørge, thi de skulle blive trofiede“, mener Christus baade den Belønning, der venter dem, der lide, og den Resignation, som bringer os til at velsigne Lidelsen og ansee den for Helbredelsens Forlober.

Disse Ord kunne ogsaa forklares saaledes: I bor betragte det som en Lykke at lide, fordi Eders Smerter hennede ere en Gjeld, der betales for tidligere Synder, og fordi disse Smerter, naar de børes med Taalmod paa Jorden, fritage Eder for Aarhundrede af Lideler i det andet Liv. I bor da prise Eder lykkelige, naar Gud formindsker Eders Gjeld ved at tillade Eder at afbetale den nu, hvilket sikrer Eders Fremtids Ro.

Det Menneske, der lider, ligner en Skuldner, der er en stor Sum skyldig, og til hvem Creditoren siger: „hvis Du betaler mig idag en Hundrededel af din Gjeld, saa giver jeg jeg Dig Kvittering for hele Resten, og Du skal være fri for mig; men hvis Du ikke gør det, skal jeg forfolge Dig paa enhver Maade, indtil Du har betalt den sidste Skilling.“ Vil Skuldneren da ikke være lykkelig, selv om han skal bære alle mulige Savn, naar han kan gjøre sig fri ved at betale kun en Hundrededel af det, han skylder? Vil han ikke takke sin Creditor derfor istedesfor at beklage sig over ham?

Dette er Bethydningen af de Ord: „Salige ere de, som sørge, thi de skulle blive trofiede.“ De ere lykkelige, fordi de kunne betale deres Gjeld, og naar denne er betalt, ville de være fri. Men naar man, idet man betaler sin Gjeld til En, sætter sig i Gjeld hos en Aanden, saa vil man aldrig opnaa at blive fri. Hver ny Fejl forøger Gjælden, fordi der ikke er en eneste Synd, hvilkenom helst denne end monne være, uden at den medfører sin nødvendige og uundgaaelige Straf. Hvis Straffen ikke kommer idag, vil den dog komme imorgen; kommer den ikke i dette Liv, vil den komme i et andet. Som

forst i Nælken af disse Fejl maa man henregne Mangel paa Hengivenhed i Guds Billie; hvis man knurrer under Lidelerne Tryk og ikke finder sig i dem med Taalmod, samt anseer dem for en ufortjent Tugtelse, hvis man troer, at Gud er uretfærdig, da paadrager man sig en ny Gjeld, som forringrer Værdien af de Lideler, vi gjennemgaa. Deraf maa man begynde forfra, og vor Handlemaade kan ogsaa her lignes ved en Gjeld, hvorpaa vi betale Afdrag ved Hjælp af nye Laan.

Ved sin Indtraeden i Alandeverdenen føler Mennesket sig endnu lig Arbeideren, der møder hos sin Herre paa Lønningsdagen. Til Nogle vil Husbonden sige: „See, her er Lønnen for dit Arbeide;“ til Andre, nemlig til Jordens Lykkelige, til dem, som have levet i Lediggang og som have sat deres hele Lykke i Tilfredsstillelsen af deres egenkærlige Tilbøjeligheder og Rydelsen af de jordiske Goder, vil han sige: „Eder tilkommer Intet, thi I have faaet Eders Løn paa Jorden; gaaer og gjører Eders Arbeide om igjen.“

13. Mennesket kan formindskle eller forøge det Bittre i Provelserne ved Maaden, hvorpaa han betragter det jordiske Liv. Han liber mere, hvis han troer, at Lidelerne ere langvarige. Den, som formaerer at stille sig paa det spirituelle Livs Standpunkt, overseer med et eneste Blif det legemlige Livs Bethydning; det viser sig for ham som et Secund af Evigheden; han fatter Livets Korthed og siger sig selv: at dette pinlige Diblik snart er forbi. Bissheden om en nærforestaende og lykkeligere Fremtid holder ham oppe og opmuntrer ham, og istedesfor at beklage sig, tæller han Himlen for de Lideler, der føre ham fremad. Den derimod, som kun kan see det legemlige Liv, forekommer dette at være uendelig langt, og Sorgen nedtrykker ham med hele sin Vægt.

Heraf følger, at den, som seer Livet fra et spirituelt Standpunkt, ikke betragter de jordiske Ting som noget værdeløs Bigigtigt, og denne Anskuelse bringer ham til at moderere sine

Ønsker og at være tilfreds med sin Stilling uden at misundre Andre; han veed at drage Nytte af den Lære, som ligger i Modgang og feilslagne Forhaabninger, og han vinder herved en Ro og en Resignation, der er ligesaa gavnlig for Legemets som for Sjælens Sundhed; medens han ved Misundelse, Vanvid og Ergjerrighed paadrager sig en frivillig Pine og saaledes forsøger sin korte Tilværelses Sorger og Elendigheder.

Selvmord og Vanvid.

14. Den Ro og Fatning, som vi hente af den Maade, hvorpaa vi betragte de jordiske Ting, og i Troen paa det andet Liv, giver os en Sjælsstyrke, der er det bedste Forebyggelses-middel mod Vanvid og Selvmord. Det er sikkert, at de fleste Tilfælde af Vanvid kommer af den Sindsbevægelse, som Livets Omstændigheds paaføre Mennesket, og som han ikke har Kraft til at bære. Hvis han da, paavirket af den Maade, hvorpaa Spiritismen lører ham at betragte de jordiske Ting, med Taal-mod, ja endog med Glæde modtager den Modgang og de Skuffelser, der under andre Omstændigheder vilde have bragt ham til Fortvivelse, saa er det klart, at denne Kraft, som hæver ham over Tilskifterne, bevarer hans Forstand fra Stod, der uden denne Styrke vilde bringe den ud af Livet.

15. Det samme er Tilfældet med Selvmord. Naar man undtager de Tilfælde af disse, der begaaes i Drunkenstab eller Vanvid, og som man kan kalde ubevidste, er det upaatvivle-ligt, at, hvilke fordeles Motiver der end kunne være tilstede, maa der dog altid ligge en Utilfredshed med Livet til Grund for en saadan Handling. Nu er det naturligt, at den, som med Bispede ved, at han kun skal være ulykkelig een Dag, og derimod den næste Dag skal have det bedre, let maa kunne styrke sin Utaalmodighed; han fortvivler kun, naar han ikke seer Enden paa sine Lidelser. Hvad er da det jordiske Liv, sammen-lignet med Evigheden? Det er et langt kortere Tidsrum end

en Dag i Forhold til hele Livet. Men for den, som ikke troer paa Evigheden, og som antager, at Alt er forbi for ham med dette Livs Ophør, for en saadan findes der ingen anden Ende paa de Lidelser, der trykke ham, end Doden; da han ikke har Haab om noget Bedre, finder han det ganske naturligt at forlorte sin Elendighed ved en frivillig Dod.

16. Vantro, Twivl om et andet Liv, med et Ord, de materialistiske Ideer ere de væsentligste Bevæggrunde til Selvmord, thi de føre med sig den moralske Feighed, og naar man da seer Videnskabsmænd støtte sig paa deres Kunstdækbers Autoritet for derved at søge at overbevise deres Tilhørere eller Læsere om, at de Intet have at vente efter Døden, er dette saa ikke at føre dem til det Resultat, at de, naar de ere ulykkelige, intet Bedre kunne gjøre end at berove sig selv Livet? Hvad ville de vel kunne sige for at afholde dem derfra; hvilken Erfatning for Livets Modgang kunne de byde dem? Hvilket Haab kunne give dem? Intet, ikkun Tilintetgjorelsen. Heraf kan man drage den Slutning, at, hvis Tilintetgjorelsen er det eneste Middelet, den eneste Udsigt, der er dem aaben for at ende deres Lidelser, er det rigtigt snarest muligt at styrke sig i Dødens Favn og saaledes ende sine Plager. De materialistiske Ideers Udbredelse er altsaa den Gift, som indgiver et stort Antal Mennesker Tanke om Selvmord, og de, som gjøre sig til Apostle for denne Lære, paadrage sig et forsærdeligt Ansvar. Naar det lykkes Spiritismen at tilintetgjøre denne materialistiske Lære, vil det jordiske Liv blive betragtet fra et andet Standpunkt. Den, der hjælper og troer paa Spiritismens Lære, veed ogsaa, at Livet forlenges i det uendelige hinsides Graven, men under ganske andre Betingelser. Naar man veed dette, vil man tilegne sig Taalmod, Resignation og et moralisk Mod, der vil fjerne enhver Tanke om Selvmord.

17. Spiritismen har i denne Henseende endnu en anden Virkning, der er ligesaa sikker og maaske endnu mere afgjørende. Den viser os nemlig selve Selvmorderne, der komme

for at oplyse os om deres ulykkelige Stilling og bevise os, at Ingen ustraffet kan trods Guds Lov, der forbryder Mennesket at forkorte sit Liv. I blandt disse Selvmordere findes der Nogle, hvis Sidderer, uagter de kun ere midlertidige, dog der-maa bringe Enhver, der kunde føle sig fristet til at gaa herfra, gør dette Skridt. Spiritismen har altsaa flere Motiver at opstille som Modvægt for Lysten til Selvmord, nemlig Bis-heden om et andet Liv, hvor Mennesket veed, at han vil blive saa meget lykkeligere, som han her har været ulykkelig og hen-given i Guds Billie. Ved denne faaer han Bis-hed om, at naar han forkorter sit Liv, opnaaer han et helt andet Resultat end det, han havde haabet, idet han kun frigjør sig for et Onde for at blive paalagt et andet, der er endnu mere lang-varigt og pinligt; han veed, at han feiler i sin Tro paa, at at Selvmord er en Hindring for at samles i den anden Verden med dem, der ere Gjenstand for hans Øjeblikkighed og som han længes efter at gjenfinde. Af alt dette fremgaaer, at da Selvmord ikke forskaffer ham det, han venter at opnaa derved, saa staar denne Handling i Strid med hans egen Interesse.

Det Antal Selvmord, som Spiritismen har bidraget til at forhindre, er allerede meget stort, og man tor heraf slutte, at naar alle Jordens Beboere ere blevne bekjendte med Læren, da ville de bevidste Selvmord høre til det Utønkelige. Naar man altsaa sammenligner Resultaterne af Materialismens og Spiritismens Lære kun i dette ene Punkt, vil man finde, at den førstes Logik leder til Selvmord og den andens afholder derfra, og Erfaringen vil bekræfte det.

Aandernes Meddelelser.

Den rette Maade at høre Livelser.

18. Da Christus sagde: „Salige ere de, som førge, thi Himmelens Rige er deres“, saa mente han ikke hermed dem, som lide i almindelighed, thi Alle, som leve her paa Jorden, lide, hvad enten de befinde sig paa Thronen eller i Hytten. Men desværre er der kun Faa, som bære Sidderne paa rette Maade; der findes ikke Mange, der begribe, at det kun er de Provelser, som børes paa den rette Maade, der føre til Himlen. Selv Modloshed er en Fejl; Gud negter Eder Trost, fordi I manglende Mod. Bonnen er vel en Støtte for Sjelen, men den er ikke nok; den maa understettes af en levende Tro paa Guds Godhed. I have ofte hørt, at han ikke vil legge en tung Byrde paa svage Skuldre, men at Byrden altid staer i For-hold til Kærsterne, ligesom Belønningen vil staer i Forhold til den viste Designation og Modet. Men denne Belønning maa man fortjene, og derfor er Livet fuldt af Gjenvordigheder. Soldaten, som man ikke sender mod Fjenden, er ikke til-frebs dermed, fordi Venrens No ikke slaffer ham Avancement. Værer da som Soldaten, og ønsker Eder ikke en Hvile, hvori Eders Legeme vil enerveres, og Eders Sjæl forstenes. Værer lykkelige, naar Gud sender Eder i Kampen. Denne Kamp er ikke Slagets Ild, men Livets Bitterheder, hvortil der ofte ud-fordres mere Mod end i den blodige Strid paa Valpladsen, thi det hænder ofte, at den, som staer fast lige overfor Fjen-den, bukker under for Trykket af de moralske Sidder. Heri Livet faaer Mennesket ikke nogen Belønning for dette Slags Mod, men Gud giver ham den i den anden Verden. Naar da Modgang og Sorger møde Eder, saa stræber efter at over-vinde dem, og naar det er lykedes at beherske Udbrudet af Eders Brede, Utaalmodighed eller Fortvivelse, saa siig til Eder selv med en reffordig Tilfredsstillelse: jeg har været den Størkeste.

„Salige ere de, som forge“, kan da fortlaars saaledes: Salige ere de, som have havt Lejlighed til at bevise deres Tro, deres Fasthed, deres Udholdenhed og deres Hengivenhed i Guds Willie, thi de ville hundredefold faae erstattet den Glæde, de have undværet paa Jordens, og efter Arbeidet kommer Hvilen. (Lacordaire, Havre, 1863).

Det Onde og Midlet derimod.

19. Er Eders Jord da et Gladens Opholdssted, et Paradiis? Lyder da ikke mere Profetens Røst i Eders Øre? Har han ikke sagt, at der skal være Graad og Tenders Gnidsel for alle dem, som fødes i denne Smertens Dal? I, som leve der, kunne altsaa kun vente bittere Sorger og Taarer, og naar I lide, seer da op til Himlen og lover Herren, som har prøvet Eder. O, Mennesker! I ville først da erkjende Herrrens Almagt og Godhed, naar han har helbredet Eders Sjæls Saar og kronet Eders Liv med Lykkelighed og Glæde! I ville først erkjende hans Kjærlighed, naar han har gjengivet Eder til Livet i en bedre Tilsværelse med al dens Herlighed! Efterligner da ham, som blev givet Eder til Exempel, da han havde naaet den yderste Grad af Elendighed og Tornedrelse og udstrakt i Dhndet sagde til Herren: „Herre, jeg har kjendt alle Rigdommens Glæder, og Du har mit hensat mig i den dybeste Elendighed; jeg talker Dig, min Gud, at Du har villet prøve din Djener!“ Naar vil endelig Eders Sjæl hæve sig og see ud over Gravens Grøndser? Og maatte I endog græde og lide gjennem et helt Liv, hvad er da det ved Siden af den evige Herlighed, som er forbeholdt dem, der have udstaact Proven med Tro, Kjærlighed og Gudhengivenhed? Søger da Trost for Eders Sorger i den Fremtid, som Gud bereder Eder, og Grunden til Eders Lidelsær i det Forbigangne; og I, som lide mest, betragter Eder da som Jordens Lykkeligste. I Eders Tilstand som ikkeincarnerede, da I frit svævede i Rummet, have I selv valgt Eders Prøvelser, fordi I have

troet Eder stærke nok til at udholde dem! Hvorfor da klage nu i denne Time? I, der have forlangt Rigdom og Hæder, have gjort dette for at bestaa Tristelsens Kamp og for at vinde den. I, der have attræet at kæmpe med Land og Legeme mod de moraliske og fysiske Onder, have begjort dette, fordi I vidste, at jo større Tristelsen vilde være, desto større vilde Seiren blive, og at, naar I git seirende derfra, vilde Eders Sjæl, selv om Legemet blev traadt i Støvet, opfaa i en blændende Hvidhed, intret ved Udspringnings og Lidelsens Daab.

Hvad skal man da tilraade dem, som ere undergivne flige store jordiske Lidelsær? Der er kun et eneste ufeilbart Middel, og det er Troen, Blæflet vendt mod Himlen. Hvis Eders Røst under de stors্তte Smarter lovriger Herren, da skal Englen ved Eders Hovedgjæerde med sin Haand vise Eder Freiens Tegn og den Plads, som I engang skulle intage. Troen er et sikkert Middel mod alle Lidelsær; den viser os altid det Uenbelige Horizont, der bringer os til at glemme vores kortvarige Lidelsær herneude. Den, som troer, er stærk ved sin Tro, den, som twivler om dens Kraft, straffes, fordi han da strax vil sole Lidelsernes pinlige Smerte.

Herren har mælt med sit Segl Enhver, som troer paa ham. Christus har sagt Eder, at Troen kan flytte Bjerge, og jeg figer Eder, at den, som lider og bevarer sin Tro, vil faae Christus til Hjälper og han kan kun vinde derved. I sin ulideligste Smerte vil han se de første Glimt af den evige Glæde; hans Sjæl vil i den Grad frigjøre sig for Legemet, at medens dette vrider sig i Dødens Krampetrækninger, vil Sjælen sveve i de himmelske Regioner og med Englene synde Lov- og Takkehymner til Herren. (St. Augustin, Paris, 1863.)

Lyken er ikke af denne Verden.

20. Jeg er ikke lykkelig! Lyken er ikke for mig! udraaber islmindelighed Mennesket i de forskellige sociale Stillinger. Dette, mine kjære Brodre, beviser bedre end alle

tenkelige Tornuftgrunde Sandheden af disse Christi Ord: „Lykken er ikke af denne Verden“. I Sandhed, hverken For-
mue, Magt, ja ikke engang en blomstrende Ungdom er en Be-
tingelse for at være lykkelig; jeg siger endnu mere, ikke engang
en Forening af disse tre saa misundte Betingelser kan gjøre
os fuldkommen lykkelige, thi man hører bestandig, selv i de
nest fremragende Klasser i Samfundet, at Mennesker i enhver
Alder beklage sig over sine Forhold i Livet.

Hvis disse begunstigede Klassers sande Livslykke var al-
mindelig kendt, saa vilde de fattige og arbejdende Klasser
ikke misunde disse eller trægte efter at indtage de Menneskers
Stilling, der synes at leve i idel Lykke. Hvorledes man end
handler her paa Jordens, faaer Enhver dog sin Deel af Ar-
bejde og Glædighed, af Lidelser og Skuffelser, og dette maa
være Eder et Bevis paa, at Jordens ikun er et Brovelses- og
Udsiongssted.

De, der lære, at Jordens er det eneste Opholdssted for
Menneskeslagten, og at det kun der, og i en eneste Tilværelse
er os foruンドt at naae til den høieste Grad af Lykke, der stem-
mer overens med Menneskets Bestemmelse, de, siger jeg, som
lære os dette, stuppe sig selv og dem, som høre derefter, thi
det er bevis ved Aarhundreders Erfaring, at denne Klode kun
undtagelsesvis indeholder de nødvendige Betingelser for Indi-
videts fuldkomne Lykke.

Man kan opstille som almindelig Læresætning, at Lykken
er relativ, og at der gives Mange, der forfolge den, uden
nogenfinde at naae den, thi ligefaa stor en Sjeldenhed det er
at træffe en viis Mand hernede, ligesaa sjeldent træffer man
Nogen, der er fuldkommen lykkelig.

Tor den Bise er det, hvori Lykken her paa Jordens be-
staar, af en flygtig og fortværlig Natur. Tor et Aar, en
Maaned eller en Uge af Lykke kan den øvrige Deel af Livet
hengaa i en uafbrudt Række af bittere Skuffelser; læg Mørke

til, hvad jeg har sagt, jeg taler her kun om Jordens Lykkelige,
om dem, som misundes af Mængden.

Heraf folger, at naar Livet her paa Jordens er underkaстet
Brovelser og Udsioning, saa maa man indromme, at der andet-
steds maa være mere begunstigede Kloder, hvor Menneskean-
den, sjældent endnu fængslet af Materien, i fuldeste Maal be-
sibber de Rydelser, der følge med den menneskelige Tilværelse.
Derfor har Gud hensat i Eders Planet-system disse sjælle
holere Planeter, til hvilke I engang skulle hæve Eder ved Eders
Anstrengelser, naar I ved disse ere blevne behørig luttrede
og modne dertil.

Disse Ord maa I dog ikke opfatte saaledes, at Jordens
stedse er bestemt til at være en Udsioningsklode. Nei, visselig!
Ihi af de tilbagelagte Fremskridt kunne I lettelig beregne,
hvilen Fremgang den endnu kan gjøre, og af de opnaade
sociale Fremskridt kan man slutte sig til, at der endnu fore-
staar flere nye og mere nyttige Forbedringer. Det er dette
unaabelige Arbeide, der skal gjennemføres ved Hjælp af den
nye Lære, som Nanderne have meddelt Eder.

Laab dersor en hellig Iver opfylde Eder, mine Venner, og
lad Enhver med Kraft bortlægge sit gamle Menneske. I bor
Alle frelse efter at thædliggjøre for Andre Spiritismens Lære,
der allerede hos Eder selv har virket til Gjenfødelse. Det er
Eders Pligt at meddele Eders Brødre Straalerne af dette
hellige Ly. Til Værket da, mine elskede Brødre! Laab Eders
Hjerte trægte efter det ophoede Maal: at berede de kommende
Generationer en Verden, hvor Lykken ikke mere er et tomt Ord.
(Francois Nicolas Madeleine, Cardinal Morlot, Paris, 1863.)

Tabet af elskede Personer.

Tidlig Bortgang fra Verden.

21. Naar Doden kommer for at gjøre sin Høst i Eders
Familiekreds og uden Forskel bortfører Unge og Gamle, da
sige I ofte: Gud er ikke retfærdig, da han borttager den,

som er stærk og som har en Fremtid for sig, og lader den blive tilbage, der har gjennemlevet lange Aar fulde af Skuffelser; naar han bortkalder dem, der ere nyttige Medlemmer af Samfundet, og lader dem leve, der ikke kunne gøre noget Gavn; naar han bringer en Moders Hjerte til at briske, ved at børve hende den uskyldige Skabning, som udgjorde hele hendes Glæde.

Mennesker! Det er i saadanne Tidsfælde, at I skulle have Eder over Jorden til det sande Livs Hoide, for at kunne satte, at der, hvor I ofte tro at see en Ulykke, er denne Modgang kun Noget, der tjener til Eders Bedste, og at det er et viist Forsyn, der handler, medens I tro, at det er den blinde Skæbnes Verk. Hvorfor ville I beregne den guddommelige Retsfærdighed efter Eders Maalestok? Kunne I tro, at Verdens Herre af Lune vil paalægge Eder grusomme Smertes? Intet skeer uden i et viist Niemed, og hvad der endog skeer, maa det have en gyldig Grund. Hvis I noiere undersøgte Grunden til alle de Sorger og Lidelser, der møde Eder her, saa ville I altid finde, at de ere begrundede paa den guddommelige Retsfærdighed, at Sorgen tjener Eder selv til Bedste, og at Eders usle jordiske Interesser ikke ville kunne komme i Betragtning ligeoverfor den guddommelige Visdom.

Tro mig, man maa hellere see den thyeaarige Yingling synke i Doden, end at see ham hengive sig til de ødeleggende Udvævelser, der bringe Sorg og Fortvivelse i agtværdige Familier, som faaer en Moders Hjerte til at briske og Faderens Haar til at graane før Tiden. Doden i en ung Alder er ofte en stor Naade, som Gud tilstaaer den, han bortkalder, og som faaledes staanes for Livets Glendigheder eller Forfærsler, der kunne have mestført hans Ulykke her og for en Tid i en anden Verden. Den, som dør i sin blomstrende Alder, kan ikke betragtes som Offer for en ulykkelig Skæbne, men Gud anseer det tjenligt for ham, at han ikke bliver længere paa Jorden.

Det er en forferdelig Ulykke, sige I, at et forhaabningsfuldt Liv saa tidlig skal ophøre! Hvilke Forhaabninger mene I vel? Er det om Forhaabninger paa Jorden, hvor den, som er gaaet bort derfra, kunde have spillet en glinrende Rolle og banet sig Vej til Ere og Lykke? Altid domme I fra Eders indskrænkte Standpunkt og kunne ikke have Eder over Materien. Vide I vel, hvad der kunde være blevet dette Menneskes Skæbne, hvis Liv efter Eders Mening var saa forhaabningsfuldt? Hvem figer Eder, om det ikke vilde være blevet fuldt af Bitterhed? I betragte altsaa Forhaabninger i det andet Liv som Intet, eftersom I foretrække det ephemiske Liv, I henslæbe her paa Jorden, for disse? Tænker I da, at det er bedre at opnaa en Stilling blandt Menneskene paa Jorden end blandt de salige Aander?

Glaedter Eder, istedetfor at klage, naar det behager Gud at bortkalde et af sine Born fra denne Videlsernes Dal; er det ikke egoistisk at ønske, at han skalde blive her for at lide tilliggemed Eder? O, denne Smerte og Sorg er tilgivelig for den, som ikke troer, og som i Doden kun seer en evig Adskillelse, men I, Spiriter, vide, at Sjælen har det bedre, naar den er frigjort fra sit legemlige Hylster. I Mødre, vider at Eders elstede Born ere Eder nær; ja, at de ere Eder meget nær; deres fluidiske Legeme omgiver Eder, deres Tanke indvirker paa Eder, Grindringen om Eder fylder dem med Glæde, men Eders uformulstige Smerte bedrøver dem, fordi den viser Mangel paa Tro og er et Opror mod Guds Billie.

I, som fatte det aandelige Liv, I ville føle Eders Hjerte banke, naar I paakalde de Hære Henfarne, og naar I bede Gud velsigne dem, ville I føle den magtige Trost i Eder, som borttorrer Taarerne og indgiver en inderlig Længsel efter den Fremtid, som er forjøttet Eder af Vor Herre. (Sanfon, forhenv. Medlem af Spiritistisk Selskab i Paris, 1863.)

De bedste Mennesker do tidligt.

22. I sige ofte, naar I tale om et slet Menneske, der har undgaet en Fare: Hvis det havde været et godt Menneske, vilde han være død. Men vel, i denne Talemaade ligger der en større Sandhed, end I tenke, thi i Virkeligheden hænder det meget ofte, at Gud giver den Aand, som endnu ikke er rykket langt frem paa Fremfridets Bei, en længere Levetid til Udsomning og Provelse, end det gode Menneske, som til Belønning for Fremgang saaer sin Prøvetid forkortet. Naar I tale saaledes, aar I ikke, at I gjøre Eder skyldige i en uregulig Opfattelse af Guds vise Hensigter.

Naar et godt Menneske dør, og der i Huset ved Siden af boer et slet Menneske, saa ile I med at sige: Det vilde have været bedre, hvis denne var død. Men I feile heiligen, thi den, som gaaer bort, har fuldført sit Arbeide, og den, som bliver tilbage, har maaske ikke engang paabegyndt sit. Ville I da virkelig have, at den Onde ikke skal Tid til at fuldende sit Forbedringsarbeide, og at den Gode skulde vedblive at være knyttet til Jorden? Hvad ville I sige, hvis en Fange, der skindt han har udstaet sin Straffetid, dog bliver holdt tilbage i Fangstet, medens man frigiver den, som ikke er berettiget til Friheden? Vider da, at den sande Frihed bestaaer i Frigjorelsen fra de legemlige Baand, og at I ere i Fangenslab, saalange I ere paa Jorden.

Vanner Eder af med at dadle det, som I ikke kunne forståa, og troer, at Gud er retsordig i Alt. Ofte er det virkelig et Gode, der forekommer Eder som et Onde, men Eders Evner ere saa indstrenkede, at Eders slovede Sandser ikke kunne satte den vise Indretning i det store Hele. Bestriæber Eder da for at have Eder ved Tankens Hjælp ud over denne sinevre Skære og i Forhold til, som I have Eder, vil Virigtigheden af det materielle Liv formindskes i Eders Dine, thi det vil da

kun forekomme Eder som et kort Øieblik, sammenlignet med den aandelige Tilstands Uendelighed, og denne er den eneste sande Tilværelse. (Fenelon, Paris, 1861.)
Frivillige Pinsler.

23. Mennesket forfolger uophørligt Lykken, men denne flyrer ham stedse, fordi den ublandede Lykke ikke kan findes paa Jorden. Vi kunne dog, nogen af de Omstændelser, der ere uadskillelig forbundne med dette Liv, opnaa en idetmindste relativ Lykke, men vi soge den i forgængelige Ting, der ogsaa ere underkastede Omstændelser, det vil sige, i de materielle, istedetfor i de aandelige Nytelser, der ere et Forsmag paa de himmelske usorgelige Glæder. Istedetfor at soge vort Velvære i Hjertets Fred, som er den eneste sande Lykke henvende, er man begjærlig efter Alt, hvad der kan bringe Hjertet til at banke uroligt og forstyrre vor Fred. Og, markeligt nok, man søger forsættlig at slabe sig Plager, hvilke vi dog nok kunne undgaa, hvis vi selv ville det.

Hindes der da større Plager end dem, som hidøvere fra Misundelse og Falusi? Den Misundelige og den Skinshge har aldrig No; han lider af en stedsevarende Feber; det, han ikke har, men som han seer Andre besidde, foraarsager ham sovnlose Nætter; hans Nivalers Held piner ham; hans Bestriæbler gaa ud paa at overtræffe Naboen: hele hans Glæde bestaaer i at opvekke hos Andre, der ere ligesaa uforstandige, den samme Skinshge, som plager ham selv. Stakkels ensfollige Menneske, som ikke husker paa, at han maaske allerede imorgen maa forlade alle disse for ham saa vigtige, men dog i Virkeligheden intetliggende Ting, hvis Efterstræben har forbittret hans Liv. Det er ikke paa et saaadt Menneske, at de Ord kunne finde Anvendelse: „Salige ere de, som foruge, thi de skulle blive trestede,” thi hans Sorger ere ikke af det Slags, som ville blive belønnete i Himmel.

Hvilke Plager er ikke den saanet for, som er tilfreds med

det han har, som uden at være misundelig kan see Andre besidde det, han ikke selv har, og som ikke søger at gjælde for mere, end han virkelig er. Han er altid rig, thi naar han seer nedad istedefor at see op, vil han altid finde Nøgle, der have endnu mindre. Han er rolig, fordi han ikke ssabrer sig indbilte Fornødenheder, og bestaaer ikke den sande Lykke i at nyde No midt i Livets Storme? (Genelon, Lyon, 1860.)

Den virkelige Ulykke.

24. Alle Mennesker tale om Ulykke, og Alle mene at have følt den og at kjende den i al dens forskjelligartede Fremtroeden. Men jeg siger Eder, at de næsten Alle feile, og at den virkelige Ulykke ingenlunde altid er det, som Menneskene antage deraf. De see Ulykken i Mangel og Elendighed, i den kolde Kakkellovn, i den truende Creditor, i Buggen, der ved Døben er beroet den lille Engel, som hvilede deri, i Rigksten, der folges til Graven med Fortvivelsen i Hjertet, i svegne Ær��ligheds- eller Benskabsforhold, i det knækende Hovmod, som gjerne vilde klæde sig i Purpur, men som neppe kan skjule sin Nogenhed under Psalmer. Alt dette og meget Andet falder Mennesket Ulykke. Ja, det er vistnok Ulykke, men dog kun for dem, der see det Høieste i det Nu-værende; men den sande Ulykke ligger snarere i Folgerne af en Ting end i Tingens selv. Er ikke en Begivenhed, som i første Blik forekommer os lykkelig, men som dog medfører sorgelige Folger — er den ikke i Virkeligheden ulykkeligere end den Begivenhed, der ved sin første Fremtroeden er Aarsag til stor Bekymring, men som dog endelig leder til det Gode? Er Stormen, der omflaster Eders Traer, men renser Luften, idet den afspreder de usunde Dunster, der kunne forårsage Sygdomme og Død, ikke snarere en Lykke end en Ulykke?

Tor at kunne bedømme en Ting rigtigt, maatte man kunne see Folgerne, den kan foranledige. Tor at kunne ssjonne, hvad der virkelig tjener til Menneskernes Bedste, maatte man kunne

kafe Bløkket hinsides Graven, thi det er der, man kommer til Erhendelse om Folgerne af det, Menneskene opleve her paa Jordens, og det, disse i deres Korshynethed kalde Ulykke, op-hører med Livet henvede og finder sin Belønning hisset.

Seg skal nu fremstille Ulykken i en anden Form for Eder, nemlig i den ssjonne og blomstrende Form, som I hylde og eftertragte af al Magt. Ulykken bestaaer i Glæden, i Fornoiens, i Tummel, i den taabelige Tilfredsstillelse af forsgelige Lyster, der tvinger Samvittigheden til Taushed, hemmer vor Tankes Flugt, og som gør Mennesket ligegyldigt for sin Fremtid. Ulykken bestaaer i den Forglemmelse af Sorger og Bekymringer, som I saa meget fræbe efter.

Haaber, I, som græde! men I, som lee, I skulle sjælve, fordi I have tilfredsstillet Eders Lyster! Gud kan ikke bedrages; man undgaer ikke sin Skæbne. Og Provoserne, disse Creditorer, der ere endnu mere ubarmhjertige end det Kobbel, som er losladt og hidset paa Elendigheden, benytter sig af Eders Ligegyldighed og intetanende No, for pludselig at lade Eder føle den sande Ulykkes Pine, nemlig en saadan, der maa overraske den Sjæl, der er bleven blodagtig ved Ligegyldighed og Egoisme.

Lad da Spiritismen ophye Eder og fremstille Sandheden og Bildfarelsen i det rette Lys, hvilket ikke har kunnet lyse for Eder i Eders Blindhed, da ville I handle som tappre Stridsmænd, der istedefor at fly Faren, foretrakke en dristig Kamp fremfor den Fred, som hværen kan give dem. Hæder eller Avancement. Hvad bekymrer Soldaten sig om i Kampens Larm at miste sine Vaaben, sin Bagage og sine Klæder, forudsat at han gaaer seirrig og med Hæder ud af Striden? Den, som har Troen paa en bedre Fremtid, han sætter ingen Pris paa Formue og sit jordiske Hylster, men lader med Glæde dette blive tilbage paa Livets Kampplads, naar hans Sjæl kan gaa ind i det himmelske Rige. (Delphine de Girardin, Paris, 1861.)

Melancholi.

25. Vide I, hvorfor en ubestemt Sørgmodighed under tiden bemægtiger sig Eders Sjæl og lader Eder i saa hoi Grad føle Livets Bitterhed? Det er Eders Aaland, som trægter efter Lykke og Frihed, og som, bunden til Legemet, der er dets Hængsel, gjør forgæves Anstrengelser for at forlade dette. Men naar den seer, at dens Besværelser ere frugtesløse, bliver den modlös, og idet Legemet lider under denne Kamp, føle I Eder nedtrykkede, og et Slags Føleslosched bemægtiger sig Eder og gjør Eder ulykkelig.

Troer mig, I bor kraftig modstaa disse Indtryk, der svække den faste Billie. Denne Tragten efter et bedre Liv er Menneskeanden medfødt, men den føges forgæves hervede. Da nu Gud sender Eder sine Aander, for at indvie Eder i den Lykke, der er Eder forbeholdt, bor I taalmodig afvente Bevrielsens Engel, som skal hjælpe Eder at bryde de Baand, der holde Eders Aaland fangen.

I maa altid have for Øje, at I, samtidig med Eders jordiske Prøvelser, stedse have en eller anden Mission, hvis Beskaffenhed I nu ikke kunne opfatte, og den kan bestaa i, enten at I opoffre Eder for Eders Familie, eller i de Hverv, som Fortynnet i sin Visdom har paalagt Eder. Og, hvis I, i Eders Prøvetid og under Udførelsen af Eders Hverv, see Sorger, Uro og Bekymringer storme ind paa Eder, viser da Kraft og Mod til at udholde dem; træder dem hjælt og roligt imøde; de ere fortvarende og ville fore Eder til Venner, der langes efter Eder, som ville gleedes, naar I komme til dem, og som udstrække deres Arme, for at fore Eder til et Sted, hvor Vor dengs Sorger ikke kunne nære Eder. (Francois de Genève, Bordeaux.)

Frivillige Prøvelser.

Den sande Udspring, som medfører Besignelse.

26. I spørge, om det er tilladt at formilde sine Prøvelser. Dette Spørgsmaal har Lighed med disse: „Har den,

som er nærværet at drukne, Lov til at forsøge at redde sig“, „Er det tilladt at udtrække den Torn, man har faaet i Hjædet“, „Bor den, som er syg, raadsprøge en Læge?“ Prøvelserne have det Maal at stærke Intelligenten og væmme os til Taalmodighed og Hengivenhed i Guds Billie. Et Menske kan fødes til Verden under meget ugunstige Forhold, i den Hensigt at han skal twinges til at finde Midlerne, hvormed han kan overvinde Banskelighederne. Hans Fortjeneste vil bestaa i, uden Knurren at være Folgerne af de Lidelser, han ikke kan undgaa, at vise Udholdenhed i Kampen og ikke fortvivle, hvis han ikke seirer i den; men det Fortjenstlige bestaaer ikke i en Vigegyldighed, der mere maa ansees for Lad hed end Dyd.

Dette Spørgsmaal giver en naturlig Anledning til et andet. Naar Christus har sagt: „Salige er de, som sørge“, er der da nogen Fortjeneste i at opfage Sorger og at foruge Prøvelser ved frivillige Lidelser? Herpaa kan jeg svare ganske simpelt: Ja, derti ligger en stor Fortjeneste, saafremt vores Lidelser og Savn have vor Næstes Vel til Maal, thi dette er en Hjærlighedsfuld Selvopoffrelse. Have de derimod kun Eder selv til Maal, maa jeg svare: Nei, thi da have de kun Grund i en fanatisk Egoisme. Men, man maa vel lægge Marke til, at man bor lade det bero ved de Prøvelser, Gud sender, og ikke foruge Byrden, som allerede kan være tung nok. Modtager den da uden Klage og med fast Tro paa ham; det er Alt, hvad han forslanger. I skulle ikke svække Eders Legeme ved uden Modvendighed at negte det, hvad det behover, eller ved Bodsovelser, som ikke have noget Niemed, thi I behove al Eders Kraft, for at udføre Eders Hverv paa Jorden. Det strider mod Guds Lov frivillig at paalagge sig legelige Lidelser, thi I have lært, at I skulle pleie og styrke Eders Legeme; at svække det uden Modvendighed, er et Selvmord. „Brug, men misbrug ikke,” saaledes lyder Loven; ethvert Misbrug fører selv sin Straf med sig.

Men det forholder sig anderledes med de Lidelsær, man påallegger sig for at lette Næstens Sorger. Hvis I side Kulde og Sult for at opvarme og ernære den, som behøver det, hvis Eders Legeme lidet derved, da er det et Offer, som behager Gud. I, som forlade Eders parfumerede Boudoir for at bringe Trost paa det usle og smudsige Kvistkammer; I, som tilsmudsse Eders fine Hænder ved at pleje de Saarede; I, som berøve Eder Sønnen for at væage ved Hovedgjerdet af den Syge, der kun er Eders Broder i Gud; I endelig, som anvende Eders Kraft for at udføre gode Gjerninger, see, det er derved, at I udspone og gjøre Eder forhjemte til Belsignelse, thi Jordens Glæder have ikke undorret Eders Hjerte; I ere ikke indvuggede af Lykkens enerverende Favntag, men I have gjort Eder til Trostens Engle for de Fattige og Forladte.

Men I derimod, som trække Eder tilbage fra Verden for at undgaa dens Forførelse og leve i Ensomhed, hvilken Nytte gjøre I her paa Jorden? Hvor findes Eders Mod i Provelserne, da I opgive Kampen, idet I flygte? Hvis I ville ifore Eder Bodsdragten, saa anvender den paa Eders Sjel og ikke paa Legemet. Speger Eders Aaland, men ikke Kjædet; betvninger Eders Hoomod, modtager Ædmigheder uden Beklagelse, bekæmper Egenkjærligheden, hærder Eder mod For nærmelsens og Bagvadselfsens Bid, som er mere pinlig end den legemlige Smerte. Heri ligger den sande Poenitence, og den Maade, hvorpaa I udføre denne, vil blive opført i Eders Skyldbog, thi den vil bare Bidne om det Mod og den Hengivenhed i Guds Billie, som I have viist. (En Skytsengel, Paris, 1863.)

27. Bør man gjøre Ende paa Næstens Provelser, hvis man kan, eller bør man, af Hensyn til Guds Planer, undlade det?

Vi have sagt og gjentaget det ofte, at I befinde Eder paa en Udsoningsklode for at blive prøvede, og næsten Alt, hvad

der hænbes Eder her, hidrører fra Feil i tidligere Tilberescher. Det er Renten af en Gjeld, som I have at betale. Men denne Tanke kan hos vise Mennesker fremkalde Betragtninger, som det er nødvendigt at modbevise, thi de kunne have sorgelige Folger.

Nogle Mennesker tro, at naar man er paa en Udsoningsklode, maa Provelserne have deres frie Gang. Der findes endog Nogle, der gaa saa vidt, at de antage, at man ikke alene Intet bør gjøre for at formindse dem for Andre, men tvertimod bidrage til at gjøre dem end haardere, for at den Lidende kan drage saa megen Nytte deraf. Denne Mening er meget urettig. Bistnok bør Eders Provelser have den Gang, som Gud engang har bestemt, men Ingen veed, hvor langt disse Provelser skulle række, eller om ikke den barmhertige Fader har sagt, at din Broder nu har lidt nok. Siger da ikke, naar I see Eders Broder nedtrykt af Ulykken: Det er Guds Retfærdighed, den maa have sin Gang, men siger derimod: Lader os see, hvilke Midler vor barmhertige Fader har givet os for at mildne vor Broders Lidelsær; lad mig prove, om ikke mine moralste Trostegrunde, min materielle Understøttelse eller mine Raad muligen kunne hjelpe ham at bekæmpe disse Provelser med mere Kraft, Taalmod og Resignation. Gud kan maaske have givet mig Midler til at standse hans Lidelsær, maaske har han paalagt mig det Hverv at yde min Hjælp her.

Hjelper da Andre i deres Provelser og betragter Eder ikke som Marterredsfaber; den Tanke, at være et faadant, maa oprøre ethvert Menneske med Hjerte, men især enhver Spirit, thi denne bor bedre end enhver Aanden kunne ofsatte Guds uendelige Godhed. Spiriten bor vide, at hans hele Liv skal være en Kjærligheds- og Hengivenheds-Handling, og at, i hvad han end gør for at modarbeide Guds Beslutninger, vil Guds Retfærdighed dog have sin Gang. Han kan da uden Freigt anvende alle sine Kræfter paa at mildne Udsoningers

Bitterhed, men det er Gud alene, der kan standse eller forlænge den, efter som han i sin Visdom finder det tjeneligt.

Ligger der ikke en hoi Grad af Hovmod i det Menneske, der troer sig berettiget til at forøge en Døendes Smerte under det Paaskud, at den Ulykkelige derved vil udsone endnu mere? O, betragter Eder derimod altid som det udvalgte Nedskab, der er sendt for at dulme Smerten. Sere Alle her paa Jordens for at udsone, men Alle uden Undtagelse bør strebe efter at lette Udsioningen for sine Brodre ifolge Kjærlighedens og Barmhjertighedens Lov. (Bernardin, Skjtsaand, Bourdeaux, 1863.)

28. Lad os antage, at et Menneske ligger i Dødskampen som et Bytte for skrækkelige Smarter, og at man veed, at hans Tilstand er haablos; er det da tilladt at fritage ham for en kort Tids Smerte ved at paaflynde hans Død?

Hvem giver Eder da Ret til at gibe ind i Guds Billie? Kan han ikke føre Mennesket til Gravens Bred og efter drage ham derfra, for at han kan komme til Selverkjendelse og faae andre og bedre Tanker? Hvor nær en Døende end synes at være sit Endeligt, kan dog Ingen sige, om hans sidste Time er kommen. Har Videnskaben da aldrig felet i sine Beregninger?

Deg veed vel, at der gives Tilfælde, hvilke man med Nette kan betragte som haablose; men selv om man ikke har grundet Haab om Tilbagevenden til Sundheden, har man da ikke ogsaa utallige Exempler paa, at den Syge, i Dødsstriblikket pludselig kommer til Krofster og for en kort Tid efter kan bemytte sine aandelige Evner? Nu vel, denne Frist, der faaledes tilstaaes ham, kan være af stor Vigtighed, thi I vide ikke, hvilke Betragtninger hans Aland har kunnet anstille i Dødskampen, og hvilke Pinsler et Glint af Anger kan staane ham for.

Materialisten, der blot tager Hensyn til Legemet og ikke belymmer sig om Sjælen, kan ikke fatte disse Ting, men Spi-

rlen, der har Kunstud om, hvad der er hinsides Graven, veed at satte Priis paa en Døendes sidste Tanke. Søger, saa meget det staarer i Eders Magt, at mildne en Døendes Lidelse, men vogter Eder for at forkorte hans Liv, selv et eneste Minut, thi dette korte Dieblik kan staane ham for mange Taarer i Fremtiden. (St. Louis, Paris, 1860.)

29. Den som er træt af Livet, men ikke vil berøve sig det selv, er han straffskyldig, naar han søger Døden paa Valpladsen i den Menning, at hans Død kan være til Gavn for Fædrelandet?

Hvad enten Mennesket selv giver sig Døden eller lader sig dræbe, er det altid hans Hensigt at forkorte Levetiden, og folgelig er det i hvert Fald Attentat paa Selvmord. Den Menning, at hans Død skulde være til Gavn for Noget, er illusorisk; det er kun et Paaskud for at besmykle hans Handling og undskynde den i hans egne Øine. Hvis han har det alvorlige Ønske at tjene sit Fædeland, vil han sage at leve for senere at kunne deltagte i dets Forsvar, men ikke træte efter Døden, thi naar han først er død, kan han ikke mere tjene det. Den rette Hengivenhed i Guds Billie bestaaer i ikke at frygte Døden, naar det kommer an paa at være til Nutte, at trode Fare og uden Bagren at opoffre sit Liv, naar det er nødvendigt, men den forudberegnede Hensigt at føge Døden ved at udsætte sig for en Fare, selv om denne Handling kunde bringe nogen Nutte, tilintetgjør det Fortjenslige i Handlingen. (St. Louis, Paris, 1860.)

30. Naar et Menneske udsætter sig for en viensyndlig Fare for at redde et Medmenneskes Liv og forud veed, at han maa bukke under derfor, kan denne Handling da betragtes som Selvmord?

Naar Redningsmanden ikke har til Hensigt at føge Døden, kan hans Handling ikke betragtes som Selvmord, og selv om han er vis paa at omkomme ved forsøget, maa det ansees som en Selvfornegelse. Men hvem kan have en faa-

dan Bisped? Hvem siger, at Forhynet ikke har et uventet
Middel til Frelse for den Forulykkede i det mest kritiske Die-
blik? Kan Gud ikke frelse selv den, som staaer foran Mun-
dingen af en Kanon? Det kan ofte være Guds Plan at prøve
den Paagjældendes Resignation til det Yderste, men dog i det
sidste Dieblik ved en uventet Omstændighed afvende Døden.
(Idem.)

31. De som bære deres Lidelsser med Resigna-
tion, idet de have deres tilkommende Salighed
for Die, arbeide disse kun for sig selv, eller kunne
deres Lidelsser ogsaa være til Fordel for Andre?

Denne Lidelsser kunne haade i materiel og moralisk Hen-
seende være til Fordel for Andre. Materielt, idet han ved
sit Arbeide og de Savn og Opoffrelser, som det paalægger
ham, kan bidrage til sin Næstes fysiske Velvære; og moralisk,
ved det Exempel, han giver paa Hengivenhed i Guds Billie.
Et saadant Exempel paa Styrke i den spirite Tro kan op-
munstre Andre til Resignation og frelse dem fra Fortvivelse
og de førgelige Folger, som denne kan have for dem i det andet
Liv. (Idem.)

Sjette Kapitel.

Christus, Trosteren.

Min Byrde er let. — Den lovede Troster. — Nandernes Meddelelser:
Den hellige Nands Ankomst.

Min Byrde er let.

1. „Kommer til mig, alle I, som ere bedrovede og
opfyldte af Sorg, og jeg vil sette den for Eder. Tager mit
Aag paa Eder og lærer af mig, thi jeg er blid og ydmhg
af Hjerte, og Eders Sjæl vil finde No, thi mit Aag er
gavnligt, og min Byrde er let. (Math. 11te Kap. 28, 29, 30.)

2. Alle Sorger, Lidelsser og Skuffelser, legemlige Smer-
ter og Lab af elskede Personer finde deres Trost i Troen paa
Fremtiden og i Tilliden til Guds Retfærdighed, som Christus
har forklaret Mennescene. Den derimod, som Intet haaber
efter dette Liv, nedhynges af Sorgerne med disses hele Vægt,
og intet Haab formindster Byrden. Derfor siger Christus:
„Kommer til mig, alle I, som ere trætte, thi jeg vil give Eder
Livet“.

Imidlertid stiller Christus en Betingelse for sin Hjælp og
for den Hylle, han lover de Bedrovede. Denne Betingelse lig-
ger i den Lov, som han lærer. Hans Aag bestaaer i Ef-
terlevelsen af denne Lov, men dette Aag er let, og Loven er
mild, thi den paalægger os Kjærlighed og Barmhjertighed
som Pligt.

Den lovede Troster.

3. „Naar I elskte mig, saa følger mine Bud, og jeg vil bede min Fader, at han sender Eder en anden Talsmand, som bestandig kan blive hos Eder. Denne Talsmand er Sandhedens Aaland, som Menneskeslagten paa Jorden ikke kan modtage, fordi de ikke see eller hænde den. Men I hænde den, thi den skal bo og blive hos Eder. Men denne Talsmand, som er den hellige Aaland og som min Fader vil sende Eder i mit Navn, skal lære Eder alle Ting og minde Eder om det, jeg har sagt. (Joh. 14de Kap. 15, 16, 17, 26.)

4. Christus lover os ogsaa en anden Troster, nemlig Sandhedens Aaland, som Menneskeslagten her paa Jorden ikke hænder, fordi den endnu ikke er moden til at fatte den, og som Faderen vil sende os for at lære os alle Ting og erindre os om, hvad Christus har sagt. Hvis da Sandhedens Aaland længere hen i Tiden vil komme for at beløse os, saa er det fordi Christus ikke har sagt Alt. Hvis han kommer for at minde os om, hvad Christus har sagt, saa er det fordi man har glemt eller misforstaet hans Ord.

Spiritismen kommer nu for at opfylde Christi Loftet; Sandhedens Aaland fører Forsædet ved de spiritistiske Sammenkomster; han minder Mennesket om at efterleve Loven og han lærer dem alle Ting, idet han forklarer og udvikler, hvad Christus kun har uttalt i Signelser. Christus har sagt: „De, som have Øren at høre med, høre;“ Spiritismen er kommen for at aabne Dine og Øren, thi den taler uden Billeder og uden Signelser. Den hæver det Slor, som forægtligt er udbredt over visse Mysterier, og den bringer en ophojet Trost til Jordens Arvelese og til alle dem, som lide, idet den giver dem en retsfærdig Grund dertil og viser dem et myyttigt Dine med for alle Videlerne.

Christus har sagt: „Salige ere de, som sørge, thi de skulle blive trostede“. Men hvorledes kan man være lykkelig ved Videlerne, naar man ikke veed, hvorfor man lider? Spiritis-

men viser os, at Grunden til vores Videler ligger i vores tidligere Existenser og i Jordens Bestemmelse som en Udsomningsklode. Den viser os fremdeles Hensigten med disse Videler, idet de ere Kriser, der føre Hellbredelsen med sig og give os den Uutring, som sikrer vor Lykke i fremtidige Tilbærelser. Den lærer Mennesket, at hans Videler ere velfortjente, og at de ere retsfærdige; han veed nu, at Videlerne tjene til hans Fremskridt, og han hærer dem uden Klage, ligesom Arbeideren udfører det Arbeide, der berettiger ham til at modtage Lov. Spiritismen giver ham en urokkelig Tro paa Fremtiden, og den smertelige Trovi kan ikke længere raade i hans Sjæl, da han lærer at see Alt fra et andet og højere Standpunkt, hvorved Bethydningen af de jordiske Tings Omstiftelser forsvinder i den udstrakte og skønne Horisont, der aabner sig for hans Blif, og Udsigten til den Lykke, som ventet ham, giver ham Taalmob, Gudhengivenhed og Mod til at stræbe efter Malet.

Saaledes realiserer Spiritismen, hvad Christus har sagt om den lovede Troster; den giver os Kjendskab til Tingene,

saa Mennesket nu veed, hvorfra han er kommen, og hvorhen han skal gaa, samt Hensigten med hans Varen her paa Jorden. Den giver os en tydelig Forklaring af Guds Lov ligesom ogsaa Trost ved Tro og Haab.

Mandernes Meddelelser.

Den hellige Mandes Ankomst.

5. Jeg kommer, ligesom i fordums Dage til de forvildede Israels Born, for at bringe Sandheden og adsprede Taagen. Ligesom jeg forдум sagde, skal Spiritismen nu minde de Bantro om, at over dem hersker den usoranderlige Sandhed: den store og gode Gud, som bringer Planten til at spire og Bolgen til at have sig. Jeg har aabenbaret Eder den guddommelige Lære, og ligesom Hostmanden har jeg samlet, hvad der er Godt i Menneskeslagten, i eet Neg, og jeg har sagt: „Kommer til mig, alle I, som lide!“

Men de utaknemmelige Mennesker have vendt sig bort fra den lige og brede Vej, der fører til min Faders Rige, og de ere farne vild paa Ugudelighedens ujene Stier. Min Fader vil ikke tilintetgjøre Menneskeflægten, men han vil, at Døde og Levende skulle hjelpe hverandre. Ved Døde mener jeg dem, som ere døde i Kjødet, thi Døden eksisterer ikke. Nu er det ikke mere Profeternes og Apostlernes Røst, der skal lade sig høre, men Røsten kommer fra dem, der staa endnu høiere, og disse raabe til Eder: „Bed og tro, thi Døden er Opstandelsen, og Livet er den selvvalgte Provælse, under hvilken Eders tidligere erhvervede Dyder skulle voxne og udvikle sig som Ederen!“

Du, svage Menneskehed, som nu kan opklare din Forstands Mørke, bortkast ikke den Kæbel, som den guddommelige Barmhjertighed rækker Dig for at oplyse din Vej og føre det fortabte Barn tilbage til Faderens Skjod.

„Jeg er altfor dybt rørt af Medslidenhed med Eders Elen-dighed og Eders uendelige Svaghed, til at jeg ikke skulle vække en hjælpende Haand til Eder, ulykkelige Billedfarende, der ses Hjernen, men dog styrte sig ned i Syndernes Afgrund. Tro, elsk, overvei de Ting, som ere Eder aabenbarede; kom ikke Klinte mellem Sveden, bland ikke det Falske i Sandheden.“

Spiriter! elsker hverandre, det er det første Bud; berører hverandre, det er det andet. Alle Sandheder findes i Christendommen; de Billedfarender, som have fasiet Mod deri, ere af menneskelig Oprindelse. Og seer, fra det Land hinsides Graven, som for har været benegtet af Mange, raabe Stemmer til Eder: „Brodre! Intet tilintetgjores; Jesus Christus har seiret det Onde, I skulle besejre Ugudeligheden. (Sandhedens Aand, Paris, 1860.)

6. Jeg kommer for at berøre og troste de stakkels Arve-lose; jeg kommer for at bede Eder at lade Eders Gudhens-givenhed staa i Forhold til Eders Lidelser. Groder Kun, thi Smerten er blevne helligjort under Olietæernes Skygge, men

haaber tillige, thi Trostens Engle skulle komme og astorre Taarerne.

Arbeidere, dyrker Eders Åger; fortsætter imorgen denne Dags strenge Arbeide; Eders Hænders Arbeide skaffer Legemet det jordiske Brod, men Eders Sjæl vil eiheller blive glemt, thi jeg, den guddommelige Gartner, bearbeider den, Eder selv ufarvindende. Naar Hvilens Time lyder, og I lukke Eders Øine, da ville I føle, at det, jeg rigelig har udsaaet, vil spire og voxne hos Eder. Intet gaaer tabt i vor Faders Rige, thi Eders Sved og Maie skal forvandles til en Skat, der vil komme Eder til Nyhede i de høiere Sferer, hvor Lyset for-trænger Mørket, og hvor den, som her er ringest, maaskee skal blive den mest lysende.

Sandelig siger jeg Eder, de, som høre deres Byrde og bistaa deres Brodre, ere mine elskede Born. Tillegner Eder da denne hellige Lære, som fjerner Billedfarelsen og lærer Eder rigtig at opfatte Menneskeflægtens ophoiede Maal. Ligesom Binden bortfører Stovet, saaledes skal ogsaa Aandernes Røst tilintetgjøre Balousten mod Jordens Rige, hvilke ofte ere meget elendige, thi deres Provælser ere større end Eders. Jeg er med Eder, og min Apostel berører Eder. Når da af denne levende Hjærligheds Kæbe og bereder Eder, I ulykkelige Fan-gere, til engang at hæve Eder fri og glade op til ham, som har slakt Eder svage, netop for at I derved kunne blive modtagelige for den Lære, der kan berede Eder Fremgang, og som vil, at I selv skulle legge Grundvolden til Eders evige Sa-lighed. (Sandhedens Aand, Paris, 1861.)

7. Jeg er den store Sjælelæge, og jeg bringer det helle-hredende Legemiddel. De Svage, Lidende og Skræbelige ere mine kjæreste Born, og jeg kommer for at frelse dem. Kommer da til mig, alle I, som ere nedtrykkede af Sorger, og I skulle føle Eder lettede og trostede. Søger ikke Kraft og Trost andetføds, thi Jorden er ikke i stand til at give Eder den. Gud henviser sine ophoiede Ord til Eders Hjerte ved Hjælp

af Spiritismen, hører derfor efter disse! Udrydder da Ugudelighed, Logn, Bildfarelser og Vanro af Eders Hjerte; det er disse Uhryrer, der mætte sig ved Eders bedste Blod, og som næsten altid bibringe Eder Vanesaaret. Udover derfor den guddommelige Lov med Ydmighed og Gudhengivenhed. Elsfer og beder, folger opmærksomt den Lære, som Herrens Aander give; paakalder ham af inderste Hjerte, og han vil sende sin elskede Son for at lede og troste Eder. Her er jeg, jeg kommer, fordi I have kaldt mig. (Sandhedens Aand, Bordeaux, 1861.)

8. Gud troster de Ydmige og styrker de Lidende, som bede ham derom; hans Magt opfylder Jordens, og overalt har han stillet Trostens Balsam ved Siden af Taarernes Kilde. Hengivenhed og Tornegtelse indeholde en hei Lære, og I skulle bede om at maatte kunne tilegne Eder dem, thi deri indbefattes hvad der udfordres for at naae det Maal, som er Eder bestemt. Gid alle lidende Sjæle maatte fatte Sandheden heraf istedetfor at beklage sig over de Smærter og moralste Lidelser, som hernede falde i Menneskenes Lod. Tager altsaa de Ord: Hengivelse og Tornegtelse til Balgsprog, og I ville være stærke, thi de indeholde alle de Pligter, som Menneskelærlighed og Ydmighed paalegger Eder. Bevidstheden om at have gjort Eders Pligt vil give Eder Sjælefred og Resignation; Hjertet slaaer da roligere, Sjælen faaer Fred, og Legemet udmattes ikke, thi Legemetlider, naar Sjælen er nedbojet. (Sandhedens Aand, Havre, 1863.)

Syvende Kapitel.

"Salige ere de Fattige i Aanden".

Hvad man skal forstaa ved de Fattige i Aanden. — Den, som ophoer sig selv, skal fornedres. — Det, som er skjult for de Vise og Kluge. — Aandernes Meddeleser: Hovmod og Ydmighed. — Det intelligente Menneskes Hverv paa Jordens.

Hvad man skal forstaa ved de Fattige i Aanden.

1. Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmelens Rige er deres. (Matth. 5te Kap. 3.)

2. Vanroen har udtalt sig om disse Ord, ligesom om mange andre Lærefætninger, uden at have opfattet deres rigtige Betydning. Ved de Fattige i Aanden forstaer Christus ikke dem, som mangler Intelligents, men de Ydmige, og han siger, at Himmelens Rige er for disse, men ikke for de Hovmodige.

Jordens Videnskabsmaend og de saakaldte store Aander have i Reglen en faa hei Tanke om sig selv og deres aandelige Overlegenhed, at de betragte de guddommelige Ting som deres Opmærksomhed uvaerdige. Da de ansee sig selv for noget meget Stort og Ufeilbart, formaa de ikke at have Tanken til Gud. Denne Tilbørelighed til at tro sig ophojet over alt Andet bringer dem altfor ofte til at benegte det, som staer langt over dem og som kan berove dem deres Nimbus. Dette deres Hovmod bringer dem da til at fornegte Guddommen, og selv om de beslutte sig til at erkjende denne, faa ville de dog ikke anerkjende en af dens

sfjønneste Egenstabber, nemlig dens Forhyn, idet de føle sig overbeviste om, at de selv ere stærke nok til at styre Tingenes Gang paa Jorden. Idet de gjøre deres egen Intelligentens til Maalestol for den universelle Intelligentens og tro sig i stand til at opfatte Alt, kunne de ikke tro paa Muligheden af det, de ikke kunne begribe. Naar de have udtaalet deres Dom, mene de, at den ikke kan gjendrives.

Hvis de ikke ville indromme Tilbærelsen af en usynlig Verden og en Magt, som er stærkere end Menneskets, saa er det ikke, fordi dette Begreb overstiger deres Forstand, men fordi deres Hovmod oprores mod Ideen om Noget, hvorover de ikke kunne have sig og som let kunde berøve dem deres ophoede Plads. Derfor have de kun et foragteligt Smil for Alt, hvad der ikke hører til den synlige eller følelige Verden. De tiltro sig at være i Besiddelse af for megen Aand og Kundskab, til at kunne anerkjende Ideer, som efter deres Mening kun passer for de Enfolde, og de anseer hver den, som tager Tinget for Alvor, for Fattige i Aanden.

Imidlertid, hvad de end sige og tenke, maa de dog, ligesom vi andre, engang gaa ind til denne for os usynlige Verden, som de latterliggjøre; der ville deres Dine blive aabnede, og de ville erkjende deres Bildfarelse. Men Gud, som er retfærdig, kan ikke give saa hoi en Plads til den, der har fornegtet hans Magt, som til den, der ydmhg har underkastet sig hans Love; eiheller kan han lade ham nyde samme Lykke.

Da Christus sagde, at Himmelens Rige tilhører de Fattige i Aanden, mente han dermed, at Ingen faaer Adgang der uden at have et barnligt Hjerte og en ydmhg Aand; at den Uvidende, naar han har disse Egenstabber, vil blive foretrukken fremfor den Værende, der troer mere paa sig selv end paa Gud. Under alle Omstændigheder stiller han Ydmhgheit i Nakke med de Øyder, som føre os nærmere til Gud, og Hovmod i Nakke med de Væster, som fjerne os fra ham, og dette af en meget naturlig Grund, nemlig fordi Ydmhgheit er Hengivenhed

Guds Billie, medens Hovmod er Opror derimod. Derfor er det gunstigere for et Menneskets fremtidige Lykke at høre til de Fattige i Aanden i jordisk Betydning, og derimod at være rig paa moraliske Øyder.

Den, som ophoier sig selv, skal fornredres.

3. Ved denne Tid nærmede Disciplene sig til Christus og sagde til ham: „Hvem er den største i Guds Rige?“ Da kaldte Christus et lille Barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde: „Sandelig figer jeg Eder, naar I ikke omvende Eder og blive som Børn, kunne I ikke komme ind i Guds Rige. Hver den altsaa, som ydmhg sig og gjor sig lille som dette Barn, skal blive den største i Himmelens Rige, og hver den, som i mit Navn antager sig et Barn, antager mig selv. (Matth. 18de Kap. 1—5.)

4. Da nærmede Bebedei Børns Moder sig til ham med sine to Sønner og tilbød ham, idet hun faldt ned for ham og bad ham om Noget. Christus sagde da: „Hvad vil Du?“ og hun svarede: „Vyd, at mine to Sønner, som ere her, maa i dit Rige sidde, den ene ved din højre og den anden ved din venstre Side“. Men Christus svarede: „I vide ikke, hvad I begjære; kunne I drinke den Kalk, jeg skal drinke, og dobes med den Daab, jeg skal dobes med?“ og de svarede og sagde: „Vi kunne“. Men Christus svarede dem da: „Det er sandt, at I skulle drinke den Kalk, som jeg skal drinke og dobes med den Daab, jeg skal dobes med, men hvad det angaaer, at sidde ved min højre og venstre Side, da er det ikke mig, som kan give Eder denne Tilladelse, thi denne Plads er bestemt for dem, som min Fader har beredt dertil.“ Da de ti Apostle havde hørt dette, satte de Nag til de to Brodre, og Christus kaldte dem til sig og sagde: „I vide, at Nationernes Fyrster herske over dem, og at denne Jordes Store behandle dem med Hovmod, men saaledes bør det ikke være blandt Eder; thi den, som vil være den Største blandt Eder, skal være de Andres Ejerner, og den, som vil være den Første blandt Eder, skal være

de Andres Slave. Menneskets Søn er ei kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene og hengive sit Liv til Forløsning for de Mange." (Matth. 20de Kap. 20—28.)

5. Da Sabbathens Dag var kommen, traadte Christus ind i en af de fornemste Phariseeres Huus for at nyde sit Maaltid, og de, som vare med ham, iagttoge ham. Da han saae, hvorledes Gjæsterne udvalgte sig den første Plads, fremstillede han denne Eignelse for dem og sagde: "Naar I ere indbudne til Bryllup, saa indtager ikke den første Plads, for at der ikke blandt Gjæsterne skal findes en Person, som staarer over Eder, og at den, som har indbudet Eder, ikke skal komme og sige: Aftaa Eders Plads til denne, og I da med Skam maa soge den ringere Plads. Men naar I ere budne, sætter Eder da paa den ringeste Plads, for at han som Eder indbod, naar han kommer, maa sige til Eder: Mine Venner, sætter Eder hoiere op, thi da ville I blive arret af dem, som sidde ved samme Bord; thi hver den, som ophoier sig selv, skal fornedres, og hver den, som fornedrer sig selv, skal ophoies. (Lucas, 14de Kap. 1, 7—11.)

6. Diese Lorensetninger ere en Folge af den Hdmhghedens Lære, hvilken Christus altid opstiller som en væsentlig Betegnelse for den Lykke, der er forsettet Herrrens Udvælgte, og som han forklarer ved disse Ord: „Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmelens Rige er deres.“ Han tager et Barn som et Sindsbilled paa Hjertets Enfold og siger: „Den, som hdmhgger og gjør sig lidet som dette Barn, skal være den Største i Guds Rige.“

Den samme Grundtanke finder man i denne anden Lorensetning: „Den, som vil være den Største blandt Eder, skal være de Andres Ejener,“ og endvidere i denne: „Hver den, som ophoier sig selv, skal fornedres, og hver den, som fornedrer sig selv, skal ophoies.“

Spiritismen bekræfter denne Theori ved Exempler, idet den viser os dem at være store i Aandernes Verden, der vare smaa her paa Jorden, og derimod ofte viser os, at de, som vare de Største og Mægtigste her, ere meget ubetydelige og

smaa i hin Verden. De Første af disse have i Døden medtaget det, som er den eneste sande Storhed i Himlen, og som ikke kan tabes, nemlig deres Øyder, medens de Andre have her paa Jorden maattet efterlade det, som her var deres Storhed og som de ikke kunde medføre, nemlig deres Formue, Titler, jordisk Hæder og hoi Byrd, og da de intet Andet have medbragt, ankomme de til den anden Verden blottede for Goder, ligesom Skibbrudne, der have mistet Alt; de have ikke bevaret Hovmodet, der gør dem deres nye Stilling mere hdmhgende, idet de see dem satte over sig, som de paa Jorden have ringeagtet og traadt i Støvet.

Spiritismen viser os en anden Anvendelse af denne Grundsetning ved de paa hinanden følgende Incarnationer, hvori de, som have staet højest i en foregaaende Tilværelse, sættes hen paa det laveste Trin i en følgende, saafremt de tidligere have viist Hovmod og Ærgerrighed. Søger da ikke den første Plads her paa Jorden og haver Eder ikke over Andre, hvis I ikke ville falde; søger derimod den hdmhgste og bestedueste Plads, thi Gud vil vide at give Eder en mere ophoiet Plads i Himlen, hvis I have gjort Eder fortjente dertil.

Det, som er skjult for de Vise og Klog.

7. Da sagde Christus disse Ord: „Ieg priser Dig, min Fader, Himlens og Jordens Herre, at Du har skjult disse Ting for de Vise og Klog, og at Du har aabenbaret dem for de Umhyndige og Ringe. (Matth., 11te Kap. 25.)

8. Det kan synes begrundeligt, at Christus takker Gud for at have aabenbaret disse Ting for de Umhyndige og Ringe, det vil sige: de Fattige i Aanden, og at have skjult dem for de Vise og Klog, som dog burde være mere stikkede til at fatte dem. Ved de Første maa man nemlig forstå dem, der hdmhgge sig for Gud og ikke tro sig bedre end andre, og ved de Andre maa man forstå de Hovmodige, nemlig dem, der ere forsøgelige af deres verdslige Biden og tro sig Klog,

benegte Alt, samt behandle Gud som deres Eigemand, hvis de forovrigt ikke ganske fornegte ham. Derfor overlader Gud Kjendstabet til Jordens Hemmeligheder til de Lærde og aabenbarer Himmelens Hemmeligheder for de Enfolde og Ydmhyge, der boie sig for ham.

9. Paa samme Maade gaaer det ogsaa nu med de store Sandheder, Spiritismen aabenbarer. Mange Vantrø forundre sig over, at Aanderne gjøre saa Lidet for at overbevise dem, men det kommer deraf, at Aanderne foretrække at meddle sig for dem, der med aabent Hjerte og ydmhygt Sind søger Lyset, fremfor til saadanne, der tro allerede at besidde al Videnskab, og tenke, at Gud burde være lykkelig ved at kunne bevise dem sin Tilsværelse og paa denne Maade lade dem faae Troen paa ham.

Guds Magt viser sig haade i de første og i de mindste Ting af hans Skabning. Han sætter ikke sit Lys under Skjæppen, thi han lader det udstromme til alle Sider; man kan derfor med Grund kalde dem blinde, der ikke see. Gud vil ikke aabne deres Dine med Magt, naar de selv finde for godt at holde dem lukkede. Torren vil ogsaa komme til dem, men først stusle de sole Mørkets Angst og erkjende Gud og ikke Hændelsen som den Haand, der træter deres Hovmod. For at beseire deres Vantrø behytrer han de Midler, som han finder mest passende for Individerne.

De Vantrø maa da ikke undres over, at Gud, og Aanderne, der udføre hans Billie, ikke give efter for deres Forandringer. Lad dem spørge sig selv, hvad de vil vilde gjøre, hvis den ringeste af deres Ejendomme vilde foreskrive dem Love. Gud paasægger Andre Betingelser, men underkaster sig dem ikke selv; han hører Enhver, der i Ydmhyghed henviser sig til ham, men ikke dem, der stiller sig i Opposition til ham.

10. Men, vil man sige, kunde Gud ikke overbevise dem ved saa uimodsigelige og slaaende Beviser, at selv hen mest Vantrø maatte boie sig derfor? Upaatviseelig kan han det, men da vilde deres Tro ikke være deres egen Fortjeneste, og

desuden, hvorfor skulde han gjøre det? Seer man ikke hver Dag Mennesker benegte Ting, som dog ere fremstillede i det klareste Lys, og som sige: „Selv om jeg faae det, vilde jeg dog ikke tro det, thi jeg veed, at det er umuligt.“ Hvis de ikke erkjende, er det, fordi deres Aand og Hjerte ikke ere modne nok til at opfatte dem. Hovmod er den Starr paa Diet, der formørker Synet, og hvad gavner det at ville vise Lyset for en Blind? Man maa først udrydde det Onde med Nod, og ligesom en duelig Læge helbreder han dem først for Hovmodet. Gud overgiver ikke sine fortalte Born til den blinde Skjæbne; han veed, at deres Dine engang ville aabnes, men han vil, at dette skal skee ved deres egen fri Willie, og at de, naar de ere overvundne ved de Lidelsner, som deres Vantrø maa bringe dem, da af sig selv ville ile i hans Havn og ligesom den forlornen Son bede om Maade.

Aandernes Meddelelser.

Hovmod og Ydmhyghed.

11. Herrens Fred være med Eder, mine kjære Venner! Jeg kommer for at opmuntre Eder til at følge den gode Vej.

De Hattige i Aanden, som for have boet paa Jorden, have af Gud faaet det Hverv at gaa for at oplyse Eder. Hvilket vore han, fordi han har tilstaadt os den Maade at turde bidrage til Eders Forbedring. Guds hellige Aand oplyse og hjelpe mig til at gjøre mine Ord forstaalige og at fremstille dem faaledes, at Enhver maa kunne satte dem! Alle I incarnerede Brodre, som ere bedrovede og soge Trost, for Eders Skjold vil Gud tillade, at det maa lykkes mig at give Eder den.

Ydmhyghed er en Dyd, som er meget sjeldan henvende. De store Exempler, der ere Eder givne, folges kun lidet, og dog, ville I, uden Ydmhyghed, kunne vise Kjærlighed og Barmhjertighed mod Nasten? Nei! thi det er denne Hølelse, som udjerner Forkjellen mellem alle Mennesker; det er denne, som siger Eder, at I alle ere Brodre, og at I bor hjelpe og føre hverandre frem i det Gode. Naar I ikke have Ydmhyghed,

saa pryde I Eder med Øyder, som I ikke have, ligesom man ofte bærer en Kappe for at skjule et vanført Legeme. Grindrer Eder den, som frelste os, tanker paa, at det var hans Ydmighed, der gjorde ham stor og satte ham over alle Profeterne.

Hovmodet er Ydmighedens værste Modstander. Naar Christus har lovet de Fattige i Aanden Hilmens Rige, saa er det, fordi Jordens Mægtige betragte Titler og Rigdomme som kon for deres Fortjenester og mene, at de ere stakte af bedre Leer end den Ringe; de tro derfor, at dette bør tilkomme dem, og derfor kalde de Gud uretfærdig, naar han negter dem Adgang til Hilmens Rige. O, latterlige Blindhed! Danner Gud da den Fattiges Legeme af et andet Stof end den Riges? Alt, hvad Gud gør, er Stort og Viist, og tilskriver ham derfor ikke Ideer, som kun have Plads i Eders hovmodige Hjerne.

O, I Rige! medens I sove i de forghylde Gemakker, vel beskyttede for Kulden, vide I ikke, at Millioner af Eders Brodre, der ere ligesaa gode som I, maa hvile paa Straa? Ere ikke de Ulykkelige, der lide Sult, Eders Brodre? Ved det Ord Broder oprores Eders Stolthed, jeg veed det; I ville nok give den Fattige en Almisse, men broderlig række ham Haanden? Nei, aldrig! Hvad, sige I, vi, som nedstamme fra adeligt Blod, vi Jordens Store, vi skalde være Brodre til og Ligemænd med denne yjalteude Usling? Hvis vi vare Ligemænd, hvorfor har da Gud sat ham saa lavt og os saa højt? — Det er vel sandt, at I ikke ligner hinanden i Klædedragt, men naar I begge aflagge denne, hvad Horskjel er der da mellem Eder? Det adelige Blod, ville I sige; men Chemien kan ikke opdage nogen Horskjel mellem den Riges og den Fattiges Blod, mellem Herrrens og Slavens. Hvem kan indestaa Eder for, at I aldrig have været ligesaa ulykkelige og elendige, som han er det, at I ikke ogsaa engang have begjært Almisse, eller engang ville komme at bede derom hos den, som I nu foragte? Er Rigdom da evigvarende, tilintetgjøres denne

da ikke for Eder tilligemed Legemet, dette Eders Aands forgængelige Hylster? O, stræber efter at blive ydmighge, søger at gjøre Eder fortrolig med de jordiske Tings virkelige Baerd, og og lærer vel at skjelne imellem, hvad der i den anden Verden er stort, og hvad der er ringe. Betænker, at Døden eiheller vil skaane Eder; at Rang og Titler ikke ville fritage Eder for den; at den kan komme over Eder idag, imorgen, om en Time. Hvis I da indhylle Eder i Eders Hovmod, belager jeg Eder, thi da fortjene I Medlidenden!

Og I, Hovmodige! Hvad have I vel været, forend I blevne adelige og mægtige? Maaske have I været ligesaa ringe som den ringeste af Eders Ejener. Boier derfor Eders stolte Hoved, hvortil I kunne blive twungne i samme Dieblit, som I tro at have mest Grund til at hæve det. Alle Mennesker veie ligemeget i den quddommelige Bægtkaal; det er kun vore Øyder, der kunne give os noget Fortrin hos Gud. Alle Aander ere af samme Stof, og alle Legemer ere stakte af det samme Leer; Eders Titler og Navne have ingen Betydning; de blive tilbage i Graven, og det er ikke dem, der kunne give den Lykke, som er forjættet de Udvalegte; kun Ydmighed og Barmhjertighed kan gjøre os fortjente dertil.

Stakkels Bæsen! Du er Moder; dine Born lide Sult og Kulde; Du gaaer krumbojet under Vægten af dit Kors og ydmigher Dig for at faae en Bid Brod til dem. O, jeg boier mig for Dig; hvor ødel og stor er Du ikke i mine Øine! Haab og bed! Lykken er ikke af denne Verden, men Gud giver Himmelens Rige til de Fattige og Undertrykkede.

Og Du, unge Pige! stakkels Barn, som er underkastet Arbeide og Savn. Hvorfor disse sorgmodige Tanker; hvorfor græder Du? Hav dit Blik framt og rent til Gud! Han giver Smaafuglene Fode; hav Tillid til ham, han vil ikke forlade Dig. Tummelen af Fester og Verdens Glæder bringer dit Hjerte til at banke heftigere; ogsaa Du vil gjerne smykke dit Hoved med Blomster og blande dig mellem Jordens Lykke-

lige; Du figer til Dig selv, at Du, ligesaavel som de Qvin-
der, Du seer passere forbi Dig, glade og smilende, ogsaa
kunde have været rig og lykkelig. O, ti, Barn! Hvis Du
vidste, hvormegen navnlos Smerte der ligger skjult under
diese broderede Klæder, hvormegen Hulken der maa quæles
ved de larmende Tester, saa vilde Du foretrakke din Ydmhyge
Bolig og din Fattigdom. Wedbliv at være reen for Gud,
hvis Du ikke vil, at din Skjtsengel skal stige op til ham,
med Ansigtet skjult af de hvide Vinger og lade Dig tilbage
med dine Samvittighedsnag, uden en Eder, uden Støtte i
denne Verden, hvor Du vil være fortapt, og med Bished om,
at Du vil blive straffet i den anden Verden.

Og alle I, som lidt af Menneskernes Uretfærdighed, værer
overbærende med Eders Broders Fejl i Bevidstheden om, at
I ikke selv ere uden Øyder; dette er baade Kjærlighed og Yd-
myghed. Hvis I lidt ved Bagtalelse, saa boier Eders Hoved
under denne Provelse. Hvad kan Verdens Bagtalelse vel stade,
naar Eders Handlemaade er reen! kan Gud ikke give Øpreis-
ning derfor? Naar man med Mod harer Menneskernes Yd-
mygelse, da er man ydmyg og erkender, at Gud ene er stor
og magtig.

O, min Gud, skal da Christus komme anden Gang til
denne Jord for at indslærpe Menneskene dine Love, som de
have glemt? Skal han endnu en Gang jage Kjøbmændene ud
af Templet? Hvem veed, o, Mennesker, hvis Gud tilstod
Eder denne Naade, ville I maaſſe, ligesom forhen, fornegte
ham; I ville maaſkee kalde ham Gudsbespotter, naar han
vil kue de moderne Phariseeres Hovmod; maaſkee ville I etter
lade ham vandre Veien til Golgatha.

Medens Moses var paa Sinai Bjerg for at modtage
Guds Bud, glemitte Israels Folk, som var overladt til sig
selv, den sande Gud; Mænd og Kvinder gave deres Guld og
Smykke hen for deraf at lade gjøre et Alfgudsbillede, som de
tilbade. Civiliserede Mennesker! I handle ligefom disse.

Christus har efterladt Eder sin Lære; han har givet Exempel
paa alle Øyder, og I have glemt hans Exempel og Forskrifter.
Enhver af Eder har bragt sine Passioner, for deraf at danne
sig en Gud efter eget Tykke. Nogle have fremstillet ham for-
færdelig og blodgjerrig, Andre som ligegyldig for Jordens
Bel. Den Gud, I saaledes have dannet, er endnu Guld-
salven, som Enhver former efter sin Smag og sine Begreber.

Gaaer i Eder selv, mine Brødre og Brønner; lader Aandernes
Røft røre Eders Hjerte; værer edelmodige og godgjorende uden
Pral, det vil sige, ude over det Gode med Ydmhyghed. Enhver af
Eder, mine Brødre, bør efterhaanden nedrive de Alstre, I have
opreist for Hovmodet; med et Ord, værer virkelige Christne, og
Sandhedens Rige vil da komme. Trivler ikke mere om Guds
Godhed, nu da han giver Eder saa mange Beviser derpaa.
Vi komme for at berede Veien til Fuldbyrdelse af Profes-
tierne. Naar Herren skal give Eder et endnu mere tydeligt
Bevis paa sin Barmhjertighed, saa maa det guddommelige
Sendebud finde Eder samlede i een Familie, da maa I ved
kjærlige og ydmyg Hjarter gjøre Eder verdige til at høre det
guddommelige Ord, som han bringer. Lad da den af Gud
Udvalgte kun finde Palmer paa sin Bei, og ved disse forstaer
jeg Eders Tilbagevenden til det Gode, til Christentjærlighed
og Broderstab, thi da vil Eders Klode blive et jordisk Para-
dis. Men hvis I ere ufolksomme ved de Aanders Røft, der
fendes for at luttre og fornøj Eders civiliserede Samfund, der
vel er rigt paa Bidenskaber, men dog saa fattigt paa gode Fo-
lesler, da staar der intet tilbage for os, end at suſke og
græde over Eders Tilstand. Men nei, saaledes vil det ikke blive;
vender Eder atter mod Gud, Eders Fader, da skulle alle vi, som
have virket til Udførelsen af hans Billie, istemme en Lov- og Talke-
hymne til Herren for hans uudtømmelige Godhed og lovshynge
ham i Aarhundrede. Amen! (Acordaire, Constantine, 1863.)

12. Mennesker! hvorfor hellage I Eder over de Gjen-
vordigheder, I selv have sammenhobet over Eders Hoved? I

have misloldt Christi hellige og guddommelige Moral, derfor maa I ikke forbøses over, at Syndens Bøger er blevet fyldt til Randen og derover. Dette er en almindelig udbredt Syge; hvem kunne I tilskrive Alrsagen hertil Andre end Eder selv, der bestandig stræbe efter at træde hverandre i Stovet? Uden gjenstig Belvillie og Kjærlighed kunne I ikke finde Lykken, og hvorledes kan Kjærlighed forenes med Hovmod? I denne ses I Kilden til alle Eders Trængsler. Straber da efter at frigjøre Eder for denne, hvis I ikke ville forlænge de følgelige Folger deraf i det Uendelige. Der gives kun eet Middel til at opnaa dette, men det er urealbart, og det er at tage Christi Lov til ufravigelig Nettetnuor for Eders Handlemade, en Lov, som I enten have tilbagevist eller opfattet urigtigt.

Hvorfor sætte I mere Pris paa det, der glimrer og blænder Øjnene, end paa det, som taler til Hjertet? Hvorfor er Lastens Overdaadighed Maaleet for Eders Higen, medens I kun skænke den tilbageholdende sande Fortjeneste et foragtligt Blit? Naar en rig Bellystning, ødelagt baade paa Sjæl og Legeme, viser sig, sat aabnes alle Dore for ham, Alles Øjne ere rettede paa ham, medens man slet ikke vil bemærke det agtværdige og gode Menneske, som lever af sit Arbeide. Naar man bestandig afveier den Opmarkomhed, man viser Nogen efter dennes Rigdom og Stilling i Samfundet, saa er det ikke forunderligt, at han ikke føler nogen Opfordring til at rette sine Fejl.

Forholdet vilde blive ganske anderledes, hvis den forghylde Last blev straffet af den offentlige Mening, ligesom det skeer med Lasten i Psalter; men denne Dommer er overbærende mod Alt, hvad der smiger den. I kunne sige, at Alrsagen er, at I leve i en Tidsalder, hvori Guldklæben dyrkes. Dette er ganske vist rigtigt, men hvorfor have I ladet det komme saa vidt, at det materielle Belværes Stemme overdøver Foranstiens? Hvorfor vil Enhver høje sig over sin Bror? Nu lader Samfundet under disse Folger.

Glemmer ikke, at en saadan Tingenes Tilstand altid er Tegn paa en Slaphed i Moralen. Naar Hovmodet har naaet sit højeste Punkt, da forestaaer et Falb, thi Gud straffer altid de Hovmodige; naar han undertiden tillader dem at høje sig, saa er det for at give dem Tid til Overveielse og Forbedring ved de Tugtelsker, han efterhaanden giver deres Hovmod, og som skalle tjene til at vække deres Opmarkomhed. Men istedet for at høje sig under Tugtens Niis trods de dette, og naar Maaleet da er fuldt, nedstyrter Gud dem pludselig, og deres Falb vil blive saa meget mere skrækligt, som deres Standpunkt har været højt.

Stakkels Menneskeslag! din Egoisme har besværliggjort dig Beien til Forbedring, men du maa ikke tage Modet. I sin uendelige Barmhjertighed sender Gud dig et kraftigt Lægemiddel for dine Svagheder og en uventet Hjælp i din Nød. Oplad da dine Øjne for Lyset og see Sjælene af dem, som ikke mere vandre paa Jorden, komme for at minde Dig om dine sande Pligter. De ville forklare Dig med Erfaringens overbevisende Kraft, hvor ubetydelig og værdilos din korte jordiske Tilværelses Forfængelighed er i Sammenligning med Evigheden; de ville sige Dig, at den, som har været den Ydmigste blandt de Smaa her paa Jorden, kan blive den Største i Himmelens Rige; at den, som mest har elsket sine Brødre, ogsaa vil blive elsket højest i Himmel; at de af Jordens Mægtige, som have misbrugt deres Magt, ville blive nødte til at ablyde deres egne Tjenere; at Besiddelsen af Barmhjertighed og Hjælp, disse to Sofre, som række hinanden Haanden, er det sikreste Middel til at opnaa Maade hos vor himmelske Fader. (Adolphe, Bisshop i Algier, Marmande, 1862.)

Det intelligente Menneskes Øverv paa Jorden.

13. Værer ikke folte af det, I vide, thi Eders Vidner paa den Jord, I bebo, meget begrundet. Selv om I kunne henregnes til de mest fremragende intelligente Mennesker,

have I dog ikke Ret til at være forfængelige derover. Naar Gud i sin Visdom har ladet Eder fødes i en Kreds, hvor I have funnet udvikle Eders Intelligents, saa er det fordi I skulle benytte Eders Videns til Vedste for Alle, thi med denne har han paalagt Eder et Hverv, idet han har betroet i Eders Hænder det Redskab, hvormed I kunne være ifland til at undervise og fremhjælpe dem af Eders Medmennesker, der endnu staa tilbage, og føre dem til Guds Skjod. Viser Redskabets Natur Eder ikke det Brug, I skulle gjøre deraf? Naar Gartneren giver Arbeidsmanden Spaden i Haanden, betyder dette jo, at han skal grave Jorden. Hvad ville I tenke om den Arbeider, som istedsfor at grave, havde Spaden for dermed at slaa sin Herre? I ville sige: Det er skændigt, han fortjener Straf og bør have Afsked. Nu vel, denne Arbeider kan sammenlignes med det Menneske, der benytter sin Intelligents til at nedbryde Ideen om Gud og hans Forshn hos sine Brodre, thi ogsaa han høver jo imod sin Herre det Redskab, som er givet ham for at dyrke Jorden. Kan han vel have nogen Ret til den lovede Arbeidslon og fortjener han derimod ikke at udjages af Haven? Han vil ogsaa blive ubviist, derom maa I ikke twile, og han vil komme til at henslæbe elendige Tilbuerelser, ledsgæde af Ædmighed, indtil han har bojet sin stolte Nakke for den, som han skylder Alt.

Intelligenten kan give et rigt Udbytte for Fremtiden, men kun naar der gjores en god Anvendelse af den. Naar alle de Mennesker, som ere begavede hermed, ville benytte den i Guds Tjeneste, vilde dette lette Andernes Hverv, der alene gaaer ud paa Menneskeslagtens Fremstmidt. Men uhykkeligvis benytte mange Mennesker deres Intelligents kun til at fordeerve sig selv; de misbruge denne saavelsom deres andre Evner, og dog ere de ikke uvidende om, at en mægtig Haand kan frage dem det, som engang er dem givet. (Ferdinand, Skrifaand, Bordeaux, 1862.)

Ottende Kapitel.

„Salige ere de, som ere rene af Hjerte.“

Lad de smaa Børn komme til mig. — Synd i Tanker. — Utugt. — Den sande Renhed. — Urene Hænder. — Dersom din Haand forårer Dig, da bug den af. — Andernes Meddelelser: Lad de smaa Børn komme til mig. — Salige ere de, som ikke see.

Lad de smaa Børn komme til mig.

1. Salige ere de, som ere rene af Hjerte, thi de skulle se Gud. (Math. 5te Kap. 8.)

2. Man forte da de smaa Børn frem til ham, for at han skulle berøre dem, og da hans Disciple truede dem, som bare Børnene frem for ham, blev Christus vred, da han saae dette, og sagde til dem: „Lad de smaa Børn komme til mig og hindre dem ikke, thi Himlens Rige er for dem, som ligne disse. Sandelig siger jeg Eder, hver den, som ikke modtager Guds Rige som et Barn, skal ikke komme ind i Himmelige.“ Og da han havde omfavnet dem, tildelede han dem sin Belsignelse og lagde sine Hænder paa dem. (Marcus, 10de Kap. 13—16.)

3. Hjertets Renhed er uadskilleligt fra dets Enfold og Ædmighed; den udelukker enhver Tanke af Egoisme og Hovmod. Derfor benytter Christus Barnet som Sindbillede paa denne Renhed, ligesom han ogsaa har anvendt det som Billende paa Ædmighed. Denne Sammenligning kunde maaske ikke synes noigtig, naar man betænker, at Barnets Land kan have været meget længe til, og at den ved sin Gjensidelse i

det legemlige Liv medbringer de Ufuldkommenheder, som den i sine tidligere Tilværelser ikke har kunnet frigjøre sig for. — Kun en Aaland, der har opnaet Fuldkommenheden, kan give os et Billede af den sande Renhed. Men Sammenligningen er derimod rigtig fra det nærværende Livs Standpunkt, thi det lille Barn, som endnu ikke har kunnet vise onde Tilhøjeligheder, er netop et Billede af Ufylld og Oprigtighed. Christus figer eiheller bestient, at Himmelens Rige er for disse, men at det er for dem, som ligne Barn.

4. Da Barnets Sjæl har levet for, hvorfor viser den sig da ikke lige fra Fodselen med dens virkelige Egenstaber? Alt er viist i Guds Værker. Barnet behøver den Omsorg, som den moderlige Omhu ene kan yde, og denne Omhu forsøges ved Barnets Svaghed og ukonstede Naturlighed. For Moderen er hendes Barn altid en Engel, og hun maa see det med saadanne Øyne for at hellige det hele sin Omsorg. Hun vilde ikke kunne have denne moderlige Omhed for det, eiheller behandle det som Barn, hvis hun istedetfor kun at see dets native, barnlige Ønde kunde have Kundskab om dets Sjæls Fortid og faaedes havde modt en mandig Charakteer eller et voorent Menneskets Ideer under de barnlige Træk.

Desuden maa det intelligente Princips Virken staa i Forhold til Legemets ringe Udvikling, der ikke kan taale Sjælens alt for store Virksomhed, og herpaa see vi et Exempel i de alt for tidlig modne Born. Derfor mistet Aalanden, naar den skal incarneres og befinner sig i den dermed følgende aandelige Forvirring, efterhaanden Selvbevidstheden; den befinner sig, for et vist Tidsrum, i et Slags Øvale, i hvilken alle dens erhvervede Egenstaber ere i en slumrende Tilstand. Denne Overgangstilstand er nødvendig for at give Aalanden et nyt Udgangspunkt og for at den, i sin nye Jordiske Tilværelse maa kunne glemme det, der kunde legge Hindringer i veien for dens Fremskridt hernede. Imidlertid er dens forrige Tilværelse ikke uden Indvirkning paa den. Den gjensodes til

Vivet større, moralisk og intellectuel stærkere, samt understøttet og fremhjulpen ved den Intuition, den har af de allerede erhvervede Erfaringer.

Fra Fodselsseblifiket gjensaaer Sjælen efterhaanden Bevidstheden om sine Ideer, alt efter som Organerne udvikle sig; man kan faaedes sige, at Aalanden i de første Aar virkelig er Barn, fordi de Ideer, som ere Grunden i dens Charakter, endnu ligge ligeform i Øvale. Medens Instincterne endnu slumre, er Aalanden mere boelig, og, af den samme Grund, mere modtagelig for de Indtryk, som kunne forbedre den og bringe den fremad, og faaedes lette det Hverv, der paaholder Forældrene.

Aalanden iføres altsaa for en Tid Ufylldighedens Klædbon, og Christus kan faaedes med Grund fremstille Barnet som Sindbillede paa Hjertets Renhed og Enfold.

Synd i Tanken. — Utugt.

5. J have hørt de Gamle sige: Du skal ikke gjøre Dig styrdig i Utugt. Men jeg figer Eder, at hver den, som seer paa en Kvinde med onde Begjørigheder til hende, har allerede gjort sig styrdig i Utugt med hende i sit Hjerte. (Matth. 5te Kap. 27, 28.)

6. Ordet „Utugt“ bør ikke opfattes her efter sin egentlige Ordlyd, men derimod i en mere udstrakt Betydning. Christus har ofte anvendt dette Ord for at betegne det Onde, Synden og enhver ond Tanke, faaedes f. Ex. naar han figer: „thi, dersom nogen af denne utugtige og syndefulde Slægt rødmer over mig eller over mine Ord, saa skal ogsaa Menneskets Son rødme over Menneskene, naar han kommer igjen, ledsgaget af de hellige Engle og i sin Faders Glands.“ (Marcus, 8de Kap. 38.)

Den sande Sjælsrenhed viser sig ikke alene i Handlingen, men ogsaa i Tanken, thi den, som har et rent Hjerte, tænker ikke engang paa det Onde. Det er dette, som Christus har

ment. Han fordømmer Synden, endog i Tanke, fordi det er Bevis paa urenhed.

7. Denne Grundfætning leder ganske naturlig til det Spørgsmaal: *Synder man, naar man har en slet Tanke, selv om denne ikke bliver udført?*

Her maa man dog gjøre en væsentlig Distinction. Efterhaanden som det Menneske, der befinner sig paa Afveie, gaaer fremad i aandelig Forbedring, opklares Alt for ham, og han afsløgger sine Ufuldkommenheder i samme Forhold, som han gjennemfører sine gode Forsætter og behytrer sin fri Billie. Enhver syndig Tanke er følgelig Resultatet af Sjælens Ufuldkommenhed, men naar han med Alvor fatter det Forsæt at ville forbedre sig, saa er selv en ond Tanke Opstaaen et Middel til Forbedring, thi naar den indfinder sig, tilbageviser han den med Kraft. Dette er altsaa et Bevis paa, at han søger at udvidse en Plet; han vil følgelig ikke falde, selv om der tilbyder sig Lejlighed til at tilfredsstille en ond Lust, og naar han har modstaet, vil han føle sig stærkere og glad over sin Seir.

Den derimod, som ikke har fattet gode Forsætter, søger Lejlighed til at synde, og naar han ikke udfører sin syndige Hensigt, saa er det ikke hans frie Billie, der hindrer det, men det er Kun Lejligheden, der fatter ham; han er altsaa ligesaa strafflydig, som om han havde begaet Handlingen.

Af alt dette fremgaaer, at det Menneske, hos hvem der ikke engang opstaaer en Tanke om at begaa det Onde, har gjort et meget stort Skridt fremad, og at den, hos hvem en saadan Tanke opstaaer, men som heldig bekæmper den, har betrædt Fremskridtets Bane, samt at endelig den, som finder Behag i denne Tanke, endnu ligger i Syndens Venker; hos den En er Arbeidet udført, men hos den Anden staaer det endnu tilbage at fuldende. Gud, som er retsædig, tager Hensyn til alle disse Nuancer af Ansvarlighed for Menneskets Handling og Tanke.

Den sande Renhed. — Urene Hænder.

8. Da kom Skriftløge og Phariseere, som varre af Jerusalem, til Christus og sagde: „Hvorfor handle dine Disciple mod den gamle Lære, thi de vadskle ikke deres Hænder, forend de nyde deres Maaltid?“

Men Christus svarede dem: „Hvorfor handle I selv mod Guds Bud for at holde Eder den gamle Lære efterrettelig? thi Gud har befalet: År din Fader og din Moder, og fremdeles: At den, som bruger onde Ord mod sin Fader eller sin Moders, skal straffes med Døden. Men I mene, at den, som figer til sin Fader eller Moders: „Enhver Offer, jeg bringer Eder, er en Gave“, han tilfredsstiller ikke Loven, og saaledes have I gjort Guds Bud uklart ved Eders Bedtagt, I Hyllere! Esaias talte Sandhed, da han sagde om Eder: „Dette Folk ærer mig med Læberne, men de dyrk mig forgjæves, idet de lære Lærdomme, som ere Menneskenes Bud.“ Derpaa kaldte han Folket til sig, og sagde: „Hører og forstaer vel dette. Det er ikke det, som kommer ind i Munden, der gjor Mennesket urent, men det er det, som udgaaer af Menneskets Mund, der gjor ham urent. Det, som udgaaer af Munden, udgaaer af Hjertet, og det er dette, som gjor Mennesket urent, thi fra Menneskehjertet udgaa de onde Tanker, Mord, Utugt, Skørlevnet, Thyveri, falso Vidnesbyrd, Gudsbespottelse og Bagvadskelse. Det er disse Tanker, som gjore Mennesket urent, men det, at spise, uden at have vadset sine Hænder, gjor intet Menneske urent.“

Da nærmede hans Disciple sig til ham og sagde: „Beed Du vel, at Phariseerne ere blevne forargede ved at høre de Ord, Du har utalt?“ Men han svarede: „Enhver Plante, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkes med Rod. Lad dem fare; de ere Blinde, som ville lede Blinde, og naar en Blind vil lede en Blind, falde de begge i Graven.“ (Matth., 15de Kap. 1—20.)

9. Medens han talte, kom en Phariseer og indbød ham til Middag hos sig, og da Christus var kommen derhen, satte han sig tilbords. Phariseeren undrede sig, at

Christus ikke først toede sine Hænder. Men Herren sagde til ham: „I Phariseere ere meget omhyggelige for at rense det Ødre, men Eders Indre er fuldt af Kærvbegjærlighed og Uretfærdighed. Taabelige som I ere! Har ikke den, som skabte det ydre Menneske, ogsaa skabt det indre?“ (Lucas, 11te Kap., 37—40.)

10. Joderne havde tilsidesat de sande Guds Bud for at holde sig til Love, givne af Mennesker, og de gjorde Tagtagelsen af disse til en Samvittighedsdag. Den simple og tydelige Grundvold for Guds Lov var til sidst ganske forsvunden, og man holdt sig kun til Formerne af denne. Det var lettere at overholde de ydre Handlinger end at ferge for sin egentlig sande moraliske Forbedring, det var lettere at rengjøre Hænderne end Hjertet, og saaledes skuffede Menneskene sig selv og mente at betale sin Gjeld til Gud ved at holde sig de ydre Skikke efterrettelige, thi man lørte dem, at Gud var tilfreds hermed. Derfor siger Profeten: „Det er unhyttigt, at dette Folk ører mig med Læberne.“

Paa samme Maade er det ogsaa gaaet med Christi Moralkære, som er blevet tilsidesat af mange Christne, der i denne Hensende have fulgt de gamle Joders Exempel. De tro at opfyldte deres Pligt bedre ved at overholde de ydre Ceremonier, end ved at følge Lærens Moral. Det er disse, af Menneskene gjorte Tillæg til Guds Lov, at Christus sigter til, naar han siger: „Enhver Plante, som min himmelske Fader ikke har plantet, skal oprykkles med Rød.“

Religionens Maal er at føre Mennesket til Gud, og han kan ikke komme til Gud, naar han er fuldkommen. Enhver Religion, som ikke gør Mennesket bedre, svarer altsaa ikke til sin Hensigt. Den Religion, som man troer at kunne støtte sig til ved at gjøre det Onde, er enten falsk eller forfeilet. En utilfredsstillende Religion er hver den, som byder sine Bekjendere Skallen istedetfor Hjernen. At antage, at de ydre Religionsstikke skal have nogen Kraft, er meningsløst, naar

de ikke hindre os i at begaa Mord, Utugt, Plyndring, Bagvadskelse og at forurette vor Næste. Denne Tro er Grunden til Overtro, Hykleri og Fanatismus, og kan umulig gøre Menneskene bedre.

Det er altsaa ikke tilstrækkeligt at synes reen, men man maa fremfor Alt have et rent Hjerte.

Forargelse. — Dersom din Haand forarger Dig, da hug den af.

11. Bee! over Verden paa Grund af Forargelser, thi det er nødvendigt, at Forargelsen skal komme; men, vee den, ved hvem den kommer.

Dersom Nogen forarger en af disse Småa, som tro paa mig, saa var det bedre for ham, at en Mollessten blev hængt om hans Hals, og han blev kastet i Havets Dyb.

Bogter Eder vel for at forarge nogen af disse Småa; thi jeg siger Eder, at deres Engle i Himlen altid ere Ansigt til Ansigt med min Fader som er i Himlen; thi Menneskernes Son er kommen for at frølse de Fortalte.

Hvis din Haand eller din Fod forarger Dig, saa hug den af og kast den langt fra Dig; thi det er bedre, at Du træder ind i det andet Liv med een Fod eller een Haand, end om Du med begge skaltes i den evige Sld. Og naar dit Dje forarger Dig, saa riv det ud og kast det fra Dig; thi det er bedre at gaa ind i Himmerige med eet Dje, end at beholde dem begge og blive styrket i Helledes Sld. (Matth., 18de Kap., 6—10.)

12. Den almindelige Betydning af Ordet Forargelse er enhver Handling, der paa en klar og tydelig Maade er anstødelig mod Moral og Belænstaedighed. Forargelse ligger ikke saa meget i selve Handlingen som i Folgerne af denne. Ordet Forargelse giver altid Begreb om Noget, som vækker Opsigt. Mange Mennesker søger at undgaa Scandalen, fordi deres Stolthed lider derunder, og fordi de frygte for, at den skal forringe deres Ansæelse blandt Menneskene. Det er nok for dem, naar deres slette Handlinger blive skjulte, og de sole

da intet Samvittighedsnag derover. Slige Mennesker ere, efter Christi Ord, ligesom de falskede Grave, der ere hvide og sjonne udvendig, men indeni opfyldte af Forraadnelse. I Evangeliet bruges Ordet Forargelse saa ofte, at man vanskelig kan fatte dette Ords hele udstrakte Bethydning. Det betegner ikke alene det, som er anstødeligt for Andres Følelse, men ogsaa alt det, som er en Folge af Menneskenes Laster og Ufuldkommendenheder, af det ene Individets skadelige Indvirkning paa det andet, hvad enten denne Indskydelse finder Gjenklang eller ikke. Forargelsen er i dette Tilfælde det virkelige Resultat af det mørkse Onde.

13. Christus har sagt: „Det er umuligt andet, end at Forargelsen maa komme i Verden,” thi da Menneskenes ere ufuldkommne her paa Jorden, saa ere de tilbørlige til at gjøre det Onde, og et slet Træ kan ikke bære god Frugt. Vi maa altsaa forståa disse Ord saaledes: at det Onde er en Folge af Menneskenes Ufuldkommendenhed, men derfor ere de dog ikke nødsagede til at gjøre det Onde.

14. Det er nødvendigt, at Forargelsen maa komme, thi da Menneskenes ere her paa Jorden for at udfone, saa straffe de sig selv ved deres Laster, eftersom de selv ere de første Øffre derfor, og de maa dog tilsidst kunne fatte, at disse kun bringe dem i Jordærvelse. Naar de endelig ere trætte af Lidelsser, ville de føge Helbredelse i Udvælelsen af det Gode. Folgerne af deres tidligere Fejl ere da en Straf for dem selv, og kunne samtidig være en Provølse for Andre, som have maattet lide derunder. Saaledes lader Gud det Gode fremspire af det Onde, ligesom Menneskenes selv ofte benyttede en Gift som Lægemiddel.

15. Naar det forholder sig saaledes, vil man sige, saa er det Onde jo en Nødvendighed og vil stedse findes paa Jorden, thi hvis det ophørte, vilde Gud jo miste et kraftigt Middel til at tugte de Straffskyldige; det er derfor uden Mytte at føge at forbedre Menneskene. Men herpaa maa vi svare, at

hvis der ikke mere fandtes nogen Straffskyldig, vilde Tugtelsen eiheller være nødvendig. Lad os antage, at hele Menneskelaget kun bestod af Gode, saa vilde Ingen fortrædige sin Næste, og Alle vilde være lykkelige, fordi de var gode. Saaledes er Tilstanden paa de mere fuldkommne Kloder, hvor det Onde er udelukket, og saaledes vil det ogsaa blive paa Jorden, naar den er tilstrækkelig fremfreden. Men paa samme Tid, som nogle Kloder gaa fremad, gives der ogsaa andre, som dannes, og som blive befolkede med primitive Ander. Disse sidstnævnte Kloder tjene til Forvisnings- og Udsprængningssteder for ufuldkommne Ander, der have været oprorrende mod Gud og haardnakkede i det Onde, og derfor ere blevne hensatte paa disse, efter tidligere at have været paa Kloder, der nu have gjort Fremfridt.

16. „Men vee dem, ved hvem Forargelsen kommer,” det vil sige, da det Onde altid er Ondt, saa har den, som sig selv uafvindende har tjent som Redskab for den guddommelige Retfærdighed, og hvis onde Instincter ere blevne benyttede til Næstens Fristelse, derfor ligefuld syndet og vil blive straffet for dette. Saaledes er f. Ex. et utaknemligt Barn en Straf og Provølse for Faderen, som lider derved, fordi denne Fader maaske selv har været en slet Son, der har forårsaget sin Fader Sorg og derfor nu lider Gjengjælvelse; men derfor er Sonnen ikke mindre skyldig og vil igjen blive straffet i sine egne Born eller ogsaa paa anden Maade.

17. „Naar din Haand forarger Dig, saa hug den af.“ Dette er et kraftigt Billedede, som det vilde være urettigt at tage bogstaveligt, og det betyder ganske simpelt, at man bør udrydde hos sig enhver Ansag til Forargelse, og det vil sige, det Onde; at man bør forjage enhver uren Følelse, enhver Last af sit Hjerte. Endelig kan det ogsaa betyde, at det er bedre for et Menneske, om hans Haand var afhugget, end at denne Haand skalde tjene som Redskab til en slet Handling; at det var bedre, om han havde mistet Synet, end at hans Dine skulde

bidrage til Øpvoekelsen af onde Lyster. Christi Ord indeholde intet Uforståeligt for den, som er i stand til at opfatte den allegoriske og dybe Bethydning deri, men mange af dem kunne ikke forklares uden ved Hjælp af den Nogle, som Spiritismen giver dertil.

Aandernes Meddelelser.

„Lad de smaa Born komme til mig“.

18. Christus har sagt: „Lad de smaa Born komme til mig“. Ved disse Ord, som i al deres Simpelhed have saa dyb Bethydning, mente Christus ikke alene, at de, som vare i Barnealderen, skulle komme til ham, men han forstod dermed ogsaa dem, som vandrede i den aandelige Bankundigheds Mørke og folgelig vare Born i intellectual Henseende, saasom de Svage, Trællene og de Lastefulde. De, der vare i den menneskelige Barnealder, kunde han Intet lære, fordi disse endnu kun havde Instinct men ikke udviklet Forstand og altsaa ikke kunde have opfattet hans Ord.

Christus vilde derimod, at de legemlig udvirkede Menner stulde komme til ham med samme Tillid, som de smaa Børnener, der med vakkende Skridt nærmede sig ham, naar han kaldte dem og hjertegnede dem, og hvorved han vandt de elsænde Modres Hengivenhed. Paa denne Maade var det, han paa en mild og vidunderlig Maade kunde behæfte Sjælene. Han var lig den Takkel, der opklärer Mørket, som den Kirkens Klokke, der samler Menigheden til Andagt, han var den, der indviede Spiritismen, hvis Hverv det nu er at sammenkalde, ikke de smaa Born, men ethvert Menneske med from Billie. Handlingens Tidne er kommen; det kommer nu ikke mere an paa at tro instinctuelt og lyde masfinuelt. Mennekret paa Jorden maa herefter følge den intelligente Lov, der oplyser ham om, at han er et Led af Universets store Kjæde.

Mine elskede Brødre! nu er Tiden kommen, da alle Bildesæsser skulle opklares og Sandheden gjøre sig gjældende; vi

ville lære Eder at opfatte Lignelsernes rette Bethydning, og vi ville vise Eder det sterke Baand, som forener det, der har været, med det, som er. Sandelig siger jeg Eder, Spiritismen vil finde Indgang, og jeg er et af dens Sendebud, der vil oplyse Veien, I have at betraede for at komme til dens Erljendelse. (Joh. Ev., Paris, 1863.)

19. Lad de smaa Born komme til mig, thi jeg har den Mælk, som kan styrke de Svage. Lad dem komme til mig, som ere frugtfommne og svage, og som behøve Understøttelse og Trost. Lad de Uvidende komme til mig, for at jeg kan oplyse dem; lad alle dem komme til mig, der ere opfyldte af Sorg og som lide, og jeg vil lære dem det Middel, som kan lindre Livets Sorger og Bekymringer, og jeg vil indvie dem i den Hemmelighed, som kan løge deres Saar. Hvad er det da for en Balsam, mine Venner, som besidder saa opfyldede Egenskaber, at den kan anvendes paa alle Livets Saar og helbrede dem? Det er Kjærligheden, det er Barmhjertigheden. Hvad kunne I vel frygte, naar I ere i Besiddelse af disse guddommelige Følelser? I ville da hvert Diblik i Eders Liv kunne sige: „Min Fader, skee din Billie og ikke min; hvis det behager Dig at prove mig med Smærter og Gjenvordigheder, saa vær velsignet, thi jeg veed, at din Haand ikke nedboier mig, uden at det er til mit eget Bedste. Naar det behager Dig at have Medlidenhed med din svage Skabning, idet Du skænker hans Hjerte de forsjættede Glæder, saa vær ogsaa velsignet, men lad ikke den guddommelige Kjærlighed udlukkes i din Ejners Sjæl, og lad hans Takkemoner altid opstige til din Thrones God!“

Naar I have Kjærlighed, saa besidde I det, I kunne opse paa Jorden, thi I besidde da en Perle, som aldrig kan fratages Eder, hverken ved Begivenhedernes Gang eller ved deres Undslip, som hade og forfolge Eder. Naar I have Kjærlighed, have I anbragt Eders Skatte paa et Sted, hvor Orme og Rust ikke kunne komme til dem, og I ville efterhaanden

se alt det forsvinde fra Eders Sjæl, som kan plette dens Renhed. I ville daglig føle det materielle Tryk blive lettere, og ligesom fuglen, der svæver i Luften og ikke føler Jordens Sorger, ville I uophørligt stige opad, indtil Eders henrykte Sjæl gaaer ind til det sande Liv, som er hos Herren. (En Skitsaand, Bordeaux, 1861.)

Salige ere de, som ikke see.)*

20. Mine kjære Venner! I have kaldt mig, og hvorfor have I gjort dette? Er det, fordi jeg skal lægge mine Hænder paa denne stakkels Lidende, som er her, og helbrede hende? Hun har mistet Synet, og Mørket er udbredt over hende. Stakkels Barn! Lad hende bede og haabe; jeg kan ikke gjøre Mirakler uden den gode Guds Billie. Alle de Helbredelser, som jeg har funnet udføre, og hvormom I ere komme til Kundskab, maa I kun tilskrive den Gud, der er Alles Fader. Vender da Eders Blik mod Himlen i alle Eders Trængsler og figer af Eders underste Hjerte: „Min Fader! helbred mig, men lad min syge Sjæl helbredes, forend mit Legemes Svagheder læges; lad mit Legeme side hernede, hvis dette er nødvendigt, for at min Sjæl kan opstige til dig saa reen og hvid, som den er udgaet fra din Haand“. Naar I have fremsagt denne Bon, mine kjære Venner, da vil Gud ogsaa høre den, og I ville saa Kraft og Mod til at bære Eders Trængsler, og maaske ogsaa opnaa den Helbredelse, som I med skælvende Hjerte have bønsfaldet om.

Men da jeg nu er her i en Førsamling, som giver sig af med at udgranske de aandelige Ting, saa vil jeg sige Edet, at de, som ere berøvede Synet, bør ansee sig for lykkelige, thi de usfone. Husker paa, at Christus har sagt, at man bør undrige Diet, hvis dette forarger, og at det er bedre, at det bliver

* Denne Meddelelse er given i Anledning af en Blind, som havde fremkaldt Aanden af J. B. Biamny, der var Præst i Ars,

tastet i Olden, end at det skal være Aarsag til, at I blive fastede i Hælvedes Old. Al! hvormange er der ikke paa Eders Jord, som engang ville forbande at have skuet Dagens Lys! O, ja, de ere lykkelige, som for deres Udsomnings Skuld ere blevne straffede ved Synets Berøvelse! Deres Die vil ikke kunne give Anledning til Forargelse; de kunne leve et helt aandeligt Liv, thi de kunne see klarere end de, der have Diets Lys. Naar Gud tillader mig at give en af disse Lidende Synet og efter lade ham see Dagens Lys, saa figer jeg ved mig selv: Kjære Sjæl, hender Du da ikke alle de Nydelser, den Aand kan have, som tilbringer sin Tilværelse i stille Betragtninger og i Kjærlighed? Du vilde da ikke begjøre at see Billeder, der ere mindre rene og mindre skønne end dem, Du kan skinte i din Blindhed.

Ia, i Sandhed! salig er den Blinde som lever med Gud; han er lykkeligere end I, som ere samlede her, thi han føler Vænnen, han berører den, han kan see Aanderne og med dem hæve sig til de aandelige Særer, som selv de Udvalgte her paa Jordene ikke kunne see. Det seende Die bringer Sjælen Fristelser, medens det lukkede altid kan see Gud. Troer mig, mine gode og kjære Venner, Diets Blindhed er ofte det sande Lys for Hjertet, medens Synet ofte er den Mørkets Engel, der fører til Doden.

Og nu nogle Ord til Dig, mit stakkels Barn. Haab og sat Mod! Naar jeg sagde til Dig: dine Dine ville aabnes, hvor glad vilde Du da ikke blive? Men hvem veed, om denne Glæde ikke vilde lede til din Fordærvelse? Hav da Tillid til den gode Gud, som sender os Vænnen, men ogsaa tillader, at Sorgen rammer os. Jeg vil gjøre, hvad det er mig tilladt at gjøre for Dig, men bed Du da ogsaa mit Barn, og tenk vel over det, jeg har sagt Dig. Forend jeg fjerner mig, modtager da Alle min Belsignelse. (Biamny, Præst i Ars, Paris, 1863.)

21. Anmærkn. Naar Livets Gjenvordigheder ikke ere

Følger af det nærværende Livs Handlinger, maa man sege Grunden dertil i en tidligere Tilværelse. Hvad man her kalder Skæbnens Luner, er ikke Virkningen af Guds Retfærdighed. Gud paalægger os ikke nogen ufortjent Straf, han vil, at der skal være et retfærdigt Forhold mellem Synd og Straf. Naar han i sin Godhed har fastet et Slør over vore tidligere Handlinger, saa lader han os dog undertiden aue disse, naar han siger: „Hver den, som har dræbt med Sværdet, skal omkomme ved Sværdet“. Disse Ord kunne nemlig forståes saaledes, at man altid selv bliver straffet paa samme Maade, som man har ladet Andre lide. Hvis Nogen da straffes med Tabet af Synet, da er det, fordi hans Synsevne i en tidligere Tilværelse eller ogsaa i denne Verden har været Alarsag til hans Fald. Maaske kan han ogsaa have haft Skyld i, at en Anden har misret Synet, enten ved at paalægge denne overdrevet Arbeide, ved at underkaste ham slet Behandling eller ved at vase Mangel paa Omhu for ham osv., og han lider da Gjengeldelse. Han har da i sin Anger funnet velge denne Udsomning, idet han anvendte Christi Ord paa sig selv: „Hvis dit Øje forårger Dig, da riv det ud.“

„Salige ere de, som er mildt og fredsommelige.“

Fornærmelser og Bold. — Mandernes Meddeleser: Ejendragthed og Blidhed. — Taalmod. — Lydighed og Resignation. — Brede.

Fornærmelser og Bold.

1. Salige ere de, som ere blide af Hjerte, thi de skulle hæfse paa Vorden. (Matth. 5te Kap. 5.)

2. Salige ere de fredsommelige, thi de skulle kældes Guds Born. (Matth. 5te Kap. 9.)

3. I have hørt, at der er sagt til de Gamle: „I skulle ikke ihjelslaa, thi hver den, som dræber, skal fordommes“. men jeg siger Eder, at hver den, som reiser sig i Brede uden Alarsag mod sin Broder, gjør sig fortjent til Fordommelsen; at hver den, som siger til sin Broder: Raka, skal være skyldig for Raadet, og at hver den, som siger til sin Broder: Du Daare, har gjort sig fortjent til Helvedes Bold. (Matth. 5te Kap. 21, 22.)

4. Ved disse Væresætninger gør Christus det til en Lov at vase Blidhed, Maadehold, Sagtmodighed, Velvillie og Taalmod. Han fordommer folgelig Bold, Brede, ja endog ethvert for Raadet saarende Ord. Raka var hos Hebreerne et Udtryk for Foragt, der betyder det samme som Dogenigt, og som altid udtaltes, idet man spyttede og vendte Hovedet bort. Christus gaaer endnu videre, idet han truer den med Helvedes Bold, der siger til sin Broder: Du Daare. Det er klart, at det

Munde Kapitel.

her, ligesom i alle andre Tilfælde, kun er den Maade, hvor paa Ordet bruges, der er Maalestok for Størrelsen af den Synd, der herved begaaes. Men hvorledes kan et ringe Ord have alvorlige Folger og fortjene en saa streng Tugtelse? Det er, fordi ethvert fornærmetigt Ord er Udtrykket af en Følelse, der strider mod Kjærlighedens Love, og det er disse, som skulle være Rettejuore for Samfundslivet paa Jorden og styke Enighed og Kjærlighed mellem Menneskene; det er, fordi ethvert Bredens Ord er et Brud paa gjenstig Belvillie og Broderstab, da det nærer Had og Fjendstab, og endelig fordi, at næsteften Ydmighed og Kjærlighed til Gud er Kjærlighed til Næsten en Christens første Pligt.

5. Men hvad mener Christus med de Ord: „Salige ere de, som ere blide af Hjerte, thi de skulle herfe paa Jorden.“ Det er jo Christus selv, som byder os at give Afskald paa Jordens Goder, idet han lover os Himlen.

Samtidig med at Mennesket stræber efter de himmelske Goder, er det ham dog en Nødvendighed at opnaa visse jordiske Goder, for at kunne leve, men det er vor Pligt ikke at legge for megen Vægt paa disse sidste.

Bed Christi Ord: „Salige ere de Blide af Hjerte, thi de skulle herfe paa Jorden“, vil han intale, at hidtil ere de jordiske Guder i Hænderne paa dem, der have tilbent sig dem paa de Blides og Fredsommeliges Besloftning, og at disse ofte mangle det Nødvendige, medens de Andre have Overflod. Han lover derfor, at der skal vises de Fredsommelige Retfærdighed paa Jorden og i Himlen. Naar Kjærlighedens og Barmhertighedens Lov bliver almindelig overholdt paa Jorden, da vil der ikke mere findes Egoisme; den Svage og Fredsommelige vil da ikke længer blive traadt under Fodder af den Stærke og Boldsomme. Saaledes vil Tilstanden engang blive paa Jorden ifolge den Fremskridtets Lov, som Christus har lovet, og den vil da, ved de Ondes Udryddelse, blive en lykkelig Klode.

Nandernes Meddelelser.

Tjenstagtighed og Blidhed.

6. Belvillie mod Næsten er en Frugt af den Kjærlighed, vi have til ham, og vor Venlighed og Blidhed ere Beviser derpaa. Man kan imidlertid ikke altid stole paa, hvad man seer i denne Henseende, thi Opdragelsen og Verdens Skif kunne gjerne vise os et Skif, som vi antage for Virkelighed. Hvormange findes der ikke, hvis Godmodighed kun er en Magte eller en Kappe, som de isøre sig for at fñjule Sjælens Hærlighed? Vor Jord er opfylt af det Slags Mennesker, der have et Smil paa Læberne og et giftigt Hjerte, som ere blide, saa længe de have Medgang, men blive bittere ved den mindste Modgang; hvis Tunge er fuld af Sodhed, naar man taler med dem, men som udsply Gift, naar man vender dem Ryggen.

Til denne Klasse kan man henregne de Mennesker, der have et velvilligt Øbre, men som i Hjemmet ere Tyranner og lade deres Familie og Undergivne føle Bagten af deres Hovmod og Despotisme. Det synes, som om de ville tage Erstatning for den Evang, de maa paalægge sig ligeoverfor Andre, og da de ikke vove at vise sig i deres sande Skikkelse for Fremmede, hvor de kunne vente en Tilrettetruining, ville de idetmindste gjøre sig frygtede hos dem, der ikke kunne gjøre Modstand. Deres Forfængelighed føler en Rydelse i at kunne sige: „Her besaler jeg, og man adlyder mig“, uden at de til tilføje, hvad de med mere Grund kunne sige: „og man afslyer mig.“

Det er ikke nok, at Læberne strømme over af Melk og Honning; naar Hjertet ikke har milde Følelser, er det Hykleri. Den derimod, hos hvem Venlighed og Blidhed ere Sandhed, fornegter sig aldrig, han bliver den samme for Verden som for den snevrere Kreds, thi han veed og føler, at om man endog kan sluffe Menneskene ved Skinnet, kan dette dog ikke begrave Gud. (Lazare, Paris, 1861.)

Taalmod.

7. Smerten er en Belsignelse, som Gud sender sine Udvælgte. Sørgen derfor ikke, naar I lide, men lover derimod Gud den Allmægtige, som har givet Eder Smerten at bære, for at den maa tjene til Eders fremtidige Lykke.

Værer taalmodige, thi ogsaa Taalmod er en af de Egenstæber, man maa have for at staa paa et højere moralistisk Standpunkt, og man bør i al sin Gjerning beslutte sig paa at vise den Kjærligheds Lov, som Christus har lært os. Den Christenkjærlighed, der bestaaer i at give Almisse til de Fattige, er den letteste af alle Kjærlighedsgjerninger, men der er et Kjærlighedens Værk, som er endnu besværligere og følgelig ogsaa mere fortjentligt, nemlig at tilgive dem, som Gud har fort paa vor Bei, for at de skulle være Nedslæbter til vore Ledelses og for at sætte vort Taalmod paa Probe.

Livet er besværligt, jeg veed det; det er fuldt af Plager af forskellige Slags, der kunne være ligesaa mange Maalsifl, der tilhøjst frembringe et Saar; men I maa betanke de Pligter, der ere Eder paalagte, og erindre den Trost og Opredning, I kunne vente i en anden Verden, og I ville da erfare, at Belsignelsen der langt opveier Smerten her. Byrden synes altid mindre tung, naar man seer opad, end naar man bøier sin Pande mod Jorden.

Mod, mine Venner! Christus er Eders Forbillede; han har lidt mere end noget af Eder, og han havde dog Intet at bebrede sig, medens I skulle udsonne det Forbigangne og forberede Eder til det Tilkommende. Værer da taalmodige, værer Christne, dette Ord indbefatter Alt. (En sympathiserende Aand, Havre, 1862.)

Lydighed og Resignation.

8. Christus anbefaler os væsentligt at beslutte os paa Lydighed og Resignation som to Øyder, der ere nær beslægtede med Blidhed. Lydighed er, at Formulsten bøier sig under

en højere Billie, og Resignationen er Hjertets Hengivenhed deri, og uagtet Menneskene ofte betragte disse to Øyder som et Bevis paa Mangl af fri Billie, og altfaa som negative Øyder, saa ere de dog begge Beviser paa en aktiv Kraft, thi den, som besidder disse to Øyder, bører taalmodig Prøvelsernes Aag, medens den Uforstandige, der sætter sig op mod Guds Billie, kostar Byrden af sig. Den Feighertede kan ligesaalidt være hengiven i Guds Billie, som den Hovmodige og Egoisten kunne være lydige. Christus er det levende Billede paa disse Øyder, der bare saalidet agtede af den materielle Oldtid. Han kom til Jorden i den Tid da det romerske Rige var sin Jorddervelse og Undergang nær, han kom for at lade den i Synden nedstukne Menneskeslagt see et lysende Exempel paa Opoffrelse og Kjædelig Fornegtelse.

Hvert Tidspunkt betegnes saaledes ved den Øyd, som skal bringe Frelse, eller den Laft, som vil bringe Jorddervelse. Eders Generations Øyd er intellectuel Virksomhed; dens Laft er moralistisk Ligegyldighed. Jeg bruger her kun Udtrykket: intellectuel Virksomhed, thi Geniet opstaaer pludseligt, og for dette opdækker Anstuelser, der først senere ville blive anerkendte af den store Mængde, hvorimod den intellectuelle Virksomhed er Alles forenede Anstrengelser for at nære et Maal, der vel er mindre glimrende, men som dog beviser denne Epokes højere aandelige Standpunkt. Giver da efter for den Indskridelse, som Anderne have givet Eder, og adlyder den store Fremskridts Lov, som er Eders Generations Feltraab. Bee den lade Aand, som holder sin Biden indstillet; vee over ham! thi vi ere Menneskeslagtens Ledere i dens Fremgang paa Oplysningens Bei, og vi ville tugte ham med Svøben og twinge hans gjenstridige Billie med Toile og Sporer. Enhver hovmodig Modstand skal ophøre engang, men falsige ere de, som lide i Hjertet, thi de ville laane Dre til vore Værdomme. (Lazare, Paris, 1863.)

Bred.

9. Hovmodet bringer Eder let til at antage Eder for større, end I virkelig ere, og til ikke at kunne taale en Sammenligning, der kunde bringe Eders eget Jeg til at stige paa Baagtskaalen, men derimod kan det forlede Eder til at betragte Eder selv staende saa høit over Eders Brødre, saavel i aandelig Henfeende som i social Stilling, at den mindste Sammenligning med disse støder og opbringer Eder; og hvad blive Folgerne deraf? At I give efter for Eders Brede.

Søger efter Oprindelsen til disse Anfall af Ubesindighed, som sætte Eder i Klaæs med Dyrerne og forlede Eder til at tage Hornufsten og Magten over Eder selv, søger, og I ville næsten altid finde, at kranket Hovmod er Grunden dertil. Er det ikke Hovmodet, som, naar det kænkes ved Modsigelse, beveger Eder til at bestride de soleklareste Ting og bringe Eder til at afvise de forstandigste Raad? Selv den Pirrelighed, I ofte vise, naar en ubethdelig Modgang møder, hidrører fra den store Vigtighed, man tillægger sin egen Personlighed, for hvilken man troer, at Alt skal boie sig.

I sit Raseri lader det vrede Menneske sin Hestighed gaa ud over Alt, over Dyrerne, ja selv over livløse Gjenstande, som han sonderbryder, fordi de ere ham i veien. Hvis Mennesket i slige Sieblikke var i stand til at betragte sig selv med Ro, vilde han enten forførdes over sig selv eller finde sig meget latterlig, og heraf vil han kunde forstaa, hvilket Indtryk han maa fremkalde hos Andre. Om det end ikke var af Agtelse for sig selv, burde han dog strobe at overvinde en Fejl, der gjor ham til Gjenstand for Andres Medlidenhed.

Hvis han betænker, at Breden ikke er ham til noget Gavn, at den forstyrre hans Sundhed, ja, endog kan bringe hans Liv i Fare, saa vil han snart indsee, at kun han selv vil blive et Offer deraf. Men en anden Betragtning burde fremfor Alt hemme hans Bredesudbrud, nemlig den Tanke, at han gjor alle sine Omgivelser ulykkelige derved. Naar han er en

Mand af Hjerte, maa han jo føle Samvittighedsnag ved at bringe Lidelser over de Bæsener, der dog ere ham saa kjære. Og hvilken skrokelig Sorg vilde han ikke føle, hvis han i et Anfall af Hestighed begik en Handling, han maatte angre hele sin Levetid.

Kort sagt, Breden er vel ikke til Hinder for, at han kan besidde mange gode Egenskaber, men den hindrer ham i at udrette meget Godt, og kan være Alarsag til meget Ondt; denne Betragtning maa være ham en kraftig Bevæggrund til at strobe af al Magt efter at beherske sin Brede. Spiriten har desuden et andet Motiv til at vogte sig for Breden, nemlig det, at denne Fejl strider mod den christelige Varmhjertighed og Ædmighed. (En Skyttaand, Bordeaux, 1863.)

10. Ifølge den falske Menig, at man ikke kan forbedre sin Natur, troer Mennesket sig ofte fritaget for at strobe efter at rette de Fejl, som han nødig vil afslægge, eller som det vil koste megen Udholdenhed at udrydde. Det Menneske, som er tilbørlig til Breden, skyder gjerne Stylden herfor over paa sit Temperament; hellere end at erkjende sig skyldig, vælter han Feilen over paa sin Organisme og anklager saaledes Gud for sine egne Misgjerninger. Her see vi endnu en Folge af det Hovmod, som Mennesket finder blandet mellem alle sine andre Ufuldkommenheder.

Bisselig gives der Temperamenter, som mere end andre ere tilbørlige til Bredesudbrud, ligesom der gives Muskler, der ere mere højelige og mere tjenlige til Kraftytringer end andre. Men derfor maa man ikke tro, at Legemets Organisme er den væsentligste Grund til Breden, og over forvisset om, at en fredsmælig Sjæl, selv i et galbehjgt Legeme, vil altid være fredelig, og at en heftig Sjæl, selv i et skrobeligt Legeme, derfor ikke vilde vise sig blidere; den eneste Forskjel vilde være, at Hestigheden her tog en anden Rettning, og da Organismen ikke vilde være i stand til at underlætte den, maatte den tilbageholde Bredesudbrudet.

Legemet er ligesaa lidt Bredens Arwsag hos den, der ikke har en opbrudende Charaetere, som det er Arwsagen til andre Læster. Alle Øyder og Læster har Aanden medbragt hertil; hvori vilde ellers Fortjenesten ligge eller Ansvarret være for dens Handlinger? Det Menneske, som har et skjævt Legeme, kan ikke selv gjøre dette lige, fordi det ikke er Sjælen, som er skjæv, men han kan rette og forbedre det, som er skjævt i Sjælen, hvis han har en fast Billie. Viser ikke Erfaringen Eder, Spiriter, hvormeget en kraftig Billie kan udrette, ved de i Sandhed mirakuløse Omvendelser, som I see foregaa? I kunne derfor sige til Eder selv: Mennesket forbliver kun lastefuld, fordi han selv vil forblive saaledes, men den, som vil forbedre sig, kan det altid. Hvis dette ikke var saaledes, vilde Fremstridets Lov ikke existere for Mennesket. (Hahnemann, Paris, 1863.)

Tiende Kapitel.

"Salige ere de Barmhertige."

Tilgiver, for at I selv maa tilgives. — Forliger Eder med Eders Modstander. — Det Offer, som er Gud velbehageligt. — Skæven og Bjælken i Diet. — Dem ikke, for at I ikke selv skulle dommes. — Den, som er uden Skyld, kaste den første Steen. — Andernes Meddeleser: Tilgivelse for Fornærmeder. — Overbærenhed. — Et det tilladt at dable sin Næste, at udsprede sin Næstes Svagheder og aabenbare hans Uret.

Tilgiver, for at I selv maa tilgives.

1. Salige ere de, som ere barmhertige, thi dem skal vederfares Barmhertighed. (Matth., 5te Kap. 7.)

2. Naar I tilgive Menneskene den Uret, de have gjort Eder, saa vil Eders himmelske Fader ogsaa tilgive Eder; men hvis I ikke tilgiv Eders Næste, naar han har fornæmet Eder, saa vil Faderen eiheller tilgive Eders Synder. (Matth., 6te Kap. 14, 15.)

3. Naar Eders Broder har begaact Uret mod Eder, saa forestil ham denne Uret under sine Øyne, og naar han hører Eder, da have I vundet Eders Broder. — Da nærmede Peter sig til ham og sagde: „Herre, hvor mange Gange skal jeg tilgive min Broder den Uret, han har begaact imod mig, skal jeg tilgive ham syv Gange?“ Christus svarede ham: „Teg siger Dig, ikke syv Gange, men syv Gange halvfjerdsthyve Gange. (Matth., 18de Kap. 15, 21, 22.)

4. Den, som viser Barmhertighed, er i Besiddelse af et blidt Sind, thi den, som ikke er barmhertig, kan ikke være

blid eller fredsmommelig; barmhjertig er den, som forglemmer og tilgiver Forærmerfer. Had og Bitterhed ere Tegn paa en ringe udviklet moralisk Dannelse, hvorimod Forglemmelse af Forærmerfer er en Egenklaab hos den ødele Aand, der er haevet over ethvert Angreb, man retter imod den; den første er altid urolig, omfindtlig og hadefuld, medens den anden er rolig, sagtmadig og kjærlighedsfuld.

Bee den, som siger: „Jeg vil aldrig tilgive!“ thi hvis han ikke bliver domt af Menneskene, vil han sikkert blive det af Gud. Hvad Ret har han vel til at fordre Tilgivelse for sine egne Fejl, naar han ikke kan tilgive Andre deres? Christus lærer os, at Barmhjertigheden ikke maa være begrænset, idet han siger: „man skal ikke tilgive sin Broder syv Gange, men syv Gange halvssyvendstidsthye. Gange.“

Men der gives to Maader at tilgive Forærmerfer, og de ere meget forskellige; den ene er stor, ødel, virkelig højmodig og uden nogen Bagtanke. Hvo, som tilgiver paa denne Maade, søger omhyggelig at staane Forærmerfens Omfindlighed og undgaer at saare hans Egenværslighed, selv om hele Uretten paaholder denne; den anden Maade at tilgive er, naar den, som troer sig forærmet, paalægger sin Modpart ydmyngeende Betingelser for Tilgivelsen og lader ham føle det Krenkende i denne, og hvorved han mere oprores end beroliges; naar den Forærmede da rekker Haanden ud til Forsoning, saa er det ikke med Belvillie, men med en vis Fordring paa at gjøre Opsigt, for at kunne sige til Alle: „see, hvor heimodig jeg er!“ Under saadanne Omstændigheder er det umuligt, at Forsoningen kan være oprigtig paa begge Sider, og den, som tilgiver paa denne Maade, viser ikke Heimodighed, men tilfredsstiller derimod kun sit Hoffmod. I enhver Strid vil den, der er mest eftergivende, mindst interesseret og viser det kjærligste Sind og en virkelig Sjælestørhed, altid vinde de Upartisies Bifald og Sympathi.

Førliger Eder med Eders Modstander.

5. Vær altid villig til at forlige Dig med din Modstander, medens Du vandrer med ham paa Livets Vei, for at han ikke skal overantvorde Dommeren Dig, og at denne ikke etter skal overantvorde Djeneren Dig, og denne skal kaste Dig i Fængsel. Sandeltig siger jeg Dig, at Du skal ikke udgaa derfra, forend Du har betalt den sidste Hvid. (Matth., 5te Kap. 25, 26.)

6. I det, at tilgive sin Fjende og gjøre det Gode i almindelighed, ligger ikke alene i moralisk Henseende en velgjorende Høelse, men, ogsaa taget fra et materielt Synspunkt, har det en betydelig Virkning. Vi vide, at vores Fjenders Død ikke altid befrier os for dem, thi mange hevngjerrige Aander forfolge ofte hinsides Graven dem, til hvem de bære Nag. Den onde og hevngjerrige Aand benytter sig ofte af, at den, han ønsker at fortrædige, endnu er fængslet af de legemlige Vaand og saaledes mindre i stand til at modstaa hans Angreb, for at kunne plage ham og troffe ham paa hans ommeste Steder. Denne Kjendsgjerning viser os Grunden til mange Besættelser, især der, hvor disse ere af en alvorlig Natur. Den Besatte er næsten altid Offer for en i Livet ufuldfort Havn, der sandsynligvis er foranlediget ved hans egen Handelmaade. For at straffe det Unde, som Mennesket har gjort sig skyldigt i, eller ogsaa fordi man ikke har viist sig overbørende og tilgivende mod sin Næste, tillader Gud en saadan Besættelse. Naar man ønsker at faae Fred i Sindet, og for saa vidt muligt at oprete den Uret, man har begaet, er det derfor nødvendigt at tilgive sine Fjender, idet man saaledes bortrydder enhver Arsfag til Uwillie eller Fjendtlighed fra disses Side. Paa denne Maade kan man gjøre den, som har været os en bitter Fjende her i Livet, til vor Ven i den anden Verden; idetmindst faae vi Retten paa vor Side, naar vi tilgive ham, og Gud vil ikke tillade, at den, som har tilgivet, bliver et Offer for Havn. Naar Christus befaler os at for-

sonne os med vor Modstander, saa er det ikke alene for at støtte Enighed her i Livet, men ogsaa for at hindre, at Fjendskabet fortsættes i det Uendelige i kommende Tilværelser. „I skulle ikke udgaa fra Fængslet,“ siger Christus, „førend I have betalt den sidste Styver“, det vil sige, skulle ikke have Fred, førend Guds Retfærdighed er fuldestgjort.

Det Offer, som er Gud velbehageligt.

7. Naar I da frembrære Eders Offer for Herren, og I erindre, at I have Noget udestaaende med Eders Broder, saa lader Eders Gave ligge ved Alterets Fod og gaaer først hen og forsoner Eder med Eders Broder, og kommer da tilbage for at offre. (Matth., 5te Kap. 23, 24.)

8. Naar Christus har sagt: „Gaa hen og forson Dig med din Broder, førend Du frembrærer Dit Offer for Herrens Alter,“ har han dermed villet sige, at det behageligste Offer for Herren er det, naar vi undertrykke vores vrede Følelser og tilgive vores Fjender, og at vi, for vi træde frem for ham for at bede om Tilgivelse, selv maa have tilgivet dem, der have forurettet os, og naar vi have handlet rigtigt mod en af vores Brødre, maa vi først have oprettet denne Forseelse; kun da kan Offeret være Gud behageligt, fordi det gives med et Hjerte, der er überørt af enhver ond Tanke. Christus materialiserer denne Lære, fordi Broderne bragte materielle Offre; han maaatte derfor soie sine Ord efter deres Skifte. Den Christne bringer ikke et materielt Offer; han bringer det i Bonnens Form, men derfor har Christi Lære ikke mindre Bethydning. Naar den Christne henvender sig i Bon til Gud, maa hans Hjerte være rent; naar han træder ind i Herrens Tempel, maa han lade enhver Følelse af Had eller Fjendskab, lade enhver ond Tanke mod sin Broder blive udenfor. Kun da vil hans Bon blive fremført af Englene til den Eviges Throne,

Det er dette som Christus lærer i disse Ord: „Lader Eders Offer ligge ved Alterets Fod og gaaer først hen og forsoner Eder med Eders Broder, naar I ville behage Herren.“

Skjæven og Bjelken i Diet.

9. Hvorfor seer Du Skjæven i din Broders Die, medens Du ikke seer Bjelken i dit eget? Eller hvorfor siger Du til din Broder: Lad mig tage Skjæven ud af dit Die, medens Du har en Bjelke i dit eget? Du Dienstakk, tag først Bjelken ud af dit eget Die og gaa derefter hen og see til, om Du kan udtag Skjæven af din Broders Die. (Matth., 7de Kap. 3, 4, 5.)

10. Det er en Svaghed hos Menneskene, at de saa let opdage Andres Fejl, medens de ikke kunne see deres egne. For at bedomme sig selv, maaatte man kunne see sig i et Speil og ligesom sætte sig udenfor sig selv, samt ansee sig for en anden Person, idet man siger: „Hvad vilde jeg tenke, hvis jeg saae en Aanden handle saaledes, som jeg gjør det?“ Det er uimodsigeligt Hovmodet, der forleder Mennesket til at oversee sine egne moraliske og fysiske Fejl. Denne Forkerthed i den menneskelige Characteer strider i hoi Grad mod den sande christelige Kærlighedsfølelse, thi denne er beskedent, simpel og overbarende. Den nægte christelige Kærlighedsfølelse, der viser sig ved paa en opsigtvækkende Maade at bortgive en Skilling af sin Rigdom til den Fattige, er betydningslös, thi Maaden, hvorpaa denne Handling skeer, tilintetgjør det Fortjenstlige, som ellers kunde være deri. Man kan ikke vente, at et Menneske, som er indbildt nok til at tro paa sin egen Vigtighed og Overlegenhed, skal vise den Selvfornegelse at være retfærdig mod det Gode hos Andre, naar dette muligen kunde bibrage til at forringe hans egen Bethydning, men han er derimod mere tilbørlig at fremhæve det Dunde hos sin Næste, naar denne Handlemaade kan bringe ham selv paa et endnu mere fremragende Punkt. Er Hovmod Fader til mange Laster,

er det følgelig ogsaa til Hinder for Dydens Opblomstren; man kan næsten sige, at det er Aarsagen og Drivfjedren til alle mindre gode Handlinger. Derfor har Christus især rettet sine Bestrebelsler paa at bekæmpe Hovmodet som den væsentligste Hindring for Fremstridtet.

Dømmer ikke, for at I ikke selv skulle dømmes. — Den, som er uden Skyld, kasté den første Steen.

11. Dømmer ikke, for at I ikke selv skulle dømmes, thi som I domme, saaledes skulle I selv blive domte, og med det Maal, hvormed I maale Andre, skulle I selv blive maalte. (Matth., 7de Kap. 1, 2.)

12. De Skriftekloge og Phariseerne forte da frem for ham en Kvinde, der var blevet greben i Utugt, og idet de stillede hende op midt blandt Folket, sagde de til Christus: „Mester, see denne Kvinde er blevet greben i Utugt. Mødes har i Loven befalet os at stene Ægteskabsbryderken; hvad er din Menning deraf?“ De sagde dette for at friste ham og deraf faae Grund til Anklage mod ham. Men Christus boiede sig og skrem med sin Finger paa Jorden, og da de vedbleve at spørge ham, hævede han Hovedet og sagde: „Den, som er uden Skyld, kasté den første Steen paa hende.“ Derpaa boiede han sig paan og vedblev at skrive paa Jorden. Men da Phariseerne havde hørt ham tale saaledes, trak de sig tilbage efterhaanden, idet de ældste gik først, og Christus blev saaledes ene med Kvinden, der stod midt paa Pladsen.

Da reiste Christus sig og sagde til hende: „Kvinde, hvor ere dine Anklagere, er der Ingen, som har dømt Dig?“ Men hun sagde: „Nei Herre.“ Da svarede Christus og sagde: „Saa vil eiheller jeg domme Dig, gaa bort og synnd ikke i Fremtiden. (Joh., 8de Kap. 3—11).

13. „Den, som er uden Skyld kasté den første Steen,“ sagde Christus. Denne Være viser os, at Overbærelse med

Næsten er vor Pligt, thi der er ingen blandt os, som ikke behover Overbærelse for egne Feil. Den siger os, at vi ikke maa domme Andre strengere, end vi domme os selv, og ikke fordomme den Feil hos Andre, som vi undskylder hos os selv. Forinden vi foreholde vor Næste hans Feil, maa vi altsaa undersøge, om ikke de samme kunne tilskrives os.

Den Dadel, vi udtales over Andre, kan have en dobbelt Bevæggrund, enten at undertrykke det Onde hos vor Næste eller bringe ham i Banrygte ved at omtnale hans Feil. Denne sidste Bevæggrund kan aldrig undskyldes, thi den hidrører fra Bagvadskelse og Ondskab. Den første Bevæggrund kan være roesværdig og er i visse Tilfælde endog en Pligt, fordi der kan komme et godt Resultat derefter, og fordi, naar man undlod at gjøre sin Næste opmærksom paa hans Feil, det Onde vanskeligen vilde blive udryddet paa Jorden. Ethvert Mennecke bor jo hjelpe til, at hans Næste gaaer fremad paa det Godes Wei. Vi maa altsaa ikke tage disse Christi Ord: „Dømmer ikke, for at I ikke selv skulle dømmes“, i bogstavelig Betydning, thi Bogstavet dreber, men Aanden levendegjør.

Christus kunde ikke lade være at dadle det Onde, da han selv gav os Exemplet paa det Gode, og han udtalte sin Dadel i kraftige Ord. Han forbyder os altsaa ikke at dadle Andre, men han har kun villet sige, at Retten til at dadle maa staar i Forhold til dens moraliske Standpunkt, der udtaler Dadlen. Naar man selv gør sig skyldig i det, man fordommer hos Andre, saa har man ikke Ret til at domme. Den almindelige Netsfoelse vægrer sig ogsaa ved frivillig at anerkjende endog den højeste verdslige Myndighed, naar denne selv handler imod de Love og de Grundsatninger, hvis Efterlevelse det er dens Pligt at overholde. For Gud gives der ingen legitim Myndighed uden den, som selv giver Exempel til det Gode. Det er ogsaa dette, som fremgaer af Christi Ord.

Mandernes Meddelelser.

Tilgivelse for Fornærmelser.

14. Hvor mange Gange skal jeg tilgive min Broder? Du skal tilgive ham ikke syv Gange, men syv Gange halvfjerdsindstyve Gange. Disse Christi Ord bør tale høit til Eders Intelligents og til Eders Hjerte. Ved at sammenligne disse Ord med den Bon, han har lært os, der var saa simpel, saa fortæller og dog saa indholdsrig, vil man finde, at der gjennem denne gaaer en Traad, hvortil hans Ord altid henthæde. Christus, dette for os saa store Kærfærdighedens Mønster, svarer Peter: „Du skal tilgive uden at begrændse din Tilgivelse; Du skal tilgive enhver Fornærmelse, saa ofte man viser Dig en saadan, og Du skal lære dine Brødre denne Selvfornegtelse, der gjør dem usærlige for alle slette Handlinger og alle Fornærmelser mod dem; Du skal være blid og ydmig af Hjertet og aldrig sætte Grænde for din Sagtmødighed; og endelig skal Du handle mod Andre saaledes, som Du ønsker, at din himmelske Fader skal gjøre imod Dig. Maa han ikke ofte tilgive Dig, og tæller han maaſte de Gange, han gjør dette?“

Væg da Mærke til dette Christi Svar, og anvend det, ligesom Peter, paa Dig selv. Tilgiv, vær overbærende, vær redelmodig og viis christelig Kjærlighed i rigeligt Maal mod Andre. Giv til Andre, thi Herren vil give Dig igjen; ydmig Dig, thi Herren vil igjen opheie og give Dig Blads ved sin hoire Side.

Mine Venner! Undersøger og overveier de Ord, som jeg henvender til Eder fra ham, som fra Høiden af sin himmelske Glands endnu seer ned til Eder, og med Kjærlighed fortsætter det utaknemlige Hverv, som han har begyndt for atten Aar-hundrede siden. Tilgiver altsaa Eders Brødre, thi I behøve selv Tilgivelse. Naar deres Handlinger have været til personlig Skade for Eder, er dette endnu en yderligere Grund til at være overbærende mod dem, thi det Fortjenslige i Eders.

Tilgivelse staer i Forhold til Størrelsen af det Onde, man har tilfojet Eder. Det vil ikke være noget Fortjensligt at tilgive Eders Brødre, naar de kun have tilfojet Eder lette Saar.

Spiriter! glemmer aldrig, at saavel i Tale som i Handling maa Tilgivelsen aldrig bestaa i tomme Ord; naar I kælde Eder Spiriter, maa I ogsaa være det i Virkeligheden; glemmer derfor det Onde, man har tilfojet Eder, og tenker kun paa een Ting, nemlig det Gode, som I kunne gjengjælde med. Den, som har betraadt denne Bei, maa ikke engang i Tanken fjerne sig derfra, thi I ere ogsaa ansvarlige for Eders tanker, der ligge aabne for Gud. Ubrydder da endog af Eders Tanke ethvert Spor af Bitterhed eller Ubillie, thi Gud veed, hvad der boer i Dybet af hvert Menneskes Hjerte. Lykkelig er den, som hver Aften, inden han indsøver, kan sige: Jeg har intet Rag til min Næste. (Simson, Bordeaux, 1862.)

15. Naar man tilgiver sine Fjender, beder man om Tilgivelse for sig selv; at tilgive sine Venner er at give Bevis paa Vensteb; at tilgive Fornærmelser er at vise, at man gaaer fremad. Tilgiver da, mine Venner, for at Gud kan tilgive Eder, thi naar I ere haarde, fordringsfulde, ubemhørige, naar I tage Hensyn til den mindste Fornærmelse, hvorledes kunne I da vente, at Gud skal glemme, at I hver Dag behøve Overbærelse? O, vee den, som siger: „Jeg tilgiver aldrig,“ thi han udtaler da sin egen Fordommelse. Maaske vil han finde, naar han gransker i sit Indre, at han selv er den skyldige Part; i denne Strid, som er begyndt med et Maalestik og som ender med et Venstabsbrud, har Du maaskee selv givet den første Anledning. Veed Du med Bisped, om ikke et saarende Ord er undsluppet Dig, og om Du ogsaa har viist al det Maadehold, man kunde fordre? Bisselig har din Modstander Uret i at have viist sig altfor vanskelig, men det er for Dig en Grund mere til at være overbærende, og for ikke at fortjene den Bebreidelse, som Du nu gør ham. Selv

om Du virkelig i et givet Tilfælde er blevet fornærmet, hvem veed, om Du da ikke har forvarret Sagen ved igjen at fornærme din Modpart, og om Du ikke har gjort et Strids-spørgsmål af det, som et forsøligt Sindelag let kunde have udjævnet? Maar det stod i din Magt at forebygge Folgerne, men Du dog har undladt dette, saa er Du straffshuldig, og endelig, om Du end ikke kan gjøre Dig nogenomhøstt Bebreidelse i Sagen, vil det være saa meget mere fortjentligt af Dig, naar Du viser Overbærelse. Men der er to forskellige Maader hvorpaa man kan tilgive, nemlig den, der kommer fra Læberne, og den, der kommer fra Hjertet. Mange Mennesker sige: „Jeg tilgiver ham“, medens de i deres Indre sole en Glæde, naar der tilstøder deres Modpart noget Ondt, og sige ved sig selv: „Han faaer kun sin fortjente Lon.“ Hvormange er der ikke, som sige: „Jeg tilgiver“ og derefter tilfoie: „men jeg vil aldrig forsonie mig med ham, jeg vil ikke se ham, faaalænge jeg lever.“ Er dette det Slags Tilgivelse, som Evangeliet forestriver? Nei, den sande christelige Tilgivelse fastør et Glem-selens Slør over det, som er skeet, og det er kun, naar I til-give paa denne Maade, at det vil komme Eder selv tilgode, thi Gud tilfredsstilles ikke ved Skinnet, han undersøger Eders Hjertes Dyb og Eders hemmeligste Tanker, og han kan ikke skuffes ved tomme og intetsfigende Ord. Iklun store Sjæle ere i stand til fuldkommen at tilgive og glemme Fornærmelser; Bredte og Bitterhed ere derimod altid et Tegn paa en lavere staende Aaland. Glemmer ikke, at den sande Tilgivelse hændes bedre paa Handling end paa Ord. (Apostelen Paulus, Lyon, 1861.)

Overbærelse.

16. Spiriter! Jeg vil idag tale til Eder om Overbærelse, denne saa blide og broderlige Folelse, som ethvert Menneske bør være mod sin Næste, men som meget Haar vise.

Den, som er overbærende, seer ikke sin Næstes Feil, eller, hvis han seer dem, vogter han sig for at tale derom og gjøre

dem bekjendt. Han søger at skjule dem for Andre, og naar en ond Tungeaabenbarer dem, har han altid en Undskyldning for at udslette Indtrykket, det vil sige: gyldige og alvorlige Ord og ikke et af disse Forsvar, der egentlig ikke ere andet end trofse Angreb.

Det Menneske, der er overbærende, befatter sig aldrig med at bedømme Andres Handlemaade, undtagen det er for at gjøre den Paagjældende en Tjeneste dernied, og søger da at fremstille Feilen saa ubetydelig som muligt. Han gjor ingen stodende Bemærkninger og fremkommer ikke med Bebreidelsner, men kun med Raad, som han søger at give paa den skaansomste Maade. Maar Du kritiserer Nogen, saa maa man drage den Slutning deraf, at Du, der bedømmer Andre, ikke selv kan have gjort det, Du dadler hos dem, og at Du altsaa maa vere bedre end den, Du omtaler. O, Mennesker! Naar ville I dog kunne lære Eders eget Hjerte, Eders egne Tanker og Eders egne Handlinger at hjende, og ikke besatte Eder med Eders Brodres Handlinger? Naar ville I ophøre med at betragte ikun Eder selv med Overbærelse?

Værer da strenge mod Eder selv og overbærende mod Andre; tænker paa ham, der dommer i sidste Instants, der løser de hemmeligste Tanker i hvert Menneskes Hjerte, og som følgelig ogsaa tilgiver de Feil, I dadle, og derimod fordommer dem, I undskylder, fordi han hjender Bevaeggrunden til enhver Handling og veed, at I, som høiest udtales Fordommelsesdommen, kunne have begaact større Feil end de, I anklage.

Værer overbærende, mine Venner, thi Overbærelse beroliger Eders Uvenners Sind og gjor disse til Eders Venner, medens den strenge Dom gjor dem modløse, opirrer og fjerner dem. (Joseph, Skysaand, Bordeaux, 1863.)

17. Værer overbærende med Andres Feil, hvilke disse endog kunne være; kun Eders egne Feil have I Ret til at bedømme med Strenghed; og gjøre I dette, vil Herren vise Eder Overbærelse, ligesom I have viist den mod Andre.

Stotter dem, som ere stærke, ved at opmuntre dem til Udboldenhed, og hjælper de Svage ved at vise dem Guds Godhed, som løser enhver Anger i Eders Hjerte; og gører Alle opmærksomme paa den Angerens Engel, der udbreder sin hvide Vinge over Menneskenes Feil. Opsatter da rigtig Guds uendelige Barnehjertighed og forglemmer aldrig, haade i Tanke og især ved Handling, at sige: „Tilgiv os vores Synder, som vi tilgiver dem, der have syndet mod os.“ Indseer rigtig disse udmærkede Ords Vord; det er ikke alene Ordene, der ere beundringsværdige, men ogsaa den Lærdom, de indeholde.

Hvad bede I Herren om, naar I henvende Eder til ham om Tilgivelse? Bede I da kun om, at han vil glemme Eders Synder? Men selv om han vilde forglemme disse, vilde det ikke være til Nutte for Eder, thi hvis Gud virkelig lød det være nok med at glemme dem, saa vilde han ikke straffe Eder, men han kunde da eiheller belonne Eder. Belønningen kan man ikke faae for det Gode, man ikke har udrettet, og endnu mindre for det Onde, man har gjort, selv om dette bliver tilgivet. Naar I bede Gud om Tilgivelse for Eders Synder, da bede I tillige om, at han vil hjælpe Eder, at I ikke skulle henfalde til dem igjen, og følgelig bede I om den nødvendige Kraft til at betrode en nybane, nemlig Underkastelsens og Kjærlighedens Vej, paa hvilken I, idet I oprette det Skete, tillige aabne Afgang for Angeren.

Naar I tilgive Eders Brødre, saa lad det ikke være nok at udbrede Forglemmelsens Slov over deres Feil, thi dette Slov kan ofte være meget gjennemsigtigt i Eders Dine; men viis Kjærlighed imod dem paa samme Tid som I tilgive dem; gører mod dem, hvad I bede Eders himmelske Fader om at gjøre mod Eder. Lad Kjærligheden, som lutter, træde istedefor den Brede, der fordaaer Alt; viser ved Exempllet den utrættelige og virkomme Kjærlighed til Næsten, som Christus har lært Eder, og søger at udbrede den, ligesom han altid gjorde, da han levede paa Jorden synlig for Menneskenes Dine, og som han endnu bestandig udbreder

ben, efterat han ikke mere er hernede. Følger dette guddommelige Monster, træder i hans Fodspor, og I ville naae et Maal, hvor I ville finde Hvile efter Kampen. Tager ligesom han Eders Kors paa Skulderen og bestiger morsommeligt, men modigt Eders Golgatha; paa Spidsen af dette ville I finde Livets Krone.^(Jean, Bislop i Bordeaux, 1862.)

18. Kjære Venner! varer strenge mod Eder selv og overberende med Andres Svagheder, thi dette er at vise i Gjerning den hellige Broderkjærlighed, som desværre udbøves af meget Faa. Alle have slette Tilbøjeligheder at bekæmpe, Feil at rette og onde Vaner at udrydde; I have alle en meer eller mindre tung Byrde at aflatse, for at I saa meget lettere kunne vandre ad Fremstridtets Vej. Hvorfor ere I da saa klartseende ligeoverfor Næsten og saa blinde ligeoverfor Eder selv? Naar ville I ophøre med at bemærke Skæven i Eders Brøders Dine, medens I ikke see den Bjelke, som er i Eders eget, og som gjør Eder blinde og foraafsager, at I synke fra Last til Last? Troer Eders Brødre, Nanderne, der sige, at hvert Menneske, der er hovmodigt nok til at tro sig sine incarnerede Brødre overlegent i Dyd og Fortjeneste, er uformstig og strafstlydig, og at Gud vil straffe ham paa Dommens Dag. Beskedenhed og Ydmighed ere det sande Tegn paa Broderkjærlighed, og de ere kjendelige ved, at man ikke seer og eiheller søger at henlede Andres Opmærksomhed paa Brødrenes Feil, men derimod streber efter at fremhæve det Gode og Edle, som de besidde, thi, om der endog virkelig findes meget Ondt i det menneskelige Hjerte, er der dog altid i de sjulteste Holder af dette en eller anden Spire til gode Følelser, og deri ligger Grinsten til den aandelige Gjenfødelse, der ganske vist engang vil komme.

Eykelig er hver den, som hender Spiritismen og forstaaer den rigtige Anvendelse af denne velsignede og heldbringende Lære, der er saa rig paa Trost og som er given Eder af den guddommelige Sandheds Aand. For ham ligger Beien

aaben, og langs med denne kan han løse de Ord, der vise ham Midlet til at naae Malet, nemlig, Broderkærlighed mod Alle, og fremfor Alt, Kærlighed til Gud; thi i disse Ord indbefattes alle Pligter, og det er umuligt at elße Gud paa den rette Maade, uden at udøve Barmhjertighedens Lov, som han gjør til Pligt for alle sine Skabninger. (Dufétre, Bisshop af Nevers, Bordeaux.)

19. Eftersom Ingen selv er fuldkommen, har han vel eiheller Ret til at rette sin Næstes Feil?

Jo, visselig har han det, thi Enhver af Eder bør arbeide paa Næstens Fremskridt, og især paa dens, hvis Opdragelse er overdraget til Eders Omhu. Men det bør ske med Forsigtighed og Maadehold og i et myttigt Viemed, og ikke faaledes, som det faa ofte skeer, for at have den Fornieelse at kunne nedfæste Andre. I det sidste Tilfælde gjøre Tillettelserne ikke den tilsigtede Virkning, da de blive givne med et uheldigt Sind; i det første Tilfælde er det derimod en Pligt, Broderkærligheden byder os at udføre med al mulig Hensyntagen. Men først og fremmest bør man noie undersøge, om man ikke selv fortjener denne Tilrettevisning, inden man tillader sig den mod Andre. (St. Louis, Paris, 1860.)

20. Naar man seer Feil hos sin Næste, men man tillige veed, at det ikke kan være til nogen Nutte at lægge Mærke til disse, bør man da forholde sig passiv?

Det beroer paa Hensigten. Det er os viistnok tilladt at bemærke Feilene, naar disse ere tilstede; det vilde endog være til Skade, hvis man kun lagde Mærke til det Gode, thi dette vilde kun hindre ham i hans Fremskridt. Det er derimod Uret, naar man gjør hans Usuldkommeheder bekjendt for Verden og derved skader ham. Det er en anden Sag, naar man, idet man søger at skjule hans Feil for Andre, drager Nutte deraf selv, ved at bestræbe sig for at undgaae det, man maa dadle hos sin Næste. Er det ikke ogsaa til Nutte

for Moralisten at studere Andres Skrobeligheder? Hvorledes vilde han kunne beskrive Menneskeslægtens Brost, hvis han ikke var i stand til at beskrue denne i hele dens Udstrækning? (St. Louis, Paris, 1860.)

21. Kan der gives Tilfælde, hvor det er vor Pligt at gjøre Andres Feil almindelig bekjendt?

Dette Spørgsmaal er meget vanskeligt at besvare, og I maa først paa rette Maade have opfattet Betydningen af Ordet Broderkærlighed. Naar et Menneskes Usuldkommeheder kun skade ham selv, kan det ikke være til Nutte at gjøre Andre bekjendt med disse. Kunne hans Feil derimod være til Skade for Andre, bør man foretrække den store Mængdes Interesse for Individets. I visse Tilfælde kan det endog være en Pligt for os at demaskere Hykleri og Logn, thi det er bedre, at eet Menneske lidet, end at Mange skulle være hans Offre. I slige Tilfælde maa man noie overveje Sagen. (St. Louis, Paris, 1860.)

medtidenes. — *Erlægningstiderne*: anden visning i medtidenes tider og andre døgnets aftenliggående tiderne, som andre døgnets aftenvisning i anden aften i den anden døgn, og til sidst et andet. — *Udvalgningstiderne*: anden visning i anden døgn, og til sidst et andet. — *Udvalgningstiderne*: anden visning i anden døgn, og til sidst et andet.

Ellevte Kapitel.

Eft din Næste som Dig selv.

Det vigtigste Bud: „gjor mod Andre det, som Du vil, at Andre skulle gjøre imod Dig“. — Lignelsen om Kreditorerne og Skyldnerne. — Giv Keiseren hvad Keiserens er. — Vandernes Meddelelser: Kjærlighedens Lov. — Egoisme. — Tro og Broderkjærlighed. — Barnhjertighed imod Forbrydere. — Vor man vove sit Liv for at redde en Forbryder?

Det vigtigste Bud.

1. Da Pharisæerne erfarede, at Christus havde bragt Saducæerne til Tausched, forsamlede de sig, og En af dem, som var Loukhyndig, fremkom med følgende Spørgsmaal for at friste ham: „Mester, hvilket er det vigtigste Bud i Loven?“ Christus svarede: „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte, din ganske Sjæl og dit ganske Sind; dette er det første og vigtigste Bud, og det andet, som staær det næst, er dette: Du skal elske din Næste, som Dig selv. Hele Loven og Profeterne ere indbefattede i disse to Bud. (Matth. 22de Kap. 34—40.)

2. Gjør mod Andre det, som Du vil, at disse skulle gjøre mod Dig. (Lucas 6te Kap. 31.)

3. Himmelens Rige kan lignes ved en Konge, som vil opgjøre Regnskab med sine Tjenere. Og da frentraadte En, som skyldte ham ti Tusinde Talenter. Men da Tjeneren ikke kunde betale sin Gjeld, bad Herren, at han skulle sævel Kone som Børn og Alt, hvad han eiede, for at betale denne Gjeld. Tjeneren kastede sig da for hans Fodder, bønsfaldt ham og sagde: „Herre! hav Taalmodighed, jeg vil

betale Alt“. Da blev denne Tjeneres Herre rørt af Medlidenhed, og han lod ham gaa og eftergav ham Gjælden. Men neppe var denne Tjener kommen ud, forend han træf en af sine Medtjenere, som skyldte ham 100 Penninge, og han greb denne i Struben og var nær ved at kvæle ham, idet han sagde: „Betal, hvad Du er mig skyldig“. Men hans Medtjenere kastede sig for hans Fodder, bønsfaldt ham og sagde: „Hav Taalmodighed, og jeg vil betale Dig Alt.“ Men Kreditoren vilde ikke høre ham, og han gik bort og lod sin Medtjenere kaste i Fængsel og holdt ham indesluttet der, indtil han betalte, hvad han var skyldig. Men da hans Medtjenere saa dette, blev de meget bedrovede og underrettede deres Herre om, hvad der var skeet. Denne lod da Tjeneren komme for sig og sagde til ham: „Du onde Tjener, jeg har eftergivet Dig Alt, hvad Du skyldte mig, fordi Du bad mig have Medlidenhed med Dig; burde Du da ikke ogsaa have viist Medlidenhed med din Medtjenere, ligesom jeg har viist Barnhjertighed mod Dig?“ Og hans Herre overlod ham til Bøderne, indtil han havde betalt, hvad han skyldte.

Saaledes vil ogsaa min himmelske Fader behandle Eder, naar I ikke af Hjertet tilgive Eders Broder den Uret, han kan have begaet mod Eder. (Matth. 18de Kap. 23—35.)

4. Eft din Næste som Dig selv, og gjør mod Andre hvad Du vil, at Andre skulle gjøre mod Dig“. Denne Sætning er det fuldstændigste Udtryk for Broderkjærligheden, thi den indbefatter i sig alle de Pligter, vi have mod vor Næste. Man kan ikke have nogen mere sikker Nettefnor for sine Handlinger end den Regel: gjør mod Andre, hvad Du vil, man skal gjøre mod Dig. Kan man med Nette forlange mere Overbaerelse, Belvillie og Hengivenhed af sine Medmennesker, end man er tilfuds selv at hde dem? Naar man opfylder denne Læresætnings Bud, vil man derved undertrykke og tilintetgjøre al Egoisme, og ville Menneskene lægge sig dens Ord paa Hjerte og gjøre den til Grundvold for deres Institutioner, saa ville de lære at fatte, hvad der forstaaes ved det sande

Broderskab, og saaledes fremkalde Fred og Retfærdighed i alle deres Samfundsforhold; der vilde da ikke mere være Fjendskab eller Uenighed mellem dem, men derimod kun Enighed og gjensidig Velvillie.

Giv Keiseren, hvad Keiserens er.

5. Da Phariseerne havde trukket sig tilbage, lagde de Maad om, hvorledes de kunde besnøre Christus med hans egne Ord. De sendte derfor deres Disciple tilligemed Ud-sendinge fra Herodes for at sige til ham: „Mester, vi vide, at Du er sanddru, og at Du kan lære den rette Wei til Gud, uden at tage Hensyn til Mogenomhøst, fordi Du ikke gjør nogen Forføjel blandt Menneskene. Siig os da din Mening om dette: Vor vi betale Keiseren Skat eller ikke?“

Men Christus, som kendte deres Ondskab, sagde til dem: „I Hyklere og Dienskafte, hvorfor friste I mig? Vis mig Skattens Mont.“ Og da de havde vist ham en Kobbermønt, sagde Christus til dem: „Hvis Villedø og Overfligt er dette?“ Og de sagde: „Keiserens.“ Da svarede Christus: „Giv da Keiseren, hvad Keiserens er, og Gud hvad Guds, er.“

Og da de havde hørt ham intale disse Ord, beundrede de hans Svar, og de forlode ham og gik bort derfra. (Matth. 22de Kap. 15—22; Marcus 12te Kap. 13—17.)

6. Det Spørgsmaal, der blev henvendt til Christus, var begrundet deri, at Jøderne, som med Uvillie bare den Skat, der var dem pålagt af Romerne, havde gjort et religiøst Spørgsmaal deraf. Et talrigt Parti havde samlet sig for at negte Skattens Betaling og brugte denne som Middel til at oprøre Stemningen; hvis dette ikke havde været Tilsædet, havde der ikke ligget nogen Betydning i det Spørgsmaal, der blev henvendt til Christus: „Vor vi betale Keiseren Skat eller ikke?“ Dette Spørgsmaal var altsaa en Folde, thi de haabede at Christi Svar herpaa skulde paadrage ham enten Forfolgelse af den romerske Øvrighed eller ogsaa Jødernes Uvillie.

Men Christus, som kendte deres Underfundighed, redte sig ud af Snaren og lærte dem samtidigt, hvad der var retfærdigt, idet han bad dem give Enhver, hvad der tilkom ham.

7. Den Lærefætning: „Giv Keiseren, hvad Keiserens er,“ bor ikke forstaes i den mest udstrakte eller i dens bogstavelige Betydning. Ligesom Tilsædet er med alle Christi Lærdomme, saaledes kan ogsaa det Svar, der indeholder i disse Ord og som ere foranledigede ved særliges Omstændigheder, have en praktisk Anwendung. Disse Ord slutte sig til den Lære, der figer: „Saaledes som I ville, at Andre skulle gjøre mod Eder, saaledes gjøre I også mod dem“; den foreskriver os, at vi bør agte Andres Rettigheder, saaledes som vi ønske, at man skal agte vores, og den bør gjælde saabel ligeoverfor Samfundet og Myndighederne, som for Individerne.

Mændernes Meddelelser.

Kjærlighedens Lov.

8. Kjærligheden er Indbegrebet af hele Christi Lære, thi den er den høieste og edleste Følelse, og Følelsene ere etter Instinctet, der er naaet op til det aandelige Fremskridts Højdepunkt. Den fra Skaberens Haand udgaende Sjæl befidder ikke Instinctet, men naar den er skreden mere frem, og den gjennem flere Tilsætninger er bleven omtunlet af Livets Omstiftelser, faaer den først de sandelige Indtryk. Naar den bliver undervist og luttret, erhverver den sig efterhaanden de edlere Følelser, og Højdepunktet af disse er Kjærlighed, dog ikke Kjærlighed i dette Ords almindelige Betydning, men dette Sjælens Lys, der famler og forener i et Brandpunkt al den Higen og Tragten, som Kjendskabet om et høiere og bedre Liv giver os. Kjærlighedens Lov tilintetgjør den sociale Elendighed og sammensmelter saa at sige Individerne. Lykkelig er den, som, idet han er naaet forud for sine Brodre paa Oplysningens Wei, af ganske Hjerte kan elske sin lidende Næste! Lykkelig er den, som kan elske, thi han kendte ikke til Sjæle-

eller Hjerteangst; hans Hjed ere lette, og hans Liv hengtber lykligt og roligt. Da Christus udtalte det guddommelige Kjærligheds Ord, kom der en hellig Gysen over Folket, og Marthrer, opfylde af Haab, ilede ned paa Livets Kampplads for i Gjerning at vise det Indtryk, hans Ord havde gjort.

Spiritismen kommer nu for at udtale det næste Ord af den guddommelige Billie; lægger vel Mærke til dette Ord, thi det vil oplofte Stenene, der bedække de tomme Grav; dette Ord er Reincarnationen, der triumferer over Døden og viser den forbansede Menneskeslægt dens aandelige Arvepart, ligesom den ogsaa viser den, at Straffen i det andet Liv er et nødvendigt Overgangsled for at nære den evige Salighed. Blodet har forlost Aanden, nu bør Aanden frigjøre det materielle Menneske.

Deg har sagt, at den menneskelige Sjæl fra Begyndelsen af kun besidder Instincter. Den altsaa, hos hvem Instincterne ere fremtrædende, befinder sig nærmere ved Udgangspunktet end ved Maalat. For at rykke frem til dette, maa han altsaa overvinde Instincterne, for at de ædlere Følelser kunne komme frem, det vil sige, han maa udvikle disse og kvæle Materiens onde Spirer, som slumre i ham. Instincterne ere den Udsæd, hvorfra Følelserne skyde op, og disse ere etter Alrsagen til Fremskridtet, ligesom Ågeruet er Oprindelsen til Egen; de mindre fremrykkede Aander ere de, som kun langsomt udvikle sig af Puppen og forblive Slaver af deres Instincter. Aanden skal dyrkes og forædles ligesom en Sædemark; hele den tilkommende Høst beroer paa det Arbeide, som anvendes derpaa, og Eders Anstrengelse i denne Retning vil bringe Eder langt høiere Goder end jordist Gods, thi naar I først rigtigt tislegne Eder Kjærlighedens Lov, som forener alle Væsener, ville I deri finde den herlige Sjælsnydelse, som er Forløberen for de himmelske Glæder. (Lazare, Paris, 1862.)

9. Kjærligheden er af guddommelig Oprindelse, og Enhver, lige fra den Høieste til den Ringeste, besidder en Gnist

af denne hellige Id i Dybet af sit Hjerte; dette er en Kjændsgjerning, som I meget ofte maa have fundet besyret. Selv det elendigste, mest fornedrede og forbryderiske Menneske føler dog en inderlig Kjærlighed enten for et levende Væsen, eller for en eller anden Gjenstand; hans Følelser for dette Væsen eller denne Gjenstand, hvilke ofte ere meget stærke, ville staa sin Prøve mod Alt, hvad der vil forsøge paa at forringe den i hans Nine. Jeg sagde: for et levende Væsen eller for en eller anden Gjenstand, thi der findes blandt Eder Individer, som edslé de Kjærlighedens Skatte, hvorfaf deres Hjerte er opfyldt, paa Dyr, Planter, ja selv paa materielle Gjenstande. Disse Mennesker ere et Slags Misanthroper, der belage sig over Menneskene ialmindelighed og, idet de give efter for denne deres Sjæls naturlige Tilbeielighed, see sig om efter et Maal for deres Sympathi, og saaledes mistjende og fornedre de Kjærlighedens Lov, idet de lade Instinctet træde istedetfor denne. Men, hvad de end gjøre, formaa de dog ikke at kvæle den kraftige Spire, som Gud, da han skabte dem, har nedlagt i deres Hjerte; denne Spire udvikles og voxer efterhaanden, som Moralen og Intelligenten udvikles, og skjont den meget ofte undertrykkes af Egoismen, er og forbliver den dog Kilden til de Øyder, der skabe en oprigtig og varig Kjærlighed, og som hjelpe Eder at vandre den menneskelige Tilværelsес tornefulde Wei.

Der gives nogle Mennesker, der ikke kunne sympathisere med Ideen om Reincarnationen, fordi de ere skinfyge ved Tanke om, at Andre da kunne blive delagtige i de Væseners Kjærlighed, som de selv onsker ikke at besidde. Stakkels Brodre! det er Eders Kjærlighed, der gjør Eder til Egoister, idet denne er indskrenket til en snerve Kreds af Slegtinge og Venner, medens alle Andre ere ligegyldige for Eder. Nu vel, for at undve Kjærlighedens Lov, saaledes som Gud vil, I skulle forstå den, maa I søge at streebe mod det Maal at kunne elske alle Eders Medmennesker uden Personsanseelse. Dette Arbeide

vil blive langt og besværligt, men det maa skee, thi Gud vil det, og Kjærlighedens Lov er den første og vigtigste Forkrist i Eders nye Lære, thi det er den, som engang skal tilintetgjøre Egoismen, under hvilken Form denne end fremtræder. Foruden den personlige Egoisme findes denne Fejl ogsaa gennemgaaende i Familier, Slægter og Nationer. Christus har sagt: „Elst Din Nøste som Dig selv.“ Hvor finde vi noitagtig betegnet, hvem vi bør henregne til vor Nøste? Er det ene Familiens Medlemmer, eller ogsaa dem, der høre til samme Troesbekendelse eller Nation? Nei, det er hele Menneskeslægten. Paa de høiere Kloder er det den gjenfødige Kjærlighed, som er Grundvolden til den der herskende Harmoni og en Veileder for de fremskredne Aander, der ere incarnerede paa disse; og paa Eders Planet, der ogsaa snart skal gaa fremad, ville, naar den er undergaet denne Forvandling, Beboerne overholde denne ophoede Lov, der er et Gjenskin af Guddommen.

Efterlevelsen af Kjærlighedens Lov vil have Menneskeslægtens moraliske Forbedring og dens Lykke i det jordiske Liv til Folge. De mest Gjenfødige og Lastefulde ville omvende sig, naar de see de Goder, der fremspire af denne Lov, der lærer: „Gjører mod Andre ikke alene det, som I ville, at de skulle gjøre mod Eder, men gjører dem endog alt det Gode, som det staer i Eders Magt at vise dem.“

Tro ikke, at det menneskelige Hjerte er forhærdet og utilgengeligt for gode Følelser; selv modstræbende maa det bose sig for den rette Kjærlighed, thi denne er en Magnet, hvis Kraft Ingen kan modstaa, og Berørelsen af Kjærligheden vækker og frugthargjør Spiren af den Dyd, som slummer i Eders Hjerte.orden, denne Provelfens og Landstlygtighedens Vøllig, vil blive luttret ved denne hellige Ild, og man vil da see Brover paa Broderkjærlighed, Ydmighed, Taalmod, Hengivenhed, Fornegtelse, Resignation og Opoffrelse, kort sagt alle de Dyrder, som ere Frugter af Kjærligheden. Trættes da ikke ved

at høre Evangelisten Johannes' Ord. I vide, at han, da Allerdom og Svaghed twang ham til at opøre med Evangeliets Kjærlighed, ofte gjentog disse skjonne Ord: „Mine Børn, elsker hverandre.“

Kjære, elskede Brødre, drager Nyttet af denne Lære; det er vanskeligt at følge den, men Sjælen vil have overordentlig Gavn deraf. Tro mig, I handle rigtigt, naar I af al Magt stræbe at følge det Raad, jeg i faa Ord her vil give Eder, nemlig: „elsker hverandre“, thi da ville I snart seeorden forvandlet og blive det Elysium, hvor Sjælene af de Retfærdige skulle nyde Hvilen. (Fénélon, Bordeaux, 1861.)

10. Mine Kjære Meddisciple! De her tilstedevarende Aander sige Eder ved mig: „viser den rette Kjærlighed, for at I maa blive elskede igjen.“ Den Tanke, der ligger i disse Ord, er saa overensstemmende med den guddommelige Retfærdighed, at I deri maa finde Alt, hvad der kan troste og berolige Eder i Livets Gjenvordigheder. Ved at følge denne vise Lære ville I i den Grad have Eder over Materien, at I allerede i det jordiske Liv ville opnaa en vis aandelig Fri-
gjørelse. Da Studiet af Spiritualismen har klaret Eders Be-
greber om det andet Liv, staaer det nu tydeligt for Eder, hvad I have at gjøre for at nærme Eder Gud og derved op-
naa det, som er Eders Sjæls hele Tragten. I bor føge at
hæve Eder saa højt, at I uihildede af Materien kunne følde en Dom over Mæsten, og at I aldrig udøge en saadan, forend I have overvejet, om I ikke derved handle mod Guds Lov.

Den rette Betydning af Ordet Kjærlighed bestaaer i op-
rigtigt, ørligt og samvittighedsfuldt at følge den Lære: „Gjører mod Andre, hvad I ville, at disse skulle gjøre mod Eder;“ fremdeles, at føge Grunden til de Lidelser, der nedtrykke Eders Medmennesker, for at I kunne bidrage til at lette dem Byr-
den, og endelig det, at ansee hele Menneskeslægten for sin Familie, thi I ville gjenfinde dem Alle engang paa mere fremskredne Kloder, og de Aander, I faaledes engang ville gjensee,

ere ligesom I Guds Børn og bestemte til at gaa ustandfælgt fremad. I bør altsaa ikke negte Eders Brodre den Deel, der tilkommer dem af de Gaver, Gud saa gavmildt har tildelt Eder, thi, ville I ikke ogsaa være glade, hvis Eders Brodre gav Eder, naar I vare trængende? Bringer da et Trostiens Ord og et godt Raad til Enhver, som lidet, for at I selv kunne have den Lykke at vase Retfærdighed og Kjærlighed.

Værer forvisede om, at disse vase Ord: „Esker, for selv at blive elskede“ ville finde Indgang; de stemme rigtignok ikke ganzke overens med den Tidsaand, der nu gjor sig gjældende, men de udgaa fra en Lov, som er fast og evig uforanderlig. I, som nu høre mig, ere allerede gaaede langt fremad; I staa nu langt høiere end de, som levede for hundrede Aar siden. I have allerede gjort saa megen Fremgang, at I uden Mod-sigelse anerkjende et stort Antal nye Ideer om Frihed og Broderskab, som I før vilde have forkastet; og om hundrede Aar efter den nuværende Tid vil Menneskeslægten med samme Lethed vedkjende sig Ideer, som I endnu ikke ere i stand til at opfatte.

Nu, da Spiritismen allerede er blevet saa udbredt og anerkjendt, maa det have glædet Eder at see, med hvilken Kraft og Hurtighed Begreberne om den guddommelige Retfærdighed, som indeholderes i den Lore, Aanderne have diceret Eder, har udbredt sig blandt Middelklassen af Jordens intelligente Be-folking; Grunden hertil maa I fornemmelig føge i, at denne Lore stemmer overens med alt det, som I maa føle, at der hos Eder selv er af guddommelig Oprindelse. I kunne prise Eder lykkelige ved at leve i et Aarhundrede, hvori et herligt Frøkorn er fremspiret for at udbrede store, skønne og sande Ideer blandt Menneskene. Alt boier sig for den Al-mægtiges Willie; Fremkridtene følge Ved efter Ved, og alle de Værefætninger, som I have faaet og anerkjendt, findes indbe-fattede i denne universelle Lov, der besaler Kjærlighed til Næsten. Som Folge af denne Lov ville alle incarnerede

Aander, idet de ved Kjendskabet til den ere i stand til at domme rigtigere og føle ødlere, række hverandre Haanden over hele Jordens Overflade; man vil da slutte sig sammen for at for-staa og elske hverandre, for at gjøre Ende paa al Uretfærdighed og fjerne enhver Grund til Misforstaelse.

Du, store Gjenførelsens Bær, bevirket ved Spiritismen og saa klart udviklet i „Aandernes Bog“, Du vil udføre det Mirakel, som vil ske i det næste Aarhundrede, nemlig Foreningingen af alle Menneskers materielle og aandelige Interesser, idet Alle ville følge den til den Tid almindelig opfattede Lore: „Esker paa den rette Maade, for at I maa blive elskede Igen.“ (Samson, tidligere Medlem af det spiritistiske Selskab i Paris, 1863.)

Egoisme.

11. Egoismen, denne Pestbyld paa Menneskeslægten, bor forsvoinde fra Jorden, thi den standser ethvert moralst Frem-kridt; Spiritismen har det Hverv at bringe Jorden hen til samme Punkt, som Universets høiere og udviklede Kloder indtage. Egoismen er altsaa det Maal, mod hvilket alle sande Troende bor rette deres Vaaben, Kræfter og Mod; jeg siger: deres Mod, thi der udfordres mere Mod til at overvinde sig selv end til at overvinde Andre. Lad da Enhver sege at udrydde denne Lust hos sig, thi Egoismen, dette Hornmodets Barn, er Øphavet til alle Elendigheder her paa Jorden, ligesom det ogsaa forjager Broderhjærligheden og folkelig er en af de væsentligste Hindringer for Menneskeslægtens Lykke.

Christus har givet os et Exempel paa Kjærlighed i Ordets høieste Bethydning, ligesom Pontius Pilatus paa den anden Side har viist os Exemplet paa Egoisme; thi da han, ben Retfærdige, skulle lide sin Martyrdom, vadskede Pilatus sine Hænder, idet han sagde: „Hvad kommer det mig ved!“ og han sagde til Joderne: „Dette Menneske er uskyldigt, hvorfor ville I korsfæste ham?“ Men ikke desto mindre løb han ham føre til Døden. Det er denne Kamp mellem

den christelige Barmhjertighed og Egoismen, hvilke ere det menneskelige Hjertes største Fejl, som hidtil har hindret Christendommen i fuldstændigt at udføre sin Mission. S. Apostle for den nye Lære, og som de høiere Ander have oplyst, Eder paahviler den Pligt at udrydde dette Onde, for at Christendommens Lys kan udstraale i hele dets Pragt, samt at befri Beien for de Torne, der besværliggjøre dens Benyttelse for dem, der betræde den. Forjager da Egoismen fra Jorden, for at denne maa kunne gaa fremad paa Klodernes Fremstridtsbane, thi nu er Tiden kommen, da Menneskeslægten skal vise, at den har naaet en Modenhed, der sætter den i stand til at tilbagevise Egoismen, naar den vil træde frem. (Emmanuel, Paris, 1860.)

12. Dersom den sande Kjærlighedsfølelse forbundt hele Menneskeslægten, vilde ogsaa Broderkjærlighedens Lov blive udøvet efter en større Maalestok; men for at dette kan skee, maa S.strebe at afslægge det Pantser, der omgiver Eders Hjerte, og som hindrer Eder i at vise Medfølelse for Eders lidende Brodre, thi et bepantsret Hjerte er uimodtageligt for blide Føleser.

Christus trættedes aldrig ved at vise sin Medfølelse for Næsten; Enhver, der hen vendte sig til ham, blev altid venlig modtaget; han negtede hverken Egtesabsbrydelsen eller Forbryderen sin Hjælp; han frygtede aldrig for, at hans egen Ansæelse skulde lide derved. Naar ville S. dog tage ham til Monster for al Eders Handling? Dersom den christelige Broderkjærlighed herskede paa Jorden, vilde det onde Menneske ikke mere have nogen Indsydelse, men han vilde stamfuld flygte og føge et Skul, thi han vilde blive bortvist overalt. Naar Broderkjærligheden faaer Herredommet, vil det Onde blive udryddet, værer overbeviste derom.

Begynder da med selv at give Exemplet. Værer barmhjertige uden Personsæelse, stæber efter at være lige gyldige, naar Nogen seer til Eder med Foragt, og sætter Eders Lid til Gud, thi han vil skille den gode Sæd fra Klinten.

Egoismen strider mod Broderkjærligheden, og uden denne findes der ingen Hvile eller Fred i Samfundet. Der, hvor Egoisme og Hovmod have hjemme, vil der altid være en Strid, en Kamp om Interesser, hvori de bedste Føleser og de helligste Familiebaand ville blive saarede og traadte under Fodder. (Pascal, Sens, 1862.)

Tro og Kjærlighed.

13. Jeg sagde Eder sidst, mine kjære Venner, at Kjærlighed uden Tro ikke var nok til at stabe Menneskene en lykkelig social Tilstand. Jeg burde egentlig have sagt, at Kjærlighed er umulig uden Tro. S. kunne visseledig troffe Hovmod hos Mennesker, hvis religieuse Begreber ere meget slappe, men den rene Broderkjærlighed, som viser sig i Selvsorgelæse og ved en bestandig Opoffrelse af sine egne egoistiske Interesser, kan kun findes hos den sande Troende, thi kun Troen kan give os Mod og Udholdenhed til at bære vort Kors paa Jorden.

Sa, mine Venner! Det Menneske, som higer efter de jordiske Mydelser og som troer, at det er ham tilladt udelukkende at turde føge sin Lykke i disse, har et urigtigt Begreb om sin Stilling her paa Jorden. Visstelig har Gud lovet os, at vi engang skulle blive lykkelige, men Livet her paa Jorden bor kun tjene til at forberede os til den moralste Fuldkommehed, hvilken vi dog først skulle naae ved at gaa igennem den materielle Verdens Skjærsild. Der er mange Ting hernede, der kunne tjene til Eders Fremgang, thi foruden det, Livets almindelige og omvælvende Begivenheder medfore, kan ogsaa den Forstjel, der er i Eders Tilbøjeligheder og Tornobenheder, være Middel dertil, idet S. ved at negte Eder selv disse til Bedste for Eders Næste, kunne faae Lejlighed til at vise Broderkjærlighed, og det er kun ved Indrømmelser og gjensidige Opoffrelser, at S. kunne tilveiebringe og vedligeholde den onskelige Harmoni i Samfundet.

Utan Kardec: Evangeliet.

I have imidlertid Ret, naar I tro, at Lykken ogsaa er bestemt for Mennesket henvede, men han vil dog kun finde den sande Lykke i Udsøvelsen af det Gode og ikke ved at jage efter sandfelige Gleder. Christendommens Historie taler om Martyrer, som gik i Døden med Glæde. Men i Eders civiliserede Samfund kan man være Christen uden at være underlæftet Marthyrens Brændoffer; nu behøve I kun at opoffre Eders Egoisme, Hovmod og Forsængelighed, og I ville seire, saafremt Kjærligheden fører Eder fremad, og Troen understøtter Eder. (En Skyttaaand, Krakau, 1861.)

Barmhjertighed imod Forbrydere.

14. Den sande Christenkjærlighed er en af de skønneste Læresætninger, som Gud har givet Menneskene. Den bør bestaa et fast Broderstabs Baand mellem de sande Disciple af denne Lære. I bør elste de Ulykkelige og selv Forbryderne som Guds Born, der ville faae Tilgivelse og Raade, naar de angre, ligesom I selv ville kunne vente at finde Raade for de Feil, som I begaa mod Barmhjertighedens Lov. Betunker, at I kunne have et endnu større Ansvar og være mere straffskylige end de, hvem I negte Tilgivelse og broderlig Medfølelse, thi ofte kjende de ikke Gud saaledes, som I ere lykkelige not til at kjende ham, og der vil da blive fordret mindre af dem end af Eder.

Dømmer ikke, mine kjære Venner, thi den Dom, I udtaale, vil blive anvendt endnu strengere mod Eder selv, og I behøve Overbeværelse for de Shynder, I bestandig gjøre Eder styrkede i. Vide I ikke, at der gives mange Handlinger, der ere Forbrydelse i Guds Øine, men som Verden ikke engang betragter som en ubethdelig Feil?

Den sande Christenkjærlighed bestaaer ikke alene i den Almisse, I give, og i de Deltagelsens Ord, hvormed I led-sage den; Nei, Gud forlanger endnu mere af Eder. Den høieste Broderkjærlighed, som Christus har lært os, bestaaer i

at vise et kjærligt og velvilligt Sind i Alt mod Eders Næste. I kunne vise denne skønne Dyd mod mange Andre end netop dem, I give Almisse, thi Kjærlighedens, Trostens og Opmuntringens Ord fore os nærmere til Herren.

Sig figer Eder, den Tid er ikke fjern, da den store Broderstabs Lov skal herstaa paa Jorden, denne Christi Lov, som skal lede Menneskene og føre Sjælene til de Saliges Boliger. Elster da hverandre som Born af den samme Fader og gjør ingen Forstjel paa Eders Medmennesker, thi Gud vil, at Alle skulle være lige; foragter derfor Ingen; Gud tillader, at store Forbrydere leve blandt Eder, for at I kunne have advarende Exempler ved dem. Men naar Menneskene først have tilegnet sig det rette Kjendstab til Guds Lov, ere disse Exempler overslødige, og alle de urene og gjenstridige Aander skulle henføres til lavere Kloder, hvis Beboere stemme overens med dem i Tilbøjeligheder.

I ere forpligtede at hjælpe de ulykkelige Besener, hvorom jeg taler, med Eders Forbøn, thi først da udøve I den sande Broderkjærligheds Lov. Siger da ikke om Forbryderen: „Det er en Usling, som bør udryddes af Jorden; den Død, han skal lede, er altfor mild for et Menneske af dette Slags.“ Nei, saaledes bør I ikke tale. Betragter Eders Mønstier, Christus; hvad vilde han vel have sagt, naar han havde set en slig Ulykkelig? Han vilde have beslaget ham og betragtet ham som en Shy paa Dodsleiet, og han vilde have vækket ham en Haand. Dette kunne I vel ikke gjøre, men I kunne idetmindst bede for ham og høde ham Eders Hjælp og Trost i de faa Dieblikke, han endnu kan have her paa Jorden. Naar I bede med Tro, kan Angeren maaftee røre hans Hjerte. Han er Eders Næste saavelsom ethvert andet Menneske; hans forvildede og gjenstridige Sjæl er ligesom Eders skabt til at naae Fuldkommenheden; hjælper ham da at reise sig fra hans Fal og beder for ham. (Elisabeth af Frankrig, Havre, 1862.)

15. Naar et Menneske er i Dødsfare, og man ved, at dette Menneske er en Forbryder, og at han, naar han undgaaer Døden, muligen funde begaa nye Forbrydelser, bør man da, for at frelse ham, udsætte sit eget Liv for Fare?

Dette er et meget alvorligt Spørgsmaal, og det er naturligt, at et saadant kan fremkomme; jeg skal bevare det saa godt, jeg formaaer fra mit Standpunkt. I det Dieblif, man seer et Menneske i Dødsfare, følger man Dieblifikets Indstykke; hjelper man en Fjende, bør man ogsaa hjelpe den, der staer fiendtlig ligeoverfor Samfundet; med et Ord, Forbryderen. Troer I da, at det kun er fra Døden, I frelse denne Ulykkelige? Det kan maasee være fra hele hans tidligere forbivagnde Liv. I maa betenke, at man bør føge at slæsse ham Tid til at overstue hele hans hennundne Levetid. Døden vilde maafee komme ham for tidlig, og Reincarnationen vilde blive ham forfærdelig; iler ham da til Hjælp, I, hvis Bidens Spiritismen har opklaret, iler at frelse ham fra Fordommelsen, og maafee vil dette Menneske, der var i Begreb med at gaa i Døden under Trudsler og Gudsbespottelser, synke i Eders Arme og talke Eder for sin Frelse. I ethvert Fald bør man ikke spørge, om man bør gjøre det ellers ikke, men kun ile ham til Hjælp, thi naar I frelse ham fra Døden, adlyde I kun den Røft i Eders Hjerte, som siger: „Du kan frelse ham, gør det da.“ (Lamennais, Paris, 1862.)

Tolvte Kapitel.

„Ester Eders Hjender“.

At gjengjelde Ondt med Godt. — Nore ikkeinernerede Fjender. — Naar Nogen slaaer Dig paa den hoire Akind, saa vend ogsaa den venstre til. — Mandernes Meddelelser: Om Hevn. — Om Had. — Om Dueller.

At gjengjelde Ondt med Godt.

1. I vide at der er sagt: „Du skal elste Din Ven og have din Fjende.“ Men jeg siger Eder: elsker Eders Fjender, gjører Godt mod dem, som have Eder, og beder for dem, som forfolge og bagtale Eder, for at I maa være Eders himmelste Faders Børn, thi han lader sin Sol lyse over Gode og Onde, og han lader det regne over de Retfaerdige og Uretfaerdige, thi naar I kun elste dem, som elste Eder, hvad Bon kunne I da vente derfor? Gjøre ikke Tolderne ligefaa, og naar I kun hilse Eders Brodre, hvad gjøre I da mere end Andre; gjøre ikke Hedningerne det samme? Jeg siger Eder, at naar Eders Retfaerdighed ikke overgaer de Skriftekologes og Pharisæernes, komme I ingenlunde i Himmerige. (Matth., 5te Kap. 20, 43—47.)

2. Naar I kun elste dem, som elste Eder, hvad Godt gjøre I da? Tolderne elste ogsaa dem, af hvem de elstes, og hvis I blot gjøre Godt mod dem, som gjøre Eder Godt, hvad Tak have I da, thi Toldere og Syndere gjøre det samme, og hvis I kun laane til dem, som I vide kunne gjøre Gjengjeld, hvad Tak have I da, thi Toldere laane ogsaa til hverandre for at opnaa samme Fordel. Men,

elster Eders Fjender, gjører Godt mod Alle og laaner bort uden at vente Gjengjeld, og da skal Eders Belønning blive stor, og I skulle blive Eders Faders Born, thi han er god, selv mod de Utaknemlige og de Onde. Verer da barmhertige, saaledes som Eders Gud er barmhertig. (Lucas, 6te Kap. 32—36.)

3. Den ødelæste Anvendelse af Broderkærligheden er at elste sine Fjender, thi at udøve denne Øyd er den største Seir over Egoisme og Hovmod.

Man misforstaaer dog ofte, hvad der i dette Tilfælde forstaaes ved Ordet elste. Christus mente ikke dermed, at man skal have den samme Kærlighed for sin Fjende som for en Broder eller en Ven, thi Omhed og Kærlighed forudsætte ogsaa Tillid, og en saadan kan man ikke have til den, som man ved vil fortrædige os; man kan ikke udvæxe Hjertets helligste Følelser med en Uven, fordi man frygter for Misbrug af Kærligheden. Mellem Mennesker, der nære gjensidig Misstilid, kan den Sympathi ikke eksistere, som lykkeliggjør dem, der stemme overens i Tanke og Sind. Kort sagt, man føler ikke den Tilsfærdsstillelse ved at være samlet med en Fjende som med en Ven.

Denne Følelse er endog en Folge af en hysk Lov, nemlig den om Fluidernes Tiltreknings- og Fraflydelseslovne. Naar Nogen udtaler en Tanke, der strider mod vort Begreb om Retskaffenhed, gaaer derved en fluidisk Strom mod os, der gjør et ubehageligt Indtryk; mode vi derimod en Tanke, der tilstader vort bedre Beg, saa omgives vi ligesom af en behagelig Udstromning, der forager vort Velvære. Dette er Grunden til de forskellige Følelser, som Nørheden af en Uven eller en Ven indgiver os. Ordene „Elster Eders Fjender“ kunne da ikke betyde, at man ikke skal gjøre nogen Forfjel paa disse og paa sine Venner; denne Leveregel synes os derfor vanfælig, ja næsten umulig at efterleve, fordi man feilagtig troer, at den paalægger os at give vores Fjender den samme Plads i

vort Hjerte, som vores Venner have. Naar det menneskelige Sprogs Fattigdom twinger os til at benytte de samme Ord for at udtrykke de samme Grader af Følelser, maa Formulften kunne oplyse os om, hvori Forskjellen bestaaer.

At „elste sine Venner“ kan da ikke paabyde os at fremhylle en Kærlighed, som ikke boer i vort Hjerte og som strider mod dettes Natur, thi Modet med en Uven bringer Hjertet til at banke paa en ganske anden Maade, end naar man møder en Ven, men det paalægger os hverken at føle Had, Bitterhed eller Henvingjerrighed mod vores Venner; thi Kærlighedens Lov befaeler os at tilgive dem det Onde, de have gjort os, og det uden nogen skjult Tanke eller Betingelse; den byder os, ikke at legge nogen Hindring i veien for Forsoning, at onse Godt ischedefor Dindt over dem, at vi skulle glæde os, naar det gaaer dem godt, at trække dem en hjælpsom Haand, naar det behoves, at undlade Alt i Ord og Handling, som kan skade dem, samt endelig at gjengelde alt det Onde, de have gjort os, med alt muligt Godt uden dermed at have til Hensigt at ydmynge dem. Den, som handler saaledes, opfylder hele denne Lov i dens fuldeste Udfraenkning, nemlig: at elste sine Fjender.

4. At elste sine Fjender er for den Vanstre et ganske meningløst Ord. Den, for hvem det nærværende Liv er Alt, kan i sin Fjende kun see et Wesen, der forstyrrer hans Fred, og som han mener kun at kunne blive befriet for ved Doden. Han føler ingen Interesse i at tilgive ham, med mindre det skalde være for at tilsfærdsstille sit Hovmod ligeoverfor Verden. I visse Tilfælde vilde endog Tilgivelsen forekomme ham som en uverdig Svaghed, og om han end ikke henvær sig, nærer han dog stedse Bitterhed mod sin Fjende og kan ikke frigjøre sig for et hemmeligt Ønske om at kunne fortrædige ham.

Den Troende og især Spiriten seer Sagen i et helt andet Lys, thi denne har samtidig Die for baade det Forbigangne og det Tilkommende og betragter det nærværende Liv

kun som et Punkt mellem begge. Da han hjælder Jordklodens Bestemmelse, saa veed han, at han der maa mødes ogsaa med onde og vrangvillige Mennesker, og at den Ondskab, hvorför han maa lide, udgjør en Deel af de Provælser, han maa underlæste sig, og det mere ophøiede Standpunkt, hvorfra han seer Tingene, maa gjøre ham Livets Trengsler mindre bittere, hvad enten de stamme fra Mennesker eller fra Ting. Naar han ikke knurrer mod selve Provælserne, bor han eiheller beflage sig over det, som har været Redskabet dertil. Naar han istedefor at beklage sig takker Gud for Provælsen, saa bor han ogsaa talke den Haand, der giver ham Lejlighed til at vise sit Taalmod og sin Resignation. Denne Tanke gjør ham end mere tilhøelig til at tilgive; han føler desuden, at naar han viser Höimod, har han gjort gode Fremskridt, og vil saaledes være mindre modtagelig for de Forsøg, hans Hjende gjør paa at skade ham.

Den Mand, som indtager en fremragende Stilling i Samfundet, antager, at han ikke kan for nærmes af den, hvem han betragter som staaende langt under sig. Saaledes forholder det sig ogsaa med den, som i moralst Henseende veed at hæve sig over den materielle Menneskeslægt, thi han vil forstaa, at Had og Bitterhed kun ville fornædre ham selv, og at han, for at vise sig sin Modstander overlegen, maa besidde en større og höimodigere Sjæl end denne.

Vore ikkeincarnerede Hjender.

5. Spiriten har flere Grunde til at vise Overbærelse mod sin Uven. Han veed nemlig, at Ondskab ikke er en normal Egenstab hos den menneskelige Aand, men at denne Feil kun er en forbigaende Ufuldkommenhed, og at, ligesom Barnet kan afværnes med sine Feil, saaledes vil det onde Menneske ogsaa engang aflagge sine Feil og blive god.

Han veed fremdeles, at Doden kun befriher ham for hans Hjendes materielle Nærvarelse, og denne kan forfølge ham med

sit Had selv efterat have forladt Jorden. Saaledes har den Havn, den Efterlevende under Samlivet paa Jorden kan have taget over sin afbode Uven, ikke mere noget Maal her, men den kan dog være Aarsag til en Irritation, der kan fortsættes fra den ene Tilbærelse til den anden. Spirittismen er i stand til at bevise ved Erfaringer og ved den Lov, der syrer Forbindelsen mellem den synlige og usynlige Verden, at Talemaaden: udslykke sit Had i Modstanderens Blod, er aldeles falsk, og at derimod Blodet nærer Hadet, selv hin-sides Graven. Spirittismen giver altsaa en praktisk Grund for Tilgivelsen og viser det Ophøiede og Skønne i Christi Vere: „Elf dine Hjender.“ Der findes intet Hjerte saa forærvet, uden at det maa blive beveget ved udvist Godhed. Ved at vise Kjærlighed berover man sin Modstander Anledning til at fortredige os; man kan derved forvandle en Hjende til en Ven, saavel her i Livet som efter Doden. Ved Uskansomhed opirrer man ham, og saaledes tjener han selv til Redskab for Guds Retfærdighed, idet Gud ved ham straffer dem, som ikke have tilgivet.

6. Man kan altsaa have Hjender baade imellem de Incarnerede og Ikkeincarnerede. Vore Hjender i den usynlige Verden yttre deres Uvenslab ved Besættelser og ved at undertue den Incarnerede; mange af disse ere underlæstede dette, og det kan betragtes som Afsætninger i Livets Provælser. Disse saavelsom andre Provælser bidrage til Menneskets Fremskridt; de bor modtages med Hengivenhed i Guds Billie, og vi maa indsee, at de ere en Folge af vor Klodes ufuldkomne Natur. Hvis der ikke var lastefulde Mennesker paa Jorden, vilde der ei heller være onde Aander paa den. Er det vor Pligt at vise Overbærelse og Belbillie mod vore incarnerede Uvenner, saa er det ikke mindre vor Pligt at vise disse Hjelser mod de Ikkeincarnerede.

I gamle Dage bragte man blodige Øffre for at tilfredsstille de infernalske Guder, man dengang dyrkede; efter denne

Gudsdyrkelse fulgte Tilbedelsen af Dæmonerne. Spiritismen har givet os Beviset for, at disse Guder og Dæmoner ikke er Aanderne af afdøde onde Mennesker, der endnu ikke have frigjort sig for deres materielle Instincter. Det eneste Offer, der virkelig kan gøre dem uskadelige, er at fornugte Hadet og vise Broderkærlighed. Spiritismen siger os dette, samt at denne Øyd hos Andre bidrager til at lede disse ulykkelige Aander hen paa det Godes Bei og fremskynder saaledes deres Forbedring og Frelse. Denne Læresætning: „Elsker Eders Fjender,” er da ikke indskrænket ene til Jorden og det nærværende Liv, men indbefattes i den almindelige Lov om Universets Solidaritet og om Broderskab.

Naar Nogen slaer Dig paa den hoire Kind, saa vend ogsaa den venstre til.

7. I have hørt, at der er sagt: „Die for Die og Tand for Tand,” men jeg siger, at I ikke engang maa gjøre Modstand, naar man vil gøre Eder Ondt; hvis Nogen har slaet Eder paa den hoire Kind, saa vender ogsaa den venstre til, og om Nogen vil føre Sag med Eder for at faae Eders underste Klædning, saa giver ham ogsaa Eders Kappe, og hvis Nogen vil twinge Dig til at gaa tusinde Skridt med sig, saa gaa to Tusinde med ham. Give til den, som beder, og viis ikke den bort, som vil laane. (Matth. 5te Kap. 38—42.)

8. Det, man i Verden kalder Gresfolelse, er Grundens til den Virrelighed, der i almindelighed er Hovmodets Folgesvend og som forleder Mennesket til at gjengjelde Fornermelser med Fornermelser og Saar med Saar. En saadan Gjengjeldelse benavnnes Retfærdighed af de Mennesker, hvis Moralitet ikke er hævet over de jordiske Passitioner; derfor hedder det i Mose Lov: „Die for Die og Tand for Tand.” Denne Lov passede for Folkets aandelige Standpunkt i den Tidsalder. Christus kom, og han sagde: „Gjengjeld Ondt med Godt” og han sagde endvidere: „I bør ikke sætte Eder til Modværge, naar man vil gøre Eder Ondt, hvis man slaer

Eder paa den hoire Kind, saa vender ogsaa den venstre til.” Den Hovmodige mener vel, at denne Læresætning anbefaler os Freighed, thi han kan ikke forstaa, at der hører mere Mod til at taale en Fornermelse end til at hegne sig, og det, fordi han ikke stuer ud over den jordiske Tilværelse. Vor man imidlertid tage denne Læresætning efter Bogstaven? Nei, ligesaadigt som den, der byder os at udrive vort Die, hvis det forarger os. Naar denne Lære blev fulgt efter hele dens Ordlyd, ville man ikke kunne faae Opreisning for de Ugjerninger, der begaaes imod os, og den Skadefro vilde da have frit Spil til ustrafset at begaa sine onde Handlinger, og var man ikke i stand til at paalægge ham noget Baand, maatte snart alle de Gode blive oposfrede. Selvopholdelsens Instinct, der er en Naturlov, siger os, at vi ikke frivillig skulle give os i Morderes Hænder. Christus har alsaa ikke ment, at vi ikke maa forsvarer os, men han har kun utalt sig imod Hevnen. Naar han siger: „hvis Nogen slaer Dig paa den hoire Kind, saa vend ogsaa den venstre til,” saa mener han dermed, at man ikke skal gengjelde Ondt med Ondt, men at man derimod med Ædmighed skal bære Alt, hvad der kan bidrage til at udrydde vort Hovmod, og hellere lade sig slaa end selv slaa igjen, ligesom man hellere taalmodig maa bære en Fornermelse end selv fornerme Nogen, at det er bedre selv at blive bedraget end at bedrage Andre og selv at blive ødelagt end at ødelægge Andre. Ved disse Ord uttaler han tillige en Hordommelsesdom over Quellen, hvilken han sin Oprindelse fra Hovmodet. Troen paa det tilkommende Liv og Guds Retfærdighed, der aldrig lader det onde være ustraffet, kan ene give os Kraft til taalmodig at bære de Angreb, der rettes mod vores Interesser og Egenhærligheden. Dersor sige vi altid: Vender Bliflet fremad; Giv I stand til ved Tankens Hjælp at have Eder over det materielle Liv, saa ville I meget mindre føle Eder paavirkede af de jordiske Ting.

Aandernes Meddelelser.

Om Havn.

9. Henvnen var i Menneskeslægtenes barbariske Tidsalder en lovlig Ret; den er tilligemed Duellen en Levning af de Skikke, som dengang beherskede Menneskeslægten. Derfor er Henvnen ogsaa et Bevis paa et lavt Standpunkt hos de Mennesker, der hengive sig til den. Mine Venner, denne Hølelse bor aldrig kunne leve i dens Hjerte, der kalder sig Spirit. Henvnen strider saa meget mod denne Christi Lære: „Tilgiver Eders Æjender,” at det Menneske, som negter at tilgive, ikke kan kædes Christen, og Henvnen er saa meget mere forkastelig, som den ialmindelighed ledsgaes af Falshed og Lavhed, thi den, som har overgivet sig til denne ulykkelige og forblændende Passion, udfører næsten aldrig sin Havn aabentlyst. Et han den Starkeste, styrter han sig som et vildt Dyr mod den, han kælder sin Æjende, faasnart han ved at see denne bliver opflammet af Brede, Hæftighed eller Had. Men er han den Svageste, paatager han sig en hyllerisk Maske, og idet han omhyggelig dolger de onde Høleser, der beherske ham, søger han ad Snigveie at naae sin Æjende; han forfolger ham hemmeligt uden at varsle ham og afsventer det gunstige Dieblik for uden Fare for sig selv at ramme ham; han skjuler sig for ham, idet han uophørligt udsioneerer ham, han opstiller lummef Snarer for ham og søger, naar Lejligheden gives, at komme Giften i hans Bagter. Naar hans Had ikke gaaer til denne Yderlighed, saa angriber han ham i hans Ære eller Familieforhold; han skyer ikke at bruge Bagvadskelse og lognagtige Paafund, der næsten altid hos Menneskene finde en frodig Jordbund at udbrede sig i. Naar da den, han forfolger, opræder i den Kreds, hvor den onde Sæd er udsaaet, forbausas han ved at see Kulde der, hvor han før fandt venstabeligt og velvillig Smødekommen; han saares i Hjertet, naar han seer den Haand, der før saa venstabeligt har trukket hans, blive trukken tilbage,

og naar hans kjæreste Venner og nærmeste Slægtninge vendte sig bort fra ham. O, den Usling, som henvner sig saaledes, er Hundrede Gange mere straffthdig end den, som gaaer sin Æjende aabent imøde.

Bort da med disse Fortidens fordærvelige Skikke; enhver Christen, der nu troer sig berettiget til at tage Havn, vil være overdig til at henøre til den Kreds, hvis Valgsprog er: „Uden Broderkjærlighed ingen Frelse!“ (Gules Olivier, Paris, 1862.)

Om Had.

10. Elsker hverandre, og I ville blive lykkelige, og stræber fremfor Alt at elsker dem, for hvem I føle Ligegyldighed, Had eller Foragt. Christus, som I bør tage til Eders Monster, har givet Eder Exemplaret paa en ophojet Handlemaade ogsaa heri; hans Kjærlighed var saa stor, at han opoffrede Liv og Blod for denne. Jeg veed, at det er et svært Offer, der paalægges Eder, naar I skulle elsker den, som mishandler og forfolger Eder, men det er netop derved, I blive Eders Æjende overlegen. Hvis I gjengældte hans Had, saa vare I jo ikke bedre end han; men naar I behørste Eders bitre Høleser og tilgive, da bringe I Gud et ham velbehageligt Offer. Endskindt Broderkjærlighedens Lov byder os at elsker alle vores Medmennesker uden Personsansæelse, kunne I dog ikke undgaa at føle Eder smerteligt berørte ved Eders Æjenders Ondslab; jeg veed, at det er den mest pinlige af alle Brovelser, thi under min sidste jordiske Tilværelse har jeg selv følt denne nagende Smerte. Men Gud lever, og han straffer dem, som overtræde Kjærlighedens Lov, baade her i Livet og i den anden Verden. Glemmer ikke, mine kjære Venner, at Kjærligheden fører os nærmere til Gud, og at Hadet fjerner os fra ham. (Génelon, Bordeaux, 1861.)

Om Dueller.

11. Man kan kalde det Menneske virkelig stor, der bætragter Livet som en Reise, der skal føre ham til et vist Maal, og derfor ikke betyrer sig om Verdens Ujevnheder. Han lader sig ikke et Døeblik lede bort fra den rette Vej, men med Øjet stadig rettet mod Maalset, ender han ikke de Tørne, der kunne saare hans Jord, og selv om denne træder paa disse, smerte den ikke, og han fortsætter uforstyrret sin Vandring. Den, som vover sit Liv for at hevne en Fornærmede, er feig ligesom overfor Livets Prævelser; det er altid en Forbrydelse i Guds Øine, og hvis Menneskeslægten her paa Jorden ikke var hildet i latterlige Fordomme, vilde den ogsaa fordomme en saadan Handling.

Det er en Forbrydelse, naar man i en Duel dræber sin Modstander, og dette erkjender ogsaa Eders Lovgivning. — Ingen maa, under hvilkesomhelst Omstændigheder, berøve sin Næste Livet. Det er en Forbrydelse mod Guds Lov, og her, ligesom i saa mange andre Tilfælde, optræde I som Dommere i Eders egen Sag. Husker vel paa, at I kun kunne vente Tilgivelse, naar I selv have tilgivet, og at I, ved at vise Overbarelse mod Eders feilende Næste, komme nærmere til Gud. Saalænge en Draabe Menneskelod væder Jorden, naar den er kommen til at rinde ved Menneskehånd, er Guds Rige ikke kommet; jeg mener dette Fredens og Kjærlighedens Rige, som for evigt skal baulhuse Fjendtlighed, Uenighed og Krig fra Eders Jord. Naar den Tid er kommen, vil Ordet „Duel“ ikke eksistere i Eders Sprøg som et dunkelt Minde om en forlængst henrunnen Periode, da ville Menneskene ikke kænde anden Antagonisme end en ødel Kappestrid i det Gode. (Adolph, Bisshop af Algier, Marmande, 186.).

12. Bistnok kan Duellen i nogle Tilfælde være et Bevis paa fysisk Mod, men den kan ogsaa, ligesom Selvmord, være et Bevis paa Feighed, thi den, der berører sig Livet, mangler Mod til at bære sine Trængsler, og Duellantens har ikke Mod til at trodse den offentlige Mening. Har Christus

Ikke sagt, at der hører mere Mod til at vende den venstre Kind til, naar man har faget et Slag paa den højre, end til at hevne en Fornærmede? Sagde han ikke ogsaa til Peder på Øiebjerget: „Stik dit Sværd i Skeden, thi den, som dræber med Sværdet, skal selv omkomme ved Sværdet.“ Ved disse Ord udtales Christus tydeligt sin Fordommelse over Duellen. Mine Venner! Er der noget ophojet i det Mod, som har sin Grund i et heftigt, sangvinisk og vredagtigt Temperament, som bruser op ved den ubetydelige Fornærmede og søger at ville udslætte denne i Modstanderens Blod? Et Menneske med et saadant Sind maa vogte sig, thi han vil engang høre en indre Stemme tilraabe sig: „Kain, Kain! hvad har Du gjort ved din Broder?“ „Ieg maatte see Blod for at redde min Øre.“ vil han da saare denne Røst, men denne vil sige til ham: „Du vil soge at redde din Øre i Menneskenes Øine i de faa Døeblikke, Du endnu har at leve paa Jorden, men Du har ikke tenkt paa at redde den for Gud.“ Stakkels Taabe! hvor meget Blod kunde Christus da ikke have funnet fordre for alt det, han maatte lide! I have ikke alene saaret ham med Tørne og Landse, I have ikke blot fastmaglet ham til et Kors, men selv paa dette maatte han endnu høre de spottende og forharende Ord, man overvældede ham med. Har han forlangt Opræisning for al den Beskjæmmelse, der blev ham tilføjet? Nei, Lammets sidste Ord var en Bon for hans Bedler. O, søger at ligne ham; tilgiver og beder for dem, som have fornærmet Eder.

Mine Venner, erindrer disse Ord: „Elster hverandre“, og da ville I med et Smil kunne besvare ethvert Slag, der tilføjes Eder af Eders Fjende, og kunne tilgive enhver Beskjæmmelse. Menneskene ville maatte misbillige dette og ansee Eder for Krystere, men hæver Eders Hoved og viser da ved Eders opreiste Vand, at denne ikke frugter for, efter Christi Eksempel, at bære en Tornekrone, men at I ikke ville række Eders Haand til at begaa et Mord for derved at tilfredsstille Verdens Begreber om Øre, der kun har sin Oprindelse fra

Hovmod og Egenkærighed. Da Gud skabte Eder, gav han Eder da Næt til at berøve hverandre Livet? Nei, denne Næt lagde han kun i Naturens Haand, men han har aldrig givet Eder Raadighed over Eders eget Liv. Saavel Selvmorderen som Duellanten skulle blive mærkede med Blod, naar de trøde frem for Gud, og han vil give dem begge strenge og langvarige Tugtelsser. Naar Gud straffer den, som figer „Naka“ til sin Broder, hvormegent strengere vil han ikke straffe den, som fremtræder for hans Domstol med Hænder, der ere plettede af Broderens Blod. (St. Augustin, Paris, 1862.)

13. Duellen er ligesom det, man i Fortiden kaldte Guds Dom, en Næt af disse barbariske Institutioner, der endnu have en Plads i Samfundet. Hvad ville I imidlertid sige, hvis I saae begge de stridende Parter blive kastede i logende Vand eller blive twungne til at gribe om et gloende Børn for paa denne Maade at kæmpe, og man da tilføjede den Seiren, som bedst kunde udholde en af disse Prover? Ville I ikke betragte en saadan Nettergangsmaade som en Latterlighed? Men Duellen er endnu mere end dette. For den øvede Duellant er enhver Duel et koldblodigt og jorud overlagt Mord, thi han er sikker paa at seire; for dennes Modstander, der næsten er sikker paa at bølle under paa Grund af sin mindre Øgthighed, er det et Selvmord, begaet med roligt Overleg. Begveed, at man ved Dueller ofte søger at undgaa et forsættlig Mord ved den ene Partis Overlegenhed, idet man lader Tilfældet råude, men derved kommer man jo efter tilbage, kun under en anden Form, til det, man i Fortiden kaldte Guds Dom, og i den Tidsalder var man dog uendelig mindre strafskyldig. Bencønken „Guds Dom“ betegner en Tro, som vel var naiv, men som dog var en Overbevisning om, at Guds Retsværdighed ikke kunde lade den Uskyldige gaa til grunde. I Duellen derimod er Styrken eller Øvelsen de afgjørende Momenter, saa at det ofte er den Fornærmede, der bliver den Vindende.

O, einfoldige Egenkærighed, taabelige Forfængelighed og Hovmod, naar skulle I dog afloses af den christelige Broderkærighed og Ydmighed, som Christus har foreskrevet os og givet os Exempel paa? Først da forsvinde disse vrangte Meninger, der have saa stor Indflydelse i de menneskelige Samfund, og som Lovene ikke have været i stand til at tilintetgjøre, fordi det ikke er nof at forbyde det onde og foreskrive det Gode, saa lange det Godes Princip og Afsky for det onde ikke har hjemme i det menneskelige Hjerte. (En Skytsaand, Bordeaux, 1861.)

14. Man figer ofte: „Hvad ville vel Folk sige, hvis jeg negtede at give den Opreisning, man forlanger af mig, eller hvis jeg ikke fordrede Opreisning af den, der har fornærmet mig?“ Mennesker med en indstrenget Dommekraft ville dadle Eder, men de, hvis Mand er opklaret af Intelligenfens og Moralens Lys, ville sige, at I handle klogt. Ved et Ord, som ofte bliver sagt ganske uoverlagt og ikke har den Hensigt at fornærme Eder, føler Eders Hovmod sig strax saaret; I give et opirrende Svar og derefter følger en Udfordring. Spørge I Eder vel, førend det afgjørende Dieblik kommer, om I handle som Christne? tenke I paa det Ansvar, I have lige overfor Samfundet, naar I berøve det et af dets Medlemmer? Betenk I det Samvittighedsnag, I ganske vist ville komme til at føle, naar I berøve en Hustru sin Mand, en Moder sin Son eller en Børneslot dens Fader og Stotte? Bisselig er Fornærmen den Fornærmede en Opreisning skyldig, men er det ikke langt mere hæderligt for hin, naar han ved en sieblikkelig Erfhendelse af sin Uret gav en Opreisning, end om han utsatte dens Liv for Fare, der dog egentlig er den, som har Grund til at føle sig forurettet. Beg vil indromme, at den Fornærmede undertiden kan være blevet dybt saaret, enten i sin egen Person eller i dem, som staa ham nær; i et saadant Tilfælde er det ikke alene Egenkærigheden, der bliver ubehageligt berørt, men det er ogsaa Hjertet, der saares, og

man lidet derved. Det er enfoldigt at vove sit Liv i Kamp mod en Elendig, der ikke gyver tilbage for en slet Handling, thi dennes Død udsletter dog ikke Fornærmelsen. En Duel bidrager jo endog til at udbrede i en videre Kreds en Sag, som, hvis den er lognagtig, maa falde fra hinanden af sig selv, og, hvis den er sand, bor døges af Hjærlighedens Kæabe. Det hele Udbytte, Parterne faae af en saadan Sag, vil blive Tilfredsstillelse af Henvfoleslen. Al, hvilken sorgelig Tilfredsstillelse, der ofte efterlader, endog her i Livet, en bitter Anger, og, naar det nu er den Fornærmede, der falder, hvad bliver der saa af Opreisningen?

Naar Broderhjærligheden bliver lagt til Grund for Menneskernes Handlemaade, ville de folge haade i Ord og Handling den Lore: „Gjør ikke mod Andre andet end det, Du vil, at disse skulle gjøre mod Dig“, da vil enhver Grund til Uenighed forsvinde og dermed tillige Dueller og Krige, som i sig selv dog ikke ere andet end Dueller mellem Folkeslagene. (Francois Xavier, Bordeaux, 1861.)

15. En Verdensmand, der for et ringe Ords Skyld vover sit og sin Medstabinings Liv, hvilke dog kun tilhøre Gud, er hundrede Gange mere straffskyldig end den Elendige, der enten af Pengebegjærlighed, eller ogsaa undertiden af Nød trænger ind i et Hus for at rane, hvad han attræer, og dræber dem, der prøve paa at hindre ham deri. Denne Sidste er næsten altid et Menneske uden Opdragelse og som kun har usædvanlige Begreber om Gode og Ondt, medens Duellanten som oftest hører til de oplyste og dannede Klasser i Samfundet. Den En ledes af sit dyriske Instinct, den Aanden gaaer frem efter de Negler, der gjælde i det selvskabelige Liv, og derfor undskylder man denne. Beg vil endog tilfoie, at Duellanten er langt mere straffskyldig end den Ulykkelige, der, henreven af Henvfoleslen, i Sindets sieblæelige Opbrusen bærer et Menneske Livet; Duellanten kan ikke valte Skylden over paa et heftigt Sind, thi mellem Fornærmelsen og Duellen

har han Tid nok til Overlag. Han handler altsaa koldt og beregnete og overveier iforveien, paa hvilken Maade han bedst kan overvinde sin Modstander. Visstnok sætter han ogsaa sit eget Liv paa Spil, og det er dette, som giver Duellen et legalt Skin i Selskabslivet, fordi man betragter det som Mod og Dodsforagt. Men kan der være Tale om Mod, naar man er vis paa at overvinde sin Modstander? Duellen, denne Rest fra den barbariske Tidsalder, da den Stærkeres Ret var den gjældende Lov, vil forsvinde, naar Menneskene have faaet et sundere og klarere Begreb om den rette Hresfolesle, men dette vil først skee, naar man er kommen til levende Erkendelse om Livet efter dette. (St. Augustin, Bordeaux, 1861.)

16. Anmærkning. Duellerne blive efterhaanden sjeldnere, og deres Antal er nu ringe i Forhold til det tidligere. I forrige Aarhundrede gik et Menneske neppe udenfor sit Hus, uden at være beredt paa en Duel; han tog folgelig altid sine Forholdsregler i denne Henseende. Det var betegnende for den Tids Mennesker og Sæder, at de altid bare Vaaben, enten aabenlyst eller skjult, for stedse at være beredte til Angreb eller Forsvar. At denne Skik nu er forsvunden, er et klart Bevis paa Sædernes Fremgang og Forædling. Det er interessant at følge den gradvise Aftagen af denne Skik, lige fra den Tid, da Ridderen kun red ud i fuld Rustning, bevæbnet med Landse, indtil den, da man kun bar en simpel Kæarde, der snarere maatte betragtes som en Prydelse, end som et Angrebsvaaben. Et andet Sædernes Tegn er det, at Duellerne før fandt Sted paa aaben Gade ligesof Folkmengden, der trak sig tilbage for at give de Kampende Plads, medens man i vore Dage søger at skjule Duellen saa meget som muligt. Nu er et Menneskes Død en heel Begivenhed, og man opnøres ved at høre den omtale, hvorimod man tidligere neppe lagde Mørke dertil. Spiritismen vil tilintetgjøre disse Barbariets sidste Spor, idet den paabyder Menneskene at følge Broderhjærlighedens Lov.

og 16161 nojne talende maae... nemmestaa hi bor dje, og maa
blaae mod venstre handaa maae, uddeligt talende og udmaaende
hi baaen mod venstre handaa maae, udmaaende og
et i maaende baaen maae, etaaet er daa daa, baae maae, etaaet
daaer maae, etaaet etaaed maae idaae, baaedaaet, i maae, baae
baan, daaet maae, etaaet etaaed maae, udmaaende, etaaet
etaaed, baaedaaet, udmaaende, maae, etaaet etaaed maae, etaaet
etaaed, baaedaaet, maae, etaaet etaaed, baaedaaet, maae, etaaet
Trettende Kapitel.

(. Om at gjøre det Gode uden Pral. — Den Hjulte Træng. — Enkens Skjerv. — At hylde Fattige og Krohlinge til Gæst. — At visse Tjenester uden at vente Gjengjæld. — Mandernes Medbelelser: Den materielle og den moralste Broderhørighed. — Belgjørenhed. — De Fader- og Moderlose. — Utaknemlighed mod Belgjøvere. — Den sande Belgjørenhed.)

At gjøre det Gode uden Pral.

1. Vogter Eder vel for at gjøre gode Gjerninger i den Hensigt, at Menneskene skulle see dem, thi da ville I ikke blive belønede derfor af Eders Fader, som er i Himmel. Naar I da yde Eders Gave, saa lad ikke udbasune, hvad I have gjort, ligesom Hyllerne i Synagogerne og paa Gaderne lade det skee for at blive ærede af Menneskene, thi sandelig figer jeg Eder, de have modtaget deres Lon. Men, naar I give Almissé, saa lad ikke Eders venstre Haand vide, hvad den hoire Haand bortgiver, paa det at Eders Gave maa skee i Landom, og Eders Fader, som seer i Landom, han skal betale Eder aabenbart. (Math. 6te Kap. 1—4.)

2. Da Christus var kommen ned fra Bjerget, ledsgedes han af en stor Mengde Folk, og da kom en Spedalsk til ham og faldt ned for ham, idet han sagde: „Herre, hvis Du vil, kan Du helbrede mit.“ Christus udstrakte da Haanden, berørte ham og sagde: „Teg vil det, bliv reen,“ og i samme Øieblik var den Spedalske helbredet. Da sagde

Christus til ham: „Vogt Dig vel for at tale om dette for Nogen, men gaa hen og lad Dig synne af Prasterne og offre den Gave, som er foreskrevet af Moses, for at dette maa tjene som Vidnesbyrd. (Math. 8de Kap. 1—4.)

3. Det er en stor Fortjeneste at gjøre det Gode uden at vække Opsigt dermed, men det er endnu mere fortjenstligt at dolge den Haand, som giver; det er et tydeligt Tegn paa en stor moralst Overlegenhed, thi for at overføre Tingene fra et højere Standpunkt end det, hvorfra de almindelig sees, maa man kunne frigjøre sig for det legemlige Livs Anstrengelser og kunne sætte sig ind i det Tilkommendes, fort sagt, man maa kunne gjøre Afskald paa menneskelig Hylding og kun fræbe efter at vinde Guds Bifald. Den, som sætter mere Prism paa Menneskenes Lovtaler end paa den Røes, som er for Gud, viser, at han har mere Tro til Menneskene end til Gud, og at det nærværende Liv er ham vigtigere end det tilkommende, ja, endog, at han ikke troer paa noget Liv efter dette; selv om han figer det Modsatte, saa handler han dog, som om han ikke troede sine egne Ord.

Hvormange Mennesker gives der ikke, som kun ere vlgjørende, fordi de ville, at deres gode Gjerninger skulle udbasunes for Verden af dem, de have viist Belgjerninger, og som derimod ikke ville give en Skilling til en Fattig, naar dette ikke kan blive almindelig bekjendt! Derfor figer Christus: „De, som prale med deres gode Handlinger, have allerede faaet deres Lon.“ I Sandhed, den, som hørerde siger sin Lon for det Gode, han gjor, har allerede faaet det, der tilkommer ham, og istedetfor den Belønning, han venter i den anden Verden, vil han der kun blive straffet for sit Hovmod.

„Lad din venstre Haand ikke vide, hvad din hoire Haand bortgiver.“ Dette er en Sagnelse, som smukt betegner den beskedne Belgjørenhed. Men der gives saavel en virkelig som en forstikt Beskedenhed. Der gives Mennesker, der vel dolge den Haand, som giver, men dog sørge for, at man kan faae

et Glint af en Finger at see, og samtidig iagttagte, hvorvidt Nogen har bemerket deres Handling. Hvilken jammerlig Parodi paa Christi Keresætning! Maar de høvmodige Belgjørere ere ringe agtede af Menneskene, hvor meget ringere maa de da ikke staa anskrevene hos Gud.

Hvilken Bon vil blive tilbælt den, som lader sine Belgjerninger hvile med Centnervægt paa den, han hjelper; som paalegger ham, at han skal vise sin Erfendelighed, og lader ham føle de Offre, hans Belgjører har maattet gjøre for at hjelpe ham? Saadanne Belgjørere faae ikke engang nogen Bon her paa Jorden, thi de berøve sig selv den ødle Tilsredsstilelse, at høre deres Navn blive velsignet, og dette er den første Straf for deres Høvmod. De Taarer, som deres Forængelighed bringer dem til at astorre, ville ikke stige til Himlen, men falde tilbage paa den Ulykkeliges Hjerte og faare det.

Den bramfri Belgjørhed er hoist fortjenstlig; den staaner den Ulykkeliges Finsølelse, idet den lader ham tilskyde Belgjerningen uden at faare denne, og den tager Hensyn til hans Verdighed som Menneske, thi der findes Mange, som gjerne modtage en Tjeneste, men som dog ikke ville modtage en Almissæ. Ved den Maade, hvorpaa man viser sin Næste en Tjeneste, kan man let bringe den til at faae Udsænde af en Almissæ, og derved tilfoie den, man hjelper, en Ydmhelse, og naar man ydmhyger en Anden, er det altid et Bevis paa Hjertets Høvmod og Slethed. Den sande Broderkærighed derimod gjør sig al mulig Flid for at skjule de Belgjerninger, den udover, og søger at vise sin Delicatesse ved at undgaa Alt, hvorved den kan faares, som en Gjenstand for Hjelp, thi enhver moralst Smerte forhoyer de Lidelsner, der ere fremkaldte ved Nød; den veed at finde milde og kjærlige Ord, som bidrage til Belbefindendet hos den, man har kunnet have den Glede at hjelpe, medens den Bifstand, der ydes paa en høvmodig Maade, forkytier og nedslaaer den Lidendes Sind.

Det Ophoiede i den sande Belgjørhed htrer sig deri, at Belgjøreren ligesom bytter Nolle og synes at være den, der har modtaget en Tjeneste. Det er Meningen i de Ord: „Lad din venstre Haand ikke vide, hvad din høire Haand bortgiver.“

Den Skulte Trang.

4. Ved store Ulykker sættes Broderkærigheden i Bevægelse, og der gjøres ødelmodige Anstrengelser for at raade Bod paa den herfrende Nød. Men ved Siden af de store og almindelige Ulykker er der mange enkelstaende Tilfælde af samme sorgelige Natur, der hengaa ubemærkede, fordi de, som lide derunder, ikke ville eller kunne beklage sig over deres Trængsler. Det er disse tilbageholdte og skulte Lidelsner, som den sande Edelmodighed søger og veed at finde, uden at vente paa, at den skal komme og bede om Hjelp.

Hvad er det for en Dame med distingueret Ydre i den simple, men dog omhyggelige Klædedragt, og som ledsages af en ung Pige, der er ligesaa bestedent klædt? Hun træder ind i et elendigt udsænde Huns, hvor hun maa være kjendt, thi man hilser hende med Arbodighed ved Doren. Hvor gaaer hun hen? Hun stiger op til Visitetagen; der ligger en Familiemoder i Sengen, omgivet af smaa Born. Ved hendes Indtræden straaler Glæden paa de indfaldne Ansigtter, thi hun kommer for at troste og hjelpe dem i deres Sorg. Hun har medbragt det Nødvendige og forhoier sine Gavers Verd ved kjærlige Ord, som gjør, at disse Stakler kunne modtage hendes Belgjerninger uden at rødme, thi de have ikke altid været fattige; Faderen ligger nemlig paa Hospitaliet, og imidlertid maa Moderen ene sorge for Bornenes Underholdning. Takket være den ødle Belgjørerinde, nu lide de stakkels Born ikke mere Kulde og Sult; de kunne gaa i Skolen med varme Klæder paa, og Moderens Barm er nu i stand til at yde Patteglutten Nøring. Hvis Nogen af denne Familie er syg, gryser hun ikke tilbage for at yde denne sin personlige Bifstand.

Hersra begiver hun sig til Hospitalet for at henvende nogle venlige Ord til Hufaderen og berolige ham for hans Fa- milies Skjæbne. Paa Hjørnet af Gaden venter en Vogn paa hende, og denne Vogn indeholder et helt Forraad af det, hun bringer til sine forskellige Protegører, hvem hun skal besøge. Hun spørger dem ikke, til hvilken Tro de enhøre, thi for hende ere alle Mennesker Bredre og Guds Born. Naar hun har fulbendt sin Barmhjertighedsvandring, figer hun ved sig selv: „Seg har begyndt min Dag godt.“ — Hvad hedder denne Dame? Hvor boer hun? Ingen veed det. De Modlindende hjende ikke hendes Navn, men de kalde hende Christens Engel, og om Aftenen opsendes der en Forening af Bonner for hende til den Høiestes Throne. Katholiker, Jøder, Protestanter, Alle velsigne hende.

Hvorfor er denne hemmelighedsfulde Belgjørerinde saa simpelt klædt? Det er, fordi hun ikke vil saare Fattigdommen med sin Luxus. Hvorfor er hun ledsaget af sin unge Datter? Det er for at lære hende, paa hvilken Maade man skal udføre sine Belgjerninger. Den unge Pige vil ogsaa gjerne vise sine Kjærlige Hjælper i Gjerning, men Moderen figer til hende: „Hvad kan Du give, mit Barn, da Du selv Intet eier? hvis jeg endog gav Dig Noget, som Du kunde bortgive til de Fattige, hvad Fortjeneste vilde Du have deraf? Det vilde dog i Virkeligheden være mig, som uddelte Gaverne, og Dig, som nod det Fortjenstlige, som kan være deri, og dette vilde være uretfærdigt. Naar vi besøge de Shge, hjælper Du mig at pleie dem, og den Omsorg, Du da viser dem, kan betragtes som en Kjærlighedshandling. Er dette Dig ikke nok, saa vil jeg fige Dig, hvad Du skal gjøre: Lær at sy Klæder til de smaa Born, thi da giver Du Noget, som er dit Eget.“ Paa denne Maade underviser denne i Sandhed christelige Moder sin Datter i at udøve de Øhyder, som Christus har lært os. Er hun Spirit? Hvad gør det til Sagen.

I sit Hjem er hun Verdensdame, fordi hendes Stilling

udsordrer det, men man veed ikke, hvad hun i Løndom udretter, fordi hun kun søger at vinde Guds Bisald og sin Samvittigheds Tilfredsstillelse. I midlertid hændtes det en Dag, at en uforudset Omstændighed forte en af hendes Protegører til hende med noget Sharbeide; denne gjenkjendte sin Belgjørerinde og vilde udtale sin Taf og Belsignelse, men hun svarede hende kun: „Thys, tal ikke derom til Nogen.“ Saaledes sagde ogsaa Christus.

Enkens Skjær.

5. Christus satte sig ligeoverfor Templets Kiste og iagt tog de Mennesker, som kom der forbi, og hvorledes de lagde Penge i Kisten, og han saae flere rige Folk legge meget deri. Der kom ogsaa en fattig Enke, som kun lagde to Skjær deri, som er en Hvid. Da kaldte Christus sine Disciple og sagde til dem: „Sandelig figer jeg Eder, denne fattige Enke har givet mere end alle de Andre tilsammen, som have lagt Penge i Kisten, thi de Andre have givet af deres Overflod, men hun har givet af sin Fattigdom, hun har givet Alt, hvad hun havde og sin ganse Ejendom. (Marcus 12te Kap. 41—44. Lucas 21de Kap. 1—4.)

6. Mange Mennesker ere sorgmodige over, at de ikke kunne gjøre saa meget Godt, som de gjerne ville, fordi de mangle det, som er nødvendigt dertil, og naar de ønske sig Formue, fige de, at det er for at gjøre en god Brug deraf. Hensigten er ganse vist roesværdig og kan være meget oprigtig hos Møgle, men er det ogsaa ganse vist, at der ikke er nogen egen Interesse deri? Er der ikke Mange, som, idet de ønske at kunne hjælpe Andre, vilde være meget glade ved at kunne begynde med at hjælpe sig selv, og som gjerne ville forskaffe sig nogle af de Øhydler, de sattes, og de Overflodighedsøjenslunde, de ikke have, og som først, naar de have tilfredsstillet deres egne Ønsker, tenke paa de Fattige. Denne Tanke er maaskee skjult for dem selv, men de ville finde den, naar de randsage deres Hjertes Øyb, og den udsletter da det Fortjenstlige i deres Hen-

sigt, thi den sande Broderkærlighed tænker paa Andre, forend den tænker paa sig selv. Det virkelig Fortjenslige i Broderkærligheden er, naar man søger i sit eget Arbeide, i Anvendelsen af sine Kræfter, Intelligentens og Talenter de Hjælpeligheder, der mangle for at udføre sine ødelodige Hensigter, og heri ligger et Offer, som er velbehagligt for Gud. Det er en Ulykke, at Mange haabe at kunne berige sig med Lethed, som f. Ex. ved at opdage Skatte eller ved en uventet Arv osv. Hvad skal man sige om de Mennesker, som haabe at faae Hjælp af Aalandverdenen, naar de tragte efter at berige sig paa denne Maade? De hverken hjende eller begribe Spiritismens ophoede Maal og endnu mindre de Aanders Mission, som med Guds Tilladelse meddele sig for Menneskene. Derfor straffes de ogsaa ved Skuffelser. (Mediernes Bog Nr. 294, 295.)

De Mennesker, hvis Hensigter ere rene og fri for egne Interesser, kunne troste sig ved deres Mangel paa Evne til at udrette det Gode, som de saa gjerne vilde gjøre, ved den Tanke, at den Fattiges Skjærv, som gives, idet han selv maa savne den, veier mere hos Gud end den Riges Guld, som denne giver uden at sole det. Det er visselig behagligt at kunne høde den Trængende en rigelig Hjælp, men naar vi ikke kunne gjøre dette, maa vi finde os deri og noies med at udrette, hvad vi efter vores Evner formaa. Er det ene med Guld, man kan standse Taarer, og behover man at være uwirkom, fordi man er uformuende? Nei, den, som har en god Billie til at være sine Brodre til Gavn, vil altid finde Lejlighed dertil, naar han kun vil soge den, thi ethvert Menneske, der er i Besiddelse af gode Aalandsevner, kan ogsaa vise gode Tjenester; om ikke Andet, saa kan han troste og mildne syssiske eller moralste Bidelsker, har han ingen Penge at give, saa kan han offre en Deel af sit Arbeide og sin Tid for at hjælpe Andre. Dette er ogsaa Enkens Skjærv.

At byde de Fattige og Kroblinger til Gjæst.

7. Men han sagde og til dem, han havde budet: „Naar Du gør Middags- eller Aftensmaaltid, saa byd ikke dine Venner eiheller dine Brodre, eiheller dine Frender, eiheller rige Naboor, paa det de ikke skulle indbyde Dig igjen og Dig ikke Bederlag. Men naar Du gør et Gjæstebud, da byd Fattige, Kroblinger, Halte og Blinde, saa skal Du være salig, thi de have Intet at betale derfor; men det skal gengives Dig i de Refærdiges Opstandelse.“ Men da En af dem, som sad med tilbords, hørte dette, sagde han til ham: „Salig er den, som kommer tilbords i Guds Rige.“ (Lucas 14de Kap. 12 – 15.)

8. „Naar Du gør Gjæstebud,“ siger Christus, „saar indbyd ikke dine Venner men de Fattige og Kroblinger.“ Disse Ord, som synes urimelige, naar man vil tyde dem bogstaveligt, ere ophoiede, naar man hjender den aandelige Mening deri. Christus har ikke villet sige, at man istedetfor sine Venner skalde samle Tiggerne fra Gaden ved sit Bord. Hans Sprog var næsten altid billedligt, og disse kraftige Billeder var nødvendige for Mennesker, der ikke kunde opfatte Tankens fine Nuancer. Hvad han har ment, fremgaar af disse Ord: „Saa skal Du være salig, thi de have Intet at betale derfor;“ det vil sige, at man ikke bør gjøre det Gode for at faae det gjengjældt, men kun for den Lykke, der er i at gjøre det. For at gjøre en kraftig Sammenligning siger han: „Naar Du gør Gjæstebud, da byd de Fattige, thi Du veed, at disse ikke kunne gjøre Gjengjæld,“ og ved Gjæstebud bør man her ikke egentlig forståa det, man kalder et Festmaaltid, men Meningen er, at man skal dele sin Overflod med de Fattige.

Disse Ord kunne imidlertid ogsaa finde Anvendelse i en mere bogstavelig Betydning. Er der ikke mange Mennesker, som til deres Bord ikun indbyde dem, hvem de mene kunne gjøre deres Huns Ere og af hvem de kunne vente at blive indbudne igjen? Der findes vel ogsaa Andre, som sole sig

tilfredsstillede ved at indhyde dem af deres Slægtinge og Venner, der ere mindre lykkelige, og derved viser man ofte disse en stor Tjeneste, uden at det seer saaledes ud. Disse Indhydere følge ogsaa Christi Lærefæstning, saafremt de gjøre det af Velvillie og uden at prale dermed, og de tillige ved oprigtig Hjertelighed forstaa at dosge at det er en Gøjerning.

Nanderne's Meddelelser.

Den materielle og den moraliske Broderhjærlighed.

9. „Lader os elsker hverandre og kun gjøre mod vor Næste der, som vi ville, at denne skal gjøre mod os.“ Hele Religionen og Moralen er indbefattet i disse to Lærefæstninger, og hvis de blev fulgte paa Jorden, vilde alle dens Beboere være fuldkomne, thi der vilde da ikke være Had eller Uenighed blandt Eder, ja, hvad der er endnu mere, der vilde ikke findes Fattigdom, thi af det Overflodige fra den Riges Bord vilde mange Fattige kunne erholde Foden, og I vilde da ikke mere see i de skumle Dvarterer, som jeg beboede under min sidste Incarnation paa Jorden, de fattige Dvinder med deres elendige Born, der mangle Alt. I Nige, betænker dette og hjelper af yderste Evne de Ulykkelige; giver, for at Gud engang skal gjengjælde Eder det Gode, I have gjort, og for at I, naar I forlade det jordiske Hylster, maa blive modtaget paa Tørskelen af den anden og lykkeligere Verden af erkendtlige Aander. I skulle kun vide, hvilken Glæde jeg har følt ved højet at træffe dem, jeg har været saa lykkelig at kunne vise Tjenester i min sidste jordiske Tilværelse.

Elsker da Eders Næste og elsker ham som Eder selv, thi I kunne ikke vide nu, om den Ulykkelige, som I bortvise, maa ikke har været Eders Fader, en Broder eller en Ven, og hvor fortvilede ville I da ikke blive, naar I gjenkende ham i Nanderne's Verden?

Gid I maa kunne rigtig satte, hvad den moraliske Bro-

derhjærlighed vil sige, thi det er en Kjærighed, som Alle kunne vise, og som ikke fordrer noget materielt Offer, og dog er denne den sværeste at udføve.

Den moraliske Broderhjærlighed bestaaer i at hjelpe og understøtte hverandre, og det er dette, som saa sjeldent står paa den fuldkomne Bord, hvorpaa I nu ere incarnerede. Tro mig, det er ogsaa en fortjenstlig Handling at tie for at lade en anden, mindre Hønustig tale, og heri ligger der ogsaa Broderhjærlighed. Det er ogsaa fortjenstligt at være dør, naar et fornærmeligt Ord skal undslippe den, der har en sharp Tunge; ikke at see det foragtelige Smil, som modtager Eder, naar I træde ind hos Folk, der ofte, men med Urette, tro sig Eder overlegne, medens disse dog i aandelig Henseende, som er det eneste Verdisulde, staa langt tilbage for Eder. Naar I handle saaledes, vise I ikke alene et hdmigt Sind men ogsaa Broderhjærlighed, thi, ikke at lægge Mark til Andres Fejl, er et Kjendetegn paa, at man har tilegnet sig den sande moraliske Broderhjærlighed.

I bor stedse have for Gud, at der muligen i den Fattige, som I haardt bortvise, kan bo en Sjal, der i en anden Tilværelse har været Eder kær, og som kun for en Tid befunder sig i en ringere Stilling end Eders. Beg har i Nanderverdenen gjenseet en af de Fattige her fra Jorden, som jeg har været saa lykkelig at kunne hjelpe, og nu er Stillingen omvendt, thi jeg maa see op til ham.

Erindrer Eder, at Christus har sagt, at I ere Brodre, og betænker altid dette, inden I bortvise den Bedende. — Farvel og tank paa dem, som lide og bede. (Søster Rosalie, Paris, 1860.)

10. Mine Venner, jeg har hørt flere af Eder sige: „Hvorledes skal jeg kunne vise Broderhjærlighed, jeg, som ofte selv mangler det Nødvendige?“

Broderhjærligheden, mine Venner, viser sig paa mange Maader; I kunne vise den i Tanker, Ord og Gjerning. I

Eders Tanker kunne I vise den ved at bede for de Fortalte, der ere døde uden engang at have skuet Lyset, thi en hjertelig Bon er til Lettelse for den, for hvem den opsendes. I Ord kunne I vise den ved altid at være beredte med gode Raad, I kunne sige til de Mennesker, som ved Savn og Fortvivlelse ere blevne saa bittere i Sindet, at de bespotte Gud: „Jeg har været som I; jeg har været lidende og ulykkelig, men jeg troer paa Spiritismen, og det gjør mig lykkelig.“ Og til Oldinge, der sige: „Det mytter ikke, jeg staar ved Enden af min Livsbane, jeg vil dø, som jeg har levet;“ til disse kunne I sige: „Gud er lige retfærdig mod os Alle; husk paa Arbeideren i den ellevte Time.“ Til de smaa Børn, hvis Dragtivelser bidrage til deres Fordervelde og som slakke om paa Gader og Veie, tilboelige til at falde for enhver Fristelse, kunne I sige: „Gud seer Eder, I kære Smaa;“ I kunne ikke gjentage disse Ord for ofte, de ville endelig blive opfattede af den barnlige Forstand, og istedetfor at de vare paa Bei til at blive Landstrygere, ville de kunne blive retskafne Mennesker. See, ogsaa heri kan der vises Broderhjærlighed.

Mange blandt Eder ville maa ske sige: „Aa! vi ere for Mange her paa Jorden, til at Gud kan belymre sig om En-hver.“ Men, mine Venner, naar I ere paa Toppen af et Bjerl, kunne I da ikke oversue de Milioner af Sandskorn, der bedække Bjerget? Nu vel! Gud seer Eder ligeledes; han har givet Eder en fri Billie, og I kunne derfor folge den; men i Eders Hjertes inderste Dyb har han tillige givet Eder en aarbaagen Skildvagt, nemlig Samvittighedens Stemme; lytter til denne, thi den vil aldrig give Eder andet end gode Raad. Undertiden sloves den, naar I lade onde Aander faae Indstydelse paa Eders frie Billie; den tier da for en Stund, men værer overbevisede om, at den stakkels Tilbageviste vil lade sig høre, saasnart I kun lade den see den mindste Grad af Anger. Hører da efter, hvad den siger, raadsprørger den, og I ville ofte føle Eder trofiede og styrke ved det Raad, den giver.

Mine Venner, naar et nyt Regiment oprettes, leverer Chefen det et Banner; lad da Eders Banner være denne Christi Voresætning: „Elfer hverandre.“ Anvender denne Voresætning og samler Eder om dette Banner, og I ville finde Lykke og Trost derunder. (En Skylsaand, Lyon, 1860.)

Belgjørneden.

11. Mine Venner, ved at vise Belgjerninger ville I her paa Jorden have de reneste og skønneste Nydelse, thi Hjertets Glæder forstyrres aldrig af Samvittighedsnag. O, hvis I kunne fatte, hvormeget Stort og Skønt der er i at være edelmodig; denne høje Følelse, der lader os betragte vores Medmennesker med samme Øine, som vi see os selv, og er Aarsag til, at vi med Glæde blotte os for at klæde vor Broder. Mine Venner, maatte Eders høieste Lykke bestaa i at gjøre Andre lykkelige! Kan nogen af denne Verdens Fester sammenligne med en Nydelse som den, hvormed Guddommens Representanter kunne glede disse fattige Familier, der kun hørende Nød og Fattigdom her i Livet; naar I pludselig see disse indfaldne Ansigtter lyse af Haab, thi de Ullykkelige havde ikke Brødet og deres ukyldige Smaa, som ikke vide, at det, at leve, er at lide, gjentoge disse Ord, der lig en Dolk borede sig i Modenhjertet: „Jeg er fulsten.“ O, kunne I fatte, hvilken lykkelig Følelse det er for den, der nu seer Glæden straale der, hvor han Dieblikket før kun saae Fortvivlelsen! Gid I maatte rigtig kende de Forpligtelser, I have imod Eders Brødre. Gaar og op søger Ulykken og søger ifor at afhjælpe den skulde Nød, thi det er den mest smertefulde. Gaar, mine elskede Venner, og erindrer disse Frelserens Ord: „Naar I klæde en af disse Smaa, saa er det mig, I klæde.“

Broderhjærlighed. Du skjonne ophoede Ord, der indeholder alle Øyder, det er Dig, som skal føre Folket til Lykke. Ved at udove denne hellige Lov, vil det skaffe sig uendelige Nydelse i Fremtiden, og under dets Landsflygtighed paa Vor-

den, vil Du troste det, thi Broderkærigheden vil give en Formag paa de Glæder, der ville opnæaes i en bedre Verden, naar kun Alle famles i Fred og Kjærlighed. Det er Dig, guddommelige Dyd, der har skaffet mig de eneste virkelig lykkelige Diebliske, jeg har havt paa denne Jord. Maatte I, mine incarnerede Brodre, tro denne Bemærkst, der taler til Eder: „Det er i Broderkærigheden, I maa føge den Hjertets Fred og Sjælens Tilsfredshed, som er det virksomste Middel mod Livets Sorger. O, naar I staa i Begreb med at anklage Gud for Uretfærdighed, saa betragter dem, der ere lidende, og see, hvormegen Nød det staar i Eders Magt at lindre, hvor mange Faderløse og Olbninge der findes, som ikke have en hjælpsom Vennehaand, der kan lukke deres Øine, naar Doden falder dem. O, hvor meget Godt er der ikke at udfore! Bevæger Eder derfor ikke, men takker derimod Gud, og anvender i fuldt Maal Eders Medfølelse, Kjærlighed og Penge til alle dem, der uden denne Verdens Goder hensygne i Nød og Ensomhed. I ville da allerede hernede sole Eder lykkelige, og senere — Gud alene ved det. (Adolphe, Bisshop i Algier, Bordeaux, 1861.)

12. Værer gode og barmhjertige, det er den Nøgle til Himlen, der er given Eder. All Eders fremtidige Lykke indbefattes i den Læresætning: „Efter hverandre.“ Sjælen kan kun ved Kjærlighed til Næsten have sig til de himmelske Regioner; den finder kun sin Lykke og Trost i Broderkærigheden. Understøtter derfor Eders Brodre og forjager Egoismen, denne forfærdelige Pestbyld, fra Eders Hjerte, og naar I have gjort dette, vil Veien være Eder aaben til den evige Lykke. Hvem af Eder har ikke følt Hjertet banke og en indre Glæde bringe dette til at svulme, naar I have hørt omtale en Handling, der var Bevis paa den sande Broderkærighed? Naar I ikke føge den Nydelse, som en god Gjerning sjænker, saa ville I aldrig kunne gaa fremad paa det aandelige Fremstrids Bei. I mangl af Eksempler, det er kun den gode Billie, der fattes,

og den findes sjeldent. Naar I studere Historien, ville I da ikke finde mange ødle Mennesker, hvis fromme Handlinger og Venet kunne tjene Eder til Eksempel?

Hør Christus ikke lart Eder Alt, hvad der angaaer Broderkærighedens Anvendelse; hvorfor lukker man da Øret for hans guddommelige Lære og tilslutter Hjertet for alle hans milde og kjærlige Ord? Beg vilde ønske, at man havde mere Interesse for og Tro paa de evangeliske Læresætninger. Men man logger Bogen tilside og gør den til et tomt Ord, og man glemmer denne beundringsværdige Lære. Alle Eders Under kommer af, at I ikke tilegne Eder Kjernen i denne guddommelige Lære. Læser da disse Bladé, som give Eder et tydeligt Billede af Christi inderlige Kjærlighed, og overvejer vel, hvad I læse.

I, som ere Stærke, omgjorder Eder, I, som ere Svage, vabner Eder med Eders Blidhed og Tro, varer ivrige for at udbrede den nye Lære. Det er en Opmuntring, vi ere komne for at give Eder, det er kun for at opslamme Eders Iver at Gud har tilladt, at vi aabenbare os. Dersom Eders Billie havde været fast, vilde denne have været tilstrækkelig, og I havde ikke behovet Guds Hjælp; de spiritistiske Abenbarelsjer skee kun for at aabne de lukkede Øine og vække de ulærlige Hjarter.

Broderkærigheden er den Grundvold, hvorpaa I skulle opbygge alle Eders øvrige jordiske Dyd, thi uden denne som Grund ville de andre ikke kunne være til. Dersom I ikke følge Broderkærighedens Bud, ville I ikke kunne gjøre Eder Haab om en bedre Fremtid, og I ville uden den eiheller have nogen moralisk Støttestab paa Eders Vandring. Var der ikke Broderkærighed, havde I heller ikke Tro, og denne er det lys, som bringer en barmhjertig Sjæl til at vise sig i sin rette Skikkelse.

Broderkærigheden er det evige Frelsens Ankær paa alle beboede Kloder; den er den reneste og klareste Afspejling af Skaberens selv; den udstrømmer af hans egen Fuldkommenhed,

hvoraf han meddeler sine Skabninger. Hvorledes er det muligt at misforstaa denne ophoede Godhed? Hvorledes kan en Sjæl, der kjender dette, være forhørdet og fortænge samt bortføde denne guddommelige Følelse? Kunde vel noget Barn være saa slet at være gjenstridig imod Tegnene paa den ømmeste Hjærlighed?

Jeg tør ikke omtale, hvad jeg har udrettet, thi ogsaa Aanderne ville beskedent skjule deres Gjerninger, men dog troer jeg, at det Værk, jeg har paabegyndt, er et af dem, som mest vil bidrage til Eders Medmenneskers Trost. Jeg seer ofte Aander bede om det Hverv at maatte, under deres Incarnation, forhæfte mit Arbeide her, jeg seer disse mine blide og hjærlige Søstre under Udøvelsen af deres fromme og gudhenvivne Kald; jeg seer dem udove den Øyd, jeg anbefaler Eder, og deri finde den Glæde, som denne Hengivenhed og Opoffrelse forskaffe Enhver, der anvender denne Christi skjonne Lære. Det gjør mig lykkelig at see, hvor høit de ere hædrede, og hvor elsket og fredet deres Hverv er. Alle Mennesker med god og kraftig Willie, forener Eder for at fortsætte dette Værk og udbrede det; I ville finde Eders Belonning i selve Udøvelsen af denne Øyd, og allerede her i Livet vil den give Eder de høieste aandelige Nydelse. Barer altsaa enige og elsker hverandre efter Christi Exempel og Lære. Amen! (St. Vincent de Paul, Paris, 1858.)

13. Jeg falder mig selv Søsterhjærligheden; jeg kan anvise Eder den rette Wei, der fører til Gud; folger mig, thi Hjærlighed og Barmhjertighed er det Maal, hvorefter I alle bor tragte.

Denne Morgen har jeg gjort min sædvanlige Tour, og med sinertelige Følelser kommer jeg for at sige Eder: O, mine Venner, hvilken Elendighed, hvilke Stromme af Taarer! og hvormeget paahviler der ikke Eder, for at astorre disse? Jeg har forgyves segt at indgyde de stakkels Modre Trost; jeg hvilskede til dem: „Mod! der findes gode Hjerter, som vaage over Eder, man vil

alle forlade Eder; værer taalmodige! Gud lever, I ere hans elskede, udvalgte Born.“ De synes at høre og forstaa mig, og de vendte deres store, taarefyldte Øine hen mod det Sted, hvorfra de mente, Trosten kom; jeg løsje paa deres lummerfulde Ansigt, at Legemet, denne Sjælens Tyran, hungrede, og at, om end mine Ord kunde bidrage til Hjertets Beroligelse, saa kunde de dog ikke tilfredsstille den tomme Mave. Jeg gjentog after: „Mod, Mod!“ Da saae jeg en endnu gansekling stakkels Moder, der gav sit lille Barn Die, tage dette i sine Arme og holde det ud foran sig i det tomme Rum, ligesom for at bede mig om Beskyttelse for det stakkels lille Bæbzen, der sit en kun utilstrækkelig Næring af det udtomte Bryst.

Paa andre Steder, mine Venner, har jeg seet fattige Oldinge uden Arbeide og suart uden Tilflugtssted, som et Bytte for alle Fattigdommens Libelser. De slammende sig over deres Nod og vovede ikke at bede de Forbigaaende om Hjælp, da de aldrig før havde tigget. Dybt rørt af Medlidenhed gjorde jeg, der selv Intet havde at give, mig til Tiggerst for dem; jeg søger overalt at vække Medfølelse for dem og indgive ødelommige og medlidende Hjerter gode Tanker. Derfor kommer jeg ogsaa til Eder, mine Venner og siger: hif! henne er der Ulykkelige, der mangler Brod, hvis Arne er uden Ild, og hvis Seng er uden Dakke. Jeg behøver ikke at sige Eder, hvad I have at gjøre, det maa jeg overlade til Eders gode Hjerte. Hvis jeg vilde foreskrive Eder, hvorledes I skulle handle, da vilde der for Eder ikke være noget Fortjenstligt i Eders gode Gjerninger; jeg siger kun: Jeg er Barmhjertigheden, og jeg udstrækker min Haand for Eders lidende Brodre.

Men naar jeg forlanger Noget af Eder, saa giver jeg ogsaa Mæget igjen; jeg indbyder Eder til et stort Festmaaltid, og jeg vil synkle det Træ, ved hvilket I skulle møtte Eder. See, hvor skjont det er, hvor der er fuldt af Blomster og Frugter! Gaa, og tag, pluk alle Frugterne af dette skjonne Træ, hvis Navn er Belgjørenhed. Østedsfor det, I have taget

af Traet, vil jeg fasthefte paa dette alle de gode Handlinger, som I have udøvet, og jeg vil bære Traet tilbage til Gud, for at han paanl kan behænge det med Frugt, thi Belgjørerheden er uudtommelig. Folger mig da, mine Venner, for at jeg kan opfore Eder blandt dem, der henhøre under mit Banner; frugter ikke, jeg skal føre Eder paa Frelsens Bei, thi jeg er Barmhjertigheden. (Carita, Marthynde i Rom, Lyon, 1861.)

14. Der er flere Maader, hvorpaa man kan vise Broderkjærligheden. Man behøver nemlig ikke at vise den i Form af Gaver. Almisse, mine Venner, kan undertiden være meget myttig, thi den letter den Fattiges Nød, men der ligger næsten altid noget Odmyggende deri, saavel for den, der giver, som for den, der modtager. Broderkjærligheden fører Belgjøreren og den Trængende tilsammen, og for den sande Broderkjærlighed gives der mange Midler til at børve Belgjerningen det Saarende, der muligen kunde være deri for den, der modtager. Man kan vise Broderkjærlighed mod sine Nærmeste og mod sine Venner ved at være overbærende med deres Fejl, ved at tilgive deres Svagheder og ved at være omhyggelig for ikke at støde deres Egentkjærlighed. I, Spiriter, kunne ogsaa vise Broderkjærlighed i den Fremgangsmaade, I velge mod dem, der ikke have samme religiøse Anskuelse som I, idet at I, uden at saare dem og uden at twinge deres engang erhvervede Overbevisning, soge at bringe dem hen i Eders Forsamlinger, hvor de kunne høre os, og hvor vi kunne faae Leilighed til at finde den Bresche i deres Hjerte, hvorigennem vore Lære vil kunne faae Indgang.

Hører nu efter, hvorledes I kunne vise Broderkjærlighed mod de Fattige. Disse Jordens Arveløse, men som dog hos Gud ville faae deres Bon, naar de rigtig forstaar at bære deres Vibes her uden at knurre mod Forshynet, dem kunne I hjelpe til at opfatte deres Stilling hænede paa rette Maade. Jeg skal ved et Exempel soge at forklare mig yderligere.

Igen! Beg er Bidne til, at en Forening af Damer træder sam-

men flere Gange ugentlig, og i dette Selstab findes Medlemmer i enhver Alder, men de betragte sig indbyrdes som Søstre. Hvad udrette de vel? De arbeide hurtigt; Tingrene ere i træl Bevægelse; Ansigtene straale af Glæde, og Hjerternes Slag ere hurtigere end almindeligt. Men hvad er da Hensigten med disse Anstrengelser? Binteren nærmer sig, og de vide, at det er en haard Gjæst for den Fattige, der ikke lig Dyrken har kunnet samlet Forraad om Sommeren, og som allerede nu har maattet afhænde mange af sine nødvendigste Ejendele. De stakkels Modre foruge og græde ved at tænke paa deres Småa, som i denne Vinter ville komme til at sulde og fryse. Men, Taalmodighed, stakkels Modre, Gud har indgivet Nogle, der ere lykkeligere end I, den Tanke at foruge for Eder; disse have forenet sig for at skaffe Klæder til Eders Born, og en Dag, naar Sneen bedækker Jorden, og I som sædvanlig beklage Eder over Guds Uretfærdighed — thi de, som lide kunne desvarre ikke fatte Guds Retfærdighed — da ville I see en Affending fra en af disse gode Damer, der have gjort sig til frivillige Arbeiderster for de Fattige, og Eders Klager ville da forandres til Belsignelser, thi i den Ulukkeliges Hjerte afloses Sorgen meget let af Glæden. (Carita, Lyon, 1861.)

15. Mine kjære Venner! Jeg hører hver Dag, at Mange blandt Eder sige: „Jeg er fattig, jeg kan ikke vise Barmhjertighed,“ og daglig seer jeg, hvorledes I undlade at vise Overbærelse med Eders Medmennescer. I tilgive dem ikke deres Fejl, og I opkaste Eder undertiden til strenge Dommere mod dem, uden at I spørge Eder selv, om I vilde være fornøjede med at blive behandlede paa samme Maade. Er da Overbærelse ikke ogsaa et Bevis paa Broderkjærlighed? I, der kun ved at være overbærende kunne give Bevis paa Broderkjærlighed, viser da idetmindste denne Dyd i fuldt Maal. Hvad den materielle Broderkjærlighed angaaer, da vil jeg derom fortælle Eder en Historie fra den anden Verden.

To Mænd være nylig afgaaede ved Døden, og Gud havde sagt: „Saalænge disse to Mænd leve, skal man forvare deres gode Gjerninger i to Sække, og naar de ere døde, skal man veie disse. Da Sækkene blevе veiede, var den ene fyldt med Noget, der havde en metallisk Klang, medens den anden var lidet fyldt, og man kunde skimte igjennem den de faa Pengestykker, den indeholdt. Enhver af disse Mænd gjenkendte sin Sæk. „See, her er min,“ sagde den Første, jeg kender den; jeg har været rig og har bortgivet Meget.“ „Her er min,“ sagde den Anden, „jeg har desværre altid været fattig, og jeg har næsten aldrig haft Noget at dele med Andre.“ Men hvor forbausede bleve de ikke, thi da de to Sække kom paa Bægtstaalen, blev den store let og den lille derimod saa svært, at den tyngede Bægtstaalen ned. Da sagde Gud til den Rige: „Du har visseleg givet Meget, men Du har kun givet for at prale og for at see dit Navn optegnet i Hovmodets Tempel, og desuden har Du ikke berøvet Dig selv Noget ved det, Du har bortgivet. Gaa Du tilvenstre, og vær tilfreds med, om der vil blive taget lidt Hensyn til, at Du har givet Almisse.“ Derpaa sagde han til den Fattige: „Du har kun givet Lidet, min Ven, men enhver Skilling, som er paa denne Bægtstaal, viser et Savn, som Du har underkastet Dig for at hjælpe, og om Du end ikke har givet Almisse, saa har Du dog viist Broderkjærlighed, og hvad der er endnu mere, Du har viist denne Jølelse uden at tenke paa Gjengjeld derfor; Du har været overberende, Du har ikke domt din Medskabning, Du har derimod undskyldt ham, naar hans Handlinger kunde behøve det. Gaa tilhøire og modtag din Belønning.“ (En Skyttaand, Lyon, 1861.)

16. Den rige og lykkelige Husmoder, der ikke behøver at offre sin Tid til Husholdningens Sysler, maatte vel kunne anvende nogle Timer til Gavn for sine trængende Medmennesker. Hun bør bruge noget af sit Overslod til at kjøbe Klæder til de Ulykkelige, der skjælve af Kulde; hendes fine Hænder kunne

forarbeide grove, men varme Klæder. Lad hende da give Moderen Klæder til det Barn, som skal fødes, og hvis hendes eget Barn derved skulde komme til at undvære nogle Knipslinger, saa vil den Fattiges Barn derved blive varmere. Alt arbeide for de Fattige er at arbeide i Herrens Bingaard.

Og Du, fattige Arbeideriske, der ikke har Overslod, men som dog ønsker at folge Kjærlighedens Lov ved at give af det Lidet, Du eier, såhent da din Næste nogle Timer af dit Dagsarbeide, din eneste Formue. Du skal forsværde nogle af disse elegante Arbeider, der friste de Velhavende; sålg dine gjennevaaede Timers Arbeide, og derved vil Du ogsaa kunne bidrage til at lindre Næstens Nød. Du vil maa ske saa nogle Baand mindre, men Du vil derfor kunne kjøbe Sko til dem, der maa gaa barfodet.

Og I, christne Kvinder, giver ogsaa Eders Skjørv til Opbyggelsen af Guds Værk; det fine og kostbare Arbeide, I udføre, bor ikke ene være til Pryd for Eders Kirker og for at man skal beundre Eders Færdighed og Smag, men, mine Døtre, arbeider, for at Eders Flid kan være til Gavn for Eders Medmennesker. I maa erindre, at de Fattige ere Guds elskede Børn, og naar I arbeide for disse, øre I tillige ham. Beret da for dem det Forsyn, der siger: „Gud giver Foden til Himmelens fugle.“ Lad det Guld og Sølv, som I have ihænde, blive forvandlet til Klæde og Fode for dem, som mangler. Gjører dette, og Eders Arbeide vil blive velsignet.

Og alle I, hvis Begavelse sætter Eder i stand til at udrette Noget, helliger de Trængende Eders Geni, Opfindelsesevne og Hjerte, og Gud vil velsigne Eder. I Digttere og Forfattere, hvis Værker kan læses af den fine Verden, udfylder dennes ledige Timer, men I bor opoffre noget af Eder Fortjeneste for at lindre de Fattiges Nød. I Malere, Billedhuggere, Konstnere af alle Slags, lader ogsaa Eders Intelligents være en Hjælp for Eders Brodre; dette vil ikke forringe Eders Hæder, og I ville kunne lindre mange Lidelser.

I kunne Alle give; til hvilken Samfundsclasse I end henhøre, have I dog Noget, I kunne dele med Andre; enten Gud har givet Eder Meget eller Lidet, ere I dog skyldige at give Noget deraf til dem, der mangler det Nødvendige. Eders jordiske Skatte ville vel derved blive formindskede, men Eders Skat i Himlen vil blive saa meget rigere, thi, I ville der hundredefold høste, hvad I have udsaaet paa Broderkærlighedens Ager. (Jean, Bordeaux, 1861.)

Medlidenhed.

17. Medlidenhed er den Øyd, som, naar I udøve den, bringer Eder nærmest Englene; den er Søster til Broderkærligheden, der fører Eder til Gud. O, lad Eders Hjerte vores ved Synet af Eders Medstabeningers Nød og Lidelses; Eders Taarer ere en Balsam for deres Saar, og naar det lykkes Eder ved kærlig Medfølelse at giengive dem Haab og Resignation, hvilken Salighed ville I da ikke føle. Bistrukk blander der sig en vis Bitterhed i denne lykkelige Følelse, naar I see saa megen Elendighed, men denne Bitterhed er dog ikke saa synlig som den, man føler efter den Skuffelse, de tomme jordiske Nytelser bringe, thi den Forste vil dog alligevel efterlade en vis indre Tilfredsstillelse. Medlidenhed er det samme som Kærlighed, og denne er det samme som Hengivenhed, og denne atter er Selvfornegtelse, og denne Hengivenhed og Selvfornegtelse ere de største af alle Øyder. Det er denne Øyd, den guddommelige Messias udøvede hele sit Liv, og som han meddelte os i sin hellige, ophøjede Lære. Naar denne Lære engang bliver fulgt af alle Mennesker i hele dens primitive Renhed, da vil den gjøre dem lykkelige her paa Jorden, idet den vil bringe Fred og Enighed ind i alle Forhold.

Medlidenheden er den Følelse, som er mest stikket til at føre Eder fremad, thi den besirer Eders Egoisme og Hovmod og vender Eders Sjæl til Ædmighed, Belgjorenhed og Kærlighed til Næsten. Denne Medlidenhed, der ligesom med

Magt trænger sig ind i Hjertets Indersie ved Synet af Eders Broders Lidelses, beveger Eder til at række en hjælpende Haand og at fønde Medfølebens Taarer. Undertvinger da aldrig denne guddommelige Følelse, naar den opstaaer i Eders Hjerte, gjører ikke som de forhærdede Egoister, der fjerne sig fra de Ulykkelige, fordi Synet af disse Glæde vilde forstyrre dem i Mydelsen af deres Glæde, og værer ikke virksomme, naar I kunne gjøre Gavn. Den Sindsro, man erhverver sig ved en synlig Eigegyldighed og fremkonflet Nvidenhed ligeoverfor Nød og Elendighed, kan lignes ved det døde Havs Stilhed, som i sit Skjod skjuler Vorraadnelse og Bedstygglighed.

Det er dog langtfra at Medlidenheden foraarsager det Bevær og den Kjedsomhed, som er Egoistens Skræl. Ganske vist vil Sjælen føle en dyb og inderlig Bevægelse, der endog kan bringe Eder til at sjælve, naar I see Andres Ulykke og sammenligner den med Eders egne lykkelige Kaar, men hvor lykkelige ville I ikke føle Eder, naar I ved et kærligt Haandtryk gjenoppreise en ulykkelig Broders Mod og Haab og mode det taarefylde og taknemlige Blik, der mildt sendes Eder, for end det hæves mod Himlen med Tak til Gud, fordi han har sendt Trost og Hjælp. Medlidenhed er den førgmodige men himmelske Forlober for Broderkærligheden, og den er Søster til denne største af alle Øyder. (Michel, Bordeaux, 1862.)

De Farer- og Moderlose.

18. Mine Brodre, elster de Forældrelese. Hvis I kunde vide, hvor førgeligt det er at staa ene og forladt, især i den unge Alder, vilde I ile med at række Haanden frem for at støtte disse Stakkere. Naar Gud tillader, at der gives Forældrelose, saa er det, fordi han derved stiller den Opfordring til Eder at være dem i Forældres Ster. Hvor skjont er det ikke at kunne hjelpe et stakkels forladt Bæsen, at fri det for Sult og Kulde og lede dets Sjæl, saa det ikke forvildes og kommer ind paa Lastens Bei. Den, som rækker Haanden til

et forladt Barn, er behagelig i Guds Dine, thi det viser, at han har opfattet og udøver Kjærlighedens Lov. Betenker ogsaa, at det Barn, I hjelpe, maa ikke kan have været Eder dyrebart i en anden Tilværelse; men hvis I være i stand til at have Bispederom, vilde det ikke mere være Broderkjærligheden, men Pligten, der bød Eder at handle saaledes. Ethvert lidende Bæsen har Fordring paa Eders Broderkjærlighed, men det maa ikke være den Barmhjertighed, der saarer, eller den Almisse, der brænder i Haanden og fremkalder bitter Følelser hos den, der bliver hjulpen. Hvor ofte vilde ikke en Almisse, der gives paa denne Maade, blive tilbagevist, hvis ikke Sygdom og den yderste Nød gjorde det nødvendigt at modtage den? Hvis I ere saa fintførende, at I ledfage Eders Gave med et kjærligt Ord, et Kjærtregn og et venligt Smil, saa ville I derved udslette det Haarde, der for den Ulykkelige kan ligge i at modtage Gaver. I bør undgaa at vise denne overlegne Optreden, der saarer og bringer Hjertet til at blode, og I bør tænke paa, at naar I gjøre det Gode, da arbeide I for Eder selv og Eders Nærmeste. (En sympathetisk Aand, Paris, 1860.)

19. Hvorledes skal man bedomme de Mennesker, der, efterat have mødt Utaknemlighed, ophøre med deres Godgjorenhed af Frygt for atter at støde paa Utaknemlige?

Dette Slags Mennesker vise mere Egoisme end Broderkjærlighed, thi naar man kun er godgjørende for at blive takket derfor, handler man ikke uintereseret, og det er kun den Belgjerning, som ikke gør Regning paa Erfjendtlighed, der behager Gud. Den, som paa Ordens vil føge Lønnen for sin Godgjorenhed, vil ikke opnaa den i Himlen.

Man bør alltid hjelpe de Trængende og Svage, selv om man forud veed, at man vil møde Utaknemlighed, thi I bør vide, at om endog den, I have viist Belgjerninger, fulde glemme Eders Handling, saa vil dog Gud allerede vide Eder

mere Tak derfor, end om I varne blevne belønnede ved Erfjendtlighed af den, I have hjulpet. Gud tillader under tiden, at I møde Utaknemlighed, for derved at prove Eders Udholdenhed i det Godes Udøvelse.

Hvorledes kunne I desuden vide, om Eders Belgjerning, der synes glemt for Dieblifikket, ikke i Tiden vil kunne bære gode Frugter? I kunne være forvisede om, at Eders gode Gjerninger ere en Sæd, der i sin Tid vil spire og give Frugt. Ulykkeligvis see I altid kun det Nærværende og arbeide for dette og ikke for Fremtiden. De mest forhærdede Hjertter ville dog til sidst blive blodgjorte, naar der stadig vises dem Belgjerninger, thi disse kunne vel blive upaafkommende hernede, men naar Alanden er løsrevnen fra det kjædelige Hylster, vil den erindre dem, og Mindet om dens Utaknemlighed vil være dens Straf. Den vil angre sin Handlemaade og vil i en kommende Tilværelse føge at oprette denne Fejl ved da at vise en indexlig Hengivenhed for den, der har viist den Belgjerninger. I ville saaledes engang komme til at erkjende hele Sandheden af denne Lørefætning: „En Belgjerning gaaer aldrig tabt.“

O, mine Venner, hvis I kjendte alle de Vaand, som i dette Dieblik knytte Eder til Eders tidlige Tilværelser; kunde I oversæue med et Blik alle de Kræfter, som ere i Bevægelse for at føre Menneskene sammen og lede dem til et fælles Maal, nemlig det moralste Fremkridt, saa ville I endnu mere beundre Skaberens Bisdom og Godhed, der lader Eder gjennemgaa flere Tilværelser for at naae op til ham. (En Skytsaand, Sens, 1862.)

20. Har man rigtig opfattet Begrebet om Belgjorenhed, naar man kun hjelper de Mennesker, der ere af samme Tro og samme Nation som vi?

Nei, det er især enhver Tanke om Religion og Nation, der bør udryddes, thi alle Mennesker ere Brødre. Den sande Christen betragter Enhver som en Brøder, og han spørger ikke

om dennes Tro, førend han rækker ham Haanden. Vilde han vel følge Christi Være, som byder os at elsker selv vores Fjender, hvis han afviste en Ulykkelig, fordi denne havde en Mening, der ikke stemmede med hans? Han bør hjelpe Enhver uden at forlange Regnskab for hans Troesbekendelse, thi hvis den, han hjelper, er en Fjende af Religionen, saa er dette jo et Midde til at lade denne blive anerkjendt, hvormod man ved at negte Hjelp, let vilde nære det modsatte Resultat. (St. Louis, Paris, 1860.)

Fjortende Kapitel.

„Er din Fader og din Moder.“

Barnlig Kjærlighed. — Hvem er min Moder, og hvem ere mine Brødre? — Det kjødelige og det aandelige Slægtskab. — Andernes Meddeleser: Om Utaknemlighed hos Born.

1. Du veed Budene: Du skal ikke bedrive Utugt; Du skal ikke ihjelsla; Du skal ikke stjæle; Du skal ikke tale falskt Vidnesbyrd; Du skal ikke besvige; Er din Fader og din Moder. (Marcus 10de Kap. 19; Lucas 18de Kap. 20.)

2. Er din Fader og din Moder paa det at Du maa længe leve i Landet, som Herren din Gud vil give Dig. (Første Mosebog, 20de Kap. 12.)

Barnlig Kjærlighed.

3. Dette Bud: „Er din Fader og din Moder,“ er en Følge af den almindelige Kjærighedslov, thi man kan ikke elsker sin Næste uden tillige at elsker sin Fader og Moder. Men naar der figes, at man skal øre disse, saa betyder dette, at man mod dem har endnu en Pligt, nemlig den barnlige Erefrøgt. Gud har herved villet vise, at man skal nære den Agtelse og tage de Hensyn, som den barnlige Kydighed bør udvise, det vil fige, at vores Forpligtelser ligeoverfor vores Forældre ere endnu større end det, de almindelige Kjærighedslove paalægge os mod Næsten. Denne barnlige Pligt bør ogsaa udstrækkes til

de Personer, der ere os i Forældres Sted, thi disse ere saa meget mere roesværdige, som deres Døpoffrelser for os ikke ere en dem paahvilende naturlig Pligt. Gud straffer altid strengt Enhver, der overtræder dette Bud.

Bed disse Ord: „*Er din Fader og din Moder*“ forstaas ikke alene, at man skal agte dem, men ogsaa, at man bør hjælpe dem, naar de ere i Nød, og sørge for at de have No paa deres gamle Dage, samt at vi bør vise dem ligesaa megen Omhu, som de have havt for os i vor Barnedom. Det er især, naar vore Forældre ere traengende, vi bør vise denne barnlige Pligt. Mange tro, at de gjøre tilstrækkeligt, naar de kun give deres Forældre saa meget, at de ikke omkomme af Mangel, medens de selv ikke ville give Afskald paa nogen af Livets Nydelse. Et saadant Barn giver sine Forældre det sletteste Værelse i Huset, medens han forbinder sig selv de bedste, og mange Forældre kunne prise sig lykkelige, hvis Bornene ikke i deres Optreden vise sig ukjærlige mod dem og ved at paabyrde dem Husholdningens Besværligheder forkorter den Tid, de endnu have at leve. Opfylde da saadanne Born Guds Bud, og er det Ret, at de gamle og svagere Forældre skulle være de unge; og sterkere Borns Tjenere? Har deres Moder været sparsom med sin Maalt den gang, de laa i Buggen; har hun holdt Regnskab over sine gennemvaagede Mættet dengang, de var syge, og over ethvert besværligt Skridt, hun har maattet gjøre, for at støtte dem det Nødvendige? Nei, det er ikke alene det absolut Nødvendige, Bornene skyldte deres fattige Forældre; de bør ogsaa, saavidt det staar i deres Magt, forstøtte dem alle de smaa Bekvemmeligheder og vise dem al den Omhu, de ifølge deres Alder kunne gjøre Forbrug paa, thi dette er kun Renten af en Kapital og Afgjørelsen af en hellig Gjeld. Kun naar I handle saaledes, have I viist den barnlige Erbodighed, som Gud paabyrder.

Bee den, der glemmer dem, der have understøttet ham i

hans hjælpeløse Barneaar, dem, der tilligemed det legemlige Liv ogsaa have givet ham det moralske Liv og som ofte have haaret haarde Savn for at sørge for hans Velvære; vee denne Utaknemlige, thi han vil blive straffet derfor og engang i Tiden blive tilfidesat af sine egne Born, der ville saare ham paa det ommeste Sted, undertiden allerede i dette Liv, men ellers ganske vist i en anden Tilværelse, hvor han vil komme til at lide det, han har ladet Andre lide.

Der er visinok mange Forældre, der ikke rigtig opfatte Pligterne mod deres Born og ikke ere for disse, hvad de burde være; men Straffen herfor skal komme fra Gud og ikke fra Bornene, og det sommer sig ikke for disse at løfte Forældrene derfor. Naar Kjærlighedens Lov byder, at vi skulle gjen-gjælde Ondt med Godt, være overbørende med Andres Ufuldkommenheder, ikke at tale ilde om sin Næste, at glemme og tilgive Uret og at elste endog vores Fjender, hvormeget mere har man da ikke disse Pligter mod sine Forældre? Born bør altsaa anvende Christi Lære om Pligterne mod Næsten som Rettelser for deres Oprører mod Forældrene og stedse have for Die, at enhver Overtrædelse af de Pligter, som denne Lov paabyrder, er mere strafværdig, naar det skeer mod Forældre, end mod Fremmede, og hvad der mod disse kun vilde betragtes som en Shyd, kan, med Hensyn til Forældrene, magiske være en Forbrydelse, thi det er da ikke alene Ukjærlighed, der vises, men ogsaa Utaknemlighed.

4. Gud har sagt: „*Er din Fader og din Moder for at Du maa lange leve i Landet, som Herren din Gud vil give Dig.*“ Hvorfor lover Gud os Livet her paa Jorden og ikke det himmelske Liv? Svaret ligger i disse Ord: „som Gud vil give Dig.“ For at kunne forståa disse Ord, maa vi gaa tilbage til Hebraernes Stilling og Begreber paa den Tid, dette blev sagt. Deres Synskreds strakte sig ikke ud over det legemlige Liv, thi de vidste endnu ikke Noget om det tilkommende; kun det, de havde for Die, kunde gjøre Indtryk paa

dem, og derfor behyttede Gud en Fremstilling, der svarede til deres Opfattelsesevner, og, ligesom man gør med Børn, viste han dem kun det i Perspectiv, der kunde tilfredsstille dem. Det hebraiske Folk var dengang i Ørkenen, og det Land, Gud vilde give dem, var det forjættede Land, Maaleet for alle deres Ønsker; de attraaede intet Høiere, og Gud lovede dem, at de skulle leve lange der, det vil sige, at de i lang Tid skulle besidde det, naar de fulgte hans Bud.

Men paa Christi Tid var deres Lære mere udviklet, og da Dieblifiket var kommet, at de vare modtagelige for en mindre materiel Lære, saa indviede han dem i det aandelige Liv, idet han sagde: „Mit Rige er ikke af denne Verden; det er der, og ikke paa Jorden, at I skulle have Belønning for Eders gode Gjerninger.“ Disse Ord forklaare, hvad der menes med det forjættede Land, nemlig, et himmelsk lykkeligt Rige. Naar han derfor minder dem om at lagttage det Bud: „Grædin Fader og din Moder“, saa lover han dem ikke en Belønning paa Jorden derfor, men derimod i Himlen. (See 2det og 3die Kapitel.)

Hvo er min Moder, og hvilke ere mine Brødre?

5. Og de kom til Huset, og Folket samledes atten, saa at de end ikke kunde faae Mad. Og der de, som vare omkring ham, hørte det, gik de ud for at grieve ham, thi de sagde: „han er affindig.“

Men der han endnu talede til Folket, da stod hans Moder og hans Brødre udenfor og begjæredes at tale med ham. Da sagde En til ham: „See din Moder og dine Brødre staan udenfor og begjøre at tale med Dig.“ Men han svarede og sagde til den, som sagde ham dette: „Hvo er min Moder, og hvilke ere mine Brødre?“ Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: „See her min Moder og mine Brødre! thi Hvo som gjor min Faders Billie, som er i Himlen, den er min Broder, Søster og Moder.“ (Marcus, 3die Kap. 20, 21 og 31—35; Matth., 12te Kap. 46—50.)

6. Der er mange af Christi Ord, der synes hoist behynderlige og at staa i Modsatning til hans Godhed og uforanderlige Velbillie mod Alle. Vanstroen forsointe ikke at behytte dette som et Vaaben mod ham, idet man paastod, at han modsagde sig selv. Det er en uimodsigelig Kjendsgjerning, at Ejervighedens og Barmhjertighedens Lov var Grundvorden for hans Lære, og folgelig kunde han ikke nedrive, hvad han selv havde opbygget. Det er derfor en Selvfolge, at naar enkelte Grundsatninger synes at stride mod Hovedprincipet, saa er det enten, fordi de Ord, man har tillagt ham, ere blevne misforstaade, urettig gjengivne eller ikke ere af ham selv.

7. Man forbaues, naar man seer Christus ved denne Lejlighed vise saa megen Rigegyldighed mod sine Nærmeste, at han endog paa en Maade fornegter sin Moder.

Hvad hans Brødre angaaer, saa veed man, at disse aldrig havde haft nogen Sympathi for ham, thi, som kun meget lidt fremstredne blander, havde de ikke kunnet opfatte hans høje Mission. Hans Optreden forekom dem behynderlig, hans Lære havde ikke gjort noget Indtryk paa dem, og derfor var eiheller nogen af dem blandt hans Disciple. Det syntes endog, at de i en vis Grad delte hans Fjenders Fordomme mod ham, og altid behandlede de ham mere som Fremmed end som Brøder, naar han var samlet med Familien. St. Johannes siger i sit 12te Kap. 5, „at de ikke troede paa ham.“

Hvad hans Moder angaaer, da kan man ikke tvile om hendes Omhed for Sonnen, men man maa dog indromme, at hun syntes ikke at have det rette Begreb om hans himmelske Mission, thi man saae hende aldrig folge hans Lære og eiheller gav hun ham Vidnesbyrd, saaledes som Johannes den Dober gjorde det; den moderlige Omhu var det mest Fremtrædende i hendes Charakter. Hvad Christus angaaer, saa vilde det være en fuldstændig Mislykendelse af hans Tankemaade, derom vi vilde antage, at han havde fornegtet sin Moder; en faadan kunde aldrig opstaar hos den, der

sagde: „Er din Fader og din Moder.“ Man maa da soge at finde en Bethydning af hans Ord, thi disse varer næsten altid dækkede af et allegorisk Skør.

Christus lod aldrig en Leilighed være ubenyttet til at fremstille en moralisk Læresætning, og hans Families Ankomst gav ham her Anledning til klart at udvifie Forskjellen mellem det hjædelige og det aandelige Slægtskab.

Det hjædelige og det aandelige Slægtskab.

8. Blodets Slægtskabsbaand ere ikke en nødvendig Folge af det aandelige Slægtskab. Legemet stammer fra Legemet, men Barnets Aaland stammer ikke fra Faderens Aaland, thi Barnets Aaland var til, før Legemet blev dannet. Det er et Menneske, der bidrager til at give Aalanden et legemligt Hylster; men en Fader har dog ogsaa bidrage til at give Barnets Sjæl en intellectuel og moralisk Udvikling.

De Aander, der blive incarnerede i en og samme Familie, ere som oftest sympathetiske Aander, der tidligere have været forenede ved Slægtskabets Baand; dette viser sig da ved gjen-sidig Kjærlighed under det jordiske Liv. Men undertiden seer det Modsatte, nemlig, at de i en Familie incarnerede Aander ere ganske fremmede for hverandre eller have tidligere staaret i et uvenligt Forhold, og dette ytrer sig da her paa Jordens ved Uoverensstemmelse i deres Charakter; de ere ikke samlede her for at blive prøvede. Blodets Baand ere altsaa ikke de rette Familiebaand, men disse bestaa egentlig kun i den Sympathi og Overensstemmelse i Tanker, der forene Aanderne for, under og efter deres Incarnation. Heraf folger, at to Mennesker, der stamme fra forskellige Forældre, kunne være mere Brodre i Aalanden, end om de vare det ved Blodets Baand; de kunne føle sig tilstrukne og finde Behag i hinandens Selfskab, medens to hjædelige Brodre kunne føle Antipathi for hinanden, hvilket man daglig seer Exempler paa. Heri ligger et moralisk

Problem, som kun Spiritismen kan løse ved at forklare Til-værelsernes Flerhed. (See 4de Kap. 13.)

Der gives altsaa to Arter af Slægtskabsbaand, nemlig de aandelige og de legemlige; de Første ere varige, de styrkes ved Aalandens Luttring og fortsættes i Aalendeverdenen under Sjælens forskellige Bandringer; de Sidste ere ligesaa uholdbare som Materien; de brydes med Tiden og oploses meget ofte i moralisk Henseende allerede i det nærværende Liv. Det er dette, som Christus har tenkt og ment, da han sagde om sine Disciple: „See her staer min Moder og mine Brodre“; han vilde dermed sige: „min Familie ved Aalandens Baand, thi hver den, som gør min Faders Billie, som er i Himlen, er min Broder, min Moder og min Softer.“

Hans Brodres uvenlige Stemming mod ham udtales klart af Marcus, idet denne siger, at de havde ifinde at gøre ham, under Paafskud af at han havde mistet Forstanden. Det er desfor naturligt, at Christus, som kjendte deres Tølelser imod ham, da han hørte om Brodrenes Ankomst, kunde sige, idet han visste paa sine Disciple: „See her ere mine virkelige Brodre.“ Skjønt hans Moder var kommen tillsigemed hans Brodre, og hun saaledes blev indbefattet i hans Udtalelse, saa mente han dog ikke dermed, at hans hjædelige Moder ikke var ham Noget i aandelig Henseende, og at han kun sollte Ligegyldighed for hende; hans Handlemaade mod hende i andre Tilfælde har tilstrækkelig bevist det Modsatte.

Aanderne Meddeleser.

Om Utaknemlighed hos Born. Familiebaand.

9. Utaknemlighed er Egoismens uadskillelige Ledsgager, og den oprører ethvert rettenkende Menneske; men naar Born viser denne Fejl mod deres Forældre, faaer den en endnu hastigere Charakter. Det er fra dette Standpunkt, vi især her ville betragte denne Fejl, for nærmere at belyse dens

Aarsag og dens Folger. Her, som overalt, kaster Spiritismen sit Lys over Gaaderne i det menneskelige Hjerte.

Naar Aanden forlader det jordiske Legeme, beholder den de Eidenkaber og de Dydex, der ere en Folge af dens Standpunkt og hæver sig i Nummet, for der enten at gaa fremad eller blive staende paa samme Punkt, indtil den vælkes og faaer Ønsket om at see Øjet. Nogle Aander have, idet de forlodde den jordiske Tilværelse, medført til Aaldeverdenen et Nag til Nogen og et Ønske om at kunne tilfredsstille den Havn, som de ikke have funnet opnaa i den legemlige Tilværelse. Men nogle af dem, der ere mere fremstredne, tillades det at see et Glint af den guddommelige Sandhed; de erkjende da de beklagelige Folger af deres Eidenkaber; dette bringer dem til at satte gode Beslutninger, og de begribe, at der kun findes een Bei til Himmel, nemlig Broderkjærlighedens. Men denne Kærlighed kan ikke være til, med mindre man kan glemme tidligere skeet Uret og Tornormelser; thi naar Hjertet er opfyldt af Had og ikke kan tilgive, kan Broderkjærligheden ikke føste Bo deri.

Med stor Selvovervindelse sende de et Blik til dem, de have hadet paa Jorden, men ved at see disse, vælkes de gamle uvenlige Holeser mod dem, og de oprores endnu mere ved den blotte Tanke om at tilgive, end ved den Ædmigelse, som de antage at være deri; men fremfor alt forbittres de ved Tanken om at burde elskke dem, der maafee have berøvet dem deres Formue, Ære eller Familie. Imidlertid bevæges disse Ulykkeliges Sind; de betænke sig og svæve i Uvished paa Grund af denne indre Strid. Naar da endelig det Gode faaer Overhaand, opsende de Bonner til Gud og bede de gode Aander om Hjælp til at bestaa i Provens Dieblif.

Endelig, efter længere Tids Kamp og Bonner, søger Aanden at blive incarneret i den Familie, hvori den befinder sig, der er Gjenstand for dens Had, idet den beder de Aander; hvis Hverv det er at udføre Guds Billie her paa Jorden, om Hjælp

til at gjennemføre det Udsioningskald, den ved sin Reincarnation har paataget sig. Hvorledes vil den da handle i denne Familiekreds? Det hæver ganje paa, hvorvidt dens gode Beslutninger ere stærke eller svage. Det bestandige Samvoeren med Væsener, den har hadet, er en forfærdelig Provelse for den, og undertiden bukker den under, naar Billien ikke er sterk nok. Den vil foliggeligt, alt efterom den er ifstand til at gennemføre sin Beslutning, blive enten Ven eller Fjende af de Personer, i hvis Kreds den er kaldet til at være. Herved kan man forklare den instinctmæssige Antipathi, man undertiden bemærker hos Born mod Forældre og Slægtninge, uden at der kan sees nogen Grund til denne Holeser. Naar man i denne Tilværelse ikke kan finde nogen Aarsag til disse uvenlige Holeser, saa maa man, for at finde denne, vende Blirket mod det Forbigangne.

O, Spiriter! I maa rigtig kunne opfatte Menneskeslægtens store Betydning, og I bør vide, at naar et Menneske kommer til Verden, saa forlader en Aaland det uendelige Verdensrum for at incarnere sig mellem Eder, og for at gjøre aandelige Fremskridt i en legemlig Tilværelse. Viser da, at I kjende Eders Pligter, og anvender al Eders Kærlighed, for at føre denne Sjæl nærmere til Gud. Det er dette Hverv, der er Eder betroet, og hvorfor I ville faae Eders Løn, naar I med Trofast udfoere det. Eders Omsorg og den Opdragelse, I give det nye Menneske, vil bidrage til dets Fremgang og fremtidige Velvære. Betænker, at Gud vil spørge enhver Fader og Moder: hvorledes har Du handlet mod det Barn, jeg har betroet til din Omsorg? Er det Eders Skyld, at det ikke har gjort Fremgang, da ville I blive straffede ved at see det blandt de lidende Aander, thi det har berørt paa Eder selv at skaffe det en lykkeligere Plads. Da ville I selv, pinte af Samvittighedens Nag, bede om at maatte oprette Eders Feil; I ville bonfalde om en ny Incarnation for Eder selv og for Eders Barn, hvori I ville offre dette al den Omhu, som Kærlighed og Intelligents kan

yde, og det vil da, opfyldt af Taknemlighed, vise Eder sin Hjærlighed.

Vorstdod da ikke det Barn, som allerede i Buggen synes at vise Antipathi mod Moderen, og etheller det, som viser sig utaknemligt ved Eders Omhu for det; thi det er ikke det blinde Tilfælde, der har fort Eder sammen. En uskar Intuition om noget Forbigangent aabenbarer sig heri, og I kunne deraf domme, at den Enne eller den Anden allerede en Gang før er blevsen hadet eller fornærmet, og at dette Barns Sjæl er kommen til Eder, enten for at tilgive eller for at udsone. Modre, omfavner da det Barn, der foraarsager Eder Sorg, og siger til Eder selv: En af os har været straffskyldig. Gjører Eder værdige til de rene Mydelser, som Gud har nedlagt i det modertige Hjerte, ved at lave dette Barn, at det er kommet paa Jorden for at gaa fremad og for at elsker. Men desværre! istedetfor ved Opdragelsen at udslette de onde Principer, der ere medførte hertil fra tidligere Tilværelser, findes der Mange, der med en strafværdig Svaghed eller af Lighedsvidhed nære og hederligere udvile de onde Principer, og senere, naar Eders Hjerte er bristet ved Eders Barns Utaknemlighed, ville I allerede i dette Liv føle den Straf, der er Begyndelsen til den Udsioning, I herfor ere pligtige at lide.

Det er ikke saa svært, som I tro, og der udfordres etheller Verdenskundstab til at udføre Moderens Hverb, saaledes som Gud fordrer det; den Uvidende saabelsom den Dannede kan udføre det, og Spiritismen letter os det, der kunde være vanskeligt heri, idet den forklarer os Grunden til det menneskelige Hertes Ufuldkommenheder.

Ligesra Buggen af viser Barnet de gode eller onde Instincter, det medbringer fra en tidligere Tilværelse; I bør anvende al Flid for at studere disse. I Hovmod og Egoisme ligger Spirenen til alle onde Tilboieligheder. Legger da noie Mærke til alt det, der kan vise Eder Spirens Fremkomst, og fræber efter at oprykke den, inden den har festet for dybe Rodder.

Gjører ligesom den gode Gartner, der hortssjærer fra Treets Stamme alle de Smykterplanter, der kunne stade dets Væxt. Tillade I, at Hovmod og Egoisme udvile sig, maa I ikke forunderes, hvis I engang i Tiden blive betalte med Utaknemlighed. Naar da Voraldrene have gjort Alt, hvad de bør og kunne gjøre for deres Barns moraliske Udvikling, men det dog ikke lykkes dem at gjøre dem til gode Mennesker, da have de Intet at behævde sig, og Samvittighedens Ros vil ikke tale til dem i denne Henseende. Men for den naturlige Sorg, de maa føle over fejlslagne Forhaabninger af deres Bestrebelser, forbeholder Gud dem en stor og uendelig Trost i den sikre Forvisning om, at naar det ikke er lykkedes dem nu at føre Barnet fremad, saa vil det blive dem tilladt i en anden Tilværelse at fuldføre det Værk, som er begyndt hernede, og at det utaknemlige Barn dog engang vil besonne dem med sin Hjærlighed. (See 13de Kap. 19.).

Gud paabryder os aldrig mere, end hvad vi ere i stand til at kunne høre. Bestaa vi ikke den os givne Prøvelse, da er det ikke, fordi det er umuligt at bestaa den, men det er kun Billien, der har manglet, thi hvor Mange gives der ikke, der istedetfor at modstaa de onde Tilboieligheder netop finde Bezag i disse; det er dem, der kunne vente Kummer og Saarer i deres kommende Tilværelser; men vi maa beundre Guds Godhed, han lukker aldrig Døren for den Angrende. Der vil komme en Tid, da Synderen er træt af at lide, og hans Hovmod endelig er knet, og da aabner Gud sine Faderarme for den forlorne Son, der fastør sig for hans Fodder. Forstaer vel, hvad jeg nu vil sige: „Store Prøvelser ere næsten altid et Bevis paa, at vi nærmer os Enden paa vore Eidelser, og de ere tillige et sikker Tegn paa Fremskridt hos Aanden, saafremt disse modtages med Hengivenhed i Guds Billie. Det er af stor Vigtskøn for Eder at legge noie Mærke til disse Ord, thi i Prøvelsens Tid maa I ikke knurre mod det, der er Eder

paalagt, da man derved let kunde miste Frugten deraf og vil komme til at begynde de samme Prøvelser paanly. Ifstedsfor at beklage Eder, skulle I takke Gud, fordi han giver Eder Lejlighed til at sejre og erhverve Eder Seirens Vor. Naar I da have forladt Jorden og træde ind i Aalandernes Verden, vil man beromme Eder ligesom Soldaten, der seirrig kommer tilbage fra Kampen.

De smerteligste af alle Prøvelser ere Hjertesorgerne, thi Mange, som modig bære de materielle Savn, blive nedbøsede af huslige Sorgers Vægt eller ved Utaknemlighed hos sine Nærmeeste. O, disse ere visselig smertelige Prøvelser, men under saadan Omstændighederlettes Byrden meget ved, at man søger at opdage Grunden til Ondet og ved Bischeden om, at, om end Prøvelserne kunne være tunge, saa vil Fortvivelsen dog ikke kunne være evig, thi Gud kan ikke ville sin egen Skabnings vedvarende Lidenser. Findes der noget mere Trostende og Opryntrende end den Tanke, at det beroer paa os selv, paa vores egne Anstrengelser, at forkorte Lidenserne ved at fjerne fra os Grunden til disse? Men for at kunne dette, maa I ikke heste Eders Blik paa Jorden og betragte denne som den eneste Tilbærrelse; I maa derimod søger at hæve Eders Tanke saa højt, at I kunne see tilbage i det Fremgangne og ind i Fremtiden, thi naar I gjøre dette, da vil Guds Retfærdighed staa klart for Eders Blik, og I ville vente med Taalmod, fordi I da kunne see i sit rette Lys det, som Menneskene i almindelighed betragte som en overordentlig Ulykke; og de Hjertesaar, I have faaet, ville da forekomme Eder som Knappenaalsstik. Naar I altsaa ere i stand til at hæve Eder saa højt, at I kunne faae det rigtige Overblik, saa ville I ogsaa vide at betragte Familiebaandene paa den rette Maade, I ville da see, at det ikke mere er Materiens skæbelige Baand, der forener Slegterne, men derimod Aalandens stærke Baand, der foreviges og styrkes ved Aalandens Uuttring, hvormod det oploses ved Reincarnationen.

De Aander, der stemme overens i Tilbøjeligheder, i Kjærlighed, og som staar paa samme moralske Punkt, slutter sig sammen i Familier, og disse Aander opføge og finde hverandre under deres legemlige Tilbærrelser for der at slutte sig sammen, ligesom de have gjort i Aalandeverdenen; af disse dannes de enige og ligesindede Familiegrupper paa Kłoderne, og selv om de ikke møde hverandre som incarnerede, og derfor ofte kunne være adskilte for en Tid, saa ville de dog engang mødes og føle sig lykkelige over at see de Fremfærd, de gjenfærdig have gjort. Da de imidlertid ikke alene bør arbeide paa deres egen, men ogsaa paa Andres Fremgang, saa tillader Gud undertiden, at mindre fuldkomne Aander incarneres blandt disse, for at de ved Raad og gode Exempler kunne føres fremad. Dette kan undertiden give Anledning til Forstyrrelse i Familierne, men deri er det netop, at de mere fremfærdne Aanders Prøvelser bestaa. Antager Eder da de Svage i Aaland som Brødre, hjælper dem, og naar I da efter mødes i Aalandeverdenen, da vil hele Familiens lykkesse sig til at have reddet nogle Skibbrudne, som engang i Tiden ogsaa ville kunne frælse Andre. (St. Augustin, Paris, 1862.)

uden Broderhærlighed i troen din og ved ditt vedtak om at ikke gøre det, hvilket du har gjort mod mig. — Da skal han sige til dem ved den venstre Side: „Gaaer bort fra mig, I Forbandede! i den evige Ald, som er beredt Djævelen og hans Engle; — thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at øde; jeg var tørstig, og I gave mig ikke at drikke; — jeg var fremmed, og I toge mig ikke til Eder; jeg var nogen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke.“

Femtende Kapitel.

„Uden Broderhærlighed findes ingen Frelse.“

Hvad der behøves til vor Frelse. — Lignelsen om den gode Samaritan. — Det vigtigste Bud. — Pauli Forklaring om Broderhærlighedens Nødvendighed. — Uden Kirken findes ingen Frelse. — Uden Sandheden findes ingen Frelse. — Landernes Meddeleiser: Uden Broderhærlighed findes ingen Frelse.

Hvad der behøves til vor Frelse. — Lignelsen om den gode Samaritan.

1. Men naar Menneskens Son kommer i sin Hellighed, og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Helligheds Throne; og alle Folkeslag skulle forsamlas hos ham, og han skal stille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde stiller Faarene fra Burkene, — og han skal stille Faarene ved sin hoire Side, men Burkene ved den venstre.

Da skal Kongen sige til dem ved hans hoire Side: „Kommer hid, min Faders Belsignede! og arver det Rige, som Eder er beredt, da Verdens Grundvold blev lagt; — thi jeg var hungrig, og I gave mig at øde; jeg var tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig til Eder; — jeg var nogen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig.“

Da skulle de Retfærdige svare ham og sige: „Herre! naar saae vi Dig hungrig, og gave Dig Mad? eller tørstig, og gave Dig at drikke? — „Maar have vi seet Dig frem-

med, og taget Dig til os? eller nogen, og have klædt Dig? — Naar have vi seet Dig syg eller i Fængsel, og vi ere komme til Dig?“ — Og Kongen skal svare: „Sandelig siger jeg Eder, hvad I have gjort mod en af disse mine mindste Brodre, have I gjort mod mig.“

Da skal han og sige til dem ved den venstre Side: „Gaaer bort fra mig, I Forbandede! i den evige Ald, som er beredt Djævelen og hans Engle; — thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at øde; jeg var tørstig, og I gave mig ikke at drikke; — jeg var fremmed, og I toge mig ikke til Eder; jeg var nogen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke.“

Da skulle de ogsaa svare ham og sige: „Herre! naar have vi seet Dig hungrig eller tørstig eller fremmed eller nogen eller syg eller i Fængsel, og have ikke tjent Dig?“ — Da skal han svare dem og sige: „Sandelig siger jeg Eder, hvad I ikke have gjort mod en af disse Mindste, der have I heller ikke gjort mod mig.“

Og de skulle gaa hen, disse til den evige Pine, men de Retfærdige til det evige Liv. (Matth., 25de Kap. 31—46.)

2. Og see, en Lovlyndig stod op og fristede ham og sagde: „Mester! hvad skal jeg gjøre, at jeg kan arve et evigt Liv?“ — Men han sagde til ham: „Hvad er skrevet i Loven? Hvorledes løser Du?“ — Men han svarede og sagde til ham: „Du skal elске Herren din Gud af dit ganske Hjerte, af din ganske Sjel, af din ganske Styrke og af dit ganske Sind, og din Næste som dig selv.“ — Men Christus sagde til ham: „Du svarede ret; gør dette, saa skal Du leve.“

Men han vilde gjøre sig selv retfærdig og sagde til Christus: „Hvo er da min Næste?“ — Men Christus svarede og sagde:

„Et Menneske gik fra Jerusalem til Jericho og faldt blandt Revere, hvilke baade klædte ham af og sløge ham og gik bort og lode ham ligge halv død. Men ved en Hendelse drog en Prost den samme Bei ned, og da han saae ham, gik han forbi. — Kigeledes ogsaa en Levit, og da

da han kom til Stedet, gik han til og saae ham og gik forbi. — Men en Samaritan reiste og kom til ham, og da han saae ham, ynkedes han inderlig. — Og han gik til ham, forbandt hans Saar og god Ølie og Vin derudi, løftede ham paa sit eget Dyr og forte ham til Herberget og rogtede ham. — Og den anden Dag, da han reiste bort, tog han to Penge ud og gav Verten dem og sagde til ham: „Rog ham vel, og hvad Du udloegger mere, vil jeg betale Dig, naar jeg kommer igjen.“

„Hvilkens af disse Tre thkkes I nu at have været hans Næste, der var falden blandt Røvere.“ — Men den Lovkyndige svarede og sagde: „Den, som gjorde Barmhjertigheden imod ham.“ Da sagde Christus til ham: „Gaf bort, og gør Du ligesaas.“ (Lucas, 10de Kap. 25—37.)

3. Hele Christi moralste Lære kan sammendrages i de to Ord: Broderkærighed og Ydmighed; det vil sige, i de to Øyder, der staar i den skarpeste Modsetning til Egenkærighed og Hovmod. I alle sine Lærestninger fremhæver han disse Øyder, som Veien til den evige Salighed. Han siger: „Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres; salige ere de Rene af Hjertet; salige ere de Fredsommelige.“ Fremdeles siger han: „Elff din Næste som dig selv; gjør mod Andre, hvad Du vil, Andre skulle gjøre mod Dig; elff dine Ejender; tilgiv dem, som have fornærmet dig, og Du skal selv finde Tilgivelse; udøv det Gode uden Pral; dom Dig selv, forend Du dommer Andre.“ Det er altsaa Ydmighed og Broderkærighed, han fremfor Alt anbefaler os, og hvorpaas han selv giver os Exempel; derimod bekæmper han uophørlig Hovmod og Egenkærighed. Men han gjør endnu mere end at anbefale os Broderkærighed; thi med klare og tydelige Ord siger han os, at det kun er, naar vi have tislegnet os denne, at vi kunne vente at opnaa Salighed i det andet Liv.

I det Billede, Christus giver os af den yderste Dom, maa man ogsaa her, saavel som ved mange andre Leiligheder, tage Hensyn til det Allegoriske i hans Udtryksmaade. For

Mennesker som dem, han talte til, der endnu ikke vare ifind til at fatte de rent aandelige Ting, maatte han fremstille materielle og gribende Billeder, der kunde gjøre Indtryk paa dem, og for at disse bedre skalde anerkjendes, maatte han, med Hensyn til Formen, rette sig efter de Ideer, de var i Besiddelse af, idet han overlod Fremtiden at give den rette Fortolkning af hans Ord og de Ting, som han nu ikke fandt det højeligt at forklare tydeligere. Men ved Siden af den uvesentlige og allegoriske Deel af Billedet gaaer der en Tanke, der overalt træder frem, og det er den Lykke, der venter den Retfærdige, og den Straf, der forestaaer den Shundfulde.

Hvorom dreier Undersøgelsen sig da ved den yderste Dom, og hvad er det, der gjør Udslaget ved Dommens Uffigelse? Spørger Dommeren os da, om man har opfyldt denne eller hin Formalitet, om man har tagttaget de ydre Skifte? Nei, han spørger kun om een Ting: om man har fulgt Broderkærighedens Lov, og han selder sin Dom, idet han siger: „I, som have hjulpet Eders Brodre, gaaer tilhøire, og I, som have viist sig haardhjertede mod dem, stiller Eder tilvensfre.“ Spørger han os da ikke, om vi have fulgt den orthodoxe Troeslære? Gjør han nogen Forskjel paa de forskellige Troesbekjendere? Nei; thi Christus satter Samaritaneren, der betraktes som Kjetter, men som viser Kærighed til Næsten, langt over den Rettroende, der mangler Broderkærighed. Ulfaa gjør Christus ikke alene Broderkærigheden til en Betingelse for Frelsen, men han gjør den til den eneste Betingelse. Hvis der havde været andre Betingelser at opfylde, saa vilde han ogsaa have fremhævet dem. Maar han stiller Broderkærigheden først i Rækken blandt Øyderne, saa er det, fordi denne indbefatter i sig alle de andre: Ydmighed, Blidhed, Belvillie, Overbærelse, Retfærdighed osv., og fordi Broderkærigheden er det Modsatte af Hovmod og Egenkærighed.

Det vigtigste Bud.

4. Men da Pharisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa Saducaerne, forsamlede de sig; — og en af dem, en Lovkyndig, fristede ham og spurgte: „Mester! hvilket er det store Bud i Loven?“ — Men Christus sagde til ham: „Du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hjerte, i din ganske Sjæl og i dit ganske Sind. — Det er det første og vigtigste Bud. — Men det andet er ligesom dette: Du skal elske din Næste ligesom Dig selv. Af disse to Bud hænge al Loven og Profeterne.“ (Matth., 22de Kap. 34—40.)

5. Vi vide, at Broderkærlighed og Ædmyghed ere den eneste Vej til Frelse, og Egoisme og Hovmod ere Veien til Fordærvelsen. Denne Lære indeholdes i de Ord: Du skal elske Gud af dit ganske Hjerte og din Næste som Dig selv; hele Loven og Profeterne indeholdes i disse to Bud. For at man paa rette Maade skal kunne forstaa Kærligheden til Gud og Næsten, tilfoier Christus: „Men det Andet er ligesom dette“, det vil sige, at man aldrig kan rigtig elske Gud, uden at man ogsaa elsker sin Næste, og eiheller elsker sin Næste uden at elsker Gud; altsaa, det, man gjor mod Næsten, gjor man ogsaa mod Gud, og da man ikke kan elsker Gud uden at vase Broderkærlighed mod sin Næste, saa findes alle Menneskenes Pligter indbefattede i den Læresætning: „Uden Broderkærlighed ingen Frelse.“

Pauli Forklaring om Broderkærlighedens Nødvendighed.

6. Talede jeg med Menneskers og Engles Tungemaal og havde ikke Kærlighed, da var jeg en lydende Malm eller en klingende Bjelde; — og havde jeg Profetens Gave og vidste alle Hemmeligheder og al Kundskab, og havde jeg al Tro, saa at jeg kunde flytte Bjerge, men havde ikke Kærlighed, da var jeg Intet. — Og uddelte jeg alt mit Gods til de Fattige, og gav jeg mit Legeme hen for at brændes, men havde ikke Kærlighed, da gavnede det mig Intet.

Kærligheden er langmidig, er velvillig; Kærligheden bærer ikke Nid; Kærligheden bruger ikke Fremfusenhed og opbleses ikke; — den gjor intet Usommeligt, søger ikke sit Eg, forbitter ikke, bærer ikke Nag; den glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed; — den fordrager Alt, troer Alt, haaber Alt, taaler Alt.

Saa bliver da Tro, Haab og Kærlighed, disse tre Øyder; men først blandt disse er Kærligheden. (Pauli 1ste Brev til Corinthierne, 13de Kapitel 1—7, 13.)

7. Paulus har saa rigtig opfattet denne store Sandhed, at han siger: „Talte jeg Englenes Sprog, havde jeg profetisk Gave og vidste jeg alle Hemmeligheder; havde jeg al Tro, saa jeg kunde flytte Bjerger, men havde ikke Kærlighed, da var jeg Intet. Af disse tre Øyder: Tro, Haab og Kærlighed, er Kærligheden den største. Han sætter altsaa ubetinget Kærligheden over Treen, og det, fordi Enhver er i stand til at tilegne sig Kærligheden, den Uvidende og den Lærde, den Rige og den Fattige, og det, fordi den er uafhængig af Enhvers religiøse Troesbekjendelse.“

Han gjor endnu mere; han forklarer, hvori den sande Kærlighed bestaaer; han viser, at den ikke alene bestaaer i Velgjørenhed, men i Foreningen af alle Hjertets Egenkaber, i Godhed og Velvillie mod Næsten.

Uden Kirken findes ingen Frelse. Uden Sandheden findes ingen Frelse.

8. Medens den Grundsatning: „Uden Broderkærlighed ingen Frelse,“ som støtter sig til et universelt Princip, aabner alle Guds Børn Adgang til den høieste Lykkelighed, saa har den Læresætning: „Uden Kirken ingen Frelse“ intet Støttepunkt, hverken i Guds Grundlov eller i Sjælens Udodelighed, der ere Troesartiklerne for enhver Religion, men den støtter sig

ene paa en speciel Tro, en føregen Opfattelse. Øste-
detfor at forene alle Guds Børn, adskiller denne Læresætning
dem; istedetfor at opmunstre dem til Broderkærlighed, nærer
og bisfalder den Splid imellem de forskellige Troesbekjendelser,
der gjensidig ansee hinanden som fordomte i al Evighed, selv om
deres Bekjendere have været Slegtingne og Venner paa denne
Jord; og idet den endog ikke vil anerkende den store Lov, der siger,
at al menneskelig Storhed ophører i Graven, vil denne endog
have, at der skal være Forskjel paa Menneskenes sidste Hvi-
steder. Denne Læresætning: „Uden Broderkærlighed findes
ingen Frelse,” er Lighedsprincipets Indvielse ligeoverfor Gud;
med denne Lære som Leveregel ere alle Mennesker Brodre,
og hvilkenom helst Maade de end bruge for at tilbede Skabe-
ren, række de dog hverandre Haanden og bede for hverandre.
Men derimod med Dogmen: „Uden Kirken findes ingen Frelse”
til Nettetnor, forbande og forfolge de hverandre og leve som
Fjender; Faderen beder ikke for Sonnen og Sonnen ikke for
Faderen, naar de gjensidig tro, at den Aanden er evig fordomt.
Denne Læresætning strider altsaa væsentlig mod Christi Lære
og den evangeliske Lov.

9. Den anden Læresætning: „Uden Sandhed findes ingen
Frelse,” er af samme Bærde som den foregaende: „Uden Kirken
findes ingen Frelse” og den er ligesaa ensidig, thi der gives ikke
nogen Sect, uden at den paastaaer at være i Enebesiddelse af
Sandheden. Hvilket Menneske kan vel smigre sig med, at han
hjælper Sandheden i dens Helhed, nu da Kundskabsstyrken stadig
udvider sig og Ideerne daglig ændres? Kun de højest og reneste
Ander ere i Besiddelse af den absolute Sandhed, og Menneske-
slagten paa Jorden kan ikke gjøre Fordring paa at hjælpe den,
da det ikke er den forundt at vide Alt. Vi kunne ikke gøre
os Haab om et relativt Hjælpslab, der staaer i Forhold til
vore Fremskridt. Hvis Gud havde stillet Besiddelsen af den
fulde Sandhed, som en udtrykkelig Betingelse for Lykken i den
anden Verden, vilde vi aldrig kunne gaa fremad, medens vi

ved Broderkærligheden, der kan udøves af Enhver, selv i dens
mest udstrakte Betydning, føres til dette Maal. Spiritis-
men, der i Lighed med Evangeliet indrømmer, at man kan
frelses, hvilken Troesbekjendelse man end har, forudsat at man
folger Guds Lov, siger ikke: „Uden Spiritismen findes
ingen Frelse; og da den endnu ikke paastaaer at kunne
lære hele Sandheden, saa siger den heller ikke: „Uden Sand-
hed findes ingen Frelse,” thi en saadan Læresætning bider
til at adskille istedetfor at forene og udtrækker Striden
i det Uendelige.

Aandernes Meddelelser.

Uden Broderkærlighed ingen Frelse.

10. Mine Venner! Ved den Læresætning: „Uden Bro-
derkærlighed findes ingen Frelse” kan man gjøre sig en Fore-
stilling om Menneskenes Bestemmelse paa Jorden og om deres
Tilstand, naar de have forladt den legemlige Verden; thi i
Skyggen af dette Banner ville de leve i Fred her paa Jor-
den, og have I fulgt denne Lære her, ville I finde Raade for
Herren i det andet Liv. Denne Devise er den himmelske Fal-
kes, det straalende Lys, der viser Menneskene Veien i Livets
Ørken, for at føre dem til det forsvarede Land; den lyser som
en Helgenglorie paa de Udvælgtes Pande i Himlen, og her
paa Jorden findes den indristet i deres Hjerte, til hvem Chri-
stus vil sige: „Gaaer tilhøire, I min Faders Belsignede.” I
skulle hjælpe dem paa den Duft af Kærlighed, de udbrede om-
kring sig. Intet kan bedre forklare Christi Tanke, og Intet
kan give os et saa klart Begreb om Menneskets Pligter, som
dette guddommelige Bud. Spiritismen har ikke paa nogen
bedre Maade kunnet bevise sin høje Oprindelse end ved at
gjøre denne Lære til en Nettetnor for Menneskene, thi den har
sit Udspring fra den reneste Christendom; med den til Beviser
kan Mennesket aldrig fare vild. Beskræber Eder da, mine
Venner, at fatte den dybe Betydning, der ligger i disse Ord

og søger at udøve den iblandt Eder. Spørger ved enhver af Eders Handlinger, om I ved den opfylde Kjærlighedens Lov, og Eders Samvittighed vil altid besvare Spørgsmålet; I ville dermed undgaa at handle urettigt, og sole Eder opfordrede til at gjøre det Gode, thi det er ikke nok at besidde en negativ Dyd, men man maa vise Dydene i sine Handlinger. Der hører altid Billiekraft til at gjøre det Gode, men at undlade det Onde, kan undertiden være Tegn paa Ladhed og Vigegyldighed.

Mine Venner, takker Gud, som har tilladt Eder at nyde godt af Spiritismens Lys, ikke fordi at de, der kjende Spiritismen, ene skulle blive frelste, men fordi den hjælper Eder til bedre at forstaa Christi Lære og saaledes gør Eder til bedre Christne. Handler da saaledes, at man maa kunne sige, at en sand Spirit og en sand Christen ere ensbetydende Ord, thi hver den, som viser Barmhjertighed og Kjærlighed, er Christ Discipel, til hvilken Troesbekjendelse han end hører. (Apostlen Paulus, Paris, 1860.)

Sextende Kapitel.

„Man kan ikke tjene både Gud og Mammon.“

Om Rigdommens Anvendelse til Frelse. — Bogter Eder for Gjerrighed. — Christus hos Zachæus. — Lignelsen om den onde Rige. — Lignelsen om Talenterne. — Om Rigdommens Nyte. — Om den ulige Fordeling af Rigdom. — Vandernes Meddelelser: Den rette Giandom. — Om Rigdommens Anvendelse. — Den rette Anvendelse og Forpagtelse af de jordiske Goder. — Om Disposition over Rigdom.

Om Rigdommens Anvendelse til Frelse.

1. Ingen kan tjene to Herrer, thi han skal enten have den ene og elskje den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden; I kunne ikke tjene både Gud og Mammon. (Lucas 16de Kap. 13.)

2. Og see, En traadte frem og sagde til ham: „Gode Meister! hvad Gødt skal jeg gjøre, at jeg maa have det evige Liv?“ — Men Christus sagde til ham: „Hvi falder Du mig god? Ingen er god uden En, som er Gud, men vil Du indgaa til Livet, da hold Budene.“ Og han sagde til ham: „Hvilke?“ Men Christus svarede: „Du skal ikke ihjelblaas; Du skal ikke bedrive Utugt; Du skal ikke stjæle; Du skal ikke føre falsk Bidnesbyrd. — Er din Fader og din Moder, og else din Næste som Dig selv.“

Da siger den unge Mand til ham: „Det har jeg holdt althammen fra min Ungdom; hvad flettes mig endnu?“ Christus sagde til ham: „Bil Du være fuldkommen, da gak hen, saelig hvad Du har, og giv det til de Fattige, og Du skal have et Liggeudest i Himmel; kom saa og følg mig.“

Men da den unge Mand hørte dette, gif han bedrøvet

bort; thi han havde meget Gods. — Da sagde Christus til sine Disciple: „Sandelig siger jeg Eder, at en Rig kommer vanskelig ind i Himmelens Rige. Men jeg siger Eder atter! Det er lettere, at en Kamel gaaer gjennem et Maaløse, end at en Rig kommer ind i Himmel.“ (Math. 19de Kap. 16—24. Lucas 18de Kap. 18—25.)

Bogter Eder for Gjerrighed.

3. Men en af Folket sagde til ham: „Meester, stig til min Broder, at han skifter Aar med mig.“ — Men Christus sagde til ham: „Menneske! Hvo har sat mig til Deler mellem Eder?“ — Derpaa sagde han til dem: „Seer til og bogter Eder for Gjerrighed, thi Livet bestaaer ikke i at have Overflodighed af Gods.“

Han berettede dem derpaa følgende Lignelse: „Der var en rig Mand, hvis Broder havde givet rig Grøde; — og han tenkte ved sig selv: Hvad skal jeg gjøre? thi jeg har ikke Rum, hvor jeg kan samle mine Forraad. — Og han sagde, dette vil jeg gjøre: Jeg vil nedbryde mine Lader og bygge dem større; og jeg vil samle deri al min Sæd og alt mit Gods; — og jeg vil sige til min Sjæl: Du har meget Gott i Forraad til mange Aar; slaa Dig til Ro, ed, drif og vær glad. — Men Gud sagde da til dette Menneske: Du Daare! I denne Nat krever jeg din Sjæl, og hvem skal da det tilhøre, som Du har samlet?“

Saaledes gaaer det den, som samler sig Liggendefæ og ikke er rig i Gud. (Lucas 12te Kapitel 13—21.)

Christus hos Bachæus.

4. Og Christus kom ind i Jericho, og drog derigennem; — og see, der var en Mand ved Navn Bachæus, som var Toldernes Øverste, og han var rig, — og han forsøgte

*) Dette Billede kan synes noget forceret, thi man kan ikke se, hvilken Forbindelse der er mellem en Kamel og en Synaal. Paa Hebraisk har man det samme Ord for Kabeltoug og Kamel. I Oversættelsen har man givet det den sidste Betydning, men det er sandsynligt, at Christus har ment et Kabeltoug, idet mindste er det mere naturligt.

at faae Christus at see for at lære ham at kjende; men han kunde ikke for Folket, fordi han var lidet af Vaxt; — og han løb forud og steg op i et Morbærtre for at see ham, thi han skulle ad den Vei. — Og da Christus kom til Stedet, faae han op og blev ham vaer, og han sagde til ham: „Bachæus! skynd Dig og stig ned; thi det bor mig idag at tage ind i dit Huus.“ — Og Bachæus skyndte sig ned og modtog ham med Glæde. — Og de, som faae dette, knurrede Alle og sagde: „Han tager Herberge hos en Synner.“ (See Indledningen under Art. „Toldere“.)

Men Bachæus blev staende og sagde til Herren: „See! Halvdelen af mit Gods giver jeg til de Fattige; og derfom jeg har gjort Nogen Uret, da giver jeg det firefold igjen.“ — Men Christus sagde til ham: „Idag er dette Huus vederfaret Frelse, efterdi ogsaa denne er en Abrahams Son; thi Menneskernes Son er kommen at opforage og frælse de Fortabte.“ (Lucas 19de Kap. 1—10.)

Lignelsen om den onde Rige.

5. Men der var en rig Mand, der kleede sig i Purpur og kosteligt Linklæde og levede hver Dag herligt og i Glæde. — Der var og en Fattig, ved Navn Lazarus, som laa for hans Dor, fuld af Saar; — og han begjæredе at mættes af de Smuler, der faldt af den Riges Bord; men Ingen gav ham Noget, og Hundene slikkede hans Saar. Og det begav sig, at den Fattige døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams Skjod; men den Rige døde ogsaa og blev begravet; og da han oploftede sine Dine i Helvede, der han var i Pine, faae han Abraham langt borte og Lazarus i hans Skjod. — Og han raabte og sagde: „Fader Abraham! forbarm Dig over mig og send Lazarus, at han dypper det Yderste af sin Finger i Vand og læsker min Tunge, thi jeg pinest sværligen i denne Rue.“

Men Abraham sagde: „Son, kom ihu, at Du har annammet det Gode i din Levetid, og Lazarus ligesaa det Onde; men nu troftes han, og Du pines.“

„Desuden er der mellem os og Eder et saa stort Svælg,

at de, som ville fare herfra ned til Eder, kunne det ikke, og de kunne heller ikke fare derfra over til os." — Men den Rige sagde: "Saa beder jeg Dig, Fader, at Du sender ham til min Faders Huus, — hvor jeg har fem Brodre; paa det han kan vidne for dem, at ikke ogsaa de komme i dette Pinested." — Abraham sagde til ham: "De have Moses og Profeterne, lad dem høre dem." — Men han sagde: "Alt nei, Fader Abraham! men dersom Nogen fra de Døde gik til dem, da omvendte de sig." — Men Abraham sagde til ham: "Hører de ikke Moses og Profeterne, da tro de ikke heller, om og Nogen opstod fra de Døde." (Lucas 16de Kap. 19—31.)

Lignelsen om Talenterne.

6. Thi ligesom en Mand, der drog udenlands, kaldte sine Ejener og overantvordede dem sit Gods; — og han gav En fem Talenter, en Aanden to, og en Tredie eet, hver efter hans Evne; og han drog derpaa udenlands. — Da gik den, som havde annammet fem Talenter, hen og kjøbslog med dem og vandt andre fem Talenter. — Ligesaa og den, som havde annammet de to Talenter, og ogsaa han vandt andre to. — Men den, som havde annammet det ene gik bort og grov i Jorden og sjulte sin Herres Penge. — Men en lang Tid derefter kom disse Ejeneres Herre og holdt Regnskab med dem. — Da gik den frem, som havde annammet fem Talenter, og fremlagde andre fem Talenter og sagde: "Herre! Du overantvordede mig fem Talenter; see, jeg har vundet fem andre Talenter med dem." — Men hans Herre sagde til ham: "Vel, Du gode og tro Ejener! Du har været tro over det Lidet, jeg vil sætte Dig over meget; gak ind til din Herres Glæde." — Da gik og den frem, som havde annammet to Talenter, og sagde: "Herre! Du overantvordede mig to Talenter; see, jeg har vundet to andre Talenter med dem." — Hans Herre sagde til ham: "Vel, Du gode og tro Ejener! Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget, gak ind til din Herres Glæde." — Men den traadte og frem, som havde annammet eet Talent,

og sagde: "Herre, jeg kendte Dig, at Du er en haard Mand, som vil hoste, der Du ikke saaede, og vil samle, der Du ikke spredte; — derfor gif jeg hen og sjulte dit Talent i Jorden; see, der har Du, hvad dit er." — Men hans Herre svarede og sagde til ham: "Du onde og lade Ejener! Du vidste, at jeg hoster, der jeg ikke saaede, og samler, der jeg ikke spredte; — derfor burde det Dig, at have overantvordet Bevællererne mine Penge; og naar jeg kom tilbage, da havde jeg faaet Mit tilbage med Rente. — Tager derfor det Talent fra ham, og giver det til den, som har de ti Talenter; — thi Hver, som har, ham skal gives, og han skal have til Overslop; men Hvo, som Intet har, ham skal endog frataages det, han synes at have; — og laster den uhygtige Ejener ud i det yderste Mørke, hvor der skal være Graad og Tænders Gnidsel." (Matth. 25de Kap. 14-30.)

Om Rigdommens Nytte.

7. Hvis Rigdom skulde være en absolut Hindring for dens Besidders tilkommende Salighed, hvilken Slutning man muligen kunde komme til, naar man fortolker Christi Ord efter Bogstavet og ikke efter Aanden deri, saa vilde Gud, der selv fordeler Rigdommen, have lagt Reddstabet til en uigjekaldelig Fordommelse i nogle Menneskers Haand, og dette er en Tanke, der strider mod al Formuft. Rigdom er vistnok en stor Prøvelse; den er farligere end Fattigdom, thi den medfører store Tristelser, blander let Forstanden og er en af Hovedgrundene til Hovmod, Egoisme og Iagen efter sandelige Nydelse; den er den øenke, som stærkest knytter Menneskene til Jorden og fjerner deres Tanke fra Himmel; den fremkalder en saadan Svinne, at man ofte seer den, der fra Fattigdom pludselig gaar over til Rigdom, alfor let glemme sin tidlige Stilling, ligesom ogsaa dem, der have delt denne med ham, og dem, der have hjulpet ham i hans Nød; kort sagt, den gjor os usolommende, egoistiske og forsængelige. Men endstjondt Rigdommen besværliggjør det for os at finde den rette

Bei til Sandheden, saa følger dog ikke deraf, at det bliver os umuligt at finde den, men Rigdommen kan endog blive et Frelsens Middel for os, naar vi forstaa at bruge den rigtig. En Gift kan jo benyttes til at gjengive os vort Helbred, naar den anvendes i det rette Dieblk og med Forsigtighed.

Da Christus sagde til det unge Menneste, der spurgte ham om Midlerne til at opnaa den evige Salighed: „Vortgiv al din Eiendom og folg mig,” mente han ikke dermed, at det var en nødvendig Betingelse, at Enhver skal bortgive sin Eiendom for at blive salig, men han vilde kun sige, at Ejærighed til jordisk Gods er til Hinder for Frelsen. Det unge Menneste troede at have gjort nok ved at folge nogle af Budene; han trak sig tilbage ved Tanken om at opgive sine jordiske Eiendomme og derved viste han, at han ikke vilde gjøre nogen virkelig Opoffrelse for at naae det evige Liv.

Det Forsslæg, Christus gjorde ham, var altsaa en Prøve, der paa en klar og tydelig Maade skulle bringe den unge Mands underste Tanker frem for Lyset; han kunde være et meget agtværdigt Menneste efter Verdens Anstuelser, der ikke gjorde Uret, ikke bagtalte sin Næste, ikke var forfængelig eller hovmodig og som ørde sin Fader og Moder, men han var ikke i Besiddeste af den sande Broderkærighed, thi han kunde ikke vise Selvornegelse. Det var dette Bevis, Christus vilde have frem for derved at lære, at der uden Broderkærighed ikke var Frelse.

Naar disse Ord skulle forstaaes i deres strengeste Bedyning, saa vilde Folgen deraf blive, at man vilde flyde Rigdommen fra sig, fordi den da vilde være til Skade for vor fremtidige Lykke og en Kilde til en Mængde Onder her paa Jordens; vi vilde ogsaa sthe Arbeidet, fordi det er dette, som giver os Rigdom, og denne Handlemade vilde være en Uri-melighed, da den vilde fore Menneskeslagten tilbage til Oldtidens ucultiverede Sæder, og saaledes staar i Modsetning til Fremskridtets Lov.

Om end Rigdom kan ansees for Kilden til meget Ondt, da den opvækker saamange onde Videnskaber, og kan være Årsag til mange Forbrydelser, saa er Tinget selv ikke Skyld deri, men Mennesket, der misbruger Rigdommen, ligesom han gør daalrigt Brug af mange andre Guds Gaver. Ved urettig Benyttelse af Rigdommen har han ofte Skade af det, der ellers kunde være ham til Nutte, og dette er en Folge af det lave Standpunkt, Vorden indtager blandt de beboede Kloders Tal. Saafremt Rigdom ene kunde foraarsage Ondt, vilde Gud ikke have tilladt den at være paa Vorden, men det er Menneskets Pligt at anvende den saaledes, at den kan tjene til det Godes Fremme. Hvis den ikke er et directe Nedskab til det moraliske Fremskridt, saa er den dog uimodsigelig en kraftig Drivfjeder til de intellectuelle Fremskridt.

Menneskeslagten har i Virkeligheden det Hverv at arbeide paa Jordklodens materielle Udvikling. Menneskene skulle oprydde og rense dens Overflade og gjøre denne skiltet til engang at kunne modtage de Mennesker, som kunne leve der. For at kunne ernære den stedse voksende Befolning, maa man forøge Jordens Evne til at frembringe. — Naar et Land ikke kan give sine Beboere de tilstrækkelige Existentsmidler, maa disse søges paa andre Steder. Derfor bliver Samkvemmet mellem Folkeslagene en Nødvendighed, og for at lette Forbindelserne, maa man bortrydde de materielle Hindringer, der adskiller Nationerne, ved at fuldkommengjøre Communicationsmidlerne. For at udfore dette Arbeide, som er Århundreders Baerk, har man maattet hente Materiale endog i Jordens Indre; man har ved Videnskabens Hjælp søgt Midler til hurtigere og sikrere at bearbeide de forskellige Stoffer. Men for at dette skal kunne ske i fuldeste Udstrekning, behoves der Hjelpefjelder. Nødvendigheden har ledet Mennesket til at finde Videnskaben, og for at opnaa nyttige Resultater ved denne har han maattet skabe sig Rigdom. Den Virksomhed, der er nødvendig for at fremme ethvert Arbeide, ud-

vikler hans Intelligents, og denne, som han først alene an
værer til Tilfredsstillelsen af de materielle Fornodenheder, vil
senere hjelpe ham til at fatte de store moralske Sandheder.
Da Rigdommen saaledes er et virksomt Middel til at fremme
al materiel Udvikling, saa vilde man, uden dennes Hjælp, ikke
godt kunne udføre storartede, almennyttige Arbeider eller vigtige
Undersøgelser, der kunne fremme Menneskeslægtens Velvære.

Om den ulige Fordeling af Rigdommen.

8. Den ulige Fordeling af Rigdommen er et af de Problemer, man forgjøves søger at løse, naar man ene seer det fra det nuværende Livs Standpunkt. Man er meget tilbøjelig at gjøre det Spørgsmål: hvorfor ere alle Mennesker ikke lige rige? Grunden hertil er ganske simpel, thi det er, fordi ikke Alle ere lige intelligente, virksomme og udholdende til at erhverve Rigdom, ligesom de eiheller Alle ere lige paaholdende og forudseende til at samle den. Det er desuden blevet matematisk bevist, at naar den tilstedevarende Formue deles lige mellem Alle, vilde den kun give hvert Menneske en ringe og utilstrækkelig Deel; og naar vi antage, at denne Fordeling blev iværksat, saa vilde Rigevægten dog snart blive ophævet paa Grund af den saa ulige Character og de forskjellige Tilbøjeligheder hos Menneskene. Om vi end kunde antage denne Fordeling at være mulig og varig, da vilde den Enkelte neppe have nok til at leve af, og Resultatet vilde da blive Tilstedegjørelsen af alle de store Arbeider, der bidrage til Menneskeslægtens Fremskridt og Velvære. Antage vi derimod, at en saadan Fordeling vilde give Enhver det Nødvendige, saa vilde Menneskeslægten ikke mere føle den Spore, der driver den fremad til store Opdagelser og nyttige Foretagender. Naar Gud altsaa har samlet Formuen paa enkelte Hænder, saa er det, for at den derfra skal udbrede sig i tilstrekkeligt Maal, efter som Alle have det Behov.

Naar vi nu antage det Foranstaende for rigtigt, saa maa

vi spørge, hvorfor Gud da har givet Rigdom til Mennesker, der ikke forstaa at bruge denne paa rette Maade og til Alles Gavn. Heri finde vi atter et Bevis paa Guds Visdom og Godhed. Da Gud har givet Menneskene fri Willie, har han dermed villet, at de ved egen Erfaring skal komme til at sjelne mellem Godt og Ondt, og at altsaa Udøvelsen af det Gode maa blive et Resultat af deres egne Bestræbeler og fri Willie. Mennesket bør ikke ledes blindt, hverken til det Gode eller til det Onde, thi da vilde han, ligesom Dhrene, kun være et passivt og uansvarligt Redskab. Rigdommen er et Middel til at prøve ham i moralsk Henseende, men da den ogsaa er et kraftigt Drivhjul til de materielle Fremskridt, vil Gud ikke, at den lange skal forblive virksom, og derfor lader han den uophorlig skifte Besiddere. Enhver skal, enten her eller i en anden Tilværelse, komme i Besiddelse af Rigdom, for at han kan blive prøvet, hvorvidt han er ifand til at gjøre den rette Brug deraf. Da det nu er en materiel Umulighed, at Alle kunne samtidig være rige, og da desuden Ingen vilde arbeide, hvis Alle var rige, og Jordens materielle Fremskridt saaledes vilde lide derunder, saa vil Enhver, der nu savner den, engang komme i Besiddelse deraf. Den, der ikke er rig nu, kan blive det i en anden Tilværelse, og den, som er rig idag, kan være fattig imorgen. Da Gud er retfærdig, maa der være Rige og Fattige, for at Enhver kan arbeide, naar det er hans Tour. Fattigdommen er for den Fattige en Brovælse i Taalmodighed og Gudhengivenhed, og Rigdommen er for den Rige en Tilstikkelse, for at see, hvorvidt han vil folge Broderkærighedens og Selvfornegelsens Bud.

Man sukker med Rette over at see det slette Brug, som mange Mennesker gjøre af deres Formue, samt de uedle Passionser, som Kæppestrid i Rigdom fremkalder, og man spørger sig selv, om Gud viser Retfærdighed ved at give Rigdom til saadanne Mennesker. Dersom Menneskene kun havde een Tilværelse, da vilde Intet kunne retfærdiggøre en ulige Fordeling

af Verdens Goder, men naar man, ifiedetfor at see Tingene fra det nærværende Livs lave Standpunkt, betragter dem fra samtlige Tilværelser ophøiede Plads, da seer man, at der er Retfærdighed i Alt. Den Fattige vilde da ikke mere have Grund til at anklage Hørshynet for at være skeet Uret eller at misunde de Rige, og disse vilde ikke mere kunne hovmøde sig over det, de eie. Naar Rigdommen bliver misbrugt, kan hverken Øvrighed eller Love mod Overdaadighed raade Bod derpaa, medmindre den anvendes til Forbrydelser; i dette Tilfælde kunne Lovene for en Tid have Indflydelse paa det ydre Menneske, men aldrig paa Hjertet. Derfor have de menneskelige Love kun en temporair Varighed og blive altid efterfulgte af en endnu mere toileslos Reaction. Kilden til det Onde ligger i Egenkærslighed og Hovmod; Misbrug af ethvert Slags vilde opøre af sig selv, naar Menneskene efterlevede Kærslighedens Lov.

Aandernes Meddelelser.

Den rette Giendom.

9. Det, som Mennesket kan tage med sig fra denne Verden og føre med sig til den anden, kan egentlig kun siges at være hans Giendom. Hvad han finder ved sin Ankomst, og hvad han efterlader ved sin Bortgang, kan han kun anses for at besiddde midlertidigt under sit Døphold paa denne Klode, og da han er noot til at forlade det, har han kun Mydelsen deraf, men ikke den virkelige Besiddelse. Hvad eier han da? Intet af det, der er til Brug for Legemet, men derimod det, som Aanden har erhvervet: Intelligent, Kunstsaber og moralske Egensaber; det er dette, han bringer med hertil og efter tager med sig herfra; dette er en Skat, der ikke kan berøves ham, og som vil være ham til endnu mere Nutte i den anden Verden end i denne. Det beroer saaledes paa Enhver selv, om han vil være rig ved sin Ankomst til Aandeverdenen, thi hans Stilling der bliver afhængig af det, han i tidligere Tilværelser har erhvervet sig. Naar et Menneske reiser til et langt borte-

liggende Land, medfører han, hvad der er nødvendigt for ham der, og bebyrder sig ikke med Ting, der ikke kunne være ham til Nutte. Gjører da ligeledes med Hensyn til det tilkommende Liv, og forsyner Eder med Alt det, som I kunne have Nutte af der.

Naar en Reisende kommer til et værtshus, giver man ham et godt Værelse, hvis han er i stand til at betale det; den, som har Bidet, giver man et mindre smukt, og den, der ikke kan betale, maa ligge paa Straa. Saaledes forholder det sig ogsaa med Menneskets Sjel ved dens Ankomst til Aandeverdenen. Dens Plads der vil komme til at staa i Forhold til det, som den medbringer, men det er ikke med Guld, den betaler. Man spørger ikke om, hvormeget den eiede paa Verden, hvilken Rang den havde, men man spørger om, hvad den foret med sig derfra; man beregner ikke Verdiien af dens Gods og Titler, men kun Summen af dens Øyder; der kan Haandværkeren altsaa være rigere end Thyrsten. Det er umyktigt, at den figer, at den, før sin Afreise, har betalt sin Entrée til Himlen med Guld, thi man vil svare: „Pladserne her kunne ikke kjøbes, men ikun vindes ved det Gode, man har udrettet; med jordiske Penge kan man kjøbe Jordelandomme, Huse og Paladser, men her betales Alt med Hjertets Egenstaber. Er Du rig paa disse, saa vær velkommen og indtag den første Plads, hvor al Lykke og Salighed venter Dig. Er Du fattig, saa gaa til den nederste Plads, hvor Du vil faae Lon efter Fortjeneste.“ (Pascal, Genf, 1860.)

10. De jordiske Guder tilhøre Gud, og han uddeler dem, eftersom han finder det tjenligt; og Mennesket er kun at betragte som den mere eller mindre intelligente Besyrer deraf; at de ikke kunne betragtes som en personlig Giendom, fremgaaer tydeligt deraf, at Gud ofte tillader, at Menneskets Beregninger slaa fejl, og at ofte den, som troer at have det største Krav paa at beholde og forøge sin Formue, undertiden mister denne.

I kunne sige, at dette vel egentlig kun kan være tilfældet med den Formue, man har faaet ved Arv, men at det ikke er saaledes med den, man selv har fortjent ved sit Arbeide. Uden Livsl have I Ret, naar det er en Formue, der er erhvervet lovligt og hæderligt; en Formue er kun lovlig Ejendom, naar man ved dens Samlen ikke har gjort uret mod Nogen, thi der vil blive gjort Regnskab for enhver Skilling, der er erhvervet til Skade for Andre. Men hvad hjælper det et Menneske, at han samler sig Formue, han kan dog ikke tage den med sig hinsides Graven. All den Omhu, han anvender for at bevare den for sine Arvinger, er ofte umyttig, thi naar Gud ikke vil, at den skal tilfælde disse, kunne alle menneskelige Sikkerhedsforanstaltninger ikke nytte. Kan han vel ustraffet bruge eller misbruge sin Formue i sin Levetid uden at skulle gjøre Regnskab derfor? Nei, naar Gud tillader, at han erhverver sig Rigdom, saa er det, fordi han har villet belonne hans Anstrengelser, Mod og Udholdenhed her i Livet, men naar han kun benytter den for at tilfredsstille sit Hovmod og sine sandelige Lyster, naar den bliver Aarsag til hans moralske Falb, saa havde det været bedre for ham, om han ikke havde besiddet den, thi han maa side hisset, fordi han har havt Mydelse her, og naar han forlader Verden, vil Gud sige til ham, Du har alerede faaet din Lon der. (En Skrifaand, Bryssel, 1861.)

Om Rigdommens Anvendelse.

11. I kunne ikke tjene baade Gud og Mammon; legger vel Maerke hertil, I, som beherskes af Kærlighed til Guld, I, som gjerne ville følge Eders Sjal for at komme i Besiddelse af Slatte, ved hvilke I tro at kunne hæve Eder over Eders Medmennesker og tilfredsstille Eders Lidenfaber og sandelige Mydelse. Nei, I kunne ikke tjene Gud og Mammon paa een Gang. Naar I føle Eders Sjal behersket af Kjedets Begjær, da skynder Eder med at afrygte det Aag, der

trykker Eder, thi Gud, som er retfærdig, vil sige til Eder: „Du utro Tjener, hvad har Du gjort med de Ejendomme, jeg har betroet Dig? jeg gav Dig disse, for at Du skulde anvende dem til gode Gjerninger, men Du har kun benyttet dem til dine personlige Tilboieligheders Tilfredsstillelse.“

Hvorledes kan man da bedst anvende Formuen? Svaret ligger i disse Ord: „Elsker hverandre“. For den, der er besjælet af Kærlighed til Næsten, staaer det klart, hvorledes han bor handle, thi han veed, at den Unvendelse af Rigdommen, der behager Gud mest, er at bruge den i Overensstemmelse med Broderkærlighedens Lov. Naar jeg taler om Broderkærlighed, saa mener jeg ikke denne kolde og egoistiske Følelse, der giver sig tilkrende ved at bortgive lidt af sin Overflodighed til Tiggeren, men jeg taler om den ægte Broderkærlighed, der opføger den Ulykkelige og som hjælper ham uden at ydmige ham. Du Nige! gib da ikke alene af din Overflod, thi Du bor gjøre endnu mere, Du bor ogsaa give af det, Du betrakter som dit Nødvendige, da det, Du kalder saaledes, endnu er Overflod, og naar Du uddeles dine Gaver, da lad det seee med Klugskab. Bortvis ikke den Bedende af Frygt for at blive bedraget; hjælp ham først og indhent derefter Underretning om ham, og undersog da, om ikke det Arbeide, Du kan skaffe ham, dine Maad, ja selv din Trost kan være ham gunstigere end en Almisje. Det Du yder din Næste din materielle Hjælp, bor Du tillige indgive ham Kærlighed til Gud, til Arbeidet og til Næsten. Unbring din Rigdom paa saadan Maade, at den kan give de gode Rentier, der bestaa i Bonnen for de gode Gjerninger, Du udfører ved dens Hjælp. Ogsaa dine intelligente Slatte bor Du benytte paa samme Maade som dit Guld. Naar Du samtidig meddeles dine Brodre af din Videns og Kærligheds Slatte, ville disse sikkert bære rigelig Frugt. (Cheverus, Bordeaux, 1861.)

12. Naar jeg betunker Livets Korthed, saa kan jeg ikke andet end føle mig dybt bekymret over, at det materielle Vel-

være er den stadige Gjenstand for Eders Tragten, medens I lægge saa lidt Begt og anvende saa ringe Tid paa Fremgang i moralst Fuldkommenhed, der dog er af saa megen Vigighed for Eders Tilstand i den anden Verden. Naar man seer den Birkomhed, I vise for at opnaa det materielle Velvære, skalde man tro, at dette var af høieste Værd for Menneske-slægten, medens dog Rigdommens Erhvervelse næsten altid har det Maal at tilfredsstille Eders Forfangelighed og indbildte Fornodenheder. Hvilkens Moie, Bekymring og Plage, hvor mange sovnlose Nætter have I ikke havt for at samle en Formue, som I ofte allerede have i tilstrekligt Maal. Det er ikke sjeldent at see dem, der have et ubetvingeligt Begjær efter Rigdom og de Nydelse, den kan skaffe, at underlæste sig modommelige Arbeider og en kummerlig Levemaade, som om de arbeidede for Andre og ikke for sig selv. I Taaber! Troer I da virkelig, at I ville faae nogen Ven for disse Anstrengelser og Opoffrelser, hvis Bevæggrunde kun have været Egoisme, Pengebegjærlighed og Hovmod? I tanke ikke paa Eders Fremtid eller paa de Pligter, Broderkjærligheden paalægger Enhver, der er i Besiddelse af disse Livets Goder. I have kun tankt paa Eders Legeme; dettes Belvære og Nydelse have været det eneste Maal for Eders egoistiske Omhu. For dette Legeme, der skal ds, have I forsømt Eders Aland, der altid skal leve. Den Herre, som I have pleiet og hjærtegnet, er bleven Eders Tyran; I have gjort Eders Aland til Legemets Slave. Er dette Diemedet med det Liv, Gud har givet Eder? (En Skytsaand, Krakau, 1861.)

13. Da Mennesket har Raadighed over samt Ansvar for de Goder, Gud anbetroer ham, saa vil der ogsaa blive fordret et strengt Regnskab for den Anvendelse, han ifølge sin fri Billie har gjort deraf. Naar han anvender disse Goder ene til sit personlige Behov, gør han et slet Brug deraf; men han handler derimod efter Guds Bud, hvis han ogsaa lader Andre have Fordel deraf. Det Fortjenslige i hans Handlemaade vil

altid staa i Forhold til de Offre, han paalægger sig selv. Belgjørenhed er en af de Maader, hvorpaa man værdig kan anvende sin Rigdom, thi den kan lindre den sieblikkelige Nød, den kan møtte den Sultne, kan beskytte den Fattige for Kulden og skaffe et Ly til den, der mangler dette. Men der er en anden og ligesaa fortjensktig og hydende Pligt, og den er at forebygge Elendighedens Komme. Denne Pligt paahviser især dem, der ere i Besiddelse af stor Rigdom, og den kan opfyldes ved at lade Arbeider af alle Slags udføre. Selv om Arbeids giveren drager en Fordel deraf, saa er det dog altid en god Handling, han udover, da Arbeidet udvikler Menneskets Intelligent og forøger hans Selvfoelse, thi han føler sig altid tilfreds, naar han ved sine Hænders Arbeide kan erhverve det Fornødne, medens en Almisse altid forneder og ydmiger ham. Naar Rigdommen er samlet paa een Haand, bor den, naar den rigtig anvendes, være lig en Kilde, der ved sit sprudlende Vand udbredet Frugtbarhed og Velvære omkring sig. O, I Rige! der anvende Eders Rigdomme overensstemmende med Guds Billie, Eders eget Hjerte vil være det første, som kvæges ved denne Livsens Kilde, thi istedetfor at føle Egoistens kolde, materielle Nydelse, der efterlade Tomhed i Hjertet, ville I allerede her i Livet føle en ubeskrivelig aandelig Tilfredsstillelse. Eders Navn vil blive velsignet paa Verden, og naar I forlade denne, vil Herren henvende til Eder disse Ord i Lignelsen om Talenterne: „Du gode og tro Ejerner, gaa ind til din Herres Glæde.“ I denne Lignelse er Ejneren, der nedgraver de anbetroede Pund i Jorden, Billedet af den Gjerrige, i hvis Hænder Formuen er ufrugtbar. Naar Christus taler om at give Almisse, saa er det, fordi man i den Tid og i det Land, hvori han levede, ikke kendte de Arbeider, som Konst og Industri længere hen i Tiden have givet Anledning til, og hvor Rigdommen kan være til Gavn ved at give Arbeide til den store Mengde. Til Enhver, der kan give, enten det er Lidet eller Meget, vil jeg da sige: Giv

Almisse, naar det er nødvendigt, men gør den om muligt til en Betaling for Arbeide, for at den, der modtager, ikke skal rødme. (Fenelon, Algier, 1860.)

Den rette Anvendelse og Forsagelse af de jordiske Goder.

14. Seg kommer, mine Brodre og Venner! for med min Skjærv at opmuntre Eder til at vandre videre paa den Fremstridets Bei, I have betraadt. Vi have alle gjensidige Pligter mod hverandre, baade vi, som Aander, og I, som Mennesker, og det er kun ved en oprigtig og broderlig Forening mellem frie og incarnerede Aander, at Gjenfødselen er mulig.

Eders Higen efter de jordiske Goder er en af de stortste Hindringer for Eders moraliske og aandelige Fremstridt, thi Dragten efter Rigdom og materielle Nytelser gør Eder uafsomme mod Hjærlighedens Bud. Skjænker Rigdommen Eder da virkelig en ublandet Lykke? Selv om Eders Pengefasse er fyldt, føle I da alligevel ikke en Tomhed i Hjertet? Seg kan godt forestaa, at det Menneske, der har erhvervet sig en Formue ved utretteligt og hæderligt Arbeide, kan føle en retfærdig Selvtilstredshed, men fra denne meget naturlige Følelse, som Gud ogsaa bifalder, til en Hengivenhed for Rigdommen, der fjerner enhver anden god Følelse og som bringer Hjertets Stemme til Taushed, er der en meget lang Bei, der er lige-saa lang som fra den smudsige Gjerrighed til den overdrænne Ødselhed, disse to Easter, mellem hvilke Gud har stillet Broder-hjærligheden, denne ophoiede og saliggjorende Øyd, der larer den Rige at give paa den Maade, at den Fattige kan modtage uden at hdmøges.

Hvadenten Eders Formue er erhvervet ved Arv eller ved Arbeide, er der dog en Ting, I aldrig bør glemme, nemlig, at ligesom Alt er en Gave af Gud, saaledes vender det ogsaa tilbage til ham. Intet er her paa Jorden Eders udelukkende Ejendom, ikke engang Eders elendige Legeme, thi Døden be-

røver Eder dette saavel som de jordiske Goder; I ere kun Forvaltere af alt dette, men ikke Besiddere; lad dette altid staa klart for Eder. Gud har kun laant Eder det, for at I skulle tilbagegive det, og han tilstaaer Eder kun dette Laan paa den Betingelse, at I idetmindste skjænke det Overflodige til dem, der ikke have det Nødvendige.

En af Eders Venner laanter Eder en Sum. Naar I ere retskafne, maa det være en Samvittighedssag at tilbagebetale denne Sum, og I bør desuden føle Erkhedtlighed mod ham for den Tjeneste, han har visst Eder. Saaledes forholder det sig ogsaa med enhver Rig; Gud er den himmelske Ven, som har laant ham Rigdommen; han forlanger ikke som Ven Kjærlighed og Erkhedtlighed, men han fordrer ogsaa, at de Rige skulle give til de Fattige, der ogsaa ere Guds Barn og have en ligesaa stor Ret som de Rige til Livets Goder.

Hos mange Mennesker er der en brændende Begjærlighed efter at erhverve Rigdom. Have I betaenk, at naar al Eders Uttraa gaaer ud paa at opnaa en Formue, der er saa forøengelig og af ligesaa kort Varighed som I selv, vil der dog engang komme en Dag, da I skulle afdætte Regnsfab for Herren for det, han har betroet Eder? Have I glemt, at naar Gud betroer Rigdom i Eders Hænder, saa have I ogsaa et Ansvar ligeoverfor ham for den Maade, hvorpaas I anvende den? I ere kun utro Forvaltere, naar I anvende det, der er blevet Eder betroet, ene for Eders egen Person; og hvad ville Folgerne blive af denne frivillige Forglemmelse af Eders Pligter? Den ubonhørlige Død vil sonderrive Sløret, hvorunder I have skjult Eder, og I skulle gjøre Regnsfab for den Belgjører, hvem I skulle det Gode, I have havt, men som nu vil optræde som Eders Dommer.

Det er forgjæves, at I hernede ville skuffe Eder selv ved at kalde det for Øyd, som i Virkeligheden kun er Egoisme; det kan ikke hjelpe, at I kalde det for klog Sparsommelighed, eller der dog ikke er andet end Begjærlighed og Gjerrighed, eller

anseer det for Edelmodighed, som kun er en Ødselhed, der har Egoisme til Grund. — En Familiefader f. Ex. vil ikke give den Fattige Almisse, men han sparer og sammenholder Guld, af den Grund, som han paastaaer, at han kan efterlade sine Børn saa meget som muligt og derved forebygge, at disse nogensinde skulle lide Nød. Jeg indrommer, at det er meget sunkt og hæderligt handlet, og derfor kan man ikke dødle ham; men er dette vel altid den eneste Bevæggrund til hans Handлемaade? Kan det ikke ogsaa for ham være en Gaaen-paa-Accord med sin egen Samvittighed, for ligeoverfor denne og Verdens Dine at finde et Forvar for sin personlige Hengivenhed til jordisk Gods? Om jeg end kan indromme, at Faderkærligheden har været hans eneste Bevæggrund, saa bør han dog ikke glemme dem, der ere hans Brødre for Gud. Naar han har Overflod paa jordisk Gods, ville da hans Børn kunne lide Nød, fordi han efterlader dem lidt mindre? Vil Faderens Exempel ikke lære dem Egoisme og forhærde deres Hjerte ved af dette at udsllette Kjærligheden til Nøsten? I Fædre og Mødre, I feile storligen, hvis I tro, at I ved paa denne Maade at samle Formue for øge Børnenes Kjærlighed til Eder; ved at lære dem at være Egoister mod Andre, kunne de let blive det mod Eder selv.

Naar et Menneske har arbeidet stiftigt, og han i sit Ansichts Sved har samlet jordisk Gods, vil han ofte fige, at man bedst kjender Pengenes Værd, naar man selv har fortjent dem. Intet kan være mere sandt! Nu vel, naar det Menneske, der paastaaer, at han kjender Pengenes sande Værd, viser Belgjerninger mod Nøsten efter bedste Evne, da er det til mere Røes for ham end for den, der hjælper sin Nøste, men som ikke kjender den Værd, der er i selverhvervet Formue.

Men naar den, der erindrer sig det Besvær og Arbeide, han har haft for at samle Formue, er Egoist og haard mod de Fattige, da er han langt mere straffskyldig end den Anden; thi naar man af egen Erfaring kjender den Bitterhed, der er

i Fattigdommen, er man saameget mere opfordret til at lindre den hos Andre.

Desværre findes der ofte hos rige Mennesker en Følelse, der er ligesaa fremtrædende som Pengebegjærligheden, og det er Hovmod. Det er ikke sjeldent, at den, der fra en ringe Stilling har erhvervet sig Formue, nedboier den Ulykkelige, der bønsfalder ham om Hjelp, ved at fortælle om sin egen Øygtighed samt om den Maade, hvorpaa han har erhvervet sig sin Formue, og istedetfor at hde ham Hjelp, raader han ham til at gjøre ligesaa. Efter hans Anførelse har Guds Godhed ikke haft Indsyndelse paa hans Velstand, men hele Fortjenesten derved ligger ene hos ham selv. Hovmodet forblænder hans Dine og tillukker hans Øren; han begriber ikke, at uagtet al hans Intelligent og Øygtighed kan Gud styrte ham, naar han vil.

Det er en uriktig Anvendelse af Rigdommen, naar man med Ligegyldighed borttøsler den; Enhver, der besidder Formue, har hverken Ret til at borttøsle den, eller anvende den alene til sit eget Brug. Ødselhed er ikke Edelmod, den kan derimod ofte være Egoisme i en anden Skikkelse, thi den, som bortgiver Haandfulde Guld, for at tilfredsstille en Lyst, vil ofte ikke bortgive en Daler, naar han derved kan lindre Nøden.

Af det, jeg her har sagt, maa det være Eder klart, at den rette Anvendelse af Formuen bestaaer i, ikke at bruge den ene for sin egen Person, men ogsaa meddele Nøsten deraf. Naar det behager Gud at berøve os vores jordiske Goder, maa vi kunne gjøre Afskald paa dem uden at knurre, og naar I da ved uforudsete Ulykker blive en anden Job, da figer ligesom denne: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet,” og følge I denne min Anvisning i alle dens Dele, da kunne I vente Eders Lon derfor i Himlen. Underkaster Eder Guds Billie; hav Tillid til ham, der har givet og taget, men ogsaa kan giengive Eder. Siger at bekæmpe den Modløshed og Forvirrelse, der kun kan berøve Eder den nødvendige Styrke til

at bære de Ømstilletser, Gud sender; glemmer aldrig, at naar han giver Eder Mødgang, da har han ogsaa givet Eder en Trost, idet I have lært, at der gives hos ham langt større Guder og Hærligheder end dem, Vorden kan tilbyde, og denne Tanke kan hjelpe Eder til med Lethed at bære Tabet af timeligt Gods, thi naar man ikke vurderer en Ting høit, er Tabet deraf ikke svært at bære. Det Menneske, der sætter hoi Pris paa jordiske Gods, er liig Barnet, der kun lever for Øieblirket; men den derimod, som ikke sætter sig derved, er liig Manden, der tænker paa Fremtiden, thi han fatter Bethydningen af Christi Ord: „Mit Rige er ikke af denne Verden.“

Gud vil ikke, at I skulle bortgive Alt, hvad I eie, saa I frivillig gjøre Eder til Tiggere, thi da blive I en Byrde for Samfundet; hvis I handlede saaledes, saa havde I urigtigt opfattet, hvad der menes med Forsagelse af de jordiske Guder; det vilde kun være Egoisme i en anden Skifkelse, og det vilde være et Forsøg paa at frigjøre sig for det Ansvar, Rigdommen paalægger. Gud giver Rigdommen der, hvor han finder, at den vil blive bedst forvaltet til Alles Fordel. Den Rige har altsaa et Hverv, en Mission, som han kan gjøre skøn, og som tillige kan være til Gavn for ham selv. At bortføre Rigdom, naar Gud giver den, er at undlade at gjøre det Gode, der kan udrettes ved dens Hjælp, naar den besthres med Visdom. At vide at hjelpe sig uden Rigdom, naar man ikke har den, at anvende den rigtig, naar man har den, og endelig, at kunne med Ro give Aftald paa den, naar man har den, det er at følge Guds Bud. Den, der har faaet det, man efter jordiske Begreber kalder Lykke, han har Grund til at bede saaledes: Min Gud, Du har givet mig en ny Byrde, gib mig Kraft til at bære den efter din Billie.

Mine Venner! jeg har forklaret Eder, hvad I skulle staa ved Forsagelsen, og hvorledes I skulle anvende de jordiske Rigdomme, og jeg kan sammenfatte det Helse i de Ord: Bærer tilfredse med Bidet. Ere I fattige, da misunder ikke de Rige,

thi man kan være lykkelig uden at være rig; ere I rige, da glemmer ikke, at I have et anbetroet Gods, for hvis Anvendelse I skulle aflagge Negifikation, ligesom Formynderen skal gjøre Rede for sin Mhndlings Formue. Naar I ikke ville give til Andre, have I ingen Ret til at fordre; husker vel paa, at den som giver den Fattige, afbetaaler paa sin egen Gjeld til Gud. (Acordaire, Constantine, 1863.)

15. Kan efter det Princip, ifølge hvilket Mennesket kun er Forvalter af den Formue, Gud har givet ham, Retten være ham negget til at disponere over denne til Gunst for sine Efterkommere?

Mennesket har visseleg Ret til at disponere over den Formue, han har besiddet i sin Levetid, fordi denne Rettighed altid er en Folge af Guds Billie, da han, naar han vil, kan forhindre Arvingerne at inde Gadt deraf. Man seer derfor ofte Formuer tilintetgjores, endfjendt de synes for Eders Dine at være godt tilskredne. Menneskets Billie er altsaa i stand til at overfore sin Formue til hvem han vil, men Gud kan altid tage den tilbage, naar han finder det overensstemmende med sine vise Planer. (St. Louis, Paris, 1860.)

De forskellige Grader af Fuldkommenhed. — Det gode Menneske. — De gode Spiriter. — Signelsen om Sædemanen. — Åndernes Meddeleser: Bligterne. — Dyden. — De Overordnede og de Underordnede. — Mennesket her paa Jorden. — Omsorg for Legeme og Sjæl.

Syttende Kapitel.

„Værer fuldkomne.“

De forskellige Grader af Fuldkommenhed. — Det gode Menneske. — De gode Spiriter. — Signelsen om Sædemanen. — Åndernes Meddeleser: Bligterne. — Dyden. — De Overordnede og de Underordnede. — Mennesket her paa Jorden. — Omsorg for Legeme og Sjæl.

De forskellige Grader af Fuldkommenhed.

1. Elster Eders Hjender; velsigner dem, som Eder forbandede; gjører dem Godt, som Eder høde, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder; — thi dersom I elste dem, som Eder elste, hvad have I da for Lov? Gjøre ikke ogsaa Toldere det samme. — Og dersom I hilse Eders Brødre alene, hvad Stort gjøre I da? Gjøre ikke Toldere ligesaa? Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlen er fuldkommen. (Matth. 5te Kap. 44, 46—48.)

2. Da Gud besidder den høieste Grad af Fuldkommenhed i Alt, vil den Køresætning: „Værer fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlen er fuldkommen,“ opfattet i bogstavelig Betydning sige det samme som, at Menneskene ere i stand til at opnaa den absolute Fuldkommenhed. Dersom det var givet Skabningen at kunne blive ligesaa fuldkommen som Skaberen, vilde Mennesket blive ligt Gud, og dette kunne vi ikke antage. Men denne Nuance vilde de Mennesker, til hvem Christus henvede disse Ord, ikke have funnet opfattet og derfor lader

han det være nok at fremstille et Mønster for dem, som han opfordrede dem til at efterligne.

Vi maa altsaa ved disse Ord forstaa den relative Fuldkommenhed, det vil sige, den Grad af Fuldkommenhed, for hvilken Mennesket er modtageligt, og som kan føre os hen imod Gud. Hvor bestaaer da denne Fuldkommenhed? Christus har sagt det: „Elster Eders Hjender, gjører Godt mod dem, som høde Eder, og beder for dem, som forfølge Eder.“ Han viser os herved, at det Væsentligste ved Fuldkommenhed er Broderkærligheden, udøvet i den mest udstrakte Betydning, thi denne indbefatter i sig alle andre Øyder.

Naar man legger Merke til Menneskenes Laster og Fejl og til Resultaterne deraf, faaer man Bisped om, at der er Intet, som mere end disse kunne virke ødelæggende paa Broderkærligheden, fordi de alle nedstamme fra Egoisme og Hovmod, der ere Broderkærlighedens skarpeste Modstætninger, thi alt det, der kan vække Egenskærlighed hos Menneskene, vækker Elementerne til den sande Kærlighed til Næsten, nemlig: Belvillien, Overbærelsen, Selvfornegelsen og Opoffrelsen. Naar denne Broderkærlighed kan udstrækkes saa langt, at vi endog kunne føle Belvillie for vores Hjender, saa er det altid et Bevis paa en hoi Grad af moralisk Fuldkommenhed. Da Christus havde meddelt sine Disciple Loven om den rene Broderkærlighed, var det han tilføjede: „Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlen er fuldkommen.“

Det gode Menneske.

3. Det virkelig gode Menneske er det, der udøver Retfærdighedens og Kærlighedens Lov i dens sande Betydning. Naar han ved enhver af sine Handlinger spørger sin Samvittighed, om han har handlet imod denne Lov, om han har gjort noget Ondt, og om han derimod har gjort alt det Gode, han har kundet; om han ikke forsæltig har forsømt nogen Lejlighed, hvor han kunde være til Nutte; om Ingen har Grund

til at beklage sig over ham, kort sagt, om han har gjort mod Andre, hvad han vil, at disse skulle gjøre mod ham, da kan han kaldes et godt Menneske.

Det gode Menneske troer paa Gud, paa hans Godhed, Retfærdighed og Visdom; han veed, at Intet skeer uden Guds Villie, og underkaster sig denne i Alt, hvad der skeer ham. Han har en nderlig Tro paa et bedre Liv efter dette, og derfor sætter han de aandelige Guder høiere end de temelige.

Han veed, at alle Livets Omskiftelser, alle Smærter og Skuffelser enten ere Provælser eller Udsomninger, og han modtager dem uden Knurren.

Det Menneske, som er gjennemtrængt af Kjærlighed til Næsten, gjor det Gode for det Godes Skyld uden Haab om Lov; han gjengjælder Dindt med Gode, forsvarer den Svage mod den Starke og opoffrer altid sin egen Interesse for Retfærdighedens Skyld.

Han føler sig lykkelig ved de Belgjerninger, han kan udøve, ved de Tjenester, han kan yde, ved at glæde Andre, ved de Taarer, han aftører, ved den Trost, han kan give de Bedrøvede. Han tænker paa Andre, førend han tænker paa sig selv, og søger hellere at arbeide for Andres Interesse end for sin egen. Egoisten derimod beregner Fordel og Tab ved enhver Handling, han foretager sig.

Han er god, menneskjærlig og velvillig imod Alle uden Hensyn til Nation eller Troesbekjendelse, fordi han betragter alle Mennesker som sine Brødre. Han agter enhver oprigtig Overbevisning hos Andre og undslår aldrig et Anathema mod dem, der ikke dele hans Ansuelser.

Under alle Livets Forhold er Broderkjærligheden hans Rettesnor, thi han veed, at den, der søger at slade Andre ved hadefulde Ord eller saarer Nogens Hinsøelse ved Hovmod eller Foragt, og at den, som ikke syrer Tanken om at fortædige Andre, naar det kan undgaes, ikke folger denne Lov og alt-saa ikke fortjener Guds Varmhjertighed.

Han nærer hverken Had, Bitterhed eller Ønske om Havn, men efter Christi Exempel tilgiver og glemmer han en Fornærmelse og erindrer kun det Gode, der er viist ham, thi han veed, at han vil finde Tilgivelse, naar han selv tilgiver.

Han er overbærende med Andres Svagheder, fordi han veed, at han selv behøver Overbærelse, og han mindes stedse disse Christi Ord: „Den, som er uden Synd, kaste den forste Steen.“

Han finder ingen Glæde i at opdagte Næstens Fejl og omtale dem for Andre. Hvis Nødvendigheden hyder ham at omtale en af disse, da søger han altid at fremhæve en god Side, der kan opveie Fejlen.

Han søger at finde sine egne Ufuldkommenheder, og arbeider uopherligt for at bekæmpe disse. Alle hans Bestrebelser gaa ud paa, at han maa kunne sige til sig selv: idag har jeg en Fejl mindre end igaar.

Han streeber ikke efter at gjøre sit Bid eller sine Talenter gjældende paa Andres Bekostning, men han benytter enhver Lejlighed til at fremdragte det, der kan være til Andrees Fordel.

Han er ikke forfængelig af sin Formue eller af personlige Fortrin, fordi han veed, at de ere Gaver, der kunne fratas ham.

Han bruger, men misbruger ikke de Goder, der ere ham givne, fordi han erindrer, at det er betroet Gods, han skal gjøre Neguslab for; han veed ogsaa, at den daarligste Brug, han kan gjøre deraf for sig selv, er at benytte dem til sine Evidenskabers Tilsfredsstillelse.

Naar Samfundsforholdene have sat ham til at byde over andre Mennesker, behandler han disse med Godhed og Velvillie, da han veed, at de ere hans Eigement for Gud; han benytter kun sin Myndighed for at høve dem selv i moralst Bevidsthed og ikke til at ydmige dem ved sit Hovmod, og han undgaaer Alt, der kan gjøre dem deres underordnede Stilling mere følelig.

Den Underordnede fatter for sit Bedkommende sin Stillinges Pligter og anseer det for en Samvittighedsfag at opfylde dem nosiagtigt. (See 17de Kap. Nr. 9.)

Det gode Menneske agter de Rettigheder, hans Medmennesker have ifolge Naturens Lov, ligesom han ønsker, at man skal agte dem ligeoverfor ham.

Dette er ikke en fuldstændig Fortegnelse over alle de Egenstaber, der udmarkere det gode Menneske, men Enhver, der stæber efter at opnaa disse, er kommen paa den Vej, hvor han kan tilegne sig alle de andre.

De gode Spiriter.

Enhver, der rigtig forstaar og opfatter Spiritismen, maa komme til Overbevisning om, at de foran nævnte Egenstaber bør findes hos enhver sand Spirit og Christen, og at disse to Benevnelser have en og samme Betydning. Spiritismen har ikke givet os nogen ny moralst Lov, men den gør det lettere for Mennesket at fatte og udøve den christelige Moral, idet den opklarer og styrker Troen hos de Tvivlende og Vaklende.

Men mange af dem, der tro paa Vabenbarelsnerne, forstaa hverken deres Værk eller moralst Betydning, og, da de ikke opfatter dem rigtig, anvende de dem heller ikke, som de bør. Hvad er Grunden hertil? Er det en Mangel paa Nosiagtighed i Vabenbarelsnernes Lære? Nei, thi denne indeholder hverken Allegorier eller Billeder, der kunne foranledige en falsk Uddydning; dens Hoveddyb er netop dens Klarhed og Tydelighed, og at den ikke strider mod den funde Fornuft; det er disse Egenstaber, som er dens Styrke. Den har ingen Mysterier, og dens Besjendere besidde ikke Hemmeligheder, der ere skjulte for den store Mængde.

Behoves der da ualmindelig Forstand for at kunne opfatte den? Nei, thi man seer høitbegavede Mennesker, der ikke funne forstaar den, og at derimod Mange, der kun have almin-

delig Begavelse, ja selv unge Mennesker, der neppe endnu have naaet Ynglingsalderen, kunne opfatte og rigtig bedomme Læren i enhver af dens Nuancer. Marsagen hertil er, at det, man først falde denne Lores materielle Deel, kun behover Nine for at kunne forstaes, medens man, for at kunne opfatte dens egentlig aandelige Deel, maa besidde en vis Grad af Sensibilitet, hvilken maa anses som den moralske Bevidstheds Modenhed, og denne er ikke afhængig af Alder og Lærdom, thi den er af den incarnerede Aand medført hertil fra en tidligere Tilværelse.

Hos nogle Spiriter have de materielle Baand endnu formegen Indflydelse til, at Aanden kan løsøre sig fra de jordiske Ting; den Taage, hvorfra de endnu ere omgivne, sjuler for dem Synet af det Uendelige, og derfor kunne de ikke let forandre deres Anskuelser og følgelig ikke forstaar, at der gives noget Bedre end det, de allerede kende af den spiritistiske Lære. Troen paa Aandeverdenen er for dem kun et simpelt Factum, men den har ingen Indflydelse paa deres instinctmæssige Tilbøjeligheder, kort sagt, de see kun lygslint, der ere utilstrækkelige til at lede og give dem saa stor Aandskraft, at de med Held kunne bekæmpe deres jordiske Vaner og Tilbøjeligheder. De sætte større Værk paa Fanomenerne end paa Moralen, hvilken forekommer dem kedelig og ensformig. De bede stedse Aanderne om at afsløre nye Mysterier, uden at de spørge sig selv, om de ere værdige til at blive indviede i Skaberens Hemmeligheder. Disse ere de usfuldkomne Spiriter. Nogle af dem blive staende paa Veien eller fjerne sig fra deres Troes Brødre, fordi de vige tilbage for den dem paahvilende Pligt, at gaa fremad i moralst Forbedring ved egne Anstrengelser, eller ogsaa slutte de sig til dem, der dele deres Snagheder eller Fordomme. Kunne de imidlertid her paa Jorden gjøre det første Skridt, nemlig at opfatte Lærens Grundsatninger, vil det være dem saa meget lettere i en kommende Tilværelse at tilegne sig den i dens Fuldkommenhed.

Den, man med fuld Ret kan kalde for en sand og op-
rigtig Spirit, maa have erhvervet sig en hoi Grad af moralst
Udvikling. Aanden, der hos denne mere fuldstændig behersker
Materien, lader ham see Livet hinsides Graven i et klart Eys.
Egens Grundsætninger anslaa Straenge i hans Bryst, der ikke
lyde hos den, der er mindre moralst udviklet; han føler det i
sit Hjertes Innerste, og derfor er hans Tro ogsaa urokkelig.
Man kender ogsaa den rette Spirit paa hans moraliske Ban-
del og paa de Anstrengelser, han gjør, for at undertrykke sine
onde Tilbøjeligheder. Medens den ufuldkomne Spirit er til-
freds med det, han seer fra sit indskrankede Standpunkt, er
det den mere udviklede Spirits Bestræbelse at losvrie sig fra
det Jordiske, da han nu fatter noget Bedre, og dette vil altid
lykkes ham, naar han har en fast Billie.

Lignelsen om Sædemanden.

5. Paa den samme Tid gik Christus ud af Huset og
satte sig ved Seen; og meget Folk forsamledes om ham,
saa han steg i Skibet og satte sig; og alt Folket stod paa
Strandbredden; — og han talede meget til dem ved Vi-
nelser og sagde:

„Se, en Sæemand gik ud at saae; — og idet han
saaede, faldt Noget ved Beien; og fuglene kom og aade
det op.“

„Men Noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde
megen Jord; og det voxede snart op, fordi Jordnen ikke var
dyb. — Men da Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi
det ikke havde Rød, visnede det.“

„Men Noget faldt iblandt Torn; og Tornene voxede
og kvalte det.“

„Men Noget faldt i god Jord og var Frugt, noget
hundrede Fold, noget tredindstyve Fold, men noget tredive
Fold.“

„Hvo, som haver Øren at høre med, han høre.“ (Matth.
13de Kap. 1—9.)

Saa høre vi nu den Lignelse om Sædemanden.

Naar Nogen hører Rigets Ord og forstaar det ikke,
da kommer den onde og river det bort, som er saaet i hans
Hjerte; denne er det, som er saaet ved Beien.

Men det, som er saaet paa Stengrund, er den, som
hører Ordet og anammer det strax med Glæde; — men det
har ikke Rød i ham og bliver kun ved til en Tid; men
naar Trængsel eller Forfolgelse kommer for Ordets Skyld,
forarges han strax.

Men det, som er saaet iblandt Torn, er den, som hører
Ordet; og denne Verdens Bekymring og Rigdoms Forfol-
gelse kvele Ordet, og det bliver uden Frugt.

Men det, som er saaet i god Jord, er den, som hører
Ordet og forstaar det, som ogsaa bærer Frugt, En hun-
drede Fold, en Aanden tredindstyve Fold, en Aanden tre-
dive Fold. (Matth. 13de Kap. 18—23.)

6. Lignelsen om Sædemanden indeholder en Hentydning
til den forskellige Maade, hvorpaa Evangeliets Være opfattes
og benyttes. For mange Mennesker er denne Være kun et dødt
Bogstav, der giver dem et ligesaa slet Uddytte som det, der
kom af Sæden, der faldt paa Stengrund.

Den kan ligesaa rigtig anvendes paa de forskellige Kate-
gorier af Spiriter. Passer den ikke paa dem, der kun frøste
sig ved de materielle Fænomener og ikke have nogen sand
Nytte deraf, fordi de kun betragte det som en Curiositet? Kan
den ikke ogsaa anvendes paa dem, der ene soge det Tilstalende
i Andernes Meddeleser og kun interessere sig derfor, saa-
lange det tilfredsstiller deres Indbildningskraft, men som der-
efter ere ligesaa kolde og ligeuglydige som tidligere? Ligeledes
paa dem, der finde Andernes Raad meget gode og beun-
dringsværdige, men kun anvende dem med Hensyn til Andre,
og ikke paa sig selv? Og endelig passer den ogsaa paa dem,
paa hvem Væren har samme Virkning som den Sæd, der fal-
der i god Jord og giver rigeligt Uddytte.

Aandernes Meddelelser.

Plichterne.

7. Ved Plicht forsiaa vi det, der i moralst Henseende paahviser os mod os selv og mod Næsten. Plichten er en af Livets vigtigste Love, og den bør træde frem saavel i de ubetydeligste som i de mest ophoede Handlinger. Jeg taler her kun om den moraliske Plicht og ikke om den, som Samfundsforholdene paalægge os.

Det er under tiden meget svært at opfylde sin Plicht, thi Interesser og Hjertets Begjør vanseliggjøre det ofte. Det beroer paa Mennesket selv, hvorvidt han vil opfylde de ham paahvilende Plichter; vel holdes han vaagen af Samvittigheden, denne vor Nætsbevidstheds aarvaagne Bogterke, men selv denne bliver ofte magteslos ligeoverfor Eidsnabernes Sofismer. Det Menneske, der strengt følger Plichtens Bud, vinder derved den Tilsfredshed, der følger med Samvittighedens Ro; men hvorledes skal man noagtig kunne betegne, hvad der er Plicht; hvor begynder den og hvor ophører den? Plichten begynder netop der, hvor Næstens Ro og Belvære er truet; den ophører ved det Grændesfjel, hvilket I ønske, at Andre ikke skulle overskride i deres Forhold til Eder.

Gud har gjort ethvert Menneskehjerte modtageligt for en smertelig Følelse, naar Plichten tilstedesatte; Store og Smaa, Dølyste og Uvidende blive paavirkede deraf og ere saaledes istrand til at bedømme deres egne Handlinger. Det, at vi ere tilgangelige for denne Følelse, er et ophojet Bevis paa Guds Faderkærlighed, der vil, at ethvert af hans Born, veilede ved en for dem fælles Plichtfølelse, skal kunne følge hans Bud, uden at kunne paaberaabe sig Uvidenhed om dette og om de Følger, Overtrædelsen heraf medfører.

Plichten er i sit Begreb et Sammendrag af Morallærens forskellige Dele; det er en Sjælens Seir, der ringeagter Kampegens Besværligheder; den er streng mod os selv, boelig lige-

oversor Andre, da den er beredt til at give efter for de forskellige Livets Forvilkninger, men den giver ikke efter for disse Fristelser. Et Menneske, der opfylder sin Plicht, elsker Gud mere end sin Næste og denne mere end sig selv. Mennesket bør elste Plichten, ikke fordi den frøtager ham for Livets Ønde, hvilke Menneskene ikke kunne undgaa, men fordi den giver Sjælen den til dens Udvilning nødvendige Kraft.

Plichten tiltager og lyser i en mere ophojet Stikkelse paa ethvert af de forskellige Trin paa Menneskeslogtens Stige. Menneskets moraliske Plicht ligeoverfor Gud ophører aldrig; den bør være et Gjenstik af den Eviges Øyder, thi Gud anerkender ikke en usfuldkommen Skitse, fordi han vil, at hans Værk skal straale i al dets Skønhed. (Lazare, Paris, 1863.)

Dyden.

8. Den rene Dyd indbefatter i sig alle de Egenkaber, der bor findes hos det virkelig gode Menneske. Det dydige Menneske er god, menneskelig, arbejdsmædeholden og beslædet. Men uhykkeligvis ere disse Egenkaber ofte ledsgagede af smaa moraliske Svagheder, der vansire og forringe dem. Den som praler med sin Dyd, er ikke dydig, thi han mangler da en af Dydens væsentligste Egenkaber, nemlig Bessemdenhed. Den Dyd, der virkelig fortjener dette Navn, holder ikke af at stille sig frem; man kan ane den, men den selv sjuler sig i Mørket og skjær Mangdens Lovtaler. Til at udøve Dyden, naar den saaledes opfattes, er det, jeg opfordrer Eder, mine Brødre, men I maa da fjerne fra Eders Hjerte enhver Tanke om Hovmod, Forfangelighed og Egenkærlighed, der altid forringe de sjonnest Egenkaber, Ellers maatte have. Efterligner ikke det Menneske, der fremstiller sig selv som et Monster, og som roser sine ophoede Egenkaber for ethvert dertil villigt Øre.

Det Menneske, der ophoier sig selv og ligesom reiser en

Øresstøtte for sin egen Øyd, tilintetgør derved det sande Fortjentlige, der kunde være i det Gode, han har gjort.¹⁹ Men hvad skulle vi sige om det Menneske, hvis Higen gaaer ud paa at synes det, han ikke er? Jeg vil indrømme, at den, der udøver det Gode, føler i sit Hjerte en indre Tilsfredshed, men saafnart denne indre Følelse kommer til Andres Kundskab ved ham selv, er hans Handlemaade kun Egenkærighed.

O, alle I, der hylde Spiritualismens Lære og ere blevne klartseende ved dens Lys, saa at I vide, hvor langt Menneskene endnu ere fra Fuldkommenhed, vogter Eder vel for at falde i Egenkærighedens Snare, thi det er bedre at have færre Øyder med Beskedenhed, end mange med Hovmod. Det er Hovmodet, der har bragt Mennesket til Fal, men ved Hymghed kan han aldrig reise sig. (François, Nicolas, Madeline, Paris, 1863.)

De Overordnede og de Underordnede.

9. Myndigheden er ligesom Rigdommen et betroet Gods, for hvilket der vil blive fordret Regnskab af Brugerne. I maa ikke tro, at Myndigheden bliver givne Nogen for at lade ham have den Glæde at kunne befale over Andre, eller, som Storstedelen af Jordens Mægtige tro, som en nedarvet Ret eller Ejendom. De have Beviser nok fra Gud selv paa, at det ikke forholder sig saaledes, idet han ofte berøver dem Myndigheden, naar han finder det højligt. Hvis den var et personligt Privilegium, vilde Æhendehaveren kunne disponere over den til Fordel for en anden Person. Der er altsaa Ingen, der kan sige, at Noget tilhører ham, naar dette kan fratas ham uden hans Samtykke. Gud overdrager Menneskene Myndigheden som et Hvert eller en Provælje, og tager den tilbage, naar det behager ham.

Enhver, der besidder Myndighed, i hvilkenomhelst Udstrekning, ligefra Herrens Myndighed over Djeneren til Hertzens over Folket, maa huske paa, at han har et Aufsvar for

de Sjæle, der saaledes paa en Maade ere ham betroede, og at han maa gjøre Regnskab for, hvorledes han leder dem, ligesom ogsaa at de Easter, Feilene kunne være Aarsag til, paa Grund af en slet Veiledning eller et daarligt Exempel, ville blive paabyrdede ham; hvorimod han vil nyde Frugten af de Bestrebelsler, han gjør sig for at føre dem frem til det Gode. Ethvert Menneske har et Hverv at udføre her paa Jorden; det kan være mere eller mindre vigtigt, men, hvori denne Mission end bestaaer, er den dog altid givet, for at det skal blive fremmet; det er altsaa vigtigt for Menneskene at opfatte paa rette Maade Beskaffenheten af det Hverv, de have faaet.

Naar Gud spørger den Rige: Hvorledes har Du anvendt den Formue, der i dine Hænder burde have været stig en Kilde, der udbreder Frugbarhed og Velsignelse? saa vil han ogsaa spørge den, i hvis Haand han har nedslagt Myndighed: Hvilket Brug har Du gjort af denne Myndighed? Hvad Dind har Du forhindret, og hvilke Fremstridt har Du været Ophob til? Da jeg i din Haand lagde Myndigheden over Andre, saa var det ikke for at gjøre dem til din Villies Slaver eller til tjenstvillige Nedskaber for dine Luner eller din Begjærighed; jeg har gjort Dig stærk og har betroet Dig Omhorgen for de Svage, for at Du skal understøtte og hjelpe dem til at gaa fremad og komme mig nærmere.

Den Overordnede, der stedse har Christi Ord i Tanke, ringeagter aldrig dem, han befaler over, da han veed, at Jordens sociale Grader ikke have Bethydning hos Gud. Spiritualismen lærer ham, at om end hans Undergivne lyde ham her, saa have de maaske engang for besat over ham eller ville kunne komme til at blive hans Overherre i en kommende Tilværelse, og at han da kan vente en Behandling stig den, han nu viser mod dem.

Naar den Overordnede har Pligter mod sine Undergivne, saa have disse, for deres Bedkommende, ogsaa Pligter, der ikke

ere mindre hellige. Hvis denne sidste er Spirit, vil hans Samvittighed endnu bedre kunne sige ham, at han ikke er frigtagen for disse Pligter, selv om hans Foresatte ikke opfylder sine mod ham, thi han veed, at man skal ikke gjengalde Ondt med Ondt, og at, fordi Andre handle uregigt mod os, have vi derfor ingen Ret til at begaa samme Fejl. Maar han lader paa Grund af sin underordnede Stilling, saa bor han sige sig selv, at han maa ikke har fortjent det, fordi han muligen selv tidligere har misbrugt sin Myndighed, og at han nu bor side de Ubehageligheder, han for har foraarsaget Andre. Hvis han er nedsaget til at beholde sin Stilling, fordi han ikke kan faae nogen anden, saa lærer han af Spiritismen at finde sig deri, fordi det er en Probe paa hans Ydmighed, og denne er ham nødvendig, for at han kan gjøre Fremskridt. Troen maa være hans Beileder i alle hans Handlinger, og disse maa være faaledes, som han kunde ønske, at hans Undergivne skulle handle mod ham, hvis han selv var Nogens Foresatte. Derfor bor han være i høieste Grad samvittighedsfuld i Udførelsen af sine Pligter, thi han veed, at enhver Forsommelse i det ham betroede Arbeide er til Skade for den, der betaler ham derfor, og hvem han altsaa skylder sin Tid og Flid; kort sagt, han veed, af den Pligtskølle, hans Tro indgiver ham, at enhver Afsvigelse fra den rette Vej paadrager ham en Gjeld, som han engang vil komme til at betale. (Francois, Nicolas, Madeleine, Card. Morlot, Paris, 1863.)

Mennesket her paa Jorden.

10. En from Folkesle bør altid bo i Hjertet hos de Mennesker, der samle sig under Herrens Dine og bonfalde de gode Aander om Hjelp. Moder da med et rent Hjerte, lader ingen verdslig eller letsindig Tanke faste Bo deri, og haerer Eders Aand til dem, I paakalde, for at de maa finde hos Eder de Egenfaaber, der ere nødvendige, for at de kunne meddele sig, og for at de rigelig kunne udstro den Sod, der skal

spire i Eders Hjerte og bære Kjærlighedens og Netsærdighedens Frugt.

Naar vi stedse opfordre Eder til Bon og Paakaldelse, maa I dog derfor ikke tro, at vi derved opfordre Eder til at fore et saa at sige Klosterligt Levnet, der skulde holde Eder fjernet fra det Samfund, hvori I leve. Nei, I bor leve med Eders Tidsalder, faaledes som Menneskene indbyrdes bor leve med hver andre, og deltake i Eders Tids Tornskilser og Adspreddeler; men Eders Deltagelse deri bor være fulgt af en Menhed i Sindet, der foræder selve det, I foretage Eder.

En af Grundene, hvorfor I ere satte her paa Jorden, er, at I skulle komme i Berøring med forstjelligt begavede og udviklede Mennesker. Bogter Eder derfor at faare nogen af Eders Brodre. Bærer lykkelige og glade, men lader Eders Lykke være den, som Samvittighedsfreden giver, og som føles af den Himlens Arving, der med Glade tæller enhver henrunden Dag, fordi den fører ham nærmere til Besiddelsen af hans Arv.

Dyden bestaaer ikke i at paataage sig et strengt og mørkt Ydre og frasige sig de Glæder, som de menneskelige Forhold tilbyde; man kan deltake i disse, og man bor kun her, ligesom i alle andre Handlinger, have den i Tanke og for Gud, som har givet os Livet.

Hver Gang I begynde eller fuldende et Arbeide, bor I have Tanken til Skaberen og af inderste Hjerte hede om hans Beskyttelse til, at Arbeidet maa lykkes, og hans Belsignelse, naar det er fuldfort. Hvad I end foretage Eder, saa gaaer dog altid tilbage til Kilden til Alt, og lader altid Tanken paa Gud littre og helligjøre Eders Handlinger.

Som Christus har sagt, bestaaer Fuldkommenheden i Udvævelsen af den sande Broderkjærlighed; og denne bor vises i alle sociale Stillinger, fra den mindste til den største. Maar et Menneske lever ene, kan han ikke vise Broderkjærlighed; det er kun i Samkvemmet med vore Medmennesker og i Livets

vanskligste Kampe man finder Leilighed til at udøve den. Den, som frivillig affondrer sig fra sine Medmennesker, bører sig derved et af de bedste Midler til Fremgang, og da han saaledes kun tenker paa sig selv, bliver han Egoist. (See 5te Kap. 26.)

I maa derfor ikke ansee det nødvendigt, at I, for at være Gud til Behag og for at have Forbindelse med os, iflæde Eder Sæl og Afse. Nei, og etter Nei! siger jeg Eder; Værer saa lykkelige, som Menneskene kunne være det, men lader aldrig i Eders Livsglæde nogen Tanke eller en Handling indtrænge sig, der kan bedrøve os, der elsker og lede Eder, og bringe os til at vende os fra Eder med Sorg. Gud er Alfhærligheden, og han værtigner dem, der elsker ham af rent Hjerte. (En Skysaand, Bordeaux, 1862.)

Omsorg for Legeme og Sjæl.

Bestaaer den moraliske Fuldkommenhed i Legemets Spægelse? For at besvare dette Spørgsmaal skal jeg støtte mig til de almindelige Grundprinciper og begynde med at vise Nødvendigheden af Legemets Pleie, da dettes Befindende har en meget stor Indflydelse paa Sjælen, der maa betragtes som Legemets Fange. Legemets Velbefindende er en nødvendig Bedingelse for, at Sjælen ikke skal føle det Trykkende i dens Hængeskab. Lad os nu antage, at baade Sjæl og Legeme befinde sig i fuldkommen normal Tilstand, hvad bør disse da gjensidig agttagge for at opretholde Ligevegten mellem deres forskellige Tilboieligheder og Tornodenheder?

Her ville to Systemer gjøre sig gjeldende: Asketikernes, der vil spære Legemet, og Materialisternes, der vil fornædre Sjælen. Begge Systemer kunne ansees for lige usornuftige Voldshandlinger. Midt imellem disse er der en stor Deel Ligegyldige. Hvilket af disse Partier have da den rigtige Opfattelse? Ingen af dem! Dette store Problem vilde ikke være blevet løst, hvis ikke Spiritismen kom os til Hjælp og

viste Forskerne de Forhold, der ere mellem Legeme og Sjæl, og ved at forklare os, at dette gjensidige Forhold gør det nødvendigt at drage Omsorg for begge. Efter da Eders Sjæl, men haver ogsaa Omhu for Legemet, der er Sjælens Nedskab. Hvis man ikke tog Hensyn til Legemets Tornodenheder, vilde det være at miskende Guds Lov. Lad det da ikke lide ved de Fejl, som I med fri Billie have begaact, og for hvilke det er ligesaa uansvarligt, som Hesten er det for de Ulykker, Rytterenes Udygtighed kan foraarsage. Ville I blive mere fuldkomne, naar I, samtidig med at I pinte Legemet, vedbleve at vase Eder egenførige og hovmodige mod Eders Nøste? Nei, Fuldkommenheden ligger ikke i Kjødets Spægelse, men i Alandens Fremskridt. I maa uddanne og ydmhge Eders Sjæl, thi derved bringe I den til at boje sig for Guds Billie, og dette er den eneste Vej, der fører til Fuldkommenheden. (George, Skysaand, Paris, 1863.)

Inds og smuglet medlemmer om 196, døgnes ikke overtrængt politi-
siden ind vejs døgner af gidselstjenesten stod til den strafret i den 20.
Inds 2006 og 2007 var der også et par gidsler fra igidtsa-
førlig området, der ved samme tider under omgaende røvare kom
med sig, vedligeholdende biernege. Det næste år var det nemlig ikke
et enkelt at få taget med både vedligeholdende biernege til området, men
et tæt tilknyttet par af gidsler var alligevel i stand til at få taget
overvældende gidslerne ud ved tidsen i mellemstid mellem opgivelserne af de
smuglende mænd, hvilket resulterede i en dæggig result-
at i endda. **Attende Kapitel.**

Attende Kapitel.

Vignessen om Bryllupsfesten. — Den trænge Port. — Afte alle de, som sige: Høre, Høre! ville indgaa i Himmerige. — Den, der har modtaget Meget, har ogsaa Meget at soare for. — Nandernes Meddelester: Den, der har, ham skal gives. — Man hænder den Christne paa hans Øjerninger.

Lignelsen om Bryllupsfesten.

1. Og Christus talede atter til dem med lignelser og sagde:

„Himmeriges Rige lignes ved en Konge, som gjorde
sin Sons Bryllup; — og han udsendte sine Tjenere at
kalde de Budne til Bryllup, men de vilde ikke komme. —
Han udsendte efter andre Tjenere og sagde: Siger de
Budne, see, jeg har beredt mit Maaltid, mine Øyne og det
fede Køe og er flagtet, og Alting er rede; kommer til Brylluppet. — Men de ringeagtede det og gik hen, den En paa
sin Ager, den Anden til sit Kjøbmandsskab. — Andre grebe
hans Tjenere og haanede og ihjelfløge dem. — Men der
Kongen det hørte, blev han vred, og han udfiskede sine
Hære og ødelagde disse Manddrabere og satte Ild paa
deres Stad.“

„Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er vel bedt; men de Budne vare det ikke værd. — Gaaer derfor

ud paa Beisfjellene og vyder til Bryllup, saa Mange, som
I finde. — Og Tjenerne gik ud paa Veien og samlede
alle dem, de kunde finde, baade Onde og Gode; og Bryllups-
huset blev fuldt af Gjæster.“

„Da gik Kongen ind at besee Gjøsterne; og han saae
der et Menneske, der ikke var ifort Bryllupsklaedningen; —
og han sagde til ham: Ven! hvorledes er Du kommen hid
ind, og har ikke Bryllupsklaedningen paa? Men denne
taang. — Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder Hænder
og Fedder paa ham og tager ham og fastrer ham ud i det
hyderste Mørke, hvor der er Graad og Tønders Gnidsel; —
thi Mange ere de Kældede, men Faa ere de Udvælgte.
(Math., 22de Kap. 1—14.)

2. Bantvoen smiler over denne Eignelse, der synes den
at vise en barnlig Naivitet, thi den kan ikke fatte, at man vil-
vægre sig ved at deltage i et Festmaaltid, og endnu mindre,
at de Indbudne kunde drive deres Modstand saa vidt, at de
kunde drebe Sendebudene fra deres Hærstors Huis. Den
siger, „Parablen er vistnok et Villede, men dette bor dog hol-
des indenfor Sandhedsrahedens Grænde.“

Man kan sige det Samme om alle Lignelser og Fabler, naar man ikke afklæder dem deres Hylster for at finde den Bethydning, som er skjult deri. Christus hentede sine Lignelser af Hverdagslivets Saeder, og han tilpassede dem efter det Folks Skikke og Character, til hvilket han talte. De fleste af dem havde den Hensigt at lade et Glimt af det aandelige Livs Idee skinne for Massen; det er kun, fordi man ikke stiller sig paa det rette Standpunkt, at de ikke synes forstaelige.

I denne Egnelse sammenligner Christus Hilmens Rige, hvor Alt er Glæde og Lykke, med et Gjæstebud. Ved dem, som vare først indbudne, henthører han til Hebraerne, der vare dem, Gud først havde givet Lejlighed til at kjende hans Lov. Herrens Sendebud ere Profeterne, der kom for at formane dem til at folge den rette Vej til Lykke og Salighed; men deres Ord blevе ikke hørte, deres Advarslser ringeagtedes, og flere af

dem blev endog mishandlede og dæbte ligesom Tjenerne i Signelsen. De Indbudne, der undskylde sig med, at de skulde passe deres Marker og Handel, ere et Billede af Verdensmenneskene, der have fordybet sig i de jordiske Ting og ere ligegyldige for de himmelske.

Datidens Jøder troede, at deres Nation skulde herske over alle andre. Gud havde jo lovet Abraham, at hans Efterkommerne skulde opfylde hele Jorden. Men da de altid forvælvede Allegorien med Virkeligheden, troede de paa et virkelig og materielt Herredomme.

Alle de Folkeslag, der levede før Christi Ankomst, vare Afgudsdyrkere, med Undtagelse af Hebreerne. Naar nogle enkelte Mennesker, der i aandelig Henseende ragede frem over Maengden, kunde opfatte Ideen om en eneste Gud, saa blev dette Begreb kun en personlig Mening, men intetsteds blev den befestet i Folkeslagene som en Grundsandhed, dog maafee med Undtagelse af nogle enkelte Tilhængere, der skulde deres Videns med et for Massen uigjennemtrængeligt Slør. Hebreerne vare de Første, der offentlig anerkendte en eneste Gud, og det er for dem, at Gud først forklarer sin Lov ved Moses, og derafter ved Christus. Det var saaledes fra denne lille Arne, at det Hys skulde udstromme, der skulde udbredes over hele Jorden og beseire Hedenstabet samt give Abraham en aandelig Slægt, der var ligesaa talrig, som Stjernerne paa Himlen. Men samtidig med at Jøderne forkastede Afgudsdyrkelsen, glemte de den moraliske Lov og toge ifær Hensyn til den lettere Udvælelse af de ydre former. Dindet havde naaet sit Højdepunkt; den trælbundne Nation var sønderreven af indre Uenigheder og adspillet i flere Secter, og Vantronen var trængt ind lige til det Allerhelligste. Da var det, at Christus fremtraadte; han blev udsendt for at minde Menneskene om Lovens Overholdelse og aabne deres Blit for det tilkommende Liv. Hebreerne vare først indbudne til den univerelle Troes store Gjæstebud, men de forkastede Christi guddommelige Ord og

lod ham lide Døden, og saaledes mistede de ved deres egen Brode den dem tiltalte første Net.

Det vilde imidlertid være uretfærdigt, hvis man oversatte denne Beskyldning paa hele det hebraiske Folk. Ansvarret hviler hovedsagelig paa Phariseerne og Saducaerne, der havde bragt Fordærvelse i Nationen; de Første ved deres Hovmod og Fanatismus, de Sidste ved deres Vantron. Det er især dem, Christus har tænkt paa ved de Indbudne, der negtede at indfinde sig ved Bryllupsfesten. Derefter tilføjer han: „Da Herren saa dette, sendte han sine Tjenere ud paa Bejshjelene for at indbyde til Bryllup saa mange, som de kunde finde“; og dermed har han ment, at Ordet skulde prædikes for alle andre Folk, Hedninger og Afgudsdyrkere, og at de, som modtog dette, skulde indbydes til Gjæstebudet istedetfor dem, som først vare indbudne.

Men det er ikke nok at høre til de Indbudne, det er ikke heller tilstrækligt at høre Navnet Christen eller at sidde med ved Bordet, for at kunne deltagte i det himmelske Festmaaltid, men det er en nødvendig Betingelse tillige at være iført Bryllupsdragten, det vil sige, at have et rent Hjerte og følge Loven efter dens Aand, og denne Lov indeholdes ganske i disse Ord: „Uden Broderkærlighed ingen Frelse“. Men blandt dem, der høre det guddommelige Ord, findes der kun Faa, som bevare det i et rent Hjerte og følge Ordets Bud. Der gives vist ikke Mange, der ere værbige til at gaa ind i Himmelriges Rig, og derfor siger Christus: „Mange ere de Kaldede, men Faa de Udvælgte“.

3. Gaa ind ad den snevre Port; thi den Port er viid, og den Bei er bred, som fører til Fordærvelsen, og de ere Mange, som gaa ind gjennem den; — thi den Port er snever og den Bei er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den. (Math., 7de Kap. 13. 14.)

4. Men En sagde til ham: „Herre! mon de ere
Jaa, som blive salige?“ Da sagde han til dem:
„Stræber alvorligent at indgaa gennem den snevre Port;
thi Mange, siger jeg Eder, skulle føge at komme ind og
skulle ikke kunne. — Efter at Husbonden er staet op og
har tillukket Døren, og I da komme til at staa udenfor og
banke paa Døren og sige: Herre, Herre, lad op for os!
da skal han svare og sige til Eder: Jeg hænder Eder ikke
og veed ikke, hvorfra I ere. — Da skulle I begynde at sige:
vi spiste og drak for dine Dine, og Du lærte paa vores
Gader. — Og han skal svare: Jeg siger Eder, jeg hænder
Eder ikke, hvorfra I ere; viger fra mig, alle I, som gjøre
Uret!“

„Der skal være Graad og Tænders Gnidsel, naar I
faae at see Abraham, Isak og Jacob og alle Profeter i
Guds Rige, men Eder at være stodte udenfor. — Og de
skulle komme fra Øster og Vester, og fra Nord og Sønder,
og sidde tilbords i Guds Rige. — Og see, og der skulle
de Sidste være de Første, og de Første skulle være de Sidste.“
(Lucas, 13de Kap. 23—30.)

5. Porten til Jordærvælsen er bred, fordi de onde Liden-
skaber ere talrige, og fordi Beien til det onde besafres af det
største Antal. Porten til Frevelsen er derimod træng, fordi de
Mennesker, der ville vandre gennem den, maa gjøre store
Anstrengelser for at overvinde deres onde Tilbøjeligheder, og
der er ikun Jaa, der ere stærke nok til at kunne dette. Det
er Bethydningen af Lovesætningen; Mange ere de Kaldede,
men Jaa ere de Udvalgte.

Saaledes er det nu Tilfaldet med Menneskeslægten her
paa Jorden, thi da denne er en Afsontingsklode, har det onde
endnu Overvægten. Men naar den har undergaet dens mor-
alste Forvandling, da vil Beien til det Gode blive den mest
befærdede. Disse Ord bør imidlertid forståaes i en relativ
og ikke absolut Bethydning, thi dersom den nuværende Tilstand
skulde betragtes som normal for Menneskeslægten, saa havde

Gud jo indviet et overveiende Antal af sine Skabninger til
Jordærvælse, og dette kan man ikke antage, naar man veed, at
Gud er alretfærdig og algod. Hvis Menneskeslægten var ene bunden til Jorden, og
Sjælen ikke kunde vente nogen anden Tilværelse, maatte den
have begaact store Misgjerninger for at være hjemfalden til en
saa forgænglig Skæbne i Nutiden og i Fremtidens. Hvorfor skulde
der være lagt saa mange Hindringer og Snarrer paa Beien,
hvis Sjælens Skæbne var uigentlærlig bestemt efter Doden?
Hvorfor skal da denne Port være saa snever, at kun et ringe
Antal kan komme igjennem den? Med Ideen om en eneste
Tilværelse kommer man bestandig i Modsigelse med sig selv
og med Guds Retfærdighed, men derimod udvides vor Syns-
kreds ved Begrebet om Sjælens tidlige Tilværelse i et jor-
digt Legeme og Flerheden af Klederne. Denne Idee udbreder
et lys over de mest uklare Punkter i Troen, og naar man
nu seer Baandet mellem Fortid, Nutid og Fremtid, da for-
maaer man at fatte hele Dybden, Sandheden og Bisdommen
i Christi Lovesætninger.

„De, som siger: „Herre, Herre!“

6. Ikke Enhver, som siger til mig: „Herre, Herre!“
skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min
Faders Willie, som er i Himlen. — Mange skulle sige til
mig paa hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke profeteret
ved dit Navn? og have vi ikke uddrevet Djæavl ved dit
Navn? og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger ved
dit Navn? — og da vil jeg bekjende for dem: Jeg hænder
Eder aldrig; viger bort fra mig, I, som beflitte Eder paa
Uret. (Math., 7de Kap. 21—23.)

7. Derfor, hver den, som hører disse mine Ord, og
folger dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som
byggede sit Huus paa en Klippe; og en Skylregn nedfalde,
og Vandløbene kom, og Bindene blæste og falde an paa
samme Huus, og det falde ikke; thi det var grundfæstet paa

en Klippe; — men hver den, som hører disse mine Ord, og ei gjør derefter, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggebe sit Huus paa Sand: — og en Skylregn nedfaldt, og Vandlobene kom, og Binden bleste og stødte an paa samme Huus, og det faldt, og dets Falb var stort. (Math., 7de Kap. 24—27; Lucas, 6te Kap. 46—49.)

8. Derfor, hvo som bryder et af disse mindste Bud og lærer Mennesket at bryde det, han skal kaldes den Mindste i Himmelens Rige, men hvo som følger dem og lærer dem, han skal kaldes stor i Himmelens Rige. (Math., 5te Kap. 19.)

9. Alle, der erkjende Christi Mission, sige: „Herre, Herre!“ men hvad kan det nytte, man kalder ham Herre, naar man ikke følger, hvad han paabylder os? Kunne de kaldes Christne, der kun ere ham ved ydre Ceremonier, men samtidig lade sig beherske af Hovmod, Egoisme, Pengebegjærlighed og andre Lidenstaber? Kunne de kaldes hans Disciple, der tilbringe deres Dage i Bon, men derfor ikke ere bedre, mere barmhjertige og overbaerende mod deres Medmennesker? Nei, thi ligesom Pharisæerne have de kun Bonnen paa Læberne og ikke i Hjertet. Med Former kunne de bedrage Menneskene, men ikke Gud. Det er forgjøves, at de sige til Christus: „Herre, vi have profeteret, det vil sige, lært i dit Navn; vi have udtaget Djævle i dit Navn; vi have spist og drukket med Dig;“ thi han skal svare dem: „Jeg veed ikke, hvem I ere; viger bort fra mig, I, som beslritte Eder paa Uret, I, hvis Handlinger gjøre Eders Ord til Logn, I, som bagvadste Eders Næste, I, som bedrage Enker og bedrive Utugt; gaaer bort fra mig, I, hvis Hjerte er opfyldt med Had og Galde, I, som udgyde Eders Broders Blod i mit Navn, I, som faae Taarerne til at rinde ifstedsfor at qstorre dem. For Eder skal der være Graad og Tænders Gnidsel, thi Guds Rige er kun for dem, som ere blide, ydmige og kjærlige mod Næsten. Haaber ikke at kunne rolle Guds Retfærdighed ved Mængden af Eders Ord og Knabbininger; den eneje Maade,

hvorpaa I kunne finde Raade hos ham, er ved en oprigtig Ubovelse af Broderkjærlighedens og Varmhjertighedens Lov.“

Christi Ord ere evige, fordi de ere Sandhed. De ere ikke alene et Fribrev paa det himmeliske Liv, men tillige en Borgen for Fred, Ro og Uforanderlighed i de jordiske Ting; derfor ville alle menneskelige Institutioner, hvad enten de ere politiske, selfstabelige eller religiøse, naar de ere byggede paa disse Ord, være varige, ligesom det Huus, der er bygget paa Klippen, og Menneskene ville bevare dem, fordi de finde deres Lykke deri; men de Institutioner, der staa i Modstrid til hans Ord, ville være som det Huus, der er er bygget paa Sand, thi Binden, Omvæltninger og Fremstridets Strom ville fore det med sig.

Den, der har modtaget Meget, har Meget at svare for.

10. Men den Æjner, som veed sin Herres Billie, og ikke bereder sig og gjør derefter, skal faae stor Straf; — men den, som ikke veed den og gjør, hvad der forthjerner Straf, skal faae lidet Straf; thi Enhver, hvem Meget er givet, hos ham skal man søge Meget; og hvem Meget er betroet, af ham skal man kræve Mere. (Lucas, 12te Kap. 47, 48.)

11. Og Christus sagde: „Jeg er kommen til Dom i denne Verden, at de, som ikke see, skulle vorde seende, og de, som see, skulle vorde blinde.“ — Dette hørte de af Pharisæerne, som vare hos ham, og de sagde til ham: „Monne og vi ere blinde?“ — Christus sagde til dem: „Bare I blinde, da havde I ikke Synd; men nu sige I: Bi see; derfor bliver Eders Synd i Eder.“ (Joh., 9de Kap. 39—41.)

12. Disse Lærefætninger blive især anvendte af Anderne i den Lære, de give os. Enhver, der kender Christi Lære, er straffskyldig, naar han ikke følger den; men Evangeliet, hvori den indeholdes, er kun udbredt blandt de christne Secter, og i disse er der ikke Mange, som læse det, og

selv alle disse kunne ikke forstaa det. Derved gaaer Christi Ord ganske tabt for en stor Deel af Menneskeslagten. Andernes Lære, der udbreder disse Læresætninger under forstjellige Former, der udvikler og forklarer dem for at gjøre dem forståelige for Alle, har det Fortchein, at den ikke er begrænset, og at Enhver, Lord eller Ulord, Troende eller Ikketroende, Christen eller Ikkechristen, kan modtage den, fordi Anderne meddele sig overalt. Den, som ikke bemytter sig af denne Lære til sin Forbedring, men kun betragter den som en interessant og mærkværdig Ting, uden at hans Hjerte rores derved, den, siger jeg, der, naar han kender Andernes Lære, ikke forjager Hørsængelighed, Hovmod og Egoisme eller føler sig mindre hendraget til de materielle Goder eller i det Hele taget gør Fremgang i det Gode, er mere straffskyldig, da han har Midler til at blive kendt med Sandheden.

De Medier, som saae gode Meddelelser, have et endnu større Ansvar, hvis de vedblivende vandre Syndens Vej, fordi de ofte nedskrive deres egen Dom, og hvis de ikke vare blevdede af Hovmod, saa ville de let forstaa, at det er til dem selv, Anderne tale. Men istedetfor at anvende paa sig selv den Lære, de nedskrive, eller som de see Andre skrive, tanke de kun paa at anvende den paa Andre og virkeliggjøre saaledes disse Christi Ord: „I see Skjæven, som er i Eders Broders Øie, men ikke Bjelken, som er i Eders eget.“ (See 10de Kap. Nr. 9.)

Bed den anden Læresætning: „Vare I blinde, saa havde I ikke Synd“ vil Christus sige, at Straffskyldigheden skal staa i Forhold til den Vidne, man har om Loven; og da Pharisæerne gjorde Fordring paa at være og i Virkeligheden ogsaa vare den mest oplyste Deel af Nationen, saa maatte de ogsaa have større Ansvar for Gud, end det uvindende Folk. Paa samme Maade maa man ogsaa opfatte det i vores Tider.

Der vil altsaa blive stillet store Fordringer til Spiriterne, fordi de have modtaget Meget; men dem, som have draget Mytte af Læren, vil der ogsaa blive givet Meget.

Den første Tanke hos enhver oprigtig Spirit, bor da være at undersøge, om der i de Maad, Anderne have givet, findes Noget, der angaaer ham selv. Spiritismen forøger i det Uendelige Antallet af de Kaldede, og ved den Tro, denne Lære søger at slappe Indgang, vil den forøge Antallet af de Udvælgte.

Andernes Meddelelser.

Den der har, ham skal gives.

13. Og Disciplene gik til ham og sagde til ham: „Hvi taler Du til dem ved Lignelser?“ — Men han svarede og sagde til dem: „Eder er det givet at forstaa Himmelriges Riges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet. — Thi hvo som harer, ham skal gives, og han skal have til Overflod, men hvo som ikke har, ham skal endog frata ges det, han har, derfor taler jeg til dem ved Lignelser, fordi de skjont seende dog ikke see, og horende dog ikke høre, og forstaa ikke heller. — Og i dem fuldkommes Esaiæ Spaadom, som siger: „Med Eders Øren skulle I høre og dog ikke forstaa, og see med Eders Øine, og dog ikke fatte.“ (Matth., 13de Kap. 10—14.)

14. Og han sagde til dem: „Agter paa, hvad I høre; med hvad Maal I maale, skal Eder maales, og Eder, som høre, skal end gives Mere; — thi hvo som harer, ham skal gives, og hvo som ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har.“ (Marcus, 4de Kap. 24—25.)

15. „Man giver til den, som allerede har, og man tager fra den, som ikke har.“ Overveier noie den ophoede Bethydning af disse Ord, der maaske forekomme Eder fornuftstridige. Naar der siger: „Den, som har modtaget,“ menes dermed den, der har modtaget og rigtig opfattet det guddommelige Ord og kun har faaet det, fordi han har stræbt efter at gjøre sig værdig dertil, og fordi Herren i sin barnhjertige Kjærlighed opmuntrer enhver Anstrengelse, der gjøres for at komme til Sandhedens Erfjendelse.

"Den, som Intet har, fra ham skal endog det tages, som han har." I maa ikke forstaa dette som en almindelig bilsledlig Modsatning, thi Gud borsøver ikke sine Skabninger det Gode, han har tilladt dem at erhverve sig. O, I blinde og dove Mennesker! aabner Eders Forstand og Eders Hjerte, seer med Aanden og hører med Sjælen, og I ville da ikke paa en falsk og urettig Maade opfatté den ophoede Aands Ord, der har viist Eder Guds Retfærdighed i det klareste Lys. Det er ikke Gud, der tager fra den, der har modtaget, men det er Sjælen selv, der ikke veed at frede om det, den har, og som ikke forstaaer at forøge Frugtbarheden hos den Spire, som er nedlagt i den.

Den, som ikke dyrker den Mark, hans Faders Arbeide har erhvervet og efterladt ham til Arv, vil snart see den blive bedekket med Ukrudt. Er det da Faderen, der er Skyld i, at Sonnen ikke faaer den Host, som han ikke selv har villet frembringe? Maar han ved Ligegyldighed har ladet de Saedekorn fordøres, der skulle give Frugt paa Marken, kan han da anklage sin Fader, fordi Jorden Intet giver? Den, der har beredt Alt for ham, kan han ikke bebreide at have taget sin Gave tilbage, men han maa ansee sig selv som Ophavsmann til sin Ulykke, og da maa han angrende, men med Kraft og Mod begynde Arbeidet paanly, og med sin Billies hele Anstrengelse opbryde den ufrugtbare Jordbund. Han maa derefter med Tillid til Forsynets Hjælp ufsaae det gode Korn, han har udsogt blandt det slette, og vande det fra Broderkjaerlighedens Kildevæld; Kjaerlighedens Gud vil da „give den, som har modtaget.“ Han vil see sine Anstrengelser lønnete med Held, og et Korn vil give ham hundrede, et andet tusind Told. Mod, Arbeidere! tager Eders Plunge og Harver og bearbeider Eders Hjarter; oprykker Klinten med Rod og udsaaer i dens Sted den gode Saed, som Herren har betroet Eder, og Guds Kjaerligheds Dug vil da bringe Udsæden til at bære Broderkjaerlighedens Frugt. (En Skytsaand, Bordeaux, 1862.)

Man hænder den Christne paa hans Gjerninger.

16. „Ikke alle de, som sige: Herre, Herre! skulle indgaa i Guds Rige, men kun den, som gjør min Faders Billie, som er i Himlen.“

Hører disse Herrens Ord, alle I, der bortstode den spiritale Lære som et Djævelens Værk, aabner Eders Øren, thi nu er det Dieblikket at høre.

Er det nok at bære Guds Liberi for at være en tro Ejner? Er det nok at sige: Jeg er Christen, for i Sandhed at være Christen? Opsøger de sande Christine; I ville kunne hjænde dem paa deres Gjerninger. „Et godt Træ kan ikke bære slet Frugt, og et slet Træ kan ikke bære god Frugt. — Ethvert Træ, der ikke bærer god Frugt, bor omhugges og lastes i Jorden.“ Disse ere Herrens Ord; I, Christi Disciple, opfatter dem rigtigt! — Hvilke Frugter bor Christendommens Træ vel bære? dette mægtige Træ, hvis løvvige Grene giver Ly og Skygge over en stor Deel af Jorden, men som endnu ikke har udbredt sig over alle dem, der skulle famles derunder. Livets Træ maa ogsaa bære Livets Frugt, nemlig Tro, Haab og Kjærlighed. Saaledes som Christendommen for Alrhundrede siden var, saaledes prædiker den endnu altid sine guddommelige Øyder; den tilbyder sin Frugt, men hvor Mange plukke den? Træet er endnu godt, men Gartnerne, der skulle passe det, ere uduelige. De have villet tilbanne det efter deres Idee og bringe det til at bære Frugt, som de alene kunne nyde; de have beskaaret og lemlestet det; dets golde Grene bære ikke slet Frugt, men de bære aldeles ingen Frugt. Den torstige Reisende, der standser under Træets Skygge for at soge efter Haabets Frugt, der skal gjengive ham Styrke og Mod, seer kun nogene Grene, der give ham en Forudfoelse af, at Storm og Vinter ere ivente. Forgjæves søger han en Frugt af Livets Træ; de torre Blad falde ned omkring ham, thi Menneskets Haand har berort dem, saa de ere visnede.

Aabner da Eders Øren og Hjerte, mine elskede Venner!

Dyrker dette Livets Træ, hvis Frugt giver det evige Liv. Den, som har plantet det, opfordrer Eder til at pleie det med Kjærlighed, og I ville endnu se det bare guddommelig Frugt i Overflod. Lad det blive saaledes, som Christus har givet Eder det, og lemlestet det ikke, og da vil til sidst dets Skygge udbrede sig over hele Universet, og dets velsignede Frugt vil nedfalde i rigelig Mængde for at styrke og vederkvaage den torstige Reisende, der søger at naae sin Reises Maal. Opfømmer ikke Frugten for at gjemme den og lade den raadne, saa den ikke kan være til Gavn for Nogen. „Mange ere de Kaldede, men Faa de Udvalgte,” det vil sige, at der findes Kornpugere for Aalandens Brod, ligesom for det materielle Brod. Stiller Eder ikke i Række med disse; thi det Træ, der bærer god Frugt, bør være til Nutte for Alle. Gaaer da og opføger dem, der vansmægte, fører dem hen under Treets Grene og lad dem nyde dets Skygge. „Man plukker ikke Druer paa Tornbuske.” Mine Brødre, vogter Eder for dem, der kun vise Eder Beiens Ujevnheder, men folger dem, der vise Eder den rette Wei til Skyggen af Livets Træ.

Den guddommelige Frelser, han den Alretfærdige, har sagt disse Ord, der aldrig skulle forgaa: „Ikke alle de, som sige: Herre, Herre! skulle ingaa i Guds Rige, men kun de, som gjøre min Faders Willie, som er i Himlen.”

Kjærlighedens Gud og Herre velsigne Eder; Hjertets Gud oplyse Eder; lader da Livets Træ udbrede sin Frugt over Eder i Overflod! Troer og beder. (Siméon, Bordeaux, 1863.)

Nittende Kapitel.

„Troen kan flitte Bjerge..”

Troens Magt. — Kirkens Tro. — Betingelsen for en urokkelig Tro. — Ligelsen om det vierne Figmenta. — Aalandernes Meddelelser: Troen er Moder til Haab og Kjærlighed. — Den guddommelige og den menneskelige Tro.

Troens Magt.

1. Og der de kom til Hollet, gif et Menneste til ham og faldt paa Kne for ham og sagde: „Herre, forbarm Dig over min Son, thi han er maanegh og lidet meget Ondt; han falder ofte i Blid og ofte i Vand; — og jeg ledte ham til dine Disciple, men de kunde ikke helbrede ham.“ — Men Christus svarede og sagde: „O, du vantro og forvente Slekt, hvorlange skal jeg være hos Eder? Hvorlange skal jeg taale Eder? Ledet mig ham ud.“ — Og Christus tiltalede Djævelen haardeligen, saa at den foer ud af Drengen, og han blev farst fra den samme Stund. — Da gif Disciplene assides til Christus og sagde: „Hvi kunde vi ikke uddrive ham? Men Christus sagde til dem: „For Eders Vantroes Skyld; thi sandelig siger jeg Eder, der som I have Tro, som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: flyt Dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og Eder skal Intet være umuligt.“ (Matth. 17de Kap. 14—19.)

2. Pålmindeledighed kunne vi med Tillid til egne Krefter udføre materielle Ting, hvilke vi ikke kunne gennemføre, naar vi twivle om os selv og vor Kraft; men her skulle vi

dog kun opfattede disse Ords moraliske Betydning. De Ærger, som Troen flytter, betyde de Banskeligheder og den Modstand, man møder hos Menneskene, især naar man taler med dem om de mest ophøjede Ting. Nedarvede Fordomme, materielle Interesser, Egoisme, Fanatismens Blindhed, og Hovmodets Lidenstaber ere ligesaa mange Ærger, der spørre Beien for Enhver, der arbeider for Menneskeslægtens Fremstridt. I det Smaa som i det Store, giver en fast Tro os Uholdenhed, Energi og andre Hjelpemidler, der lade os overvinde Banskelighederne, vi have at bekæmpe. En vaklende Tro derimod bevirker for os en Usikkerhed og Langsomhed i Handling, hvoraf de, man vil bekæmpe, vide at bemytte sig i deres Modstand. Naar vi have en fast Tro paa at kunne seire, ville vi ogsaa finde Midler, hvorved vi kunne det.

3. Man kan ogsaa opfattede det saaledes, at Troen ligger i den Tillid, man har til, at en Ting skal skee, og i en Bevidsthed om sikret at kunne naae Maalet. Denne Overbevisning giver os da en Aandsklarhed, der i Tankerne lader os see det Maal, hvorefter vi strebe, og de Midler, hvorved vi kunne naae det, saa at den, der besidder en saadan Tro, kan gaa fremad med sikre Skridt. I begge Tilfælde kan Troen udrette store Ting.

Den oprigtige og sande Tro indgiver altid No og en Taalmodighed, der forstaaer at vente, thi den har sin Støtte i Forstanden og dennes Maade at opfattede Tingene paa, og derfor er den sikker paa at naae Maalet. Den usikre Tro føler sin egen Svaghed; naar det er Interessen, der driver den fremad, bliver den heftig og mener at kunne erstatte den manglende Styrke ved Boldsomhed. Sindsro i Striden er altid et Bevis paa Styrke og Tillid; Boldsomhed derimod tyder paa Svaghed og Mistillid til sig selv.

Man bør vogte sig for at forvekle den sande Tro med den indbildte Tro. Den sande Tro søger sin Støtte i Ydmighed; den, der besidder denne Øyd, har mere Tillid til

Gud end til sig selv, fordi han veed, at han, som et simpelt Nedslab i Guds Haand, Intet kan udrette uden ved ham, og naar han tenker saaledes, ville de gode Aander hjelpe ham. Den indbildte Tro viser sig ved Hovmod hos dens Indehaver, og Hovmod vil ganske vist engang blive straffet ved de Skufselser og den Modgang, der ikke kunne udeblive.

5. Folgende Christi Ord til Disciplene: „Naar I ikke have kunnet helbrede ham, er det, fordi I ikke have Tro,” kan kun forstaes, naar man veed, at den i det menneskelige Legeme vorende magnetiske Strom og dennes Forbindelse med det universelle Fluidum giver Mennesket en Evne, som, naar den ledsgages af innerlig Tro, sætter ham i stand til ene ved sin Williekraft til det Gode at udføre markværdige Fenomener og andre Ting, der i Oldtiden betrægtes som Underværker, medens de dog kun ere en Følge af en naturlig Lov.

Kirkens Tro. Betingelsen for en urokkelig Tro.

6. Fra Kirkens Standpunkt betragtet, bestaaer Troen i en Bekjendelse af Religionsdogmerne, thi enhver Religion har sine Troesartikler. Folgelig kan Troen enten være fejende eller blind. Den blinde Tro undersøger Intet, den antager ubetinget baade det Falske og det Sande og møder deraf ved hvert Skridt Ting, der staa i Modstrid til Fornuften; og naar den drives til Yderlighed, gaaer den over til at blive Fanatisme. Naar Troen er bygget paa Bildfarelser, maa den engang briste, men kun den Tro, der har Sandheden til Grundvold, har en sikker Fremtid for sig, fordi den Intet har at frygte af det Vis, Fremskridtet vil kaste over den, thi hvad der er sandt i Skyggen vil ogsaa være sandt i Lyset. Enhver Religion foregiver at være i udelukkende Besiddelse af Sandheden, men at følge den blinde Tro, er ligebetydende med en Tilstaaelse om egen Udygtighed til at bevise hvad der er Ret.

7. Det er en meget almindelig Talemaade, at man kan

ikke paatvinge sig Troen, derfor sige mange Mennesker ogsaa, at det ikke er deres egen Skyld, naar de ingen Tro have. Det er ganske vist, at Troen ikke kan paaniodes Nogen. Nei, den kan ikke paatvinges, men den kan erhverves, og dette er ikke forment Nogen, end ikke de mest Gjensidige. Vi tale her kun om de egentlig aandelige Sandheder og ikke om nogen foregen Troesbefjendelse. Det tilkommer ikke Troen at komme til Mennesket, men han skal søge denne, og er hans Søgen oprigtig, vil han ogsaa finde den. I kunne da være forvisede om, at de, der sige: „Vi begjære Intet hellere end at tro, men vi kunne det ikke,” tale med Læberne og ikke med Hjertet, thi, idet de udtales disse Ord, tilstoppe de deres Øren. De have Beviser nok rundt om sig, hvorfor ville de ikke see disse? Hos Nogle er Ligegyldigheden Skyld deri, hos Andre er det Frygten for, at de skulle blive twungne til at legge Baand paa deres Tilbøjeligheder, men hos de Fleste er det Hovmodet, der ikke vil lade dem erkjende en højere Magt, fordi de da maaatte boie sig for denne.

Hos nogle Mennesker synes Troen ligesom medfødt; en Guisti er nok til at udvikle den i hele dens Klarhed. Denne Lethed, hvormed disse tilegne sig de aandelige Sandheder, er et Bevis paa tidligere gjorte Fremstmidt. Hos Andre derimod traenger den kun igennem med Besvær, og dette er et sikkert Kjendetegn paa en mindre fremstreden Aand. De Første have allerede troet og forstaet i et tidligere Liv og de medbringe her til Jordens en Intuition af det, de tidligere have opfattet; disses aandelige Udvikling er fuldbent, mensens de Andre først skulle lære; men deres Udvikling vil ogsaa blive fuldbent, og skeer det ikke i denne Tilværelse, vil det skee i en tilkommende.

Man maa indromme, at den Oketroendes Modstand ofte hidrører af den Maade, hvorpaa man fremstiller Tingene for ham. Troen maa have en Grundvold, og denne bestaaer i, at Forstanden fuldkommen opfatter det, man vil, at den skal tro; thi for at tro er det ikke nok at see, men man maa frem-

for Alt forstaa. Den blinde Tro hører ikke hjemme i vores Aarhundrede, thi det er netop Læresætningerne om den blinde Tro, der nu ere Grund til det store Antal Oketroende, idet den vil paatvinge sig disse og fordrer, at Mennesket skal give Afskald paa to af sine verdifuldeste Forrettigheder, nemlig den frie Billie og Tankens Frisheit til at domme. Det er især en paatvingen Tro, VanTroen kæmper sterkest imod, og om hvilken man med Rette kan sige, at den ikke kan paabydes, thi, da den ikke kan give Beviser, efterlader den en Tomhed i Aanden, hvoraf der opstaar nye Trivl. Den tilkæmpede Tro, det vil sige den, der støtter sig til Facta og Logik, slaber derimod intet Mørke i Sjælen; man troer, fordi man er overbevist, og man er overbevist, fordi man har opfattet; derfor kan denne Tro ikke røkkes, thi den eneste Tro, der kan staa urokkelig til alle Tider, er den, der stemmer overens med Fornuften.

Det er dette Resultat, Spiritualismen fører til, og derfor bevirer den altid VanTroen, naar den ikke møder en systematisk eller interesseret Modstand.

Lignelsen om det visne Figentre.

8. Og den anden Dag, der de gif ud fra Bethanien, hungrede han; — og han saae et Figentre langt borte, som havde Blade; da traadte han til, for at see, om han kunde finde Noget derpaa, og da han kom til det, fandt han Intet uden Blade, thi det var ikke Figentid. Og Christus sagde til det: „Aldrig skal Nogen mere æde Frugt af Dig;” og hans Disciple hørte det. — Og den næste Morgen, der de gif forbi, saae de, at Figentreten var visnet fra Roden af. — Og da Peter kom det ihu, Christus havde sagt, sagde han til ham: „Mester! see Figentreten, det Du forbandede, er visnet.” — Og Christus svarede og sagde til dem: „Haver Tro til Gud. — Thi sandelig figer jeg Eder, at Hvo som vilde sige til dette Bjerg: Loft dig op og fast dig i Havet! og ikke vilde twile i sit Hjerte, men tro, at det skal skee,

som han figer, ham skal det skee, som han sagde. (Marcus, 11te Kap. 12 - 14, 20 - 23.)

9. Det visne Figentre er et Billedet paa de Mennesker, der kun synes gode, men i Virkeligheden intet Gode udføre, f. Ex. Talere, hvis Ord have mere Vellyd end Kjernerne; de ere behagelige for Øret, men kunne ikke tale til Hjertet. Det er, naar man har hørt dette Slags Taler, at man spørger sig selv, hvad Udbytte man har havt af dem.

Figentreten kan ogsaa være et Billedet paa alle de Mennesker, der kunne være nyttige, men dog ikke ere det; det kan være Billedet paa alle tomme Systemer og enhver Vere, der ikke have en fast Grundvold. Hvad der som oftest mangler Menneskene, er den rette Tro, nemlig den, der satter alle Hjertets bedre Følelser i Bevægelse, kort sagt, den Tro, der kan flytte Værge. Alle tomme Systemer kunne sammenlignes med Traer, der have Blade, men ingen Frugt; derfor fordommer Christus dem ogsaa til Usprungbarhed, thi der vil komme en Dag, da alle disse Systemer og Værer, der ikke have bidraget Noget til Menneskernes aandelige Velvære, ville falde bort af sig selv og glemmes; og da alle de Mennesker, som med fri Willie have undertrykt de Hjelpefilder, de have hos sig selv, og hvorved de kunde være gaaede fremad, ville blive behandlede ligesom det visnede Figentre.

10. Medierne ere Aanderne Folke, thi ved disses materielle Organer kunne Aanderne meddele os deres Lære. I denne den sociale Gjenfødestestid have Medierne en egen Mission. De ere de Traer, der skulle give deres Brodre aandelig Næring, og deres Antal er stort, for at den aandelige Føde kan blive rigelig. Man finder dem overalt, i alle Lande, i alle Klasser af Samfundet, blandt de Rigte som blandt de Fattige, blandt Store og Småa, for at Ingen skal blive arvelos, og for at bevise Menneskene, at Alle ere de Kaldede. Men hvis de aafvige fra den Bei, som Forsynet har bestient dem, da denne kostbare Evne blev dem givet, hvis de benytte den

letsindigt eller til Skade for Nogen, naar de betjene sig af den for deres jordiske Interesser, og naar de istedetfor en sund Frugt, give en skadelig, dersom de ikke ville lade den være til Gavn for Andre eller selv ville drage Nutte deraf til egen Forbedring, da ere de ligesom det visne Figentre; og Gud vil da frataage dem en Gave, som bliver umyttig i deres Hænder; han vil berove dem den Udsæd, de ikke forstaar at gjøre frugtbringende, og han vil overlade dem til Byste for de onde Aander.

Aandernes Meddelelser.

Troen er Moder til Haab og Kjærlighed.

11. Troen maa være virksom, naar den skal være nyttig, og den maa ikke hensygne. Da den er Moder til alle de Øyder, der føre os til Gud, bor den have et vaagent Øje med sine Borns Udvifling.

Haab og Kjærlighed ere Døtre af Troen, og disse Tre tilsammen udgjøre en uadstillelig Treenighed. Det er Troen, der giver os Haab om at see Herrrens Forjættelser opfyldte, og det er Troen, som giver os Kjærlighed.

Troen, denne guddommelige Inspiration, vækker alle de ønde Instincter, der føre os fremad til det Gode; den er Grundvolden for Gjenfødslen. Denne Grundvold bor da være stærk og varig, thi naar den mindste Twivl skulle komme og række den, hvad vilde der da blive af den Bygning, I have opført derpaa? Vader da Eders Tro være stærkere end de Ikketroendes Sofismer og Spotterier, thi den Tro, der ikke kan taale Menneskenes Spot, kan ikke være øgte.

Den oprigtige Tro henriver og meddeler sig til den, der ikke har den eller ikke engang onster at have den. Den veed at finde overtalende Ord, der trænge ind i Sjælen, medens Skintroen alene har velskillinge Ord, der kun efterlade Kælde og Ligegyldighed og ikke kunne række den sande Tro. Viser Menneskene Eders Tro i Gjerningen, lader dem see Eders

gode Handlinger, for at de maa kunne satte Værdien af Eders Tro; lader Eders eget urokkelige Haab indgive dem en Tillid, der kan støtte Troen Indgang hos dem, besøste den og sætte den i stand til at bestaa alle Livets Omstiftelser.

Haver da Tillid til alt det Skjonne og Gode, som Troen i sin Renhed kan hde Eder. I bor dog ikke tro i blinde, men først underkaste den Eders Forslands Undersøgelse. Elster Gud, men I maa ogsaa vide, hvorfor I elsker ham; troer paa hans Loftet, men gjører Eder Regnslab over, hvorfor I tro der-paa; følger vore Raad, men tenker over det Maal, vi vase Eder, og de Midler, vi give Eder for at naae det. Troer og haaber uden nogeninde at trættes, thi Miraklerne ere et Værk af Troen. (Joseph, Skjtsaand, Bordeaux, 1862.)

Den guddommelige og den menneskelige Tro.

Troen er et Mennesket medfødt Begreb om hans fremtidige Skæbne; den er en Bevidsthed om de umaaelige Evner, hvis Spirer ere nedlagte hos ham, og hvilke han ved sin Billies Kraft bor bringe til Udvikling.

Indtil nu har man kun opfattet Troen fra dens religiøse Side, fordi Christus har fremhøvet den som en mægtig Loftestang til det Godes Fremme, og man i ham kun har set en Religiøstifter. Men Christus, der har udført materielle Mirakler, har ved disse viist, hvad Mennesket kan gjøre, naar han har Tro, det vil sige Billiekraft og Bispedom, at hans Billie kan udføres. Hvor ikke ogsaa Apostlerne efter hans Exempel gjort Mirakler? Og hvad vare vel disse andet end naturlige Virkninger, hvis Aarsag dengang vare ubekendte for Menneskene, men som man nu for Størstedelen kan forklare, og som man fuldstændig vil kunne forstaa ved Studiet af Spiritismen og Magnetismen.

Troen er enten menneskelig eller guddommelig. Geniet, der udfører et eller andet stort Foretagende, vil have Lykke dermed, hvis han har Troen dertil, thi han føler ved sig selv,

at han kan og bør opnaa det, og denne Selvsøelse giver ham en uendelig Kraft. Det gode Menneske, der i Troen paa himmelfæ Fremtid vil hellige sit Liv til edle og gode Handlinger, henter i sin Tro og i Forvisningen om den Lykke, der venter ham, den nødvendige Styrke, og denne Tro hjælper ham til at udføre Mirakler af Broderkærlighed, Døpoffrelse og Fornegelse. Med Troen endelig gives der ingen ond Tilbøjelighed, som det ikke vil kunne lykkes os at beseire.

Magnetismen er et af de største Beviser paa Troens Magt, naar denne viser sig i Handling; det er ved Troens Hjælp, at Magnetiseuren helbreder og fremkalder forunderlige Fænomener, der forдум bleve kaldte Mirakler.

Deg gjentager det, Troen er menneskelig, men den faaer sin Styrke af Guddommen. Hvis alle I, Incarnerede, kendte den Kraft, I have I Eder, og hvis I ville lade Eders Billie lede af denne Magt, da vilde I være i stand til at udføre, hvad der hidtil har faaet Navn af Underværker, men som dog ikke er Andet end en Udvikling af de menneskelige Evner. (En Skjtsaand, Paris, 1863.)

... og da han kom tilbage fra sin arbejde, så han, at der var en mand i den ene end af huset, der siddede ved et bord med en penning på det. Han sagde til ham: "Hvad er det du har?" — "En penning," svarede manden. "Du skal ikke have det," sagde han, og gav den til ham. — "Men jeg har ikke noget mere til at give dig," sagde manden. "Du skal ikke have det," sagde han igen, og gav den til ham. — "Du skal ikke have det," sagde han tredje gang, og gav den til ham. — "Du skal ikke have det," sagde han fjerde gang, og gav den til ham. — "Du skal ikke have det," sagde han femte gang, og gav den til ham. — "Du skal ikke have det," sagde han sjette gang, og gav den til ham. — "Du skal ikke have det," sagde han syvende gang, og gav den til ham. — "Du skal ikke have det," sagde han aften, og gav den til ham.

Tyvende Kapitel.

"Arbeiderne i den sidste Time."

Nandernes Meddeleser: De Sidste skulle blive de Første. — Spiri-
ternes Hverv. — Arbeiderne i Herrens Bingaard.

1. Thi Himmeriges Rige lignes ved en Husbonde, som udgik tidlig om Morgenens, at leie Arbeidere til sin Bingaard; men da han var blevet enig med Arbeiderne om en Penning om Dagen, sendte han dem i sin Bingaard. — Og han gik ud ved den tredie Time, og saae Andre staa ledige paa Torvet; — og han sagde til dem: „Gaaer og I hen i Bingaarden, og jeg vil give Eder, hvad som Ret er.“ Men de gik hen. — Han gik efter ud i den fjette og niende Time, og gjorde ligesaa. — Men ved den ellevte Time gik han ud, og fandt Andre staa ledige, og sagde til dem: „Hvi staa I her den ganske Dag ledige?“ — De sagde til ham: „Fordi Ingen leie os.“ — Og han sagde til dem: „Gaaer ogsaa I hen i Bingaarden, og hvad som Ret er, skalles I faae.“

Men der det blev Aften, siger Bingaardens Herre til sin Foged: „Sald Arbeiderne og gi dem Lønnen, og begynd fra de Sidste til de Første.“ — Og de kom, som vare leiede ved den ellevte Time, og fik hver en Penning. — Men der de Første kom, mente de, at de skulde faae Mere; og de fik og hver en Penning. — Men der de fik den, knurrede de mod Husbonden og sagde: „Disse Sidste have kun ar-

beidet een Time, og Du har gjort dem lige med os, som have haaret Dagens Byrde og Hede.“

Men han svarede og sagde til en af dem: „Ven! jeg gjor Dig ikke Uret; er Du ikke bleven enig med mig om en Penning? — Tag dit og gak bort; men jeg vil give denne Sidste ligesom Dig. Eller har jeg ikke Magt til at gjøre med Mit, hvad jeg vil? og er dit Die ondt, fordi jeg er god?“

Saaledes skulle de Sidste blive de Første, og de Første de Sidste; thi Mange ere de Kaledede, men Faa ere de Udvælgte. (Math., 20de Kap. 1—16. See ogsaa: Lignelsen om Bryllupsfesten, 18de Kap. 1.)

Nandernes Meddeleser.

De Sidste skulle blive de Første.

2. Arbeideren i den sidste Time er berettiget til sin Lon, men for at han skal have gjort sig fuldlig forhent til den, maa han altid have været villig til at paataage sig Arbeidet, og Marsagen til hans sildigere Begyndelse herpaar maa ikke have været, at han har manglet god Willie til at arbeide. Han har Ret til sin Lon, fordi han taalmodig har ventet lige fra Dagry, indtil man endelig tilkaldte ham; Lusten til Arbeidet havde han, men han fik ingen Opfordring til at begynde derpaa.

Men, havde han negtet at modtage det ham tilbudte Arbeide, og hvis han havde sagt: „Det haster ikke, jeg onsker at hvile; det vil være tidsnok at indfinde mig til Arbeidet, naar den sidste Time slaaer; hvad bryder jeg mig om en Herre, som jeg ikke kender og ikke elsker.“ I saa Fald, mine Venner, vilde han ikke have faaet Arbeiderens, men den Lades Lon.

Hvorledes vil det da gaa dem, der, istedetfor ligefrem at være forblevne uvirksomme, have anvendt de Timer af Dagen, der vare bestemte til Arbeide, til at begaa slette Handlinger?

Hvorledes vil det gaa dem, der have bespottet Gud, have udgydt deres Brodres Blod, have bragt Sorg i Familier, have misbrugt Andres Tilstid og franket Uskyldigheden? Hvorledes vil det endelig gaa dem, der have væltet sig i Laftens Pol? Troer I, at det for disse vil være nok, naar de i den sidste Time sige: „Herre, jeg har anvendt min Tid slet; lad mig arbeide, indtil Dagen er endt, for at ogsaa jeg kan ubrette Noget; og giv mig samme Løn som den Arbeider, der har vijst en god Billie.“ Nei, Herren vil sige til ham: „Nu har jeg intet Arbeide for Dig; Du har forspildt din Tid; Du har glemt, hvad Du har lært, og Du kan ikke arbeide i min Binggaard. Begynd din Vorretid paanh, og naar jeg finder Dig skikket til at arbeide hos mig, da kan Du komme til mig, og mine store Marker ville blive aabnede for Dig, og Du kan arbeide der hele Dagen.“

Spiriter, mine elskede Venner! I høre Alle til Arbeiderne i den sidste Time, og hovmodig er den, der vilde sige: „Jeg har begyndt Værket ved Daggry og vil først opøre dermed ved Aften.“ I ere Alle komme, da I blevе kaldte, den Ene tidlig, den anden silde; men, i hvor mange Aarhundrede har Herren ikke indbuddt til Bingaarden, og der er Ingen kommen? Lønningstimen nærmere sig; anvender da den Time, I have tilbage og glemmer ikke, at hvor lang Eders Tilvarelse end kan forekomme Eder, er den dog kun et flygtigt Vieblit af den umaadelige Tid i Evigheden. (Constantin, Skyttaand, Bordeaux, 1863.)

3. I vide, at Christus helst udtalte sig billedeligt, og i dette hans kraftige Sprog mente han ved de Arbeidere, der kom i den første Time, Moses og Profeterne, og senere Apostlerne, Marthyrene, Kirkefædrene, samt alle de Lærde og Filosoffer, der efterhaanden ere optraadte for at meddele Folket den guddommelige Lære. Ved de sidste Arbeidere har han ment Spiritismens Udbredere. Det er disse Arbeidere i Bingaarden, der blevе bebudede allerede i Christi Tid, og hvilke ville

saae den samme Løn, som de første Arbeidere, ja, endog en højere Løn. Da Spiriterne ere de sidst Ankomne, kunne de drage Nutte af deres Førgængeres aandelige Arbeider, thi det er en Arv, der er dem given, og Resultatet af det, de uddrage af deres Arvepart, skal tjene til Bedste for hele Menneskeslægten, thi Gud vil give sin Besignelse dertil. Mange af Eder ere desuden ikke første Gang her paa Jorden, og de blandt Eder, der ere her første Gang, ville maaßke komme igjen for at fuldføre det begyndte Hverv. Mere end een af Patriarcherne, af Profeterne og af Christi Disciple ere nu iblandt Eder; disse ere nu mere ophøje og fremfærdne, og de arbeide ikke mere paa Bygningens Grundvold, men de reise nu Kramden paa den. Deres Løn vil komme til at staa i Forhold til den Maade, hvorpaa de udfører deres Arbeide.

Reincarnationen, denne sjonne Lære, foreviger og betegner noiere den aandelige Slagtskabsfolge. Naar Aanden bliver kaldt for at gjøre Gud Regnskab for dens jordiske Herv, vil den forstaa, at det nu afbrudte Arbeide ikke er fuldført, men at det bestandig skal fortsættes. Den seer og føler, at den har grebet sine Førgængeres Tanker i Flugten; den seer, at den etter skal træde frem paa Kamppladjen, naar den er blevet modnet ved Erfaringen, og saaledes ved en ny Incarnation vil kunne friske endnu mere fremad og tillige hjelpe Andre paa Fremtidets Bei. Alle, baade Arbeiderne i den første Time og dem i den sidste Time, ville da, med Vinene aabnede for Guds Retfærdighed, ikke klage men tilbede ham.

Dette er den sande Betydning i den Lignelse, der lige som alle de andre Christi Lignelser indeholdt en Forjættelse om Fremtiden, og hvilke i alle deres Former og Billeder aabenbarede den storartede Enhed, der viser Harmonien i Alt, hvad Universet indeholder, og den Solidaritet, der med et fælles Baand forener alle Wesener. (Heinrich Heine, Paris, 1863.)

Spiriternes Hoerr.

4. Høre I ikke allerede Stormen nærme sig, der skal bortvære den gamle Verden og flynge al jordisk Uretfærdighed ned i Afgrundens Dyb? O, priser Herren, I, der have en fast Tillid til hans Alretfærdighed; I nye Apostle for den Tro, der er aabenbaret Eder ved høje profetiske Røster, gaaer hen og forkynder den nye Lære om Reincarnationen og om Aandens Fremadstriden, eftersom den har godt eller slet udført sin Mission og baaret de jordiske Prøvelser.

Såsler ikke mere, thi I skulle have Ildtunger over Eders Hoved. O, I Spiritismens sande Indbiede, I ere Guds Udvalgte! Gaaer og forkynder det guddommelige Ord. Timen er kommen, da I skulle opoffre Eders Tilboieligheder og ringe jordiske Arbeide for denne Læres Fremme. Gaaer og prædiker, thi de opnødte Aander ere med Eder. Bisæelig ville I komme til at tale til Mennesker, der ikke ere tilboielige til at høre Guds Rost, fordi denne bestandig opfordrer til Selvfornegelse. I skulle tale til de Gjerrige om Uegenygtighed, til Drankerne om Afholdenhed, til Hustyrannerne og Despoterne om Sagtmeldighed; jeg veed, at Eders Ord ville være spilde, men hvad gør det? I bor med Eders Sved vande den Jord, i hvilken Udsæden skal nedlægges, thi den vil kun bære Frugt, naar den stædig bearbeides med den evangeliske Ploug og Harve.

Så, alle I troende Mennesker, der ved at betragte Universets Uendelighed indse, hvor ringe I selv ere; begiver Eder ud paa Korstog mod Uretfærdighed og Synd, søger at tilintetgjøre den Guldkalb, der daglig finder flere Tilbedere. Gaaer, thi Gud vil føre Eder! I ringe, uvidende Mennesker, Eders Tungebaand vil blive løst, og I ville kunne tale som ingen Anden. Gaaer og prædiker, og opmærksomme Tilhørere ville opsamle de Trostens Ord, der udgaa fra Eders Mund, og ville føle sig lykkelige ved Forjættelsen om Broderslab, Haab og Fred.

Hvad ville I vel bekymre Eder om de Snarer, der ville

blive lagte paa Eders Bei? Eders Forfælgere ville selv falde deri, og Hyrden vil nok vide at forvare sin Hjord.

Gaaer da fremad, I, som ere store for Gud, I, der lykkeligere end St. Thomas tro, uden at see, og som anerkjende den medisste Evnes Frembringelser, om I end ikke selv ere i Besiddelse af denne. Gaaer, Guds Aand vil føre Eder.

Christus har sagt: At Troen kan flytte Bjerget, men endnu tungere end Bjerget nedtrykker Synden det menneskelige Hjerte. Gaaer da til Værket med Mod og Kraft og bortfjerner det Syndens Bjerg, hvilket de kommende Slægter kun bør hænde som et Fortids Sagn, ligesom I selv kun ufuldkomment hænde den Tid, der ligger foran den hedenste Civilisation.

Så, de moralste og filosofiske Omvæltninger ville finde Sted paa alle Jordklodens Punkter; Timen nærmere sig, da det guddommelige Hys skal skinne paa Eders Klode. (Sandhedens Aand.)

Arbeiderne i Herrens Binaard.

5. I nærme Eder den Tid, da de Ting, der ere Eder forjættede om Menneskeslægtens aandelige Forbandling, skulle gaa i Opfyldelse. Lykkelige ere da de, der have arbejdet ugenytigt i Herrens Binaard, og hos hvem Broderkærligheden har været den vigtigste Drivfjeder; deres Dages Arbeide skal blive betalt langt over deres Forventning. Lykkelige ere de, der til Brødrene have sagt: „Venner, lader os arbeide tilsammen med forenet Kraft, for at Mesteren kan finde Arbejdet fuldført ved hans Ankomst;“ thi Mesteren skal sige til dem: „Kommer til mig, I gode og tro Ejendene, I, som have bekæmpet Eders Skinfryge og Uenighed, for at Værket ikke skal lide derunder.“ Men, vee dem, som ved deres Uenighed have forsinket Hostens Time, thi Stormen skal komme, og Hvirvelvindene skulle bortføre dem! og de skulle raabe „Naade, Naade!“ Men Herren skal sige til dem: „Hvorfor bede I om Naade? I, som ikke have havt Medslidenshed med Eders Brødre, og som

have negtet at række dem Haanden, I, der have nedtraadt den Svage i Støvet, istedetfor at opreise ham? Hvorfor bede I om Maade, I, der have søgt Eders Belønning i de jordiske Glæder og i Tilsfredsstillelsen af Eders Hoomod? I have alle rede modtaget den Lon, I selv have onflet; forlanger da ikke mere; den himmelstke Lon er for dem, der ikke have forlangt nogen Lon paa Jorden."

Gud tæller nu sine tre Ejendomme, og han har med sin Finger mærtet dem, hvis Fromhed ikke kommer fra Hjertet, for at de ikke skulle gøre Fordring paa samme Lon, som de tre Ejendomme; thi det er til dem, der ikke vige tilbage for det sværeste Arbeide, han vil betro de høieste Poster i det store Gjensædelsesværk, og da ville de Ord opfyldes: „De Forste skulle blive de Sidste, og de Sidste skulle blive de Forste i Himmelrigets Rige.“ (Sandhedens Aand, Paris, 1862.)

„Der vil komme falske Messias'er og falske Profeter.“

Man hjender Træet paa dets Frugt. — Profeterenes Hverv. — De falske Profeters Underwerker. — Sæt ikke Bid til alle Aander. — Aanderne Meddelelser: De falske Profeter. — Hjendetegn paa den sande Profet. — De falske Profeter i Aandeverdenen. — Jeremias og de falske Profeter.

Man hjender Træet paa dets Frugt.

1. Thi der er intet godt Træ, som bærer raaddent Frugt, og intet raaddent Træ, som bærer god Frugt; — thi hvort Træ kendes paa sin egen Frugt, og man fanker ikke Figen af Torn, man plukker og ikke Bindruer af Tornbuske. Et godt Menneske fremfører Godt af sit Hjertes gode Forraad, og et ondt Menneske fremfører Ondt af sit Hjertes onde Forraad, thi Munden taler af Hjertets Overslodighed. (Lucas, 6te Kap. 43—45.)

2. Men vogter Eder for de falske Profeter, som komme til Eder i Haarellæder, men ere indvortes rivende Ulve. — Af deres Frugter skulle I hjende dem. Kan man opfange Bindruer af Torn eller Figen af Tidsler? — Saaledes bærer hvort godt Træ gode Frugter, men et raaddent Træ bærer onde Frugter. — Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter. — Hvort Træ, som ikke bærer god Frugt, skal afhugges og fastes i Blæn. — Derfor skulle I hjende dem af deres Frugter. (Matth. 7de Kap. 15—20.)

3. Og Christus svarede og sagde til dem: „Seer til, at Ingen forfører Eder; — thi Mange skulle komme i mit Navn og sige: Jeg er Christus, og de skulle forføre Mange.“

„Og mange falske Profeter skulle opstaa og forføre Mange; — og efterdi Uretferdiged vil være blevne mangfoldig, skal Kjærligheden blive kald i Mange. — Men hvo som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.“

„Dersom Nogen da siger til Eder: See, her er Christus, eller der! da skulle I ikke tro det; thi falske Messias'er og falske Profeter skulle opstaa og gjøre store Tegn og Undergjerninger, saa at selv de Udvalegte skulle forføres, om det var muligt. (Matth. 24de Kap. 4, 5, 11—13, 23, 24. — Marcus, 13de Kap. 5, 6, 21, 22.)

Profeterernes Hverv.

4. Man tilskriver i almindelighed Profeterne den Gave at kunne see ind i Fremtiden, saa at Ordene: Profeti og Forudsigelse ere blevne ensbetydende. Efter den evangeliske Opfattelse, har Ordet Profet en mere udstrakt Betydning; man kalder den Profet, som Gud har givet det Hverv at undervise Menneskene og aabenbare dem de sjulte Ting samt det aandelige Livs Mysterier. Et Menneske kan altsaa være Profet uden at have viist sin Gave til at forudsige, og dette var ogsaa Jødernes Anskuelse paa Christi Tid. Da han blev ført for Æpperstepræsten Caiphas, hvor de Skriftløge og Jødernes Eldeste var forsamlede, spyttede de ham i Ansigtet, sloge ham med knyttede Hænder og gave ham Ørefagen, idet de sagde: „Du, Christus, profeteer nu og siig os, hvem det er, der har slaat Dig.“ Det har dog været tilfældet, at Profeterne have haft Kundstab om Fremtiden, hvad enten denne Gave har været Intuition eller en Aabenbarelse af Forhånet til Undersøgning og Advarsel for Menneskene; og naar disse Forudsigelses ere gaaede i Opfyldelse, er Spaadomsgaven, blevet anset for Noget, der hørte til for at være Profet.

De falske Profeters Underværker.

5. „Der skulle opstaa falske Messias'er og falske Profeter, som skulle udrette store Tegn og Undergjerninger, saa at selv de Udvalegte skulle forføres, om det var muligt.“ Disse Ord lede til at forklare os Ordet Underværk paa den rette Maade. Efter den theologiske Opfattelse ere Underværker og Mirakler Fænomener, der kunne skee undtagelsesvis, og som ligge udenfor Naturens Love, og da disse ere Guds Værk og ikke nogen Andens, saa kan han afvige deraf, naar det behager ham, sige Theologerne. Men vor simple Fornuft siger os, at han ikke kan have begavet ringere Væsener med en Magt, der er ligesaa stor som hans egen, og endnu mindre have givet dem Magt til at forandre Noget i Naturens Love. Christus kan ikke have bestyrket en saadan Opfattelse. Naar da, ifølge den Betydning, man lægger i de foranstaende Ord, de falske Profeter have Magt til at gjøre Underværker, hvorved selv de Udvalegte kunne blive bedragine, og de altsaa kunne gjøre det samme som Gud, saa vilde Folgen deraf blive, at Underværker og Mirakler ikke vilde være en udelukkende Forret for Guds Udsendinge, og eiheller at Helgenernes Mirakler vilde have noget Fortrin for de falske Profeters. Man maa altsaa sige en mere formuftig Betydning i disse Ord.

I uvivende Menneskers Øine maa ethvert Fænomen, hvis Aarsag de ikke kunde, altid forekomme som noget Overnaturligt og Mirakuløst; men naar de engang lære at fatte Aarsagen, ville de indromme, at Fænomenet, hvor overnaturligt det end forekommer dem, kun er Virkningen af en Naturlov. I samme Forhold som Videnskaben gaaer fremad, formindskes ogsaa Antallet af de overnaturlige Facta. Der har altid været Mennesker, der have anvendt deres Kundstab for at fremme deres Interesse, Ærgjerrighed eller Herskelyst, og have givet sig Skin af at være i Besiddelse af overmenneskelig Magt eller af en foregivne guddommelig Mission. Disse ere de falske Messias'er og de falske Profeter. Lysets Udbredelse tilsintetgjør

deres Anseelse og derfor formindskes deres Antal i samme Forhold, som Menneskenes Bidens opklares. Det, der af Mængden ansees for at være Underværker, er altsaa intet Bevis for, at den, der udfører dem, har en guddommelig Mission, hvorimod de kun ligefrem ere Folger af Kundskaber, som Enhver kan erhverve sig, eller ogsaa hidrøre fra visse organiske Evner, hvilke saavel den Uværdigste som den Værdigste kan besidde. Den sande Profet hender man paa hans alvorlige og rene moralske Charakter.

Sæt ikke Lid til alle Aander.

6. I Elstelige! troer ikke hver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske Profeter ere udgangne i Verden. (Johannes 1ste Brev 4de Kap. 1.)

7. Nogle antage, at de spiritistiske Fænomener skulde bidrage til, at de falske Profeter sikl en vis Bethydning, men dette er langifra Tilfældet, thi de give dem netop Dødsstødet. Man maa ikke forlange Mirakler eller Underværker af Spiritismen, thi den erklarer ligefrem, at den ikke kan det; og ligesom fyksken, Chemien, Astronomien og Geologien have gjort Opdagelser i den materielle Verden og givet Forklaring derover, saaledes oplyser og forklarer Spiritismen andre ubekjendte Love, nemlig dem, der styrer Vorholdene mellem den legemlige og den aandelige Verden, og disse ere ligesaavel Naturlove som Bidenskabens. Idet Spiritismen giver Forklaring over et vist Slags hidtil ukjendte Fænomener, tilmeltegjør den Alt det, man i Fortiden henregnede til Underværker. De, der af personlig Interesse kunne føle Tristelse til at fremkalde disse Fænomener og give sig ud for at være Guds Sendebud, ville ikke mere kunne bedrage de Lettroende, men maa snart blive demasfere. Som vi allerede tidligere have sagt, bevise de Fænomener, der saaledes fremkaldes, aldeles Intet. Det klareste Bevis for en guddommelig Mission ere de moralske Resultater, der fremgaa af Fænomenerne, thi det er kun Guds virke-

lige Udsendinge, det er forundt at fremkalde dem. Den spiritistiske Bidenskabs Udvikling er os her til stor Nutte, thi idet den søger efter Marsagen til Fænomenerne, haver den tillige Sloret for mange Mysterier. Ikkun de, der foretrakke Mørket for Lyset, kunne have Interesse af at bekæmpe Spiritismen; men det forholder sig med Sandheden ligesom med Solen, den spredet den tøtteste Taage.

Spiritismen giver os ogsaa Oplysning om et andet Slags falske Profeter, der ere langt farligere end de, vi træffe blandt Menneskene, og disse findes blandt de ikkeincarnerede Aander; det er bedrageriske, hykleriske og hovmodige Aander, falske Værde, der fra Jorden ere gaaede over til Aandeverdenen, og som paatage sig de mest hædrede Navne, for under disses Skul at udbrede og fremme de urimeligste Ideer. For man kjendte den mediske Evne, gjorde de deres Indflydelse gjældende paa en mindre haandgribelig Maade, nemlig ved Inspiration, det vil sige, den hos Menneskene varende ubevidste mediske Evne. Et meget stort Antal af disse Aander have i den næste Tid udgivet sig for en eller anden af de gamle Profeter, for Christus, for den hellige Tomfrau, ja endog for Gud selv. Derfor advarer Apostelen Johannes os for dem, idet han siger: „Mine Elskede, fastér ikke Lid til enhver Aand, men prøver, om de ere sendte af Gud, thi mange falske Profeter ere opstaede paa Jorden.“ Spiritismen giver os Midler til at prøve disse, idet den lærer os, hvorpaa vi kunne kjende de gode Aander, nemlig ved deres høje moralske Character*).

*) See Mædiernes Bog 24de Kap. osf.

Aandernes Meddelelser.

De falske Profeter.

8. Naar man siger til Eder: „Christus er her,” saa værer paa Eders Post og troer det ikke, thi de falske Profeter ere mange. Har Christus ikke sagt: „Man hænder Treæt paa dets Frugt? Naar Frugten er bitter, saa domme I deraf, at Treæt er slet; men hvis den er sød og forfriskende, sige I: Intet Rent kan udgaa fra en muddret Kilde.

Saaledes bor I domme, mine Brodre; thi det er paa hans Gjerninger, man skal hjænde Enhver. Naar de, som sige, at de ere i Besiddelse af guddommelig Magt, ogsaa have de Tegn, der tyde paa en saadan Mission, det vil sige, naar de i høieste Grad besidde de christne og evige Dydier, nemlig Broderkærlighed, Velvillie, Overbærelse og den Godhed, der besirer alle Hjerter, hvis deres Gjerninger svare til deres Ord, da kunne I sige: Disse ere virkelig Guds Udsendte.

Men vogter Eder for de honningsode Ord, vogter Eder for de Pharisæere og Skriftkloge, der iklædte lange Kjoler bede paa offentlige Steder; vogter Eder for dem, der paastaa, at de ere i Enebesiddelse af Sandheden.

Nei, nei! I ville ikke finde Christus der, thi de, han har kældet til at udbrede hans hellige Lære og gjenføde hans Folk, skulle efter Herrrens Exempel fremfor Alt være blide og ydmige i Hjertet. De, der ved deres Exempel og Raad skulle frelse Menneskeslagten, der med stærke Skridt gaaer sin Undergang imode og vanker om paa Syndens Krogveje, de skulle især være beskedne og ydmige. Undgaaer da Enhver, der viser endog kun en ringe Grad af Hormod og betragter dem som smittende Spedalske, der bringe Fordærvelse over Alt, hvad de komme i Beröring med. I maa erindre, at hvært Menneske bører paa sin Pande, men især i sine Hænder, et Mærke, der figer, hvad der boer i ham.

Mine elstede Venner, gaaer da fremad paa den velsignede Vej, I have betrædt. Vandrer uden Frugt og bortfjerner

modig Alt, hvad der kan hindre Eder i at naae Maalset. I Reisende! I ville kun forblive en kort Tid i Provelsernes Mørke og Smerte, saafremt Eders Hjerte omfatter den milde Lære, der aabenbarer for Eder de evige Løve og tilfredsstiller Eders Sjæls Langsel og Tragten efter det Ubekjendte. Fra nu af kunne I forklare Eder de flygtige Billeder, I see under Eders Sovn, og hvilke vel kunne henrykke Eders Aand, men ikke tale til Eders Hjerte. Nu er Døden forsvunden, mine elskede Venner, for at gjøre Plads for den straalende Gjensynets og Gjenforeningens Engel, I nu hjænde! I, der have vel opfyldt det Eder af Skaberens givne Hærv, have nu Intet at frygte af hans Retfærdighed, thi I vide, at han er Faderen og altid tilgiver sine vildfarende Børn, der anraabe ham om Barmhjertighed. Vedbliver da at gaa fremad uden at standse, og lad Fremfridet være Eders Valgsprog i Alt, intil I endelig naae til det lykkelige Maal, hvor alle de vente Eder, som ere gaaede forud. (St. Louis, Bordeaux, 1861.)

Hjendtegen paa den sande profet.

9. Vogter Eder for de falske Profeter. Denne Advarsel er altid nødvendig, men især i nærværende Tid, der er det Øieblik, da Menneskeslagtens moralske Forvandling skal foregaa, thi der optræder altid nogle Ærgjerrige og Rænkfulde som Reformatore og Messias'er. Det er for disse Bedragere, man skal vogte sig, og det er ethvert retskaffent Menneskes Pligt at demaskere dem. I ville maa ske spørge, hvorpaa I skulle hjænde dem, og jeg vil afmale dem for Eder.

Her paa Jorden betroer man kun en Armees Anførelse til en duelig General; tro I da, at Gud er mindre forsigtig end Menneskene? Nei, I kunne være forvissede om, at han kun betroer vigtige Missioner til dem, om hvem han veed, at de ere ifand til at udføre disse, thi et vigtigt Hærv er en tung Byrde, der vil nedtrykke det Menneske, der er for svagt til at bære den. Heri, ligesom i alt Andet, maa Meesteren

vide Mere end Eleverne. For at Menneskeslægten skal kunne gaa fremad i intellectuel og moralsk Henvende, behøves der ogsaa Ledere, der ere den store Mangde overlegne i disse Punkter. Derfor er det altid Aander, der ere meget fremstredne og som have gjennemgaaet deres Provelser i andre Tilvoerelser, der maa incarneres i dette Viemed; thi dersom de ikke ragede op over den Kreds, som de skulle veilede, vilde de ikke kunne udrette Noget.

Naar nu det, jeg her har sagt, staaer klart for Eder, saa kunne I deraf drage den Slutning, at Guds sande Udsending maa kunne gjøre sin Mission indhørende ved sin intellectuelle og moralske Overlegenhed, samt ved det moralske Resultat og den Indflydelse, hans Lære har paa Andre. Men naar han ved sin Characteer, ved mangelfulde Øyder og utilstrækkelig Intelligentens viser, at han ikke er den Plads vojen, som han vil indtage, saa kunne I deraf slutte Eder til, at han kun er en Gogler og slet Skuespiller, der ikke engang har forstaet at kopiere sit Monster.

Endnu maa jeg dog gjøre en Bemerkning, nemlig, at Størstedelen af disse Guds Sendebud selv ere ubidende om deres Kald; de nødfore det Hverv, der er givet dem, ved Hjælp af deres Gente og understøttet af en ubevidst Kraft, der inspirerer og leder dem, uden at de selv vide det, kort sagt, de sande Profeter kjendes paa deres Handlinger, man aner, at de ere Profeter, medens de falske Profeter selv udgive sig for at være Guds Udsendinge; den sande Profet er ydmigh og bestedten, men den falske er hovmodig og indbildst; han taler hoit, og, som alle Løguere, frugter han for, at man ikke skal høre ham.

Man har set Bedragere, der have udgivet sig for at være Christi Apostle, og Andre, der have udgivet sig for at være Christus selv, og til Skam for Menneskeslægten maa vi sige, at der var Mennesker, der vare lettroende nok til at fæste Lid til slige flammelige Løgne. En meget simpel Betragtning

vilde have funnetaabne Dinene paa endog de mest Lettroende, den nemlig, at hvis Christus efter incarneredes her paa Jorden, vilde han fremtræde med al hans Magt og alle hans Øyder, med mindre man vilde antage den Urimelighed, at han var gaaet tilbage, thi ligesom Gud vilde ophøre at være Gud, naar han berøvedes et af sine Attributer, saaledes vilde Christus ogsaa ophøre at være Christus, naar han mistede en af sine Øyder. Ere da virkelig de, der udgive sig for at være Christus, ogsaa i Besiddelse af alle hans Øyder? Dette er Hovedspørgsmålet. Legger nois Mærke til dem, ransager deres Tanker og Handlinger, og I ville erkende, at de især mangler Christi mest udmarkede Egenstaber, nemlig Ydmighed og Broderkjærlighed, og at de derimod besidde to helt modsatte Egenstaber, nemlig Pengebegjærlighed og Hovmod. I bør desuden lægge Mærke til, at der i forskellige Lande er optraadt flere Personer, der udgive sig for at være Christus, ligesom der ogsaa findes Nogle, der udgive sig for at være Elias, Johannes eller Peter, og folgelig kunne de ikke Alle være den, de udgive sig for at være. I ville indsee, at det er Mennesker, der bearbeide Lettroenheden og finde det behvennt at leve paa deres Bekostning, der høre dem.

Endnu engang, vogter Eder for de falske Profeter, thi der vil altid findes Bedragere, der ville udgive sig for Guds Udsendinge; de kunne maaske tilfredsstille deres egen Forfængelighed her paa Jorden, men I kunne være forvissede om, at deres Straf i den anden Verden vil blive forfærdelig. (Grafe, Paris, 1862.)

De falske Profeter i Mandesverdenen.

10. Det er ikke alene blandt de Incarnerede, at der findes falske Profeter, men de ere tilstede i et meget større Antal blandt de hovmodige Aander, der under et falsk Foregivende af Kjærlighed for Menneskeslægten udsaae Uenighed iblandt den og ere Aarsag til, at dens Emancipation skydes ud i Frem-

tiden, idet de fremkomme med deres vrangle Lærdomme, hvilke de ved Medierne søger at skaffe Indgang; for endnu mere at forblende dem, de søger at vildlede, og for at give deres Theorier endnu større Vægt, paatage de sig uden Betenkning saadanne Aander, der kun bør udtales med Erbodighed.

Det er saadanne Aander, der udstrø Uenighedens Sæd i de spirite Samfund, og som derved ere Aarsag til, at disse undertiden fjerne sig fra hverandre. Dette burde alene være nok for at demastere dem, thi denne deres Handlemaade viser Eder klart, at de ikke ere det, de give sig ud for at være. De Mennesker maa i Sandhed være blinde, der kunne lade sig fange i en saa plump Snare.

Der gives mange andre Midler, hvorved man kan lære dem at kjende; thi de Aander, til hvis Klasse de udgiver sig for at henøre, ere ikke alene meget gode men ogsaa meget vise. Lad deres Systemer gaa igjennem Forstandens Sold, og I ville da see, hvormeget der bliver tilbage deri. I maa indromme, at naar en Aand fremkommer med upraktiske Urieligheder og latterlige Lærvægler, der skulle være Midler mod Menneskeslægtens Under, eller som skulle hjelpe Eder til at næae den moralste Fuldkommenhed, eller naar den fremsetter et System, der staer i bestemt Strid mod Bidensfabens almindeligst kendte Begreber, saa kan det kun være en uvidende og bedragerisk Aand.

I kunne ogsaa være overbevist om, at hvis Sandheden end ikke altid opfattes af de enkelte Individer, saa vil en storre Forsamling af Mennesker dog kunne fatte, hvor den ligger, og det er ogsaa en Domstol. Naar to Grundsætninger staa mod hinanden, ville I dog altid kunne finde en Maalestok for deres Værd, naar I undersøge, hvilken af dem der finder mest Gjensklang hos Majoriteten. Det vilde i Sandhed være ulogist at erkjende den Lære for den bedste, der stadig seer sine Tilhængeres Antal formindskes istedekor at foreges. Da Gud veed, at Sandheden engang skal naae til Alle, indstrenker han

ikke Kjendskabet om den til et enkelt Samfund, men han lader den samtidig blive udbredt paa forskellige Steder, for at Lyset overalt kan være tilstede til Mørkets Opklarelse.

Bortstoder ufravigligt enhver Aand, der for Eder vil prædike om Splid og Uenighed og gjøre sig til Eders udelukkende Raadgiver. Det er næsten altid forfængelige og middelmaadige Aander, der søger at gjøre deres Vigtighed gjældende hos svage og lettroende Mennesker, idet de tillige ved Lovtaler søger end mere at omtaage disses Dommekraft, for derved stadig at beholde Magten over dem. Disse Aander ere ialmindelighed ergjerrige Basener, der, fordi de under deres Incarnation have voeret enten offentlige eller private Despoter, endnu efter deres legemlige Dod ønske at have Offre, de kunne tyrannisere. Ialmindelighed bør I altid nære Mistillid til de Meddeleser, der gives i mystiske Ord, og hvori der foreskrives Eder Ceremonier og andre bizarre Handlinger.

Naar en Sandhed skalaabnbares for Menneskeslagten, meddeles denne saa at sige sieblifkelig til alle alvorlige spiritiske Samfund, og ikke udelukkende til et enkelt Samfund eller Medium. Det Medium, der bliver behersket af mindre fuldkommne Aander, er indstrenket i Brugen af sine mediske Ener, og naar han kun modtager Meddeleser fra en speciel Aand, er dette et Bevis paa, at denne Indisposition er tilstede i større eller mindre Grad. Ethvert Medium eller spiritistisk Samfund, der troer at have Eneret til Modtagelsen af visse Meddeleser, og som tillige befatter sig med Manifestationer, der grændse nær til Overtro, er ganske vist behersket af en eller anden listig og ond Aand, og dette vil være endnu visserre, naar denne voerer at tilegne sig og misbruge et Navn, hvilket Alle, baade Aander og Incarnerede, ære og høiagte.

Det er uimodsigeligt, at naar man lader alle Aanderne Meddeleser undergaa en Behandling i Formustens og Logikens Smeltebigel, vil det være let at udstille det Urielige og

Urigtige. Et Medium kan være forblændet, og et spiritistisk Samfund kan være fort bag Løjet ved falske Meddelelser, men disse modbevises da ved den skarpsindige Dom, andre Samfunds falde derover, hvor den høje moraliske Fuldkommenhed hos Ansørerne og Meddelelser ved de bedste Medier, der saa authentiske Profiser fra de mest ophøjede Ander, snart ville tilbagevise enhver lognagtig og trivslsom Meddelelse, der udgaaer fra listige og onde Ander. (Eraste, Discipel af St. Paul, Paris, 1862.)

(See Indledningen § 2, og Mediernes Bog 23de Kap.)

Jeremias og de falske Profeter.

11. Hører, hvad Hærskærernes Herre siger: Lytter ikke til de Profeters Ord, som profetere og bedrage Eder. De undtale deres Hjertes Syner og ikke dem, de have hørt af Herrvens Mund. De sige til alle dem, der spotte Gud: Herren har sagt, at I skulle have Fred; og til alle dem, der vandre i deres Hjertes Fordervelse, sige de: Eder skal intet Ondt vederfares. Men hvem af dem har vel deltaget i Guds Raad; hvem af dem har set ham og hørt hans Ord? — Jeg har ikke sendt disse Profeter, og de gif ud af sig selv; jeg har ikke taler til dem, og de have profeteret af sig selv. — Jeg veed, hvad disse Profeter sige, som profeterer Løgn i mit Navn, idet de sige: Jeg har drømt! Hvor langt vil vel Usandheden gaa i disse Profeters Hjerte, der profeterer Løgnen, og hvis Profeter kun ere deres Hjertes Slesthed? Hvis da det Folt, en Profet eller en Prest spørger Eder og siger: Hvilkens er Herrrens Vyrde, da skulle I sige til dem: Det er Eder selv, som er Vyrden, og jeg vil koste Eder langt fra mig, siger Herren. (Jeremias, 33te Kap. 16—18, 21, 25, 26, 33.)

Det er om disse, Profeten Jeremias' Ord jeg vil tale med Eder, mine Venner. Gud taler ved ham og siger: „Det er deres Hjertes Syner, der bringe dem til at tale.“ Disse Ord sige tydeligt, at allerede dengang blev den profetiske Gave misbrugt og benyttet af Charlataner og Sværmere. De droge

Fordel af Folkets enfoldige og blinde Tro, idet de for Betaaling forudsagde det gode og behagelige Ting. Dette Slags Bedragerier varre meget almindelige i den jodiske Nation, og man vil let forstaa, at det stakkels uvidende Folk ikke var i stand til at gjøre Forskjel paa, hvad der var Sandhed eller Usandhed, og at det altid blev mere eller mindre bedraget af disse saakaldte Profeter, der ikke varer andet end Bedragere eller Fanatikere. Hvor stor Betydning ligger der ikke i disse Ord: „Jeg har ikke udsendt disse Profeter, og de ere udgangne af sig selv; jeg har ikke taler til dem, og de have profeteret.“ Langere hen siger Herren: „Jeg veed, hvad disse Profeter sige, som profetisere Løgn i mit Navn, idet de sige: Jeg har drømt.“ Herved forstaaes et af de Midler, de brugte for at drage Fordel af den Tillid, man nærede til dem; men Mengden, der altid er lettoende, tænkte ikke paa at bestride Sandheden af deres Syner; man fandt det naturligt og opfordrede altid disse Profeter til at tale.

Efter at have hørt disse Profetens Ord, saa lytter til, hvad Apostelen Johannes siger: „Faester ikke Rid til enhver And, men prøver den, om den er sendt af Gud,“ thi ogsaa blandt Anderne gives der Mange, der finde Glæde i at bedrage Menneskene, naar Leiligheden dertil tilbyder sig. Dem, de saaledes bedrage, ere de Medier, der ikke tagtage den nødvendige Forsigtighed. Dette er vistnok et af de værste Skær, paa hvilket Mange ville lide Skibbrud, især naar de kun have ringe Kjendskab til Spiritismen. Det er for disse en Provelse, som de ene kunne bestaa med Held, naar de anvende den største Forsigtighed og Klogstab. I bor derfor lade det være Eder magtpaalliggende at sjælne mellem de gode og de onde Ander, for at I ikke selv skulle blive henregnede til de falske Profeter. (Luoz, Skyttaand, Carlsruhe, 1861.)

... og ved at høje virkning af dets vigtige betydning i Menneskeverden. Men det er ikke spørgsmål om hvad ved udvældelse, men om hvilket sprog der i spørgsmålet regnes som rigtigst. Det vil sige hvordan ordet skal få betydning i de nærmeste dage. Men ved at nægtes i høj grad at udvælde et bestemt sprog, vil det være vedligeholdt en viss respekt over alle sprog, og det vil gøre det lettere at udvælge et sprog i fremtiden.

To og hyvende Kapitel.

"Gud har forenet, hvor Menneskene ikke adskille."

Egteskabets Uoploselighed. — Skilsミse.

Egteskabets Uoploselighed.

1. Og Phariseerne trædte til ham, fristede ham og sagde til ham: "Er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru for hvilkensomhelst Sag?" — Men han svarede og sagde til dem: "Havde I ikke læst, at den, som skabte dem af Begyndelsen, gjorde dem til Mand og Kvinde?" — Og han sagde: "Derfor skal Manden forlade Fader og Moder og blive fast hos sin Hustru, og de To skulle blive til et Kjøb, — saa at de ikke ere længere To, men ett Kjøb. Derfor, hvad Gud har tilsammenføjet, skal Mennesket ikke adskille."

Og sagde derpaa til ham: "Hvorfor bed da Moses at give Skilsミsebrev og skille sig fra hende?" — Og han sagde til dem: "Moses tilstede Eder at skille Eder fra Eders Hustruer for Eders Hjerters Haardheds Skyld, men af Begyndelsen har det ikke været faaledes. — Men jeg figer Eder, at Hvo, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Egteskabsbruds Skyld, og tager en Anden tilægte, han bedriver Utugt; og Hvo, som tager en Trofastt tilægte, han bedriver Utugt. (Math. 19de Kap. 3—9.)

2. Der findes intet uforanderligt andet end det, der kommer fra Gud, thi alt Menneskeværk er underkastet Forandring. Naturens Love have været de samme til alle Tider og i alle Lande, men de menneskelige Love forandres ifølge Tiderne, Sæderne og Intelligentens Fremskridt. Det, der i Egteskabet er af guddommelig Oprindelse, er Foreningen mellem Kjønnene for at vedligeholde Menneskesleget på Jorden; men Betingelserne, der ere vedtagne af Menneskene for at ordne disse Forbindelser, ere af en saa reen menneskelig Natur, at der ikke paa hele Jorden, ja, ikke engang i Christenheden, findes to Lande, hvor de gjældende Love for egteskabelig Forening ere de samme, og at der ikke gives noget Land, hvor disse Love ikke i Tidens Lov ere undergaaede Forandringer. Heraf folger, at hvad der i et Land og til en Tid kan være tilladeligt med Hensyn til den borgerlige Lovgivning, i et andet Land og til en anden Tid vil blive betragtet som Egteskabsbrud. Det er et af den borgerlige Lovs Hverv at ordne Familieforholdene, og disse ere forskellige ifølge Sæderne og de lokale Forhold. Saaledes er f. Ex. i nogle Lande det Egteskab, der bæfistes ved den kirkelige Vielse, det eneste lovlige; i Andre fordrer der foruden denne ogsaa en borgerlig Vielse, og i atter andre er den borgerlige Vielse ene tilstrækkelig.

3. Ved Siden af den guddommelige materielle Lov, der er gjældende for alle levende Besener, findes der en anden guddommelig Lov for Foreningen mellem Kjønnene; denne er uforanderlig, ligesom alle de Guds Love, der ene og alene ere Morallove, og det er Kjærlighedens Lov. Gud har villet, at hans Skabninger skulle forenes, ikke alene ved Kjødets Baand, men ogsaa ved Skælens, for at Egteskællernes hjertelige Kjærlighedsforhold maa være et lysende Eksempel for Bornene, og for at der kan være To istedetfor En til at elske, pleie og fore disse fremad. Tager man da altid Hensyn til denne Kjærligheds Lov ved Egteskabers Stiftelse? Nei, ingenlunde! Man tager ikke Hensyn til, om de to paagjældende Besener

føle sig hendragne til hinanden ved Kjærlighedens Magt, man modarbeider endog ofte Kjærligheden; det er ikke Hjertets Stemme, der er afgjørende, men Hovmod, Forsengelighed og Pengesjærlighed, eller i det Hele taget, de materielle Interesser; naar disse blive tilfredsstillede, da siger man, at det er et passende Parti, og naar Formueomstændighederne ere lige paa begge Sider, mener man, at Ægteskabet maa være lykkeligt*).

Men hverken den borgerlige Lov eller de Pligter, denne paalægger, kan erstatte Kjærlighedens Lov, naar denne ikke findes i Hjertene, og deraf folger ofte, at det, man har forenet med Magt, sonderbrydes af sig selv, og at den Ed, man har aflagt ved Alterets God bliver til Mined, naar den kun udtales som en tom Formular. Heraf opstaaer disse ulykkelige Foreninger, der ofte ende med Forbrydelser; man vilde kunne undgaa denne Ulykke, naar man tog mere Hensyn til den Betingelse, der kun kan gjøre Ægteskabet overensstemmende med Guds Bud, nemlig Kjærlighedens Lov. Gud har sagt: „I skulle kun udgjøre eet Kjæd,” og Christus har sagt: „Hvad Gud har forenet, bør ei adskilles”, og herved maa man forstaa en saadan Forening, der stemmer med Guds evige Lov og ikke med de menneskelige, foranderlige Love.

4. Er den borgerlige Lov da her overflodig? Nei, thi denne er nødvendig for at ordne de sociale Forhold og Familiintereserne i Overensstemmelse med Civilisationens Fordringer. Denne Lov er foranderlig, men den bør dog omfatte alle Samfundsforhold, thi det civiliserede Menneske kan ikke leve som det unciviliserede; men der er aldeles Intet til Hinder for, at den heri kan slutte sig til Guds Lov, thi det er kun

*). Man maa erindre, at Forfatteren er Katholik, og at der er Maaden, hvorpaa Ægteskaber næsten altid stiftes i hans Fædreland, her omtales.

Gordomme og ikke den borgerlige Lov, der træde op imod Opfyldelsen af den guddommelige Lov. Endfjordt mange af disse Gordomme endnu ere tilstede, have de dog tabt en stor Deel af deres Indflydelse paa oplyste Mennesker, og de ville efterhaanden forsvinde, i Forhold til som Mennesketenes moraliske Fuldkommenhed tiltager. Engang vil Menneskeslægtens Nine blive aabnede for de utallige Under og Fejl, ja endog Forbrydelser, der ere Folger af Forbindelser, der sluttet med udelukkende Hensyn til materielle Interesser, og engang vil man spørge, om det er mere moralisk rigtigt at sammenknytte Mennesker, der ikke passer for hinanden, end at lade dem have deres fri Willie med Hensyn til Ægteskabs Indgaaelse, og om ikke Bispeden om at være fængslet af en uoploselig og trækkende Læne forøger de ulykkelige Forbindelsers Antal.

Skilsmisses.

5. Ophævelse af Ægteskabet kan skee ifølge den menneskelige Lov, idet denne ved sit Bud adskiller det, der i Virkeligheden allerede var adskilt. Dette strider ikke imod Guds Lov, idet derved kun det ændres, som Menneskene selv have fastsat, og fordi det kun skeer i saadanne Tilfælde, hvor Guds Lov er blevet overtrædt. Saafremt den menneskelige Lov her stod i Modstrid til den guddommelige, vilde Kirken selv være tvungen til at betragte nogle af dens Overhoveder som Overtrædere af Loven, da disse i flere Tilfælde af egen Magtfuldkommenhed og i Religionens Navn have paabudet Skilsisse, og det vilde være en meget syndigere Overtrædelse, hvis det skeete alene af Hensyn til de timelige Interesser, uden at der toges mindste Hensyn til Kjærlighedens Lov.

Selv Christus stadfæster ikke Ægteskabets absolute Uoplöslichkeit. Siger han ikke: „Det er paa Grund af Eders Hjerters Haardhed, at Moses har tilladt Eder at skilles fra Eders Hustruer?” og dette tilkjendegiver, at allerede i Mozes Tid var gjensidig Kjærlighed ikke altid det, der knyttede Ægte-

skabsbaandene, og at Skilsmisse deraf kunde være en Nod-
vendighed. Christus tilfoede videre: „Dette har ikke været
fra Begyndelsen“, det vil sige, fra Menneskeslægtens Oprin-
delse, thi da varer Menneskene endnu ikke fordrivede af Ego-
isme og Hovmod, men de levede efter Guds Lov, og da deres
Forentinger var grundede paa Sympathi og ikke paa Forfange-
lighed eller Ergjerrighed, kunde der ikke være Anledning til
Hustruens Forskydelse.

Christus gaaer endnu videre, idet han omtaler det Tilselde, hvor Hustruens Forskydelse kan være berettiget, nemlig Ægteskabsbrud; men dette kan ikke finde Sted, hvor der hersker en gjenfødig oprigtig Ærjelighed. Han forbryder vel enhver anden Mand at regte den forskudte Hustru, men her maa vi tage Hensyn til den Tids Menneskers Sæder og Character. Den mosaiske Lov paabød i slige Tilselde, at den Paagjældende skalde stenes, og da han vilde affaste en barbarisk Stil, maatte han sætte en anden Straf istedetfor denne; og han fandt, at det Beffremmende, der var i, at det var Forbryderstjen forment at indgaa et myt Ægteskab, var en tilstrækkelig Straf. Det var paa en Maade en borgerlig Lov, der traadte istedtfor en anden, men, som enhver anden Lov af denne Natur, maatte den undergaa de Forandringer, Tiderne medførte.

Tre og tyvende Kapitel.

Hvo, som ikke haber sin Fader og sin Møder. — J. skulle forlade Fader, Møder og Born. — Laab de Døbe begrave deres Døde. — Jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Uenighed.

Hvo, som ikke hader sin Fader og sin Moder.

1. Men meget Folk gif med ham; og han vendte sig og sagde til dem: „Dersom Nogen kommer til mig, og hader ikke sin Fader og Moder og Hustru og sine Børn og Brødre og Søstre og tilmeld sit eget Liv, kan han ikke være min Discipel. — Og Hvo, som ikke bærer sit Kors og følger mig, kan ikke være min Discipel. — Saaledes og hver af Eder, som ikke forsager alt det, han har, kan ikke være min Discipel. (Lucas, 14de Kap. 25—27, 33.)
 2. Hvo, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd, og Hvo, som elsker Son eller Datter mere end mig, er mig ikke værd. (Math., 10de Kap. 37.)
 3. Enkelte af Christi Udtalelser ere i hans Mund saa modsigende, at man maa forkaste deres bogstavelige Udtydning, da de staa i aabenbar Modstætning til hans Lære. Da Evangeliet er skrevet efter Christi Død, maa det være os tilladt at tro, at man ikke altid har været heldig med at gjengive hans egentlige Tanke eller, hvad der er meget sandsynligt, at den virke-

lige Bethydning er undergaaet en Forandring ved at være blevet overført til et andet Sprog.

Naar Lucas siger: „Om Nogen kommer til mig og ikke harer sin Fader og Moder“, saa tor man, med Hensyn til Ordet „hade“ driftig paastaa, at dette har en saadan Oprindelse, som vi ovenfor have sagt, thi Ingen vil for Alvor kunne antage, at Christus har brugt dette Ord i den Bethydning, hvori det kan opfattes. Det vil derfor være overflodigt at discutere og forsvare dette. Vilde man omhandle dette Emne yderligere, maatte man først have Bisched for, at Ordet virkelig var blevet brugt, og var dette end Tilselbet, maatte man vide, om Ordet, i det Sprog, hvori det var blevet udtalt, ikke havde en anden Bethydning end i vort. I denne Udtalelse af Johannes: „Den, som harer sit Liv i denne Verden, bevarer det for det evige Liv,“ er det i ethvert Tilselde klart, at Ordet „hade“ skal udtrykke en anden Mening end den, vi almindelig knytte dertil.

Det hebraiske Sprog er ikke rigt, og det havde mange enslydende Ord, der havde forskjellig Bethydning. Saaledes er det f. Ex. med det Ord i Genesis, der udtrykker Skabelsens forskjellige Stadier, og hvilket blev brugt baade til at betegne forskjellige ubestemte Tidseprioder og Dognet, og som Folge deraf blev det oversat ved Ordet „Dag“, saa man derved sik den Tro, at Jorden var skabt i sex Gange fireogtyve Timer. Paa samme Maade forholder det sig med det hebraiske Ord, der oversættes „Kamel“, men som ogsaa kan betyde Kabetoug, idet disse bleve forfærdigede af Kamelhaar. (See 14de Kap. 2.)

4. Og hver den, som har forladt Huns eller Brodre eller Sostre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Born eller Agre for mit Navns Skyld, skal faae hundredesold igjen og arve det evige Liv. (Math., 19de Kap. 29.)

5. Men Peter sagde: „See, vi have forladt Alting og fulgt Dig.“ — Og Christus sagde til dem: „Sandelig siger jeg Eder, der er Ingen, som har forladt Huns eller Forældre eller Brodre eller Hustru eller Born for Guds Riges Skyld, — som jo skal annamme det mangefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv. (Lucas, 18de Kap. 28—30.)

6. Men og en Ander sagde: „Herre, jeg vil folge Dig, men tillad mig først at tage Afsked fra dem, som ere i mit Huns.“ — Men Christus sagde til ham: „Ingen, som logger sin Haand paa Plougen og seer tilbage, er tilsket til Guds Rige.“ (Lucas, 9de Kap. 61—62.)

7. Vi ville ikke debattiere Ordene i det Foranstaende, men kun søge Tanken deri, og denne er aabenbart følgende: Det tilkommende Livs Interesser ere langt vigtigere end alle jordiske Bekymringer; thi dette stemmer overens med Grundtanken i Christi Lære.

Handle vi ikke overensstemmende med denne Væresætning, naar vi opoffre vore egne Interesser og Slægtskabets Baand for Fædrelandet? Dadler man en Son, fordi han forlader Fader og Moder, Brodre og Sostre eller endog sin Hustru, for at værne om sit Fædreland? Regner man ham dette ikke snarere som en Fortjeneste, naar han løsriver sig fra den huselige Arnes Fred for at opfylde sin Pligt? Der er altsaa Pligter, der ere højere end dem, Familiebaandene paalægge os. Det seer meget ofte her paa Jorden, at de mest pinlige Skilmisser ere umundgaaelig nødvendige, men derfor behøver Kjærlighedens Baand dog ikke at brydes, thi Afstandene kunne ikke formindse den Agtelse, man styrder Forældre, eller den Omhed, man nærer for sine Born. Man seer altsaa, at selv i den bogstavelige Bethydning ville disse Christi Ord, — naar man kun ikke benytter Ordet „hade“ — ingenlunde stride imod Guds Bud, der siger: „Du skal ære din Fader og din Moder“, ligesom de heller ikke netop behøve at være Udtryk for en mindre Kjærlig barnlig Følelse, især naar de opfattes i reen

aandelig Bethydning. Meningen med disse Ord kan ene have været at give os en kraftig Paamindelse om Vigtigheden af at være opmærksom paa vores Pligter mod os selv med Hensyn til det tilkommende Liv. De maas forovrigt have været mindre paafaldende for en Tidsalders Folk, hvis Familiebaand vare meget slappede paa Grund af Sædernes Fordervelse, end de ville have været, naar de blevne udtaalte i en Tid, da den moraliske Bevidsthed var mere modnet. Slægtstabsbaandene, der ere svagere hos de primitive Folkefærd, styrkes og befestes ved Udvikling af de moraliske Følelser. Vaade i materiel og moralisk Henseende er det meget nyttigt, at Familier adsplettes, og at Folkeslagene indgaa noiere Forbindelser med hverandre, thi de vilde udarte baade fysisk og moralist, hvis denne Krydsning ikke fandt Sted.

Vi have her betragtet disse Ting alene fra et jordisk Standpunkt, men Spiritismen lader os see dem i et højere Lys, idet den viser os, at de sande Kærlighedsbaand kun bestaa mellem Menneskenes Sjæle og ikke mellem deres Legemer, og at disse Baand ikke kunne brydes, hverken ved Vorstjernelse eller ved Legemets Død, men at de befestes i det aandelige Liv ved Sjælens Uutring; dette er en i Sandhed trosterig Tanke, der kan give os forsøget Styrke til at bære Livets Gjenvordigheder. (See 4de Kap. Nr. 18 og 14de Kap. Nr. 8.)

Lad de Døde begrave deres Døde.

8. Men han sagde til en Aanden: „Følg mig.“ Men denne sagde: „Herre, tilsted mig, at jeg først gaaer hen at begrave min Fader.“ Og Christus sagde til ham: „Lad de Døde begrave deres Døde; men gak Du hen og forkynd Guds Rige. (Lucas, 9de Kap. 59, 60.)

9. Hvad betyde vel disse Ord: „Lad de Døde begrave deres Døde?“ De Betragtninger, vi have forudstillet, ville formentlig vise, at under de Omstændigheder, hvorved de blevne brugte, kunde det ikke indeholde nogen Dadel mod det Men-

nesse, der ansaae det for en sonlig Pligt at besørge sin Faders Jordfæstelse, men de have en anden og dyb Bethydning, der kun kan forklares, naar man har et fuldstændigere Kjendskab til det spirituelle Liv.

Det aandelige Liv er, som vi vide, Sjælens virkelige og normale Liv, og dens Vandring paa Jorden er kun kort og forbigaaende. Denne Tid kan sammenlignes med et Slags Død i Forhold til det aandelige Livs Glands og Virksomhed. Legemet er kun en raa Klædning, som Aanden ifører sig for en kort Tid; det er en virkelig Vænke, der binder den til Jorden og som den længes efter at blive befriet for. Den Verbdighed, man har for de Døde, kan ikke tilregnes det materielle Legeme, men det er en Grindringen om den befriede Aand, man arer; denne Følelse er beslagtet med den, man arer for de Gjenstande, der have tilhørt den Afdøde, hvilke de, der elsker ham, opbevare som Reliquier. — Den unge Mand, der vilde folge Christus, kunde ikke opfatte Forholdene paa denne Maade, og derfor siger Christus til ham: „Du skal ikke behynne Dig om Legemet, men Kun om Aanden; gaa hen og udbred Guds Rige; gaa ud og stig til alle Folk, at deres Fædreland er ikke paa Jorden men i Himlen, thi Kun der er det sande Liv.“

Jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Uenighed.

10. I skulle ikke mene, at jeg er kommen at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen for at bringe Fred men Sværd; thi jeg er kommen for at bringe Uenighed mellem Fader og Son, mellem Datter og Moder, mellem Sonnenes Hustru og hendes Mands Moder; — og en Mands Husfolk skulle være hans Fjender. (Matth. 10de Kap. 34—36.)

11. Ild er jeg kommen at kaste paa Jorden, og hvor vilde jeg ønske, at den allerede var tændt! — En Daab skal jeg døbes med, og hvor øengstes jeg, indtil den er fuldbragt!

Mene I, at jeg er kommen, at give Fred paa Jorden? Nei, siger jeg Eder, men Tvedragt; — thi fra mi af skulle Gem i et Huns være splidagtige, Tre imod To og To imod Tre. — Faderen skal være splidagtig imod Sonnen, og Sonnen imod Faderen; Moderen imod Datteren, og Datteren imod Moderen; Mandens Moder imod sin Sons Hustru, og Sonnens Hustru imod sin Mands Moder. (Lucas, 12te Kap. 49—53.)

12. Er det ogsaa Jesu Christus, der var et Monstret paa Blidhed og Godhed, ham, der altid prædikede om Kærlighed til Næsten, er det virkelig ham, der har funnet sig: „Jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sverdet; jeg er kommen for at skille Sonnen fra Faderen, og Egtefællen fra Magen; jeg er kommen for at udbrede Ild over Jorden, og jeg vilde ønske, at den snart maatte blive antændt!“ Staa disse Ord ikke i den skarpeste Modsetning til hele hans Lære? Vil det ikke være en Gudsbespottelse at legge i hans Mund en blodgjerrig og ødelæggende Grobrers Sprøg? Nei, det er ingen Gudsbespottelse, og hans Ord staa ikke i Modsetning til hans Lære, thi det er virkelig ham selv, der har utalt dem, og de ere et yderligere Bevis paa hans ophoiede Bisdom. Det er fun den uklare Skikkelse, hvori de ere fremfattet, der er Aarsag til, at man ikke kan opfatte deres rette Bethydning. Dersom Ordene skalde opfattes i deres bogstavelige Bethydning, vilde hans Mission, der var bestemt til at bringe Fred og Lykke, derimod kun have gaaet ud paa at foranledige Splid og Uenighed, og dette er en urimelig Slutning, som den sunde Fornuft ikke kan indrømme, thi Christus kunde ikke fornegte sig selv. (See 14de Kap. Nr. 6.)

13. Enhver ny Idee møder næsten altid Modstand, og ikke en eneste saadan kan trænge igennem uden Kamp. Jo større og vigtigere Ideen er, jo kraftigere Modstand møder den, fordi den berører Manges Interesser. Er den aabenbart falsk, og anseer man den for at være uden indgribende Vigtighed,

lægger Ingen Mærke til den, men man lader den stjorte sig selv, thi man veed, at dens Tilværelse ikke vil være lang. Men er den derimod sand, støtter den sig til en solid Grundvold, og frygter man, at den har en Fremtid, da aner dens Modstandere, at der er Fare for dem, samt for den Tingenes Tilstand, hvori de ere interesserede, og de laste sig derfor over den, og dens Tilhængere.

Man vil altsaa kunne bedømme Vigtigheden af en ny Idee, naar man seer hen til den Opsigt, den vækker ved dens Fremtræden og den heftige Modstand, der vises mod den af Enhver, der ikke vil erkende den.

14. Christus prædikede en Lære, der undergravede de Misbrug, hvori Phariseerne, de Skriftkloge og den Tids Prester gjorde sig skyldige, og hvorved de havde deres Indtagter; derfor stræbte de at bringe ham af Dage, idet de antog, at kunne dræbe Ideen tilligemed Mennesket. Men Ideen vedblev at leve, fordi den var sand; den blev yderligere udviklet, fordi dette laa i Guds Planer, og udgaet som den var fra en lille Flække i Indeaa, opplantede den sit Banner i selve Hovedstaden i det hedenstlige Rige, ligeoverfor dens mest forbittrede Modstandere og til Trods for dem, der havde mest Interesse i at bekæmpe den, fordi den omfnyderede en Aarhundrede gammel Tro, som man holdt fast ved, ikke af Overbevisning, men fordi enkelte Personer havde Fordel af at bevare den. Derfor maatte den nye Apostle vente forsædelige Kampe, og derfor var der ogsaa utallige Øffre; men, selve Ideen vokede og udviklesdes bestandig og banebe sig seirrig en Bei, thi den havde det Fortrin for alle dens Følgængere, at den var bygget paa Sandhed.

15. Vi maa lægge Mærke til, at Christendommen fremtraadte paa en Tid, da Hedenstabelts Bekjendere vare i højeste Grad demoraliserede og kæmpede imod Udbredelsen af Hornustens Lys. Man havde beholdt den hedenstlige Gudsdyrkelse for Formens Skyld, men Troen derpaa var forsvunden, ikkun den

personlige Interesse opretholdt den. Vi vide, at denne er udholdende og aldrig lader sig overbevise; den opirres saa meget mere, som de Fornuftgrunde, man opstiller imod den, ere vægtige samt klart bevise dens Bildsfarelser; den veed, at den har Uret, men dette bekymrer ikke den, der ikke har den rette Tro i sit Hjerte; den frygter kun det Elys, der er i stand til at gjøre de Blinde seende, thi da den har Fordel af denne Blindhed, omklammer den fast sine engang fattede Ideer og forsvarer dem.

Sokrates havde ogsaa udbredt Læresætninger, der i mange Punkter havde Noget tilfælles med Christi Lære. Hvorfor kunde Sokrates' Lære da ikke finde Anklang i hans Tid og hos et Folk, der var det mest intelligente paa Jorden? — Fordi Tiden dertil ikke var kommen, og fordi Sokrates saaede i en Tid, der endnu ikke var behørig bearbejdet, thi Hedenstabet var dengang i usvækket Flor. Derimod fil Christus sin Mission af Forshynet i det rette Dieblik. Migtignok vare Menneskene paa hans Tid ialmindelighed ikke saa langt fremstredne, at de kunde opfatte hans ophøiede Ideer, men de vare dog i det Hele taget tilbørlige at tle gne sig Læren, fordi de begyndte at føle den Tomhed, deres hidtil havte Tro esterlod i Sjælen. Sokrates og Plato havde aabnet Vejen og gjort dem modtagelige for Christi Lære. (See Indledningen § 4.)

16. Ulykkeligvis forstode den nye Læres Apostle ikke at fortolke Mesterens Ord, der næsten altid vare givne i en bitledsig Form, og som Folge heraf opstod der i Begyndelsen talrige Secter, der hver for sig antog at være i Enebesiddelse af Ordenes rette Fortolkning, og atten Aarhundreder have ikke været nok til at gjøre disse Secter enige. De glente alle den væsentligste af de guddommelige Forskrifter, nemlig den Dyd, Christus havde gjort til Grundpille for sin Bygning og til en udtrykkelig Betingelse for Frelsen: Broderkærlighed. — De udskyngede Anathema mod hverandre; de Stærke undertrykkede de Svage, forfulgte, pinte dem paa mange Maader

og dømte dem endelig til Baaret. De Christne, der havde begyndt med at blive forfulgte af Hedenstabet, vare nu, efterat have besvaret dette, fra Forfulgte blevne til Forfolgere; ved Hjælp af Sværd og Ild opplantede de Lammets Kors paa Jorden. Det er en historisk Kjendsgjerning, at Religionskrigene have været grusommere og fordret langt flere blodige Offer end de politiske Krige.

Ligger Aarsagen til alle disse Ulykker da i Christi Lære? Nei, visseleg ikke, thi denne fordommer netop enhver Voldshandling. Har han nogensinde sagt til sine Disciple: „Gaaer hen og dræber, ødelægger eller brynder dem, der ikke tro lige som I.“ Nei, han har sagt det Modsatte: „Alle Mennesker ere Brodre, og Gud er albarmhjertig; elsker Eders Næste og elsker Eders Hjender, gører Godt mod dem, som forfolge Eder.“ Han har fremdeles sagt: „Den, som dræber med Sværdet, skal selv omkomme ved Sværdet.“ Grunden til Striden og de deraf opstaade Ulykker kan altsaa ikke tilregnes Christi Lære, men alene dem, der have uriktig fortolket denne og gjort den til Nedstabd for deres Lidenfaber, og ethvert Ansvar maa derfor paahvide dem, der ikke have kunnet eller ikke have villet forstaa de Ord: „Mit Rige er ikke af denne Verden.“

I sin høje Bisdom havde Christus forudseet, hvad der vilde ske, men disse Begivenheder maatte umiddelbart indtræffe, thi Grunden hertil sandtes i den menneskelige Naturs lave Standpunkt, der ikke pludselig kunde forbedres. Christendommen maatte gennemgaa denne atten Aarhundreders lange Prøvelse, for derved at vise sin sande, indre Styrke, thi nogen alt det Onde, der er udøvet i dens Navn, er Lærens Renhed dog bleven überort og har gjort sig gjældende. Skulden for al den Blodsudghylse, den har givet Anledning til, maa falde tilbage paa dem, der uriktig have opfattet og udøvet Christi Læresætninger.

17. Maar Christus har sagt: „Ieg er ikke kommen for at bringe Fred men Uenighed,“ har han dermed meent:

„Tro ikke, at min Lære vil vinde Udbredelse uden Strid; den vil give Anledning til blodige Kampe, og man vil bruge mit Navn som Marsfag dertil, fordi Menneskene ikke have eller ikke have villet forstaa mig; Brødre, der ere adfælste ved Troen, skulle drage Sværdet mod hverandre, og der skal herske Strid mellem Medlemmerne i en Familie, naar de ikke have samme Tro. Jeg er kommen for at udtræde over Jorden, for at denne kan blive renset for alle Bildfarelser og Fordomme, ligesom man antænder Ukrudtet paa en Mark for at udrydde dette, og jeg længes efter, at den skal blive antændt, for at denne Renfælse snart kan stee, thi af denne Ald vil Sandheden udgaa med Seir. Paa Krigen vil der følge Fred, og efter Partistridene vil den almindelige Broderkærighed komme til sin Ret; Fanatismens Mørke vil blive efterfulgt af den sande Troes Lys. Naar Marken da er bereft, vil jeg sende Eder en Troster, nemlig den Sandhedens Land, der vil ordne Alt og forklare Betydningen af mine Ord, saa at den da oplyste Menneskeslagt maa kunne satte dem i sin Hælhed, og der vil blive en Ende paa denne Broderkamp, der fjerner Guds Born fra hverandre. Naar Menneskeslagten da er udmattet af en Kamp, der kun har bragt Ødeleggelse og fort Sorgen ind i Familietredene, vil den erkjende, hvori dens sande Interesse bestaaer, saavel her paa Jorden som i det andet Liv, og den vil kunne bedømme, hvem der er dens Velværes Benner eller dens Fjender. Da ville Alle samle sig under et og samme Banner, nemlig Broderkærighedens, og de jordiske Forhold ville blive ordnede overensstemmende med Sandheden og de Grundsatninger, jeg har lært Eder.“

18. Spiritismen opfylder nu, da det rette Døbelsk er kommet, Christi Forjættelser, men man veed, at den vil møde Modstand. Ligesom Christus vil den faae at kæmpe mod Hovmod, Egoisme, Ergjerrighed, personlige Interesser og blind Fanatisme, og tilbagetrænge i deres sibsie Forståndsninger ville disse kæmpe af al Magt, for at sperre Veien for dens

Fremtrengen. Men den Tid, da Forfølgelsen ledsgagedes af blodige Kampe, er forbi; det vil ikkun blive en moralisk Strid, der nu skal udførges; de første Kampe have været i Archundredet, men denne vil kun have nogle Mars Varighed, thi istedetfor at udgaa fra en eneste Arne vil Øjet udstrømme fra mange Punkter paa Kloden og vil snart gjøre de Blinde seende.

Jesu Kristi Kærlighed og sin

in eindgåelde indførelse af dets maa næste dage i
dine bladom og voldt mit til lid ved idet er egenmed eindgåel-
de i troen sandt egenmed din med vængheden i det nu ved
det dogmatiske konge alene sandt mit lid med dinne vordet
gudmæssen højet lid omviser nu mit andet nu vængheden
vælger at vore fra lid nu udelukkende vængheden med

Fire og tyvende Kapitel.

„Man skal ikke sætte sit lys under en Skeppe“.

Lyset under Skeppen. — Grunden, hvorfor Christus taler i Signelser. — Gaa ikke til Hedningerne. — Det er ikke de Karife, der have Lægen behov. — Det Mod, vi hente af Troen. — Om at bære sit Kors. — Den, som vil frelse sit Liv, skal miste det.

Lyset under Skeppen. — Grunden, hvorfor Christus taler i Signelser.

1. Man tænder ikke et Lys og sætter det under en Skeppe men paa en Lysestage, saa det skinner for alle dem, som ere i Huset. (Matth., 5te Kap. 15.)

2. Men Ingen, som tænder et Lys, sjuler det med et Kar eller sætter det under en Bænk; men han sætter det paa en Lysestage, at de, som komme ind, kunne see Lyset; thi der er Intet sjult, som jo skal blive aabenbaret; og Intet er hemmeligt, som jo skal blive kjendt og komme for Lyset. (Lucas, 8de Kap. 16, 17.)

3. Og Disciplene gif til ham og sagde til ham: „Hvi taler Du til dem ved Signelser?“ — Men han svarede og sagde til dem: „Eder er det givet at forstaa Himmeriges Hemmeligheder; men dem er det ikke givet. — Thi hvo, som har, ham skal gives, og han skal have til Overslod; men hvo, som ikke har, ham skal endog fratas det, han har. — Derfor taler jeg til dem ved Signelser, fordi de, sjondt seende, dog ikke see, og hørende, dog ikke høre, og

forstaa ikke heller. — Og i dem fuldkommes Esaias' Spædom, som figer: Med Eders Øren skulle I høre, og dog ikke forstaa, og see med Eders Øine, og ikke fatte. — Thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øine have de tillukket, paa det de ikke skulle komme til at see med Øinene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem. (Matth., 13de Kap. 10—15.)

4. Man maa forundres ved at høre Christus sige, at man skal ikke sætte sit Lys under en Skeppe, da han dog selv ofte sjulte sine Ord's Betydning med Allegoriens Slør, hvorved de blevne uforstaaelige for Mange. Grunden til denne hans Handlemæade fremgaar af disse Ord til hans Apostle: „Ieg taler til dem ved Signelser, fordi de ikke ere i stand til at fatte alle Ting; de see og høre, men de begribe det ikke; derfor vil det være umygtigt at sige dem det nu; men jeg siger det til Eder, fordi det er givet Eder at fatte disse Hemmeligheder.“ — Han behandlede altsaa Folket, ligefrem man behandler Born, hvis Begreber ikke ere fuldkommen udviklede. Han forklarer den virkelige Betydning i den Læresætning: „Man maa ikke sætte Lyset under en Skeppe, men paa en Lysestage, for at alle de, der komme ind, maa kunne see“, paa følgende Maade, at man ikke uden noje Overveielse skal aabenbare Alt, men tage Hensyn til Intelligenten hos den Person, til hvem man henvender sine Ord, thi der gives Mennesker, der vilde blive blandede, men ikke oplyste, ved et alt for sterkt Lys.

Det forholder sig med Menneskeslægten som med de enkelte Individier. Slagterne have deres Barndom, Ungdom og modne Alder, og Alt bor læres dem til sin Tid; det Søde-korn, der er nedslagt i urette Tid, vil ikke give Frugt. Det, som Klogstab byder os at fortælle for Dicblæket, vil engang i Tiden blive aabenbaret, thi naar Menneskeslægten har naaet en vis Grad af Udvikling, søger den sig selv et ledende Lys, der kan opklare Mørket. Da Gud har givet Menneskene For-

stand, for at de kunne lede sig frem saavel paa de jordiske, som paa de himmelske Veie, saa bør deres Tro stemme overens med Tornuften. Det er en Pligt for dem, der have Lyset, ikke at sætte dette under en Skæppe, men derimod at lade det skinne for Andre i al dets Klarhed. (See 19de Kap. Nr. 7.)

5. Da Forshnet i sin Visdom kun efterhaanden aabenbarer Sandheden for Menneskeslægten, fremkommer denne følgelig kun, naar Menneskene ere modne til at drage Nyttederaf; Forshnet holder den altsaa kun tilbage, for at give den til en beleilig Tid, men skjuler den ikke under Skæppen, hvorimod mange Mennesker, der kjende Sandheden, ofte skjule den for den store Mængde for bedre at kunne beherske denne, og det er altsaa i Virkeligheden disse, der sætte Lyset under Skæppen. — Enhver Religion har haft sine Mysterier, som det var forbudet Folket at gjennemtrønge, men medens Religionerne ere blevne staagende paa et og samme Punkt, ere Videnskaberne og Intelligenten gaaede langt fremad og have sonderretet det Slor, der doffede Religionens Hemmeligheder. Menneskeslægten, der nu har naaet den modne Alder, søger at finde Tingenes Grundvold, og den har derfor forkastet en Tro, der stred mod Tornuften.

Noget absolut Mysterium kan ikke være til, og Christus har Ret, naar han figer, at der findes ingen Hemmelighed, uden at den engang maa blive offsløret. Alt, hvad der er skjult, vil engang ligge aabent for Alles Blif, og hvad Mennesket ikke kan fatte her paa Jorden, vil efterhaanden blive offsløret for ham, naar han kommer til en mere fremfreden Klode, og hans Land er mere luttret, thi hernede befinder Menneskeslægten sig endnu som i en Døge.

6. Man kan spørge, hvilken Nytt Menneskene paa Christi Tid kunde have af de mange Signelser, hvis Bethydning de ikke kjendte. Hertil maa vi bemærke, at Christus kun udtalte sig i Signelser om de paa en Maade mest abstrakte Dele af hans Lære, men da han har gjort Broderkærlighed og Ædmighed

til udtrykkelige Betingelser for Frelsen, saa er Alt, hvad han herom har sagt, fuldkommen klart og utvetydigt, thi herom var det nødvendigt at tale tydeligt, da det var en Regel for vor Handlemaade, som Alle maatte opfatte for at kunne følge den. Da det var den væsentligste Rettesnor for det uvindende Folk, indskrænklede han sig til at sige: dette bør I gjøre for at komme i Himlen. Med Hensyn til de andre Udtalelser forklarede han kun sin Menning for Disciplene, og da disse stode paa et højere Standpunkt i moralisk og intellectuel Henseende, kunde Christus indvie dem i de mere abstrakte Sandheder; derfor figer han: „De, som have, skal endnu gives mere.“ (See 18de Kap. 15.)

Dog er det ikke over alle Punkter, at Christus har udtalt sig bestemt til Disciplene, men det blev forbeholdt Fremtiden at opfatte dem fuldstændig. Det er disse enkelte Punkter, der have givet Anledning til de forskellige Fortolkninger, indtil Videnskaben og Spiritismen have givet Oplysninger, der have forklaret os deres sande Bethydning.

7. Spiritismen opklarer nu Meget, der før har været mørkt, men den oplyser ikke Noget uden efter forudgaaende noie Overveielse. Ved de Oplysninger, Aanderne give os, gaa de frem med megen Varfomhed, idet de kun efterhaanden meddele os forskellige Dele af deres Lære, og saaledes ville de ogsaa gaa frem med det, vi endnu skulle modtage fra dem, naar det rette Dielift dertil er kommet. Saafremt de fra Begyndelsen havde meddelt os den hele Lære, vilde den kun have været tilgængelig for et meget ringe Antal Mennesker, thi den vilde have affrækket dem, der ikke var tilstrækkelig forberedte, og dette vilde følgelig have været til Skade for Lærens Udbredelse. Naar Aanderne altsaa endnu ikke forklare Alt, er det hverken, fordi der i Læren findes Mysterier, der kun ere de Begunstigede forbeholdte, eller fordi Aanderne sætte Lyset under Skæppen, men kun fordi enhver Ting bør fremkomme til dens rette Tid. De lade en Idee faae Tid til at

modnes og forplante sig, inden de fremkomme med en anden, og de lade Begivenhedernes Gang forberede deres Modtagelse.

Gaa ikke til Hedningerne.

8. Christus udsendte sine tolv Apostle efterat have givet dem følgende Forholdsregler: „Gaa ikke hen paa Hedningernes Land, og gaa ikke ind i de Samaritaners Stad, — men gaa hellere hen til de fortalte Haar af Israels Huns; — og naar I gaa ud, da prædiker og siger: at Himmeriges Rige er kommet.“ (Math., 10de Kap. 5—7.)

9. Christus viser ved mange Leiligheder, at hans Være ikke ene var beregnet paa enkelte Folkeslag, men at den skulde omfatte hele Menneskeslægten. Naar han siger til Apostlerne, at de ikke skulde gaa til Hedningerne, saa er det ikke, fordi disses Omvendelse var ham mindre magtpaalliggende, hvilket ikke vilde være overensstemmende med hans Øjerlighed til Menneskeslægten, men fordi Jøderne, der troede paa en eneste Gud og ventede paa deres Messias, allerede ved Moses Lov og Profeterne vare blevne forberedte til at modtage Ordet. Hos Hedningerne manglede selve Grundvolden; denne maatte først lægges, men Apostlerne vare endnu ikke udviklede nok til at udføre dette Arbeide; derfor sagde han til dem: „Gaa hen til de fortalte Haar af Israels Hunn,“ det vil sige, at han byder dem at saae i en allerede bearbeidet Jord, idet han vel vidste, at Hedningernes Omvendelse engang i Tiden vilde komme. Dette visste sig ogsaa, thi senere var det i selve Hedningernes Midte, at de opplantede Korset.

10. Disse samme Ord af Christus kunne ogsaa med Rette anvendes paa Spiritismens Forkyndere. De systematiske Modstandere, de haardnakkede Spottere og de interesserede Modstandere, ere for disse det samme, som Hedningerne vare for Apostlerne. Lad dem derfor efter Disciplenes Exempel først soge at gjøre Profelyter blandt Mennesker med god Billie, blandt saadanne, der soge efter Lyset, og hos hvem der vil

være en frugtbar Spire; Antallet af disse Mennesker er stort. Men lad dem ikke spilde deres Tid paa dem, der negte at see og høre og dervede vise, at de ikke ønske at blive overbeviste. Det er bedre ataabne Dinene paa hundrede Blinde, der ønske at see, end at anstille forgjæves Forsøg med en Enkelt, der dog helst ønsker at forblive i Mørket. Det kan ikke anses for Ligegyldighed, at man lader disse være upaavirkede, men det er derimod klogt ikke at besatte sig med dem; deres Tid vil ogsaa engang komme; de ville blive beherskede af den offentlige Menning, og naar de stedse høre denne gjentage, hvad de før have forkastet, maa de følge Strommen, og de indbilde sig da, at de af fri Willie have anerkjendt Ideen. Det gaaer med Ideerne som med Sædekorinet; dette kan ikke spire, for den rette Tid er kommen, og da ikun i den Jord, der er beredt til dets Optagelse.

Paa Christi Tid og som Følge af, at Ideerne dengang vare umodne og hovedsagelig materielle, vare Religionsbegreberne meget indskrænkte og aldeles localiserede, men nu ere Ideerne en almindelig aandelig Ejendom. Lyset er ikke mere nogen enkelt Nations Privilegium; det holdes ikke mere indenfor nogen Skranke; det er hjemme overalt, og alle Mennesker ere Brodre. Det er ikke mere Hedningerne, af hvem der reisdes Modstand mod de nye Ideer, men det er af Andre, der ved disses almindelige Anerkjendelse kunne lide Skaar i deres personlige Interesser, eller blive vækkede af en behagelig Ovale, og disse Modstandere troffer man overalt, men, ligesom Christendommen har beseiret Hedenstabet, saaledes vil ogsaa Sandheden tilsidst trænge igennem; det vil ikke mere være med Sværdet, man kæmper, men med Ideens Magt.

Det er ikke de Karske, der have Vægen behov.

11. Og det stede, da han sad tilbords i Huset, saa da kom mange Toldere og Shydere og sad tilbords tillige med Christus og hans Disciple. — Og da Phariseerne saae

dette, sagde de til hans Disciple: „Hvi æder Eders Meſter med Toldere og Syndere?“ — Men da Christus hørte dette, sagde han til dem: „De Kærke have ikke Lægen behov, men de, som lidde ilde.“ (Math., 9de Kap. 10—12.)

12. Christus opfogte især de Fattige og Arveløse, idet han følte, at det var disse, der især behovede Trost, og til dem hen vendte han sine Ord, da de varer beredvillige til at høre ham, medens han ikke talte til de Rige og Hovmodige, der troede at vide tilstrækkeligt og ikke ansaae hans Lære for at have nogen Bethydning for dem. (See Indledningen under Art. „Toldere“.)

Ovenstaende Christi Ord finde ogsaa Urvendelse i Spiri-tismen. Man forundres ofte over at see den mediske Evne være tildelt Mennesker, der ere uverdige til en saadan Kunst, og som ere ifstand til at gjøre slet Brug deraf. Man skalde synes, at en saa herlig Gave kun skalde meddeles dem, der ved en højere Grad af moralisk Fuldkommenhed gjorde sig verdige dertil.

Vi maa da først bemærke, at den mediske Evne beroer paa et organisk Anlæg, hvormed ethvert Menneske kan være begavet, ligefrem han er det med de Organer, der give ham Evne til at høre, see og tale. Ifølge sin fri Willie kan Mennesket misbruge enhver af de her nævnte Evner, og hvis Gud kun havde givet Taleorganer til dem, der ikke varer ifstand til at misbruge disse til noget Ondt, vilde der være langt flere Stumme end Talende. Gud har givet Mennesket forskellige Evner, og de kunne bruges efter dets fri Willie, men Gud straffer altid den, som misbruger dem.

Dersom den Evne at kunne faae Meddelelser af Anderne, alene kunde gives til de Værdigste, hvem vilde da vove at gjøre Fordring derpaa, og hvor vilde man finde Grunden for denne Værdighed? Den mediske Evne skænkes uden Hensyn til Individet, for at Andernes Lære kan blive udbredt i alle Samfundsklasser og over hele Jorden, saabel for den

Fattige som for den Rige; hos den Gode, for at opmuntre ham i hans Fremstridt, som hos den Lastefulde, for at forbedre ham. Ere disse Sidste ikke de Syge, der behøve Lægens Hjælp? Og hvorfor skulde Gud, der ikke vil nogen Synders Død, berøve ham den Hjælp, der kan drage ham ud af Fordærvelsen? Dersor komme de gode Aander ham til Hjælp, og da han kan modtage Raad fra dem directe, maa disse selv-følgelig gjøre et større Indtryk paa ham, end hvis han modtog dem ad Omveje. For at spare ham det Besvær at gaa langt bort for at søge Hjælp, legger Gud i sin uendelige Godhed dette i hans egen Haand. Maar han nu ikke benytter denne store Gave til sin Forbedring, er han da ikke meget straffskyldig? Kan han undskynde sig med Uvidenhed, naar han selv har skrevet, seet med egne Øine, selv hørt og utalt sin Fordommelse med egen Mund? Hvis han ikke drager Fordel af sin Evne, da straffes han enten ved at miste den eller ved at den bliver misbrugt af de onde Aander til hans egen Fordærvelse.

Man kommer ikke i Besiddelse af den mediske Evne, fordi man er vel anstrebet hos de højere Aander, men den er ene og alene et naturligt Anlæg, der kan tjene som et mere eller mindre anvendeligt Redskab for Anderne almindelighed. Man kan ikke altid kalde den et godt Medium, ved hvilket alle Aander med Lethed kunne meddele sig, men kun den er det, for hvem de gode Aander have Sympathi, og som kun faae Meddelelser fra disse.

Det Mod, vi hente af Troen.

13. „Dersor, hvo som vil bekjende mig for Menneskene, dem vil jeg og bekjende for min Fader, som er i Himmelene; — men hvo, som vil negte mig for Menneskene, dem vil jeg og negte for min Fader, som er i Himmelene. (Math., 10de Kap. 32, 33.)

14. „Thi hvo, som flammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskenes Son flamme sig, naar han

kommer i sin Herlighed og Faderens og de hellige Engles, (Lucas, 9de Kap. 26.)

15. En fast Overbevisning er altid blevet agtet blandt Menneskene, thi det er paaskonnelsesværdigt, naar man ikke lader sig afstrekke af de Farer, Forfolgelser, Modsigelser og Sarcasmmer, for hvilke næsten altid Enhver er utsat, naar han utsaler Ideer, der ikke deles af den store Mængde. En modig Udtalelse og Fastholden af sin Overbevisning er fortjentlig i Forhold til Omstændighederne under hvilke det skeer, og det Resultat, som fremkommer deraf. Derimod er det en strafværdig Svaghed, naar man viger tilbage for Folgerne af sin Udtalelse og fornegter denne; der gives endog Tilfælde, hvor en saadan Handlemaade er en ligesaa stor Feighed, som at fly i Kampens Tieblit.

Christus fordømmer en saadan Feighed især med Hensyn til Besjendelsen af hans Lære, idet han siger, „Hvo, som stemmer sig ved mig eller mine Ord, ved ham skal Menneskenes Son skamme sig,“ og „hvo, som vil negte mig for Menneskene, dem vil jeg og negte for min Fader, som er i Himmelene, men hvo, som bekjender mig for Menneskene, dem vil jeg bekjende for min Fader, som er i Himmelene.“ Dette vil sige, at den, som frygter for at bekjende sig som Sandhedens Discipel, er ikke værdig at blive optagen i Sandhedens Rige. Han vil miste Frugten af sin Tro, fordi denne er egoistisk, da han forbeholder sig den selv og skuler den for Andre, idet han frygter for at tage sin Anseelse i Menneskenes Omdomme; medens derimod den, der sætter Sandheden højere end sine materielle Interesser og aabent bekjender denne, arbeider paa sin egen Fremgang samtidig med, at han beforderer Andres.

16. Foranstaende Betragtning kan ogsaa anvendes paa Spiritismens Tiphængere, da denne Lære i sin Grund kun er en Udvikling og Anvendelse af Evangeliet, og paa disse kunne Christi Ord saaledes ogsaa passe. Efter hvad de have utsaaet

paa Jorden, ville de høste i det aandelige Liv; der ville de faae Lon for det Mod, de have viist, eller Straf for deres Svaghed.

Om at bære sit Kors.

Den, som vil frelse sit Liv, skal miste det.

17. Salige ere I, naar Menneskene hade Eder, og naar de utsode Eder og bespotte Eder og forsyde Eders Navn som ondt for Menneskenes Sons Skyld. — Glæder Eder paa den samme Dag og jubler, thi see, Eders Lon er stor i Himmel; thi det samme gjorde deres Fædre ved Profeterne. (Lucas, 6de Kap. 22, 23.)

18. Og han kaldte Folket til sig, tilligemed sine Disciple, og sagde til dem: „Hvo, som vil komme efter mig, han skal fornegte sig selv og tage sit Kors op og folge mig; — thi hvo, som vil frelse sit Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det, — thi hvad kan det gavne et Menneske, der som han vandt den ganske Verden, og tog Skade paa sin Sjæl?“ (Marcus, 8de Kap. 34—36. — Lucas, 9de Kap. 23—25. — Math., 10de Kap., 39. — Johannes, 12te Kap., 24, 25.)

19. „Tryster Eder“, siger Christus, „naar Menneskene hade og forfolge Eder for min Skyld, thi I skulle faae Eders Lon i Himmel.“ Disse Ord kunne forlaries saaledes: Varer lykkelige over, naar Menneskenes Modstand giver Eder Lejlighed til at vise Eders Troes Oprigtighed, thi alt det Onde, de gjøre Eder, vil vende sig til Fordel for Eder. Beklager dem paa Grund af deres Blindhed, men fordømmer dem ikke.

Derpaa tilfoier Christus: „Hvo, som vil komme efter mig, skal bære sit Kors“, det vil sige: at han med Mod maa bære de Gjenvordigheder, der kunne følge af den Tro, han bekjender; „thi den, som fornegter mig for at frelse sit Liv og sine jordiske Ejendomme, vil blive uden Lon i Himmelige; hvorimod den, som har mistet Alt hernedie, ja selv Livet, for Sandhedens Skyld, skal i det kommende Liv faae Lonnen for sit Mod, Udholdenhed og Selvfornegelse.“

omfattet alle ved en vigtig gennemgang ved i Njord, da tilh. Andro, den
dægnen, som ved jordet ved viste, vilde stand og dobbelt mod sig selv.

Fem og tyvende Kapitel.

„Søger, og I skulle finde.“

Hjælp Dig selv, og Gud vil hjelpe Dig. — See til Huglene under
Himlen. — Streb ikke efter at erhverve Dig Guld.

Hjælp Dig selv, og Gud vil hjelpe Dig.

1. Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle
I finde; banker, saa skal Eder oplades; — thi hver den,
som beder, han faaer, og den, som søger, han finder, og den
som banker, ham skal oplades.

Hvilket Menneske findes vel blandt Eder, som, naar
hans Son beder ham om Brod, giver ham en Sten? —
Og naar han beder ham om en Fis, mon han da giver
ham en Slang? — Dersom da I, som ere onde, vide at
give Eders Born gode Gaver, hvor meget mere skal Eders
Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som ham
bede. (Math., 8de Kap. 7—11.)

2. Fra et jordisk Standpunkt betragtet er den Læresætning; „Søger, og I skulle finde“ ensbetydende med
denne: „Hjælp Dig selv, og Gud vil hjelpe Dig.“ Heri udtales Principet for Arbeidets Lov og folgelig ogsaa
for Fremskridtets Lov, thi Arbeidet er Moder til Fremskridtet,
da det er Arbeidet, der fremkalder Intelligentsens Kræfter.

I Menneskeslægtens Barndom brugte Individerne ene
deres Kræfter for at erhverve sig Foden og slappe sig Beskyt-

telsesmidler mod et uvenligt Klimas Indflydelse, samtid til at
forsvare sig mod sine Fjender. Men Gud har nedlagt hos
Mennesket en Trang til at opnaa noget Bedre. Det
er denne Trang, der driver ham til at finde Midler, hvorved
hans Stilling kan blive forbedret, der leder ham til Opda-
geler og Opfindelser og til at udvikle Bidenskaben, thi det er
denne, der forstanner ham det, han ønsker. Ved hans naafslade-
lige Forsken tiltager hans Intelligents, og hans moraliske Fo-
leser luttres. Efterat Legemets Hornodenheder ere tilfreds-
stillede, vil han føle en Trang til ogsaa at tilfredsstille Aan-
den; efter den materielle Fode behøver han den aandelige, og
paa denne Maade gaaer han over fra den vilde Tilstand til
Civilisationen.

Det Fremskridt, det enkelte Menneske gjør i sin Levetid,
er kun ringe; hos Storstædelen er det næsten umærkeligt, og
det er klart, at Menneskeslægten ikke vilde kunne gjøre Frem-
skridt, med mindre de paa Jorden incarnerede Aander tidligere
havde været paa denne eller paa en anden Klode. Hvis nogle
af de Aander, der hver Dag forlade Jorden, ikke varer i stand
til at komme her tilbage igjen, saa maatte jo Menneskeslægten
bestandig fornøjes med primitive Elementer, og da maatte en-
hver Ting læres og begyndes paanh. Naar saaledes ethvert
intellectuelt Arbeide maatte begynde forfra med enhver ny
Generation, vilde Menneskene paa Jorden nu ikke være mere
fuldkomne end dem, der levede paa denne Klode i dens tid-
ligste Periode. — Men da vi vide, at de Mennesker, der have
levet her, atter kunne komme hertil, medbringende de Frem-
skridt, de tidligere have erhvervet sig, og at de her ville forøge
deres moraliske Fuldkommenhed, saa maa det nødvendig heraf
følge, at Menneskeslægten maa gaa over fra Barbarisme til
den materielle Civilisation og fra denne til den mo-
raliske. (See 4de Kap. 17.)

3. Dersom Gud havde til Hensigt, at Menneskene ikke
skulde besatte sig med legemligt Arbeide, vilde han ikke have

skabt dem med de Lemmer, hvorfaf de ere i Besiddelse; og hvis han vilde have frigjort dem for aandeligt Arbeide, maatte den menneskelige Aand være forbbleven i sin Barndom og ikke have besiddet Dyrets Instinct; men netop fordi Gud har ladet Arbeidet være en Nødvendighed for Mennesket, siger han til ham: „Sog, og Du vil finde; arbeid, og Du vil frembringe; saaledes vil Du selv have Berommelsen for det, Du har frembragt, og Du vil blive belønnet efter Fortjeneste.“

4. Det er for at bringe dette Princip i Anvendelse, at Mennesket selv maa udføre det med Gransninger forbundne Arbeide, og at ikke Aanderne give ham disse helt færdige, saa han kun behøver at vække Haanden ud for at tage dem, og ikke har nødig at tanke derover. Var det saaledes, vilde den Lædeste blive rig, og den mest Uvidende blive lærde uden Bevær, og da vilde Begge tilegne sig en Fortjeneste af det, de ikke selv havde gjort Noget for at erhverve. — Nei, Aanderne fritage ikke Mennesket for at lyde Arbeidets Lov, men de komme for at vise ham det Maal, hvorefter han bør stræbe, og Veien, som fører dertil, idet de sige: „Gaa fremad, og Du vil nære det; Du vil finde Steen paa din Vei, men see Dig noie for og tag dem selv bort; vi skulle give Dig den nødvendige Styrke, og det beroer paa Dig selv at anvende den.“ (See Mediernes Bog, 24de Kap. 291 o. fr.)

5. Betragtet fra et aandeligt Standpunkt, betyde de foranførte Christi Ord: Bed, at Du maa faae det Eys, der kan opklare din Vei, og det skal blive Dig givet; bed om Styrke til at modstaa det Onde, og Du vil faae den; bed om de gode Aanders Hjælp, og de ville hje Dig den, og, ligesom Englen hos Tobias, ville de være dine Bevisere; bed om gode Maad, og de ville aldrig blive Dig negtede, men bed med Indberlighed, Tro og Tillid; kom til os i Ædmighed og ikke med Hovmod, thi er Du ikke ydmhg, ville vi overlade Dig

til dine egne Kraester, og dit Fal'd vil blive Straffen for dit Hovmod.

Dette er Betydningen i de Ord: „Søger, og I skulle finde, banker, og man skal oplade for Eder.“

See til Fuglene under Himlen.

6. „Derfor siger jeg Eder, bekymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle æde, og hvad I skulle drikke; ikke heller for Eders Legeme, hvad I skulle ifores; — er ikke Livet mere end Maden og Legemet mere end Klæderne?

Seer til Himlens Fugle; de faae ikke og hoste ikke og fanke ikke i Lader, og Eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget mere end de? — Men hvo af Eder kan lægge een Alien til sin Vært, hvor meget han endog bekymrer sig derfor.

Og hvi bekymre I Eder for Klæderne? Betragter Listerne paa Marken, hvorledes de voxe; de arbeide ikke, de spinde ikke; — men jeg siger Eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt som en af dem. — Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som er idag, og imorgen lastes i Øvnen, skulde han ikke meget mere klæde Eder, i Lidetroende?

Derfor skulle I ikke bekymre Eder og sige: Hvad skulle vi æde? eller hvad skulle vi drikke? eller hvormed skulle vi klæde os? Efter alt saadant soge Hedningerne; thi Eders himmelske Fader veed, at I have alle disse Ting behov.

Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle disse Ting tilslægges Eder. — Bekymrer Eder derfor ikke for den anden Morgen, thi den Dag imorgen skal bekymre sig for sit eget. Hver Dag har nok af sin Plage.“ (Math., 6te Kap. 25—34.)

7. Naar dette Skriftprog skulde udtydes efter Bogstavet, vilde det være en Tornegtesse af alt Arbeide og de deraf følgende Fremstridt. Hvis et saadant Princip blev gjen nemført, vilde Mennesket være fordomt til en evig Stillesæaan; han vilde ikke kunne udvikle sine fysiske og moralske Kraester;

naar dette havde været hans normale Tilstand paa Jorden, vilde han aldrig være kommen ud af sin primitive Tilstand; havde han gjort dette Princip til sin Lov, vilde han ikke have havt den Pligt at udrette noget Nyttigt her paa Jorden. Dette kan aldrig have været Christi Tanke, thi den stemmer ikke overens med, hvad han andetsteds har udtalt, ligesom denne, hvis den opfattedes saaledes, vilde staa i Strid med Naturens Lov. Gud har staaet Mennesket uden Kleder og uden nogen anden Beskyttelse mod Verden, men han har givet ham Forstand til at anstaffe det, han behøver hertil. (See 14de Kap. 6 og 25de Kap. 2.)

I disse Ord bør vi derfor kun see en poetisk Allegori paa Guds Forsyn, der aldrig forlader den, der sætter Lid til ham, forudsat at denne selv ved sit Arbeide fræber at erhverve det Nødvendige. Om Forsynet end ikke altid lader Mennesket tilflyde en materiel Hjælp, saa indgiver det ham dog Tanker, hvorved han kan trække sig ud af sin Forlegenhed. (See 27de Kap. 8.)

Gud kjender vores Hornodenheder, og han hjælper os at erhverve disse, forsaavidt de ere os umindværlige. Mennesket er ikke altid tilfreds med det Nødvendige, men vil ofte have det Overflodige, og da er det, at Forsynet overlader ham til sig selv. Hans Ulykker nedstamme ofte fra hans egen Brøde, og fordi han ikke har været opmærksom paa, hvad Samvittighedens Stemme har tilraadt ham, og Gud lader ham da lide under Folgerne af hans egne Fejl, for at denne Straf kan være ham en Advarsel for i Fremtiden at begaa lignende Forseelser. (See 5te Kap. 4.)

8. Jorden frembringer altid saa Mæget, som udfordres til Føde for dens Beboere; de, der have mere, end de selv behøvere, bør ifølge Retfærdighedens og Broderkærighedens Lov uddele af deres Overflod til deres trængende Næste. Naar Broderkærigheden engang bliver fremhæftende hos de forskjellige Folkeslag, vil det ene Lands Overslod dække den

sieblikkelige Mangel i et andet, og Enhver vil saaledes faae det Nødvendige. Den Rige vil da betragte sig som den Mand, der har en stor Deel Jord paa sit Loft, og hvilket, naar han uddeler det, bører Hundrede Fold Frugt for ham og Andre, thi han veed, at hvis han ikke fulgte Broderkærighedens Lov men indelukkede Kornet paa sit Loft, da vilde Ormene komme og fortære det. Christus figer ogsaa: „Samler ikke Skatte, som Mol og Rust kan fortære, men samler Eder Skatte for det evige Liv,” hvilket kan forklares ved: Man maa ikke legge større Vægt paa de materielle Goder, end paa de aandelige, og man maa vide at opoffre hine for disse. (See 16de Kap. 7 o. ff.)

Broderkærigheden paalægges vel af de guddommelige Lov, men disse bør ikke fremvinge den, thi, hvis den ikke viser sig som Hjertets naturlige Trang, er dens Fremkomst kun en sieblikkelig Underkiesel af Egoismen, og den har da intet Værd. — Det er Spiritismens Hverv at skaffe den øgte Broderkærighed Indgang.

Stræb ikke efter at erhverve Dig Guld.

9. I skulle ikke have Guld eller Sølv eller Kobber i Eders Bælter, — og ei Taske til at reise med, eiheller to Kjortler, eiheller Sto, eiheller Stav; thi en Arbeider er sin Føde værd.

10. Men hvilken Stad eller By I komme ind i, udspørger hvem der er i den, som det er værd at bo hos, og bliver der, indtil I drage bort. — Men naar I gaa ind i et Huus, da hilser det; — og dersom samme Huus er det værd, da komme Eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende Eders Fred tilbage til Eder igjen.

Og dersom Nogen ikke vil annamme Eder og ei høre Eders Tale, gaaer ud af det Huus eller den Stad og afryster Stovet af Eders Fodder. — Sandelig figer jeg Eder, det skal gaa de Sodomiters og Gomorriters Land lideligere paa Dommens Dag end denne Stad. (Math., 10de Kap. 9—15.)

11. Disse Ord, som Christus hen vendte til sine Apostle, da han første Gang udsendte dem for at forkynde Evangeliet,

indeholdt ikke noget Besynderligt, naar man tager Hensyn til det Tidspunkt, hvori de blevne utalte, thi de varer overensstemmende med Orientens patriarchalste Sæder, hvor den Reisende altid blev gjæffret optagen i Detet. Men dengang vare de Reisende sjeldne; hos Nutidens Folkeslag har det foregåede Samkvem mellem Nationerne givet Anledning til nye Sæder; man finder nu ikkun Oldtidens Skilke i de Lande, der ligge saa affides, at kun saa Reisende komme derhen, og hvis Christus nu kom tilbage paa Jorden, vilde han ikke sige til sine Apostle, at de skulde begive sig paa Veien uden Levnetsmidler.

Bed Siden af den almindelige Menning i disse Ord ligger der i dem ogsaa en dyb moralst Betydning. Christus lærte nemlig derved sine Apostle at betro sig til Forsyuet og tillige at bedomme, hvorvidt deres Værter vare i Besiddelse af den saade Broderkærlighed; da de ikke forte Noget med sig, kunde de ikke friste dem, der modtoge dem, ved Haabet om Gewinst, og dersor siger han til dem: „udsørger, hvem der er i den, som det er værd at bo hos“; det vil sige: hvem der er, som er saa menneskelærlig at ville give den Reisende Husly, uden at fordré Betaling dersor, thi saadan ere ogsaa verdige at høre Ordet, og I ville hjænde dem paa deres Broderkærlighed.

Men hvad dem angaaer, der hverken vilde modtage eller høre dem, da byder han ikke sine Apostle at forbande dem, at trænge sig ind paa dem ellers at bruge Bold for at omvende dem; han anbefaler dem kun at gaa hen andre Sieder og opføge Mennesker med en bedre Willie.

Det Samme lærer Spiritualismen nu sine Tilhængere. Den byder os nemlig ikke at twinge Nogen til at forlade sin Tro for at antage Spiritualismen; den lærer os, at vi ikke maa fordomme dem, der tenke anderledes end vi, men at vi skulle byde Enhver velkommen, der kommer til os af sig selv, og lade dem i Fred, der tilbageviser os. Grindrer Eder disse Christi Ord: „For toges Himlen med Bold, men nu vindes den ved Blidhed.“

Six og tyvende Kapitel.

Hvad I have annammet for Intet, giver det for Intet.
Den Gave at kunne helbrede. — Om betalte Forbonner. — Sægerne, der blevne udjagne af Templet.

Den Gave at kunne helbrede.

1. Helbreder de Syge, renser de Spedalske, opvækker de Døde og uddriver Djævle. Hvad I have annammet for Intet, giver det for Intet. (Math., 10de Kap, 8.)

2. Christus siger til sine Disciple: „Hvad I have annammet for Intet, giver det for Intet“. Ved denne Forskrift byder han dem ikke at modtage Betaling for Noget, som de ikke selv have betalt Noget for. Det, de havde modtaget for Intet, var den Evne at kunne helbrede Sygdomme og udjage Djævle, det vil sige, de onde Aander, der beherskede Menneskene. Da denne Evne var givet dem af Gud for at hindre de Lidendes Smertor og for derved at bidrage til Troens Udbredelse, er det, Christus byder dem ikke at betragte den som en Handelsvare, Speculation eller Levelei.

Om betalte Forbonner.

3. Men i alt Folkets Paahor sagde han til sine Disciple: „Bogter Eder for de Skriftløge, som gjerne gaa omkring i lange Klæder og gjerne lade sig hilse paa Torvene,

og gjerne ville have de fornemste Sæder i Synagogerne, og sidde overst tilbords ved Gjæstebud; vogter Eder for dem, som opæde Enkers Huse og paa Skromt bede længe; thi disse skulle faae desto haardere Dom. (Lucas, 20de Kap. 45—47; Marcus, 12te Kap. 38—40; Matth., 23de Kap. 14.)

4. Christus siger ogsaa: „Tager ikke Betaling for Eders Bonner og bærer Eder ikke ad som de Skriftkloge, der under Paaskud af lange Bonner opæde Enkerne Huse;“ og dermed mener han, at de ikke maa tilegne sig Andres Giendele. Bonnen er en Kjærlighedshandling, en Hjertets Opleftelse til Gud; at tage Betaling for de Bonner, man opsender til Gud for Andre, er det samme som at gjøre sig selv til en lønnet Mellemmand, og Bonnen er da kun en tom Formular, hvis Udstrekning man afmaaler efter den Sum, der betales for den. — Afpasser da Gud sin Naade i Forhold til Mengden af de Ord, der henvendes til ham? Dersom mange Ord ere nødvendige, hvad kan det da nytte at opsende faa Ord for den, der kun kan betale Bidet eller Intet derfor? Er derimod en kort Bon tilstrækkelig, saa ere de mange Ord jo unødvendige. Men, i det Hele taget er det en slet Handling at tage Betaling for Bonner, man opsender for Andre.

Gud falger jo ikke de Belgjerninger, han uddeler; hvorfor skal da den, som ikke engang fordeler disse Belgjerninger, og som ei heller kan svare for, at de opsendte Bonner blive herte, fordre Betaling for en Bon, som maa skee er resultatløs? Tornukten og Logiken sige os, at Gud, der er den absolute Fuldkommenhed, ikke kan give nogen af sine Skabninger Ret til at fasthætte nogen Bris for hans Retfærdighed. Det forholder sig med Guds Retfærdighed som med Solen, der lyser for Alle, saavel for den Fattige som for den Rige. Naar man anseer det for umoralst at drive Handel med en jordiss Herres Naadesbevisninger, maa det jo være endnu meget mere syndigt at prøve paa at falge Naadesbevisninger fra Universets Herre.

Der er endnu en anden Ulempe ved de betalte Bonner,

nemlig, at den, der kjøber dem, som oftest troer sig fritagen for selv at bede, idet han antager at have gjort tilstrækkeligt ved at have betalt Andre for at gør det.

Sælgerne, der blev udtagne af Templet.

5. Og de kom til Jerusalem, og Christus gif ind i Templet og begyndte at uddrive dem, som folgte og hjælte der, og Bevælerernes Borde og Duekronernes Stole stodte han om; — og han tilstede ikke, at Nogen bar et Kar igjennem Templet. — Men han lærte og sagde til dem: „Er der ikke skrevet, at mit Huns skal kalbes et Vedehus for alle Folkeslag; men I have gjort det til en Roverkule.“ Og de Skriftkloge og Øpperstepræster hørte det og sagte, hvorledes de kunde onkomme ham; thi de frengtede for ham, eftersom alt Folket forundrede sig jaare over hans Verdom. (Marcus 11te Kap. 15—18, Matth. 21 Kap. 12, 13.)

6. Ved at Christus uddrev Kjøbmandene af Templet, visste han, hvormeget han dadlede al Trafik paa de hellige Steader, under hvilken som helst Form denne end fandt Sted. Da Gud hverken falger sin Tilgivelse, sin Velsignelse eller Adgangen til Himlen, har Mennesket ei heller Ret til at lade sig betale af sin Næste derfor.

7. Nutidens Medier — thi Apostlerne var ogsaa i Besiddelse af den mediske Evne — have af Gud modtaget en Gave, nemlig at være Tolke for Alanderne, naar disse ville heløre Menneskene og vise dem det Godes Bei, der fører til Troen. De have ingen Ret til at følge de Ord, der ikke tilhøre dem selv, eftersom disse ikke ere et Produkt af deres egen Tanke, Grammen eller Arbeide. Gud vil, at Lyset skal naae til Alle, og at den Fattige ikke skal kunne sige: Jeg har ingen Tro, thi jeg har ikke kunnen betale for at faae den, og fordi jeg er fattig, har jeg ikke haft den Trost at erholde Opmuntringer og Kjærlighedsbeviser fra dem, over hvem jeg forger. Derfor er den mediske Evne ikke noget Privilegium,

men den findes i alle Samfundets Klasser; vilde man tage Betaling for dens Anvendelse, handlede man mod Forsynets Billie og Hensifter.

Naar man er vidende om de Betingelser, der maa være tilstede for, at de gode Aander skulle meddelle sig, og kjender deres Afsky for at indlade sig paa Noget, der angaaer personlige Interesser, og naar man tillige veed, hvor Lidet der hører til for at fjerne dem fra os, vil man aldrig kunne antage, at de hoiere Aander ville staa til Tjeneste for Enhver, der paakalder dem; den simple Fornuft vil sige os dette. Viselig kan man faa Meddeleser, men hvem kan svare for, at de virkelig ere fra den, man har paakaldt? De letsfindige, lognagtige og spøgefulde Aander, der kun ere lidet samvittighedsfulde, ere derimod altid tilstede og bereede til at svare paa Spørgsmaal, uden at tage Hensyn til Sandheden i de Svar, de give.

9. Ved Siden af det moralske Spørgsmaal fremstiller der sig endnu en anden og ikke mindre vigtig Betragtning, der har Hensyn til selve den mediske Evnes Natur. Det Medium, der opfatter sin Evne paa rette Maade, kan og vil aldrig gjøre denne til en Næringsvei, ikke alene fordi han derved vilde nedværdige sig som Menneske og stille sig i Klasse med dem, der ere begjærlige efter Pengesordede, men ogsaa fordi der vil reise sig en materiel Hindring, thi det er en Evne, der er flygtig og forandrelig, og paa hvis Varighed man ikke kan stole. Hvis altsaa et Medium vilde forsøge at gjøre sin Gave til en Indtægtskilde, vilde hans Evner maaske svigte ham i det Dieblik, han skulde anvende dem. Det forholder sig ganske anderledes med et Talent, der er erhvervet ved Studium og Arbeide, hvilket Mennesket jo med Grund kan betragte som en Formue, som han er berettiget til at hæve Rente af, men den mediske Evne er hverken Konst eller Talent, og derfor bor den aldrig bruges til Penges Erhvervelse; den er kun brugbar ved Aanderne Hjælp, og naar disse trække sig tilbage, er den ikke

mere til. De organiske Anlaeg kunne vel endnu være tilstede, men Brugen af dem er negtet. Der er ikke noget Medium paa Jorden, der er sikker paa, at han i et givet Dieblik kan faae en spiritistisk Meddelesel.

Det er den Misbrug, der i Oldtiden blev gjort af den mediske Evne, idet den blev benyttet af Charlataner til at skuffe Uvidenhed, Overtro og de Lettroende, der foranledigede Moses til at forbyde Aanderne Paakaldelse. Spiritismen, der har seet Sagen fra en hoiere og alvorligere Side, har stillet den mediske Evne i Nekke med de af Forsynet givne Missioner. (See Mediernes Bog, 28de Kap.)

10. Den mediske Evne er en hellig Gave, der kun bor benyttet med et frømt og gudhengivent Sind, men de Medier, der ere begavede med den helbredeende mediske Evne, maa isærdeleshed være i Besiddelse af et saadant Sindslag. Lægen giver os Frugten af sine Studier, hvilke han ofte har erhvervet sig med megen Moje og Kamp; Magnetiseuren giver sit eget Fluidum, og undertiden endog sin Sundhed, ved Anvendelsen af sin Evne, og disse ere derfor berettigede til at lade sig betale; men det helbredeende Medium derimod modtager den lægende Kraft af de gode Aander, og han har derfor ingen Ret til at sælge den. Uagtet Christus og hans Apostle varre fattige, lode de sig dog ikke betale for de Helbredelses, de udførte.

Selv om et Medium er fattigt, bor han dog ikke gjøre sin Evne til en Næringsvei, men, den Lid han har tilovers fra sit Arbeide, kan han benytte til at anvende den. Aanderne ville takke ham for hans Hengivenhed og Opoffrelse, medens de altid fjerne sig fra dem, der benytte den mediske Evne til personlig Fordel.

Syv og tyvende Kapitel.

„Beder, og I skulle faae.“

Bonnens Egenstaber. — Bonnens Kraft. — Bonnens Niemed. — Tankens Overforelse. — Bonnens Forstaaelighed. — Om Bonner for de at bede. — Om den Lykke, vi sole ved Bonnen.

Bonnens Egenstaber.

1. Og naar Du beder, skal Du ikke være som Dien-Hjørnet af Gaber, paa det de kunne ansees af Menneskene; sandelig figer jeg Eder, de have deres Lon borte. — Men naar Du beder, gaa da ind i dit Kammer og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Lødom, og din Fader, som seer i Lødom, skal betale Dig aabenbart.

Men naar I bede, skulle I ikke bruge overslodige Ord, som Hedningerne; thi de mene, at de blive hønhorte for deres mange Ord. — Derfor skulle I ikke vorde dem lige; ham. (Matth., 6te Kap. 5—8.)

2. Og naar I staa og bede, forlader, dersom I have Noget imod Nogen, at og Eders Fader, som er i Himmelne, maa forlade Eder Eders Overtrædelser. — men der eiheller forlade Eder Eders Overtrædelser. (Marcus, 11te Kap. 25, 26.)

3. Men han sagde og til Nogle, som stoede paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragtede Andre, denne Lignelse: „Der gif to Mennesker op til Templet at bede; den ene var en Phariſæer, og den anden en Tolder. — Phariſæeren stod for sig selv og bad saaledes: „Teg talker Dig Gud! at jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere, Uretfærdige, Hoerkarle, eller og som denne Tolder. — Teg faster to Gange om Ugen, og jeg giver Tiende af alt det, jeg eier.“

„Men Tolderen stod langt borte, og han vovede ikke at oploſte Dinene til Himlen, men slog sig for sit Bryst og sagde: „Gud! vær mig Synder naadig!“ „Teg figer Eder, denne gif retfærdiggjort hem i sit Huns fremfor den Aanden; thi, hvo sig selv ophoier, skal fornedres, men hvo sig selv fornedrer, skal ophoies.“ (Lucas, 18de Kap. 9—14.)

4. Christus har her klart betegnet, hvilke Egenstaber Bonnen bor have. Han figer: „Naar I bede, skulle I ikke gjøre det i Bidners Mærværelse, men i Eders Konammer, og I skulle ikke holde lange Bonner, thi det er ikke Mengden, men Oprigtigheden af Ordene, som Gud sætter Pris paa; førend I gaa hen at bede, bor I tilgive dem, I have Noget imod, thi Bonnen vil ikke behage Gud, naar den ikke udgaaer fra et rent og hjørligt Hjerte. Endelig bor I være ydmige, som Tolderen, og ikke hovmodige, som Phariſæeren; ransager Eders Feil og fremhever ikke Eders gode Egenstaber. (See 10de Kap. Nr. 7, 8.)

Bonnens Kraft.

5. Derfor figer jeg Eder: Alt, hvad I begjære i Bonnen, troer, at I skulle faae det, saa skal det tilstaaes Eder. (Marcus, 11te Kap. 24.)

6. Der gives Mennesker, der ikke ville indromme Bonnens Kraft, og deres Paafstand ville de bevise ved at sige: at da Gud hænder vore Fornodeheder, er det unødvendigt at begjære dem af ham; de sige fremdeles: at da Alt i Universet er grundet paa de evige Love og danner en uendelig Kjæde,

kunne vore Ønsker og Bonner ikke have nogen Indstydelse paa Guds Beslutninger.

Ganske vist gives der uforanderlige Naturlove, som Gud ikke forandrer efter Enhver Ønske, men fra dette, og til den Antagelse, at Alt, hvad der møder os i Livet, er en forudbestemt Skæbne, er der et meget langt Skridt. Hvis der gaves en forudbestemt Skæbne, vilde Mennesket kun være et passivt Nedskab uden fri Billie, og hvis man kunne forudsætte dette, maatte han finde sig i Alt, hvad der mødte ham, uden at føge at undgaa det; men Gud har givet ham Dømmekraft og Forstand, for at han skal bruge disse, fri Billie, for at handle derefter, samt Lemmer, for at virke dermed. Da Mennesket har Handlefrihed, maa den Maade, hvorpaa han begrunder denne, have forholdsvis Folger for ham selv og Andre. — Gud kan bonhøre os, uden derfor at afvige fra de uforanderlige Love, der styre Universet, men denne Bonhørelse er dog altid underordnet hans evige og uforanderlige Billie.

7. Hvis man af den Læresætning: „Alt, hvad I begjære i Bonnen, troer, at I skulle faae det, saa skal det tilstaaes Eder,” vilde udbrage den Slutning, at man kun behøvede at begjøre for at faae, vil man domme meget ulogisk. Det vil være syndigt at gaa i rette med Forsynt, naar det ikke opfylder enhver af vore Bonner, thi Gud veed bedst, hvad der er os tjenligt. Det forholder sig paa samme Maade hermed som med en kjærlig Fader, der negter sine Børn det, hvorom de bede, naar han veed, at det kan være dem til Slade. Talmindelighed har Mennesket kun Die for det Nærvarende; naar Modgang og Lidelsel ere nødvendige for hans Fremtids Lykke, tilstiller Gud ham disse. En Chirurg underkaster jo sin Patient en ofte smertelig Operation, naar han veed, at Helbreelsen vil følge derefter.

Det, vi altid kunne vente, at Gud vil tilstaa os, naar vi henvende os til ham med Tillid, er Taalmod og Resignation, og vi kunne ogsaa vente, at Gud vil give os Midler til at

hjelpe os ud af vores timelige Bekymringer og Forlegenheder ved de Ideer, han lader sine gode Aander indgive os. Gud hjelper den, der hjelper sig selv, men ikke den, der venter sig Alt af fremmed Hjelp, eller troer, at der for hans Skyld skal skee et Mirakel, og derfor aldeles ikke benytter sine egne Evner. (See 25de Kap., Nr. 1.)

8. Lad os tage et Exempel. Et Menneske er faret vild i Ørkenen og lider forfærdelig af Tørst; han foler sig en Afmagt nær og segner om paa Jordens. Han beder Gud om Hjelp og venter, at Noget skal skee til hans Frelse, men der kommer ingen Engel til ham med den lædfende Drif. Imidlertid indgiver en god Aand ham den Tanke, at reise sig og folge en af de Hodstier, han seer foran sig. Han samler sine sidste Kræfter, staar op og gaaer fremad paa Maas og Haas. Efterat han har naat op til et højtliggende Sted, opdager han i det Fjerne en Bæk, og dette syn opliver hans Mod. — Hvis han nu er i Besiddelse af sand Tro, vil han sige: „Seg talker Dig min Gud, for den Tanke, Du har indgivet mig, og for den Styrke, Du har meddelt mig.” — Har han ingen Tro, vil han derimod sige: „Det var et godt Indsald jeg der ful; hvoreledes mon det vilde være gaaet mig, hvis jeg havde valgt Hodstien tilvenstre istedetfor den tilhøire; Tilfældet hjelper os sandelig ofte bedre, end vi tro. Hvor jeg er glad over, at jeg ikke tabte Modet.”

Men, vil man maaske indvende, hvorfor sagde den gode Aand ikke tydelig til ham: „Folg denne Hodsti, og Du vil finde, hvad Du behøver;” hvorfor aabenbarede Aanden sig ikke for ham for at understøtte ham i hans svage Tilstand, thi da vilde han være overbevist om, at det var Forsynt, han skyldte sin Frelse? Hertil kunne vi svare: først for at lære ham, at man bør hjelpe sig selv og gjøre Brug af sine egne Kræfter, og dernæst vilde Gud prove hans Tillid og Hengivenhed i hans Billie. Dette Menneske befandt sig i samme Tilstand som et Barn, der falder, og, naar han seer Nogen

i Nærheden, striger og venter, at man skal komme til hjælp, men kommer der Ingen, anstrenger det sig og reiser sig selv.

Hvis den Engel, der ledsgagede Tobias, havde sagt til ham: „Dig er sendt af Gud for at lede Dig paa din Reise og bevare Dig for al Fare“, da vilde Tobias ikke selv have haft nogen Fortjenneste af sin Reise til Medien, thi han havde da stolet ene og alene paa sin Reisefammerat og vilde ikke have behøvet at bruge sin Forstand; derfor aabenbarede Rafael først efter deres Tilbagetkomst, at han var en af Guds Engle.

Bonnens Niemed.

Tankens Overforelse.

9. Bonnen er en Paakaldelse; ved dens Hjælp sætter man sig ved Tanken i Forbindelse med det Væsen, til hvilket man henvender sig. Bonnens Niemed kan være enten en Be-gjøring, en Tak eller en Lovprisning. Man kan bede for sig selv eller for Andre, for de Levende eller for de Døde. De Bonner, der henvendes til Gud, høres af de Aander, til hvem Udførelsen af hans Billie er betroet; og de Bonner, man henvender til de gode Aander, føres af disse frem for Gud.

10. Spiritismen giver os en Forklaring over Bonnens Overforelse, idet den oplyser os om Maaden, hvorpaas denne Tankens Meddelelse skeer, hvad enten det Væsen, til hvem vi henvende Bonnen, kommer til os, naar vi kalde, eller vor Tanke nærer til ham. For at tydeliggjøre os, hvorledes dette foregaaer, maa vi tenke os alle incarnerede og ikkeincarnerede Væsener henflyttede i det i Rummet værende universelle Fluidum, paa samme Maade, som vi her befinde os i Jordens Atmosfære. Vor Billie meddeler dette Fluidum en Impuls, og dette er Tankens Befordringsmidde, ligesom Luften er det for Lyden, men dog med den forskjel, at Lufstens Swingninger ere begrænsede, medens det universelle Fluidums udstrække sig i det Uendelige. Naar da Tanken henvendes paa et andet Væsen paa Jorden eller i Rummet, fra en Incarneret til en

Ikkeincarneret, eller omvendt, saa opstaaer der en fluidisk Strom fra den ene til den anden, der overfører Tanken, ligesom Luften overfører Lyden.

Den fluidiske Stroms Virksomhed staar i Forhold til Billiens og Tankens Kraft; og derfor kan Bonnen høres af Aanderne, paa hvilket Sted disse end befinde sig. Dette forklarer os ogsaa, hvorledes Aanderne indbyrdes kunne meddele sig og kunne overfore paa os de Inspirationer, vi have fra dem. Hvormange slige Forbindelser kunne der ikke finde Sted endog mellem fjernt fra hverandre levende Incarnerede?

11. Ved Bonnen paakalder Mennesket de gode Aander, der komme for at understøtte ham i hans gode Forsetter og indgive ham gode Tanker; han opnaaer derved at faae den nødvendige moralske Styrke til at overvinde alle Vandfælheder og paanh at komme ind paa den gode Vej, hvis han har fjernet sig fra denne. Bonnen hjælper ham ogsaa til at fjerne de Under, som hans egne Fejl have paadraget ham. Lad os antage, at et Menneske har ødelagt sin Sundhed ved allelags Udsævelser og maa, som Folge deraf, henslæbe en Tilsverrelse fuld af Lidelser; kan han da have Ret til at beklage sig, naar han ikke aldr bliver helbredet? Nei, thi han vilde i Bonnen kunne have fundet Styrke til at modstaar Fristelserne.

12. Naar man deler Livets Under i to Dele, og til den ene henregner dem, Mennesket ikke kan undgaa, og til den anden de Gjenvordigheder, man selv har forsyldt ved Lige-glydhed eller Udsævelser, vil man see, at den sidste Deel giver os et langt større Antal Under, end den første. Det maa derfor være os klart, at Mennesket selv er Ophavsmanden til den største Deel af sine Plager, og at han kunde have undgaet dem, hvis han altid havde handlet klogt og forsigtigt.

Det er en ikke mindre Sandhed, at vore Gjenvordigheder som oftest ere Folger af vore Overtrædelser af Guds Lov, og

at vi vilde være fuldkommen lykkelige, hvis vi noigtig fulgte denne. Naar vi aldrig gik ud over Grænsen for det Nødvendige i vore Tornodenheder, vilde vi hverken være belemrede med de Shgdomme, der ere en Folge af Udsyvelser og Umaadelighed, eller de Plager, som disse Shgdomme medføre. Hvis vi varer ydmhge, vilde vi ikke være utsatte for, at vort Hovmod og Ærgerrigheden blev støffet; dersom vi adlod Kjørlighedens Lov, vilde vi aldrig kunne være bagtaleriske, misundelige eller skinsyge, og vi vilde da undgaa alle Stridigheder og Uentigheder; naar vi ikke fortredigede Andre, behøvede vi ikke at frygte deres Havn osv.

Selv naar vi indromme, at Mennesket Intet formaaer for at forebygge de Onder, der ere mundgaelige, og at alle vore Bonner om at fritages for disse ere unyttige, er det dog altid Meget, at vi vide, at vi ved vore Bonner kunne undgaa de Gjenordigheder, der ere Folger af vores egne urettige Handlinger. I dette Tilfælde er det, at vi kunne fatte Bonnens Indsydelse, da vi, ved at bede de gode Aander om Hjælp til at modstaa de onde Indsydelses, ville undgaa de forseelige Folger, som disse kunne have for os. I saa Fald er det ikke Ondet selv, disse fjerne, men det er os selv, de bortvende fra den Tanke, der kan give Anledning til det Onde; de forandrer ikke derved det, som Gud har bestemt og de standse ikke Naturlovenes Gang, men de forhindre os i at overtræde disse Love, idet de lede vor frie Billie; men dette skeer, uden at vi vide det, for at vor frie Billie ikke skal synes os berovet. Mennesket kan i dette Tilfælde sammenligne med et Individ, der søger at faae gode Maad og folger disse, eller undlader det, alt efter hans frie Billie. Gud vil, at det skal være saaledes, for at Mennesket selv skal bære Ansvarer for sine Handlinger og for at lade ham have Fortjenesten, hvis han vælger det Gode. Det er disse Indsydelses, Mennesket altid kan være sikker paa at faae, naar han begjærer dem med

Inderlighed, og herpaa kan man især anvende de Ord: „Beder, og I skulle faae.“

Hvis Bonnen ikke havde andet Resultat, end hvad vi foran have sagt, saa vil dog dette allerede være et stort Gode. Det er forbeholdt Spiritismen at overbevise os om Bonnens Virkning, idet den aabenbarer os de Forbindelser, der bestaa mellem Alandeverden og den legemlige Verden. Men disse ere dog ikke de eneste Virkninger.

Alle gode Aander anbefale os at bede; at twile om Bonnens Magt, vilde være at twile om Guds Godhed; for os vilde det tillige være at give Afslald paa de gode Aanders Hjælp, og de uslykkelige Aander vilde miste den Lettelse, vores Forbonner kunne yde dem.

13. Naar Gud hører den Bon, der henwendes til ham, skeer dette ofte for at besonne den Bedendes Hensigt, Henvinenhed og Tro. Dersor har det gode Menneskes Bonner mere Kraft og større Værd for Gud end den Lastefuldes, thi denne kan ikke bede med den Inderlighed og Tillid, som ikun den sande Gudhengivenhed kan indgyde. Egoisten og det Menneske, der kun beder med Læberne, kunne blot fremføre Ord, men de føle ikke derved tillige den Hjertets Oploftelse, der er Bonnens sande Styrke. Vort eget Instinct figer os dette tydeligt, naar vi, i Erkjendelse af vor egen Uværdighed, foretrekke at bemytte os af de Menneskers Bonner, hvis Handlemaade vi vide er behagelig for Gud.

14. Da Bonnen foranlediger en Bevegelse i de magnetiske og fluidiske Kræfter, stulde man tro, at dens Virkning stod i Forhold til disse Kræsters Tilstedeværelse hos de paa- gjældende Individer; men det forholder sig ikke saaledes. Da Aanderne ere Hovedfactorerne ved Anvendelsen af disse Naturkræfter, kunne de ogsaa, naar det er nødvendigt, meddele den Bedende det, han mangler af disse, og det kan skee ved, enten at handle direkte i hans Navn, eller ved at meddele ham en sieblikkelig Kraft, saafremt de ansee ham for værdig til denne

Gunst, eller naar de indsee, at det, han beder om, kan være til Nutte for ham selv eller Andre.

Selv om et Menneske troer, at hans Bonner, for hans egen Uverdigheds Skyld, ikke ville blive hørte, bor han dog derfor ikke undlade at bede for Andre. Selverkendelsen af hans Uverdighed er et Bevis paa Ydmighed, og dette er altid behageligt for Gud, der tager Hensyn til den Broderkjærlighedens Aand, der besjæler ham. Hans oprigtige Tro og Tillid til Gud er det første Skridt paa det Godes Vej, og de gode Aander ere lykkelige ved at have Anledning til at opmunstre ham til Fremstridt. Gud hører derimod ikke Bonnen fra den Hovmodige, der troer paa egen Kraft og Fortjenester, og antager at kunne gjennemføre sin Billie lige overfor den Evige.

15. Bonnens Styrke ligger i Tanken; hverken Ordene, Stedet eller Diebløkket har nogen Betydning med Hensyn til Bonnens Indflydelse. Man kan bede overalt og til enhver Tid, ene eller i Forening med Andre; men Tid og Sted kunne selvfølgelig have en meget væsentlig Indflydelse paa, hvorvidt man er i stand til at samle sine Tanker behørig for at kunne opsende en Bon. Bonnen i Forening med Andre har først Virkning, naar alle de Bedende forene sig i en og samme Tanke til et fælles Maal, thi Resultatet af en saadan Sammenslutning vil blive lig det, der fremkommer, naar mange Stemmer samtidig raabe. Følgelig kan Bonnen ikke være kraftig, naar de Tilstedeværende ikke i Forening henvende deres Tanker paa det fælles Maal, og det er klart, at Hundrede Mennesker, der ere samlede for at bede, men som hver for sig kun har sit personlige egoistiske Maal for Die, ikke ved deres Bonner kunne udrette det, som to eller tre Mennesker kunne, naar disse bede som sande Brodre i Gud. (See 28de Kap. 4, 5.)

Bonnens Forstaaelighed.

16. Dersom jeg da ikke veed Sprogets Betydning, bliver jeg for den, som taler, en Barbar, og den, som taler, bliver for mig en Barbar. — Thi, dersom jeg gør Bon i fremmed Tongemaal, da beder vel min Aand, men mine Ords Forstand ere uden Frugt. Dersom Du priser Gud i Aanden, hvorledes kan den, som staar paa Legmands Blads, sige Amen til din Taksigelse, efterdi han ikke veed, hvad Du siger? Thi vel er din Taksigelse smuk, men den opbygger ikke Andre. (Pauli 1ste Brev til Corinthierne, 14de Kap. 11, 14, 16, 17.)

17. Det, man ikke forstaer, kan ikke fåengsle Tanken, og følgelig kan det heller ikke gøre Indtryk paa Hjertet. For de fleste Mennesker ere Bonner, der fremfiges i et dem usforstaaeligt Sprog, kun en Samling af Ord, der ikke kunne tiltale Aanden. For at Bonnen skal kunne gøre Indtryk paa en Forsamling, maa hvert Ord indeholde en Tanke, men naar Bonnens Ord ikke kunne forstaaes, kan den eiheller have den Virkning, den burde have; man efterfiger den ligefom en simpel Formular, hvis hele Værd kun bestaaer i, hvor stort Antal Gange den fremfiges. Mange bede af Pligt, Andre for at rette sig efter Skit og Brug; derfor antage Mange ogsaa, at de have gjort, hvad de burde, naar de opramse nogle Bonner et bestemt Antal Gange og i en vis Rækkefolge. Gud løser i vort Hjertes Dyb, og da han seer Tanken og dens Oprigtighed, kunne vi vide, at han ikke tager Hensyn til Formen, men at han ene seer paa Hjertelaget. (See 28de Kap. 2.)

Om Bonnen for de Afsløde og de lidende Aander.

18. De lidende Aander føle Lindring ved de Bonner, vi opsende for dem, da de deraf see, at man tanker paa dem, og som Følge deraf føle de sig mindre forladte og ulykkelige. Men vores Bonner have en endnu mere directe Indflydelse paa dem, thi de ikke alene have deres Mod og opvække Ønsket hos dem om Anger og Udsioning, men de kunne ogsaa bidrage

til at afvende deres Tanker fra det Onde. Saaledes kan Bonnen ikke alene lette, men endog forforte deres Lidelser. (See „Himmel og Hølvede“, 2den Deel, under Exemplerne.)

19. Nogle Mennesker kunne ikke indse, at det kan være til nogen Nutte at bede for de Døde, og det fordi der, ifølge deres Tro, kun findes to Alternativer for Sjælen, nemlig Frelsen, eller Fordommelsen til evig Straf, og de mene, at Bonnen ikke kan være til nogenomhøst Nutte i noget af disse Tilfælde. Vi ville ikke udtales os mere om det Falske i deres Tro, men hvis vi nu ogsaa indrommede Virkeligheden af de evige Straffe, og at vore Bonner ikke formaaede at gjøre Ende paa de Lidendes Straf, saa ville vi, i denne Forudsætning, spørge, om det er logisk, hjerlighedsfuldt og christeligt at negte de Fordomme vore Forbonner, thi, hvor lidet vore Bonner, efter denne Opfattelse, vilde være i stand til at hjelpe dem, saa ville de dog altid være de ulykkelige Aander et Bevis paa vor Medlidenhed og vort Duske om at lindre deres Lidelser. — Naar et Menneske er dømt til livsvarigt Fængsel og intet Haab har om at blive benaadet, er det dog ikke forment en hjerlig Sjæl at gaa til ham for at bringe Trost og lette ham hans tunge Straf. — Er Nogen angreben af en uheldelig Sygdom, bor da vor Visshed om, at han ikke kan helbredes, afholde os fra at bringe ham Trost og Lindring? I bor hukse paa, at der blandt disse Elendige muligen kan være et Væsen, som I tidligere kunne have haft hjer, og selv om han ikke kan vente Raade eller haabe Helbredelse, bor I dog ikke negte ham et Glas Vand for at slukke hans Tørst, eller Balsom til at læge hans Saar, thi en saadan Handlemaade vilde ikke være christelig. En Tro, der indsnører Hjertet, kan ikke forenes med Troen paa den Gud, der sætter Broderhjerligheden i Bligternes første Rakke. At benegte Bonnens gode Indflydelse paa dem, der lide, vilde være at underhænde den Kraft, som Trost, Opmuntring og gode Raad kunne give dem.

Da Gud er retfærdig, maa han straffe det Onde, men Straffen er ikke evig, den er kun midlertidig, og dens Varighed er afhængig af den Anger, den Lidende viser.

20. Nogle Mennesker give en anden Grund for det, efter deres Menighed, Unyttige i Bonnen, nemlig, de guddommelige Loves Uforanderlighed. De sige, at Gud ikke kan forandre sine Lovs efter hans Skabningers Begjæring, thi, hvis han gjorde dette, kunde det ikke forenes med de Egenlæber, man tillegger ham. Efter denne Tro skulde Mennesket ikke have Noget at bede om hos Gud, men han maatte kun underfaste sig og tilbede ham.

Denne Idee er tillige et Bevis paa en falsk Opfattelse af den guddommelige Lov, eller, rettere sagt, en Uvidenhed om det, der angaaer Straffene i den anden Verden. Nu, da Mennesket er modent nok til at fatte det i Troen, der stemmer overens med Guds Egenlæber, samt det, der strider mod disse, have Guds Aander givet os de Meddelelser herom, der kunne være os til Nutte.

Ifølge Læresætningen om de evige Straffe tages der aldeles intet Hensyn til, om den Skyldige føler Sorg og Anger, eller om han føler Trang til at forbedre sig, thi han skal være fordomt til at lide i al Ewighed. — Skal han derimod kun være fordomt for en vis Tid, vil hans Straf være forbi efter dette Tidsrumms Forløb; men hvem ved, om han da har faaet bedre Tanker, eller om han ikke, — ligesom mange Domte her paa Jorden — naar hans Straffetid er ude, er lige saa ond, som denne Fange, naar han forlader Fængslet? — Efter den første Forudsætning vilde det være at lade en Aand forblive i Smerte og Straf, selv om den vendte sig til det Gode; og under den anden Forudsætning vilde den blive benaadet, der endnu ikke havde forbedret sig. — Guds Lov er mere forunderende; da han altid er retfærdig og barmhertig, har han ikke faaet nogen Varighed for Straffen, af hvilkenomhøst Bevæffnenhed end Forseelsen er.

21. „Mennesket lider altid under Folgerne af sine Fejl; enhver Overtrædelse af Guds Lov medfører ufeilbarlig sin Straf.“

„Straffens Strenghed staar altid i Forhold til Forseel-sens Natur; derimod er Varigheden af Straffen, for hvilken-helfst Forseelse ubestemt; den er afhængig af Synderens Anger og ophører, naar han vender sig til det Gode. Straffen vedvarer derimod saalænge, man er haardnakket i det Onde; den maatte altsaa være evig, forsaavidt Gjenstridigheden var evig, men den bliver kun kort, naar Angeren ikke udebliver for længe.“

„Saasnart Synderen raaber: „Naade!“ hører Gud ham og sender ham Haabet; men en almindelig Anger over be-gaaede onde Handlinger er ikke nok; Feilen maa oprettes, og derfor bliver han underkastet nye Provælser, hvori han, ved efter sin frie Willie at udøve det Gode, kan oprette det Onde, han først har gjort.“

„Mennesket er saaledes stedse Herre over sin egen Skæbne; han kan forkorte sine Lidelser, eller forlænge dem i det Uende-lige, og hans Lykke og Ulykke bero paa hans Willie til at handle Gudt eller Ondt.“

Dette er den uforanderlige Lov, der stemmer overens med Guds Godhed og Retfærdighed.

Den brødefulde og ulykkelige Aand kan saaledes altid være sin egen Frelser, thi Guds Lov figer den, paa hvilke Betin-gelser den kan finde Frelsen. Hvad der som oftest mangler Aanden, er Billiekraft, Styrke og Mod; naar vi da ved vores Bonner kunne indgive den disse Egenkaber; naar vi under-støtte og opmunstre den; naar vi ved vores Raad give den de Oplysninger, den behøver, blive vi Nedskaber til Udfors-elsen af Broderkærighedens Lov og have ikke nødig at bede Gud om at afgjuge fra Naturens Lov. (See „Himmel og Helvede“ 1ste Deel Kap. 4, 7, 8.)

Aandernes Meddelelser.

Den rette Maade at bede.

22. Den første Pligt for ethvert menneskeligt Væsen, den første Handling, der bør ledsgage hans Tilbagevenden til Dagens Virkdomhed, er Bonnen. Nesten Alle bede, men kun Gaa forstaa at bede paa rette Maade. Troer I, at Herren tager Hensyn til nogle Frajer, som I, massimæssigt sammen-føie, enten fordi det er en Vane hos Eder at bede, eller fordi I ansee det for en Pligt, der paahviser Eder ligesom enhver anden Gjerning?

Bonnen fra den Christne og Spiriten, til hvilken Troes-bekjendelse denne end hører, bør holdes, saasnart Aanden etter er fængslet af Øjedets Baand; den bør opsendes til Guds dommens Throne med Hdmighed og Underlighed, og den maa være et Udtryk af Erkjendlighed for al den Naade, der er viist Eder, samt indeholde en Tak for den henrundne Nat, i hvilken det har været Eder tilladt at være hos Eders Venner og Veiledere i Aanbevordenen — sjældt I ikke have nogen Bevidsthed derom — for iblandt disse at hente fornuet Styrke og Udholdenhed. I skulle bede Herren om hans Hjælp i Eders Svaghed og anbefale Eder til hans Barmhertighed. Bonnen bør udgaa fra Eders Hjertes Underste, thi det er Sjælen, der skal hæve sig op til Skaberen, og den maa være reen og straa-lende af Haab og Øjærslighed[®] for at kunne nære op til Gud.

Eders Bon bør indeholde en Begjæring om det, I virkelig behøve. Det kan ikke nytte at bede Gud om, at han vil forkorte Eders Provælser eller at skænke Eder Rigdom og Jordens Glæder, men bed ham om de kostbareste af alle Ga-ver, nemlig Taalmod, Hengivenhed og Tro. I maa da ikke sige, saaledes som Mange gjøre: „Det kan ikke nytte at bede, thi Gud vil ikke bonhøre mig.“ — Men hvorfor hører Gud ikke altid Eders Venner? Have I bedet ham om Kraft til at blive moralst gode? O, nei, dette have I kun meget sjeldent gjort, men derimod have I bedet om Lykke til Eders jordiske

Føretagender, og naar I da ikke ere blevne bonherte, have I sagt: „Gud behynrer sig ikke om os; hvis han gjorde det, vilde der ikke være saa megen Uretfærdighed.“ — O, I ubetænksomme og utaknemlige Bøfener! naar I føge i Eders Hjertes Dyb, ville I næsten altid der finde Grunden til de Under, hvorover I beklage Eder; beder da fremfor Alt om Eders moraliske Forbedring, og I ville snart føle, hvilken Trost en saadan Bon vil bringe Eder. (See 5te Kap. 4.)

I bor bede meget ofte, men derfor behøve I ikke altid at gaa til Bedekamret eller Kirken; i den tro Udforelse af de daglige Pligter er ogsaa et Slags Bon, thi det er jo en Kjærlighedshandling, naar I hjelpe Eders Brødre, enten deres Trang er moralisk eller fysisk. Det er ogsaa en Bon at høre Tanken til Gud i det Nielblik, en lykkelig Begivenhed modér Eder, eller en Ulykke undgaaes, ligesom og naar man i Ydmyghed erkender for Gud at have begaet en Uret og i Tankerne tilsoeier: „Tilgiv mig, min Gud, at jeg har syndet, og gib mig Kraft, til ikke mere at falde, og Mod, til at oprette min Fejl.“

I see altsaa, at I kunne bede til enhver Tid, uden der ved at afbryde Eders Arbeide, thi, ved at høre Tanken til Gud under Eders Beskjæftigelser, bede I tillige om hans Belsignalse hertil. I kunne være forvissede om, at en eneste af disse Tanker, der udgaaer fra Hjertet, har mere Indflydelse hos Eders himmelske Fader, end lange Bonner, der fremfiges af Vane og til en vis forudbestemt Tid. (Monod, Bourdeauz, 1862.)

Om den Kykkel, vi føle ved Bonnen.

23. Kommer hid, alle I, som ønske at have Tro, thi Himmelens Mand komme for at meddele Eder store Ting. Gud aabner sit udtommelige Kjærligheds Skatkammer, for deraf at uddele sine gode Gaver til Eder. O, I Bidetstroende! der som I blot vidste, hvilken Indflydelse Troen kan have paa

Eders Hjerte, og hvorledes den kan føre Sjælen til Anger og Bon. — Bonnen er den guddommelige Dug, som afkjoler Sjællæffabernes Hede; den er Troens Søster og viser os den Bei, der fører til Gud. Selv i Eders Ensomhed er Gud hos Eder, og for Eder vil der herefter ikke være noget Hemmeligt; det vil blive offsløret for Eder, I Tankens Apostle, for hvem Bonnen er Livet. Eders Sjæl frigjør sig for Materien og hører sig op til disse uendelige, øtheriske Verden, som I stakkels Mennesker ikke før have hørt.

Vandrer da frem ad Bonnets Bei, og I ville høre Englenes Ros. Tole og høre I ikke denne Harmoni? I høre ikke mere Jordens forvirrede Sto og uharmoniske Toner, men det er Englenes Ryrer, der nu lyde; det er den milde og hndige Lyd af Serafimer, der er endnu blidere end Morgenens Brise, naar den let bevæger Bladene paa Treerne Krone. O, hvilken Salighed ville I ikke føle! I kunne ikke finde noget Navn til en saadan Lykke, der ganske vil overvalde Eder; saa livsvækkende og forfriskende er den Kilde, hvorfra man drinker, naar man beder. Sjælen hører milde Roser og ind-aander berusende Bellugt, naar den hører sig til de ubekendte Søerer, der ere Bonnets Hjem. Der have I ingen kædellige Disker, men I ville kun hige og trægte efter at opnaa Fuldkommenhed. Derfor skulle ogsaa I bede, ligesom Christus gjorde, da han var Korset til Golgatha, og naar I bære Eders Kors ligesaa taalmodigt, som han var sit, da ville I besjoles af de samme milde Føleser, der gjennemtrængte hans Hjerte, uagtet han var nedtrykt af et værerende Kors; han vidste, at han gik Doden imøde, men kun for atter at leve op igjen til et himmelsk Liv i hans Faders Bolig. (St. Augustin, Paris, 1861.)

na regnlig int uind i et nol med vredheden og givelse af god
værdi, men som velskammodig og icke maaende — nol
med en vilje og evne at givelse og ikke givelse omstændighed
og derfor ikke givelse i mod. Det er ikke ved den
vældommende givelse hvad der vilde givelse vid til hvilket givelse
med en vilje og evne at givelse. Det er ikke ved den
vældommende givelse hvad der vilde givelse vid til hvilket givelse
med en vilje og evne at givelse.

Otte og tyvende Kapitel.

Samling af spiritistiske Bonner.

Indledning.

1. Anderne have altid sagt: „Formen gør Intet, Tanke er Alt. Enhver maa da bede faaledes, som han bedst kan, og paa den Maade, der skjænker ham mest Trost; thi en god Tanke er bedre end mange Ord, der fremfiges, uden at Hjertet tager Deel deri.

Der foreskrives os altsaa ikke nogen bestemt Formular for Bonnerne, men, naar Anderne undertiden meddele os en Form, kan det dels være for at klare Ideerne, men især er det for at henlede Opmærksomheden paa enkelte af Spiritismens Grundsatninger. Det kan dog ogsaa skee for at hjelpe Mennesker, der ikke selv ere i stand til at givengive deres Tanker i Ord, thi der er Mange, der antage, at de ikke have bedet naar deres Tanke ikke har været ordnet i en vis Form.

Den Samling af Bonner, der findes i dette Kapitel, er et Udvælg, vi have gjort af de Bonner, som Anderne ved forskellige Lejligheder have diceret os. Vi maa dog ikke betragte dem som en Rettesnor, hvorefter vi indrette vores Bonners Form, men kun som Exemplar paa de Meddeleser, vi have faaet om denne Gjenstand. De indeholde Anvendelser af de moraliske Grundsatninger, der ere meddelte i denne Bog, og slutte sig til de Oplysninger, disse give os om vores Pligter

mod Gud og vor Næste. Spiritismen figer os, at enhver Bon, der udgaer fra et troende Hjerte, vil blive hørt, uden Hensyn til hvilken Troebekendelse Individet end har. Den, der ikke vil anerkjende en Bons Værd, fordi dens Form ikke er overensstemmende med hans Anskuelse, viser derved, at han ikke har rigtig opfattet Guds Storhed.

I folge Paulus er det en væsentlig Betingelse ved Bonnen, at den er forstaelig, for at den kan tilfredsstille vor Land. Derfor er det ikke nok, at den fremfiges i Udtale, der forstaaes af dem, der utalte den. Der gives ogsaa Bonner, som skjondt de fremfiges i Udtale, der ere forstaelige for Alle, dog ikke tiltale Tanken mere, end om de vare i et fremmed Sprog og derfor ikke gaa til Hjertet. Meget ofte gaa de skjonne Tanker i Bonnen tabte paa Grund af Ordernes Mængde og Sprogets U klarhed.

De Bonner, der indeholdes i denne Samling, kunne deles i fem Affnit, 1) Almindelige Bonner; 2) Bonner for os selv; 3) Bonner for Andre; 4) Bonner for de Dode; 5) Bonner for de Syge.

1. Almindelige Bonner.

„Fader Bor.“

2. Forord. Anderne have anbefalet os at sætte „Fader Bor“ i Spidsen for denne Samling, ikke blot som Bonn betraktet, men ogsaa som Symbol. Det er den af alle Bonner, som de sætte først i Nækken, da den er udgaact fra Christus selv, og fordi den kan erstatte alle andre, thi den er det fulkomneste Monstier paa Korthed i Forening med Hjernefuldt Indhold, og den er i al sin Simpleshed et sandt Mesterværk af Høihed. Under den mest sammentrængte Form indeholder den i Virkeligheden et kort Uddrag af alle Menneskets Pligter mod Gud, mod Næsten og mod sig selv. Den indeholder tillige

en Troesbekjendelse, en Bon om Livets Nødvendigheder og udtaler desuden Broderhærlighedens Princip.

Paa Grund af dens Korthed opfattes ikke altid den rette Bethydning af de enkelte Ord deri; derfor fremstiges den ofte som en Formular, hvis Kraft staer i Forhold til den Mangfoldighed af Gange, den gjentages, og ialmindelighed uden at man henvender Tanken paa Bethydningen af dens Indhold.

Før at raade Bod paa det Ubestemte, som denne Bons Kortfattethed efterlader i Tanken, have vi, efter de gode Aanders Raad og med deres Hjælp, tilfojet enhver af Bonnens Sætninger en Forklaring, der nærmere udvikler Bethydningen og viser, hvorledes den skal anvendes.

3. Bonnen. I. Vor Fader, Du som er i Himmel, helliget vorde dit Navn!

Vi tro paa Dig, Herre, fordi Alt aabenbarer din Magt og din Godhed. Den Harmoni, der er i Universet, er et Bevis paa en Bisdom, Klogskab og Forudseenhed, der staer højt over alle menneskelige Evner. Hele Skabelsens Værk, ligefra Græsstraæt og det mindste Insect indtil Stjernerne, der bevege sig i Nummet, giver os Begrebet om Tilværelsen af et ophøjet, stort og viist Væsen, der maa have frembragt Alt dette. Overalt see vi Beviser paa en faderlig Omsorg; Enhver, der ikke erkender Dig i dine Værker, maa være blind; og høvmodig maa den være, der ikke tilbeder Dig, og utaknemlig den, der ikke hæver sit Hjerte til Dig i Tak og Bon.

II. Til os komme dit Rige!

Herre! Du har givet Menneskene vise Love, der ville gjøre dem lykkelige, hvis de følge dem. Med dem for Øie, ville Fred og Retfærdighed herske iblandt dem, og de ville gennidig hæde hverandre Hjælp, istedetfor at slade deres Næste, som de nu gjør; den Stærke vil understøtte den Svage istedetfor at undertrykke ham; de ville undgaa alle de Ønder, der ere

Folger af Misbrug og Overdrivelser af ethvert Slags. Alle Elendigheder hermede opstaa af dine Loves Overtrædelse, thi der seer ikke et eneste Brud paa disse, uden det medfører farlige Folger.

Du har givet Dyret Instinctet, som hyder det, ikke at overskride Grænsen for det Nødvendige, og dette retter sig mekanisk derefter; men Du har givet Mennesket, foruden Instinctet, tillige Forstanden; Du har endvidere givet ham Frihed til at iagttag eller overtræde de af dine Love, der angaa ham personlig, det vil sige, Du har tilladt ham at vælge mellem Godt og Dadt, for at han selv kan have Fortjenesten af eller Ansvarret for sine Handlinger.

Ingen kan foregive at være uvidende om dine Love, thi i din faderlige Forudseenhed har Du villet, at disse skulle være indristede i Enhvers Samvittighed, til hvilken Religionsbekjendelse eller Nation han end hører; naar desuagtet Nogen handler imod dine Love, da er det, fordi han ikke har opfattet Dig.

Du har forsett os, at der vil komme en Dag, da Alle skulle følge dine Love; da vil al Vantro være forsynden, og Alle ville erkende Dig som Verdens Herre, og dine Love ville træde istedetfor de menneskelige. Gjor os lykkelige ved at fremstunde dette Tidspunkt, ved at give Menneskene det Lys, der er nødindigt for at lede dem frem paa Sandhedens Wei.

III. Ske din Billie her paa Jorden, som den seer i Himmel!

Naar Lydhed er Pligt for Sonnen imod Faderen og den Undergivne mod hans Foresatte, hvor meget mere paahviser denne Pligt da ikke Skabningen ligeoverfor Skaberen? at gjøre din Billie, Herre, er at lyde dine Love og uden Kenruren at underkaste sig din guddommelige Billie; Mennesket gjor gjerne dette, naar han først fatter, at Du er Kilden til al Bisdom, og at han Intet kan udrette uden din Hjælp; naar

dette bliver ham klart, vil din Billie skee paa Jordens, som den skeer i Himmel.

IV. Giv os vort daglige Brod!

Giv os Føde for at vedligeholde Legemets Krofster, men giv os ogsaa aandelig Næring til Udvikling af vor Aand.

Dyret finder sit Foder, men Mennesket kan kun erhverve sig Foden ved sit Arbeide og ved Hjælp af sin Intelligents, thi Du har givet ham en fri Billie, ved hvis Anvendelse han kan forstaffe sig det, han behøver.

Du har sagt til ham: „I dit Ansights Sved skal Du æde dit Brod,“ og ved disse Ord har Du gjort ham Arbeidet til en Pligt. Han kan udvide sin Intelligents ved at føge Midlerne til sin Underholdning og Velvære; Nogle gjøre det ved materielt og Andre ved intellectuelt Arbeide; dersom han ikke arbeidede, vilde han blive staaende paa et og samme Punkt og kunde ikke gjøre Fordring paa eller haabe at naae op til de fremstredne Aanders Lykke.

Gud, Du hjælper altid det Menneske, der er besjælet af en god Billie og har Tillid til Dig, men Du hjælper ikke den, der finder Behag i Lediggang, og som onsker at opnaa Alt uden Besvær; ikke heller hjælper Du den, der tragter efter at erhverve Overflod. (See 25de Kap.)

Hvormange er der ikke, som lide ved deres egne begaade Fejltrin, for deres Eggehylighed, Ubetænkshed og Ergjerrighed, og fordi de ikke ville være tilfredse med det, Du har givet dem. Saadanne Mennesker ere deres egen Ulykkes Øphav, og de have ikke Ret til at beklage sig, thi de have kun faaet det, de have fortjent ved deres Shnder. Men selv disse forlader Du ikke, thi din Barmhjertighed er uendelig; Du rækker dem altid en hjælpsom Haand, naar det fortabte Barn med Drigtighed vender sig til Dig. (See 5te Kap. Nr. 4.)

Inden vi beklage os over vor Skjæbne, bør vi altid undersøge, om vi ikke selv have forstyrdt denne; ved enhver Ulykke,

der møder os, bør vi altid spørge, om vi ikke ved at bruge vor fri Billie paa rette Maade kunde have undgaaet den; men er Ulykken stært, bør vi ogsaa tænke paa, at Gud har givet os Forstand, for at vi kunne oprette den igjen, og at vi altid saa bør benytte vor Intelligents.

Da Arbeidet er en Lov for Mennesket, bede vi Dig, Gud, at give os Kraft og Mod til at udføre det; giv os ogsaa Klogskab, Betænkshed og Maadeholdenhed, for at vi ikke skulle miste Frugten deraf.

Giv os da, o, Herre! hver Dag vort Brod, det vil sige, giv os Midler til ved vort Arbeide at erhverve det, som er nødvendigt for at leve, thi Ingen har Ret til at fordre Overflodighed.

Dersom det er os umuligt at arbeide, ville vi dog stole paa dit guddommelige Forsyn.

Ligger det i dine vise Hensigter at prøve os ved haarde Gjenvordigheder, og vi, sjældent alle vores Anstrengelser, ikke kunnen erhverve os det Nødvendige, maa vi finde os deri og ansee det som en retfærdig Udsomning for Feil, vi have begaact i dette Liv eller i en tidligere Tilværelse, thi vi vide, at Du er retfærdig, og at Du ikke tildeler os nogen usortjent Straf.

Bevar os for Misundelse mod dem, der eie Mere end vi, og mod dem, der have Overflod, medens vi mangle det Nødvendige, og tilgiv disse, Fader, hvis de glemme den Broderfærlighedens Lov, som Du har lært os. (See 16de Kap. Nr. 8.)

Vi bede Dig, at Du ikke tillader den Tanke Indgang i vor Sjæl, at Du er uretfærdig, fordi vi see, at de Onde gjøre Fremgang, medens det gode Menneske er nedbøjet af Ulykker. Takket vorre det Lys, Du i din uendelige Godhed har givet os, thi dette viser os, at din Retfærdighed altid væger, at den Ondes materielle Lykke er ligesaa kortvarig, som hans legemlige Tilværelse, og at hans Straf ikke vil udeblive i det andet Liv, medens den Glæde, Du har forbeholdt den, der lider med Taalmod, vil blive evig. (See 5te Kap. Nr. 7, 9, 12, 18.)

V. Tilgiv os vor Skyld, som og vi tilgive vore Skyldnere!

Enhver Overtrædelse af dine Love, o, Herre! er en For-nærmelse mod Dig, en Gjeld til Dig, som vi paadrage os, og hvilken vi engang skulle betale. Vi bede, at Du i din uendelige Naade vil tilgive os vor Skyld, naar vi af al Magt strobe efter ikke at paadrage os nogen ny Gjeld.

Du har udtrykkelig paalagt os at følge Kjærlighedens Love, men Broderkjærligheden bestaaer ikke alene i at hjelpe sin nød-lidende Næste, men ogsaa i Forglemmelse og Tilgivelse af For-nærmelser. Med hvilken Ret kunde vi henvende os til Dig med Bon om Overbærelse, hvis vi ikke selv viste den mod dem, som vi kunne beklage os over?

Giv os Kraft, o, min Gud! til at undertrykke ethvert Nag, Had eller Bitterhed i vor Sjæl; lad ikke Døden overraske os, medens vi i Hjertet bære Tanke om Hevn. Hvis det behager Dig at tage os herfra endnu idag, saa til-sted, at vi maa kunne træde frem for Dig med et Hjerte, der er uden nogensomhelst uvenlig Tanke mod Nogen, og at vi heri maa kunne folge det Exempel, der er givet os af Christus, hvis sidste Ord var en Bon for hans Forfolgere. (See 10de Kap.)

De Lidelses, vi maa bære her ved de Forfolgerer, vi ere utsatte for af onde Mennesker, udgjøre en Deel af vores jordiske Prøvelser; vi bør derfor bære dem uden Utaalmodighed, ligesom enhver anden Prøvelse og ikke forbande dem, der netop ved deres Dindskab kunne bane os Vejen til den evige Lykke, naar vi med Held bestaa de Fristelser, som deres Handlemaade mod os kunde give Anledning til, thi, Du har ved Christus sagt os: „Salige ere de, som lide for Kjærlighedens Skyld.“ Lad os da velsigne den Haand, som ned-slaer og ydmiger os, thi det Slag, der træffer Legemet, styrker vor Sjæl, og vi ville engang faae Opreisning for vor Ydmygelse her. (See 12te Kap. Nr. 4.)

Helliget være dit Navn, o, Herre! fordi Du har lært os, at vor Skæbne ikke er uigjenkaldelig bestemt efter Døden, og at vi i andre Tilværelser kunne finde Midler til at oprette vores Fejl og tillige fuldende det, vi endnu mangle i Fuldkommenhed. (See 4de og 5te Kap. Nr. 5.)

Bed det Lys, der nu er udbredt over Fortiden og Frem-tiden, kunne vi forklare alt det, der forekommer os at være Modsigelser i dette Liv, og vi ere derved komne i Besiddelse af endnu klarere Beviser paa din Alretfærdighed og uendelige Godhed.

VI. Forlad os ikke i Fristelsen, men fri os fra det Onde!*)

Giv os, o, Herre! Kraft til at modstaar de onde Aan-ders Indflydelses, naar de ville sege at lede os bort fra det Godes Bei.

Vi ere jo selv usfuldkomne Aander, der incarereres her paa Jordens for at udsone og forbedres. Den oprindelige Grund til det Onde ligger altsaa i os; de onde Aander benytte sig kun af vores slette Tilboeligheder, og Fristelsen bestaaer i, at de opmuntrie os til at give efter for disse.

Enhver Usfuldkommenhed hos os er en aaben Port for dem til derigennem at gjøre deres Indflydelse gjældende, medens de ere afmægtige hos og afholde sig fra at friste det Menneske, hos hvem de vide, at de ingen Fremgang kunne gjøre. Ethvert Middel, vi anvende for at fjerne dem, er umhi-tigt, hvis vi ikke have en fast Billie til det Gode og strengt afholde os fra alt det, som er ondt. Det er altsaa mod os selv, vi bør anstrenge os, og naar vi gjøre dette med et lykkeligt Udfald, ville de onde Aander fjerne sig fra os, thi de tiltrækkes kun af det Onde.

*) I nogle Oversættelser hedder det: „Lad os ikke i Fristelse,” men disse Ord kunne opfattes, som om Fristelsen kunde udgaa fra Gud, dette er en gubbespottelig Tanke, der sætter Gud i Klasse med de onde Aan-ders, og som altsaa ikke kan have været Christi Menig.

Herre! understøt os i vor Svaghed; lad vore Skytsegles og de gode Nanders Røst indgyde os fast Billie til at rette vore Fejl og til at tillukke vort Hjerte for onde Nanders Indskudser.

Det Onde udgaer ikke fra Dig, o, Herre! thi det Bæsen, der er Dophavet til alt Gudt, kan umulig fremkalde det Onde, men det er os selv, der ere Alrsag til dette, naar vi handle imod dine Løse og misbruge den fri Billie, Du har givet os. Naar Menneskene følge dine Bud, vil det Onde ikke mere findes paa Jorden, ligesom det er forsvundet paa de mere fuldkomne Kloder.

Det Onde kan betingelsesvis være en Nødvendighed; her paa Jorden er den ringe moralske Udvikling hos mange Mennesker Alrsag til, at de finde Behag i at give efter derfor. Men, have vi Billien til at gjøre det Onde, kunne vi ogsaa have Billie til at gjøre det Gode, og derfor bede vi om din Hjelp og Bistand for at kunne modstaa Tristelser og til at handle efter din Billie.

VII. Amen!

Giv, Herre! at det, hvorom vi bede, maa ske, men vi bøje os for din uendelige Wisdom. Lad da Alt ske efter din hellige Billie, og ikke efter vor, thi vi vide, at Du vil vort Bel, og at Du bedre end vi veed, hvad der tjener til vort sande Gavn.

Vi henvende denne Bon til Dig, o, Gud! for os selv og for alle lidende, baade incarnerede og ikkeincarnerede Sjæle, og for Alle, der bede om vor Hjelp. Vi nedkalde din Barmhjertighed og Belsignelse over Alle.

De spiritiske Selskaber.

4. Hvor To eller Tre ere forsamlede i mit Navn, der er jeg midt iblandt dem. (Math., 18de Kap. 20.)
5. Indledning. At være forsamlede i Jesu Navn, be-

tyder ikke en materiel, men en aandelig Forening, der har Føllesslab i Tanker og i Tragten efter det Gode; naar det er saaledes, er Christus eller de ophoede Nander, der repræsentere ham, tilstede i Forsamlingen. Spiritismen har lort os, hvorledes Nanderne kunne være iblandt os; de befinde sig hos os, iforte deres fluidiske eller aandelige Legeme, og hvis de vore synlige for os, vilde vi see dem saaledes, som vi havde kjendt dem her i Livet. Jo mere fuldkomne de ere, desto større er deres Evne til at være samtidig nærværende paa flere Steder; for at dette skal ske, udfordres kun en Straale af deres Tanke.

Christus har i det foranstaende Skriftsprog villet påvise, at en Sammenslutning i Broderslab altid vil have en god Virkning. Det er ikke de Tilstedeværendes Antal, der tiltrakker ham, men den Broderkærheds, der indbyrdes forener de Forsamlede, og derfor er det tilstrækkeligt, naar To ere samlede paa denne Maade. Men, naar disse to Menneskers Bonner have et forskelligt Maal, og der saaledes ikke er Føllesslab i deres Tanker, samt de ikke have gjensidig Belvillie, hvis de nære Had, Misundelse eller Skinsyge mod hinanden, da vil deres Tankers fluidiske Strom fraføde istedetfor at forene dem med et sympathetisk Baand, og i det Tilfælde ere de ikke forsamlede i Jesu Navn. (See 27de Kap. 9.)

Af det, vi her have sagt, maa vi dog ikke udlede, at Christus ikke vil høre et enkelt Menneskes Bon; og naar han ikke har sagt: Jeg vil komme til hver Enkelt, som kalder mig, saa er det, fordi han altid gør Fordring paa, at vi skulle have Kærheds til vor Næste. Man kan jo kun give Bevis paa Broderkærheds, naar man er samlet med Andre, men derimod ikke, naar man affondrer sig fra dem, thi derved viser man en Egoisme, der ikke tillader Kærheds til Næsten at faae Indgang. Det fremgaaer heraf, at naar i en talrig Forsamling ikun To eller Tre ere inderlig forenede ved den sande Broderkærheds Følelse, medens de Andre isolere sig og hen-

vende Tanken paa personlige eller verdslige Ting, da vil Christus være hos de To eller Tre, men ikke hos de Andre. Det er folgelig ikke Enstemmigheden af Ord, Sange eller hødre Handlinger, der danner Foreninger i Jesu Navn, men det er det Hælleslab i Tanken, som stemmer overens med den Kjærligheds Aand, der var personificeret i Christus. (See 10de Kap. 10-8 og 27de Kap. 2-4.)

Saaledes bør Stemningen være i de alvorlige spiritistiske Foreninger, hvor man ønsker at staa i Forbindelse med de gode og ophoede Aander.

6. (Bon) ved en spiritistisk Forenings Sammentræden). Vi bede Dig, almægtige Herre og Gud, at sende os dine gode Aander tilhjælp og fjerne dem, der vildlede os; giv os det nødvendige Lys for at kunne skjelne Sandheden fra Bedrag.

Vi bede Dig ogsaa at fjerne de Aander, baade incarnerede og ikkeincarnerede, der vilde forsøge at bringe Uenighed blandt os og udslutte Broderkjærlighedens Følelse i vort Hjerte. Hvis nogen af disse skalde forsøge at indtrænge sig her, lad da hans onde Bestræbelsel ikke lykkes hos Nogen i denne Forsamling.

I gode Aander, der værdige os Eders Lære, laaer os et villsigt Øre og giver os Eders Raad; afvender fra os enhver egoistisk, hovmodig og misundelig Tanke; indgiver os Overbevarelse og Belvillie mod vore Brodre, enten de ere nær eller fjern, Venner eller Fjender; lad os endelig føle Eders heldbringende Indflydelse paa de Følelser, der bør besjæle os.

Giver de Medier, af hvilke I betjene Eder for at meddele os Eders Lære, en inderlig Bevidsthed om det Hellige i det dem betroede Hverv og det Alvor i den Handling, de skulle udføre, saa at de maa være i Besiddelse af den hertil nødvendige Andagt.

Hvis der i denne Forsamling findes Nogen, der er kommen her uden at være besøjet af Broderkjærligheden, saa bede vi Dig at aabne deres Øine for Øyset og at tilgi dem, saaledes som vi tilgi dem, hvis deres Hensigter ikke ere gode.

Vi bede især vor aandelige Leder, N. N.'s Aand, at hjelpe os og vaage over os.

7. (Beg Sammenkomstens Slutning.) Vi takke de gode Aander, der have været her for at meddele sig, og vi bede dem at hjelpe os i Udvælsen af den Lære, de have givet os, samt at give os Kraft, saa at vi, naar vi forlade dette Sted, maa føle os stærke til at følge Broderkjærlighedens Lov og at udøve det Gode.

Vi bede ligeledes, at de nylig givne Læresætninger maa blive til Gavn for de lidende, uvidende og svage Aander, der muligen have været tilstede ved dette Møde, og vi bede om Guds Raade for dem og os Alle.

Før Medierne.

8. Og det skal ske i de sidste Dage, siger Herren, da jeg vil udgyde af min Aand over alt Kjøb; og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere, og de Unge iblandt Eder skulle see Syner, og de Gamle skulle have Dremme, — Ja, endog over mine Trælle og over mine Trælqvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle profeter. (Apostlernes Gjerninger, 2det Kap. 17, 18.)

9. (Indledning.) Gud har villet, at Øyset skal tændes for alle Mennesker og trænge igennem overalt ved Aandernes Nest, for at Enhver maa faae Beviset for Sjælens Udsadelighed. Det er derfor, at Aanderne nu aabenbare sig over hele Verden og at den medførte Evne er tilstede hos Mennesker i enhver Alder og Stilling, Mand og Kvinder, Børn og Oldinge, og dette er et af Tegnene paa, at den Tide, der er forudsagt, nu er kommen.

Før at kunne kjende Tingene i den synlige Verden og opdage den materielle Naturs Hemmeligheder, har Gud givet Mennesket det legemlige Syn og de andre Sandser, og ved deres aandelige Evner have de kunnet forskaffe sig Redssabrer, saafom Telescopet, for ved dettes Hjælp at undersøge Himmelrummets Dybder, Microscopet, for at opdage det uendeligt

Smaa her paa Jorden. Men for at trænge ind i den usynlige Verden har Gud givet ham den mediske Evne.
Medierne ere Tolke, hvem det er overdraget at bringe Andernes Læresætninger til Menneskene, eller, rettere sagt, Medierne ere de materielle Organer, som Anderne betjene sig af for at gjøre sig forståelige for Menneskene. Deres Mission er hellig, thi den har det Maal ataabne for os det evige Livs Horisonter.

Anderne komme for at beløse Mennesket om hans Skjæbne i Livet efter dette og føre ham tilbage paa det Godes Vej, men de komme hverken for at skaane ham for materielt Arbeide, hvilket han her paa Jorden bor udfore, saavel for hans moraliske som for hans intellectuelle Fremstridts Skyld, eller for at begünstige hans Ergjerrighed eller Tragten efter Rigdomme. Dette maa Medierne alvorlig indprænte sig, for at de ikke skulle misbruge deres Evner. Det Medium, der paa rette Maade opfatter det ham betroede Hverv, vil ogsaa samvittighedsfuldt udføre det; han vil betragte det som en Synd at misbruge sin Evne til Morstab eller Adspredelse for sig selv eller Andre, da han ved, at den kun er given ham i det alvorlige Viemed, at træde i Forbindelse med Væsener hinsides Graven.

Medierne have en vigtig Rolle i den moraliske Omvoelting, der nu foregaar, idet de ere Fortolkere af Andernes Lære; de Ejendomme, de kunne yde, ville være afhængige af den Brug, de gjøre af deres Evner, thi de, der ere komme paa Afveie, gjøre mere Slade end Nutte for Spiritismens Sag, da de, ved det uheldige Indtryk, de gjøre, forhindre Mange fra at slutte sig til Læren. Derfor ville de ogsaa komme til at gjøre Regnstab for den urigtige Benyttelse af en Evne, der kun var given dem for at bidrage til deres Næstes Fremgang.

Det Medium, der vil sikre sig de gode Aanders Hjælp, bor arbeide paa sin egen Forbedring; naar han onser, at

hans Evne skal udvilles og vedligeholdes, maa han selv gaa fremad i moralisk Fuldkommenhed.

Naar de gode Aander undertiden benytte sig af ufuldkommne Redskaber, saa er det for at give disse gode Raad og sege at føre dem hen paa det Godes Vej; men træffe de forhærdede Hjerter, der ikke ville høre deres Raad, trække de sig tilbage og lade Pladsen aaben for de onde Aander. (See 24de Kap. 11, 12.)

Erfaringen har godt gjort, at hos de Medier, der ikke have havt nogen Nutte af de Raad, de modtage af de gode Aander, udarte Meddeleserne efterhaanden faaedes, at de, efterat de en Tidlang have givet gode Meddeleser, tilsidst alene kunne faae latterlig og dum Snak og Ordghyderi, og dette er et sikkert Tegn paa, at de gode Aander have fjernet sig fra dem.

Ethvert alvorligt Medium bor derfor stedse strobe sig for at høre efter de gode Aanders vise Raad og at holde fjernet fra sig alle de letfindige og lognagtige; i modsat Fald vil hans Evne blive ufrugbar og kan endog blive til Slade for den, der besidder den.

Det Medium, der paa rette Maade har opfattet sit Hverv, kan aldrig blive hovmodigt over en Evne, der ikke er hans Ejendom, men bor takke Gud, naar han er i stand til at udrette noget Godt ved dens Hjælp. Han bor ligesaa lidt være forsørgelig over de gode Meddeleser, han kan give, som han maa blive mismodig eller fornærmet over Kritiken, naar han giver Meddeleser, der kunne være underkastede en faadan, thi han maa huske paa, at det ikke er noget Værk af hans egen Aand; i det sidste Tilfælde bor han da sige til sig selv, at han ikke har været et godt Redstab, og at han ikke besidder de Egenskaber, der hindre onde Aander i at have Indflydelse paa ham; han maa folgelig strobe efter at erhverve, hvad der heri mangler ham, og i Bonnen sege at faae den dertil nødvendige Kraft.

10. (Bon.) Almægtige Gud! tillad de gode Aander at staa mig bi i den Meddelelse, jeg søger. Bevar mig for den hovmodige Tanke, at jeg skulde være udenfor de onde Aanders Indflydelse, ligesom ogsaa for, at jeg skal overvurdere de Meddeleser, jeg faaer. Bevar mig fremdeles for enhver misundelig Følelse mod andre Medier. Hvis de Meddeleser, der gives ved mig, indeholder noget Urigtigt, saa indgiv Andre Tanken om at oplyse mig derom, og gib mig Ydmighed til med Erkendelighed at modtage Berigtingerne, og lad mig anvende de gode Raad, Aanderne give mig, paa mig selv og ikke paa Andre.

Skulde jeg føle mig fristet til at misbruge paa nogen-
somheds Maade den Evne, Du har tilstaaet mig, beder jeg
om, at Du beroer mig denne, hellere end at den skulde blive
anvendt paa en anden Maade end den, som Du i din Bis-
dom har bestemt, nemlig, til Alles Bedste og til min egen
moraliske Fremgang.

II. Bonner for os selv.

Til vore Skytsengle og Skytsaander.

11. (Indledning.) Vi have alle en god Aander, der har sluttet sig til os fra vor Fødestime og taget os under sin Beskyttelse. Denne udfører hos os det samme Hverb, som en Fader hos sit Barn, nemlig at lede os frem gjennem Livets Prøvelser til det Godes og Fremskridtets Bei. Den er lykke-
lig, naar vi gaa frem i det Gode, men sorger, naar vi give
efter for Tristelserne.

Det har aldeles ingen Betydning for os at vide dens Navn, thi dette kan være et saadant, at det ikke er kendt her paa Jorden. Vi behøve kun at paakalde den som vor Skyts-
engel eller vor gode Genius.

Toruden vor Skytsengel, som altid er en ophojet Aander,
have vi ogsaa Skytsaander, der ere mere eller mindre op-

høede, men derfor ikke mindre gode og velvillige; det er i al-
mindelighed enten Slægtninge eller Venner, men undertiden
er det ogsaa Bæsener, vi ikke have kendt i vor nuværende
Tilverelse. De hjelpe os med deres Raad og undertiden og-
saa ved deres Mellemkonst i vort Livs vigtigste Handlinger.

De saakalde sympathetiske Aander ere de, der slutter sig
til os paa Grund af en vis Lighed i Smag og Tilbøjeligh-
heder; de kunne være enten gode eller onde, alt efter de Egen-
skaber Natur, der trække dem til os.

De onde Aander bestreber sig for at lede os bort fra det
Godes Bei ved at indgive os onde tanker. De vide at be-
nytte sig af alle vores Svagheder som ligesaa mange Øre,
der aabne dem Adgangen til vor Sjæl. Der gives dem, der
kaste sig over os med en Begjærlighed lig Norsfuglen paa sit
Bytte; men de fjerne sig, naar de erkjende, at de ere
afmægtige ligeoverfor vor Billie.

Gud har givet os en ophojet Leder i vor Skytsengel, og
secundaire Ledere i vores Skytsaander og de sympathetiske
Aander; men det er uregelmæssigt, naar vi tro, at vi nødvendig
skulle have en ond Genius ved vor Side for at modarbeide de
gode Aanders Indflydelse. De onde Aander kommer ukal-
dede, naar de see, at vor Svaghed eller vor Ligegyldighed i
at følge de gode Aanders Indflydelses lader dem Adgangen
frei til os; det er altfaa os selv, der trække dem. — Vi
ere folgelig aldrig beroede de gode Aanders Hjælp, og det be-
roer paa os selv at fjerne de onde. Da Menneskets Usul-
kommenheder ere den oprindelige Aarsag til de Lidelser, han
maa bære, er han som oftest sin egen onde Genius. (See
5te Kap. 4.)

Vore Bonner til Skytsenglene og Skytsaanderne bør
gaa ud paa at bede om deres Mellemkonst hos Gud og
om Styrke til at modstaare onde Indflydler, samt, at de ville
hde os deres Hjælp til at erhverve Livets Hornødenheder.

12. (Bon.) Bise og velvillige Aander, I, Guds Sende-

bud, hvis Hverv det er at hjelpe Menneskene og at lede dem paa den gode Wei; understøtter mig i dette Livs Prøvelser og giver mig Kraft til uden Klagen at underkaste mig disse; afvender alle onde Aander fra mig, at jeg ikke maa blive Offer for de onde Aanders Indflydelse, der vil fjerne mig fra den rette Wei. Lad mig komme til klar Erfjendelse af mine Fejl, og bortfjerner fra mine Dine det Hovmodets Slør, der hindrer mig i at see dem og tilstaa dem for mig selv.

Du især, min Skytsengel, som vaager over mig, og alle I Skylsaander, der sole Deltagelse for mig, hjælper mig til, at jeg maa blive Eders Velvillie vordig. I hende bedst, hvad der er mig hensigt; lad Alt da skee efter Guds Willie.

13. (Bon.) Min Gud! tillad de gode Aander, der omgive mig, at komme mig til Hjelp, naar jeg er i Vaande, og at de maa understette mig, naar jeg valler. Tillad, o, Herre! at de maa indgive mig Tro, Haab og Broderkjærlighed; lad dem være en Støtte for mig og et Bevis paa din Raade; lad mig ved dem finde den Kraft, der satte mig i Livets Prøvelser og til at modstaa det Ondes Indflydelse; gib mig den Tro, der frelses, og den Kjærlighed, der troster.

14. (Bon.) Elstede Aander og Skytsengle! I, hvem Gud i sin uendelige Raade tillader at vaage over os Mennesker, værer vore Beskyttere i vort jordiske Livs Prøvelser. Giver os Styrke, Mod og Hengivenhed; indgiver os gode Tanker og holder os tilbage fra det Ondes Wei; lad vor Sjæl vederqvæges ved Eders lyksaliggjorende Indflydelse paa den, lad os føle, at vi i Eder have hengivne Venner ved vor Side, der see vore Lidelses og tage Deel i vore Glæder.

Og Du, min Skytsengel! forlad mig ikke; jeg trænger til al din Hjelp, for med Tro og Kjærlighed at udholde de Prøvelser, det maatte behage Gud at sende mig.

Før at fjerne de onde Aander.

15. Bee Eder, I Skrifflsloge og Pharisæer, I Dienstalke! at I rense Bægere og Fæde udvortes, men inden til ere de fulde af Nov og Uretfærdighed. — Du blinde Pharisæer! rens først det, som er indeni Bægeret og Fædet, at ogsaa det Udvortes pag dem maa blive rent. — Bee Eder, I Skrifflsloge og Pharisæer, I Dienstalke! thi I ere lige som kalkede Grave, hvilke synes beilige udvortes, men inden til ere fulde af dobe Been og al Urenhed. — Ligefaa synes og I vel udvortes retfærdige for Menneskene, men indvortes ere I fulde af Dienstalkhed og Uret. (Matth., 23de Kap. 25—28.)

16. (Indledning.) De onde Aander nærme sig kun til de Mennesker, hos hvem de vide at deres onde Raad kunne finde Indgang, og for at fjerne dem er det ikke nok at bede eller at befale dem det, men vi maa ubrydde dem, der trække dem til os. De onde Aander opdage Sjælens Saar lige saa let, som Spyfluen marker de legemlige Saar og Urenheder; og ligefom man holder Legemet rent for at undgaa Kryb og Utoi, saaledes bor man ogsaa holde Sjælen reen for at undgaa de onde Aander. Da vi leve paa en Klode, hvor disse have Adgang og komme i stor Mengde, ere Hjertets gode Egenskaber ikke altid nok til at beskytte os for deres Tristelser, men de kunne give os Kraft til at modstaa dem, naar vi have Billien dertil.

17. (Bon.) I den almægtige Guds Navn hylder jeg de onde Aander fjerne sig fra mig, og beder de gode at tjene mig til Beskyttelse mod dem. I ondstabsfulde Aander, der indgjue Menneskene synlige Tanker, I lumpke og lognagtige Aander, der bedrage dem, I spottende Aander, der drive Gjæk med deres Lettroenhed, jeg bortstoder Eder med min Sjæls hele Kraft, og vil tillukke mine Øren for Eders Indflydelse. Men jeg anraaber Gud om Varmhjertighed for Eder! I gode Aander, der værdige mig Eders Understøttelse,

giver mig Kraft til at modstaa de onde Alanders Indflydelse, og giver mig det Lys, som er nødvendigt, for at jeg kan opdage deres Snarer. Bevarer mig for Hovmod og Ærgjerrighed; udsletter af mit Hjerte al Skinfyge, Had og Uvillie, samtid enhver Følelse, der strider imod Broderkærligheden.

Om at rette sine Fejl.

18. (Indledning.) Vore slette Instincter ere en Folge af vor egen Alands Ufuldkommenhed og ikke af vor Organisation; hvis denne havde Skylden, vilde Mennesket være uansvarligt for sine Synder. Vor Forbedring er afhængig af os selv, thi ethvert Menneske, der er i Besiddelse af sine Evner, har fri Villie til at handle efter Godtbestindende; til at udøve det Gode behøves kun en fast Villie. (See 15de Kap. 10 og 19de Kap. 12.)

19. (Bon.) O, min Gud! Du har givet mig Forstand til at fjelne mellem Godt og Ondt; naar jeg da erkender, at en Handling er urettig, er jeg straffskyldig, dersom jeg ikke stræber at afholde mig deraf.

Bevar mig for det Hovmod, der kan hindre mig i at opdage mine Fejl, og fri mig for de onde Alander, der kunne befæste mig deri.

I blandt mine Ufuldkommeheder erkender jeg at være tilbøelig til — — —, og naar jeg ikke modstaaer denne Lust, saa kommer det af den Vane, jeg har faaet til at give efter for Fristelsen.

Du har ikke skabt mig syndefuld; thi Du er retfærdig, men Du har givet mig lige store Anlæg til det Gode og til det Onde; naar jeg da har ladet de onde Anlæg beherske mig, er det en Folge af mit eget frie Valg. Men, ligesom jeg har Frihed til at gjøre det Onde, har jeg ogsaa Frihed til at gjøre det Gode, og følgelig kan jeg vende om fra den urettige Bei, jeg har betraadt.

Mine nuværende Synder ere en Rest af de Ufuldkom-

menheder, jeg har medbragt hertil fra mine tidligere Tilværelser; det er denne min oprindelige Synd, jeg kan løsøre mig fra, naar jeg har Billien dertil og støttes af de gode Alanders Hjælp.

I gode Alander, som beskytte mig, og Du især, min Skytsengel, gi mig Styrke til at modstaa de onde Indflydelses og til at gaa seirrig ud af Kampen. Vore Fejl ere den Stranke, der skiller os fra Gud, og enhver af dem, vi rette, er et Hjed paa Fremstridets Bei, der skal føre os til ham.

I sin uendelige Raade har Herren tilstaat mig denne Tilværelse, for at den maa tjene til min Fremgang; I gode Alander, hjælper mig at drage Nutte af den, saa den ikke maa være tabt for mig, og at jeg, naar det behager Gud at kalde mig, maa kunne forlade denne jordiske Tilværelse mere fremstreden, end da jeg begyndte den. (See 5te Kap. 5 og 17de Kap. 3.)

Om at modstaa Fristelser.

20. (Indledning.) Enhver ond Tanke kan have en dobbelt Oprindelse: enten vor Sjæls Ufuldkommenhed, eller at denne er paavirket af en ond Indflydelse. I det sidste Tilfælde er det altid Bevis paa en Svaghed hos os, der gør os tilgængelig for denne Indflydelse, og følgelig er den tillige et Tegn paa en ufuldkommne Sjæl. Den, der giver efter for Fristelser, kan saaledes ikke undskydde sig med onde Alanders Paavirkning, da disse ikke vilde have fristet ham, naar de havde seet, at han var utilgængelig for Forførelser.

Naar en ond Tanke opstaaer hos os, kunne vi altsaa forestille os, at en ond Aland søger at friste os til at handle Uret, og vi kunne da give ligesaa frit efter for Fristelsen eller modstaa denne, som naar vi fristes af et Menneske. Vi kunne ligeledes tænke os vor Skytsaand eller Skytsengel, der søger

at modarbeide den onde Indflydelse, og med Engstlighed afventer den Beslutning, vi ifølge vor frie Villie ville tage. Den Langsomhed, hvormed vi ofte beslutter at følge de os givne onde Indflydser, stammer fra, at vor gode Aands Røft advarer os ved Hjælp af vor Samvittighed.

Vi kunne sige os selv, at en Tanke er ond, naar den enten forleder os til at handle mod Broderkærlighedens Lov, der er den sande Morals Grundbold, eller naar den stammer fra Hovmod, og naar den bringer os til at handle saaledes mod Andre, som vi ikke ville, at disse skulle handle mod os. (See 28de Kap. 15 og 15de Kap. 10.)

21. (Bon.) Almægtige Gud! Lad mig ikke give efter for Fristelserne; og S, velvillige Aander, hjælper mig Eders Beskyttelse, fjerner denne syndige Tanke fra mit Hjerte og giver mig Kraft til at modstaa det Ondes Indflydelse. — Hvis jeg falder, fortjener jeg at straffes for min Synd i dette Liv og at udsonne med Lidelser i et tilkommende, thi jeg har min frie Villie til at vælge mellem Gudt og Ondt.

Takkebon for at have overvundet en Fristelse.

22. (Indledning.) Den, som har befriet en Fristelse, skylder at takke de gode Aander, der have hert og hjulpet ham. Han bor derfor bringe Gud og sin Skytsengel en Tak.

23. (Bon.) Min Gud! jeg takker Dig, fordi Du har tilladt mig at udgaa seirrig af den Kamp, jeg har maattet bestaa mod det Onde; giv, at denne Seir maa forlæne mig Kraft til at modstaa nye Fristelser.

Jeg takker ogsaa Dig, min Skytsengel, for den Hjælp, Du har ydet mig. Lad den Hydighed, hvormed jeg har fulgt dine Raad, fremdeles gjøre mig værdig til din Beskyttelse.

At bede om Raad.

24. (Indledning.) Naar vi ere ubisse om, hvorvidt vi skulle udfore en Handling, bor vi først gjøre os selv følgende Spørgsmål:

1. Kan det, jeg tænker paa at gjøre, være til Skade for Nogen?

2. Kan det gavne Nogen?

3. Vilde jeg være tilfreds, dersom Nogen handlede saaledes imod mig?

Dersom Tinget kun har Interesse for os selv, ere vi berettigede at veie mod hinanden de personlige Fordele og de mulige Ubehageligheder, den kan medføre.

Ere Andre interessererede deri, og hvis vor Handlemaade kan være til Fordel for En og til Slade for en Ander, bor vi ligeledes veie Summen af det Gode og det Onde, som kan blive Følgen deraf.

Endelig bor vi ved enhver Handling, selv ved den, vi ansee for rigtig, noie overveie, om vi have valgt den rette Tid for dens Udførelse, samt enhver Folge, den kan have, thi hvor god den Mening end kan være, hvormed man begynder et Foretagende, kan det dog let faae et uheldigt Udfald, naar det ikke udføres med Klogslab og Forsigtighed. Forend vi begynde derpaa bor man alsaan undersøge, om man har de fornødne Krester og Midler til at gjennemføre Sagen.

I ethvert Tilfælde kan man bede om sine Skytsaanders Hjælp, idet man gjenkalder sig denne gyldne Lærefæning: „Naar Du trivler om nogen Handlings Retfærdighed, saa afhold Dig derfra.“ (See 28de Kap. 38.)

25. (Bon.) I den almægtige Guds Navn beder jeg de gode Aander, der beskytte mig, indgive mig den bedste Beslutning, jeg kan tage i den Uvished, hvori jeg befinner mig. Leder min Tanke paa den rette Vej og fjerner fra mig enhver Fristelse, der kan føre mig bort derfra.

Under Livets Gjenvordigheder.

26. (Indledning.) Vi kunne bede Gud om jordiske Goer, og han tilstaaer dem ofte, naar de have et nyttigt og alvorligt Øiedem; men da vi ikun bedømme det Nyttige fra

det Standpunkt, vi have, og vor Shynskreds derfra er meget indskrenket, kunne vi ikke altid see Skyggesiden af vore Ønsker. Gud, der seer bedre end vi, og som ikke vil voxt hinde Bedste, kan da negte os vort Ønskes Opfyldeste, ligesom en Fader negter sit Barn det, som kan være det til Skade. Men naar det, vi bede om, ikke tilstaaes os, bør vi dog ikke tage Modet; vi maa derimod tænke, at Savnet af det, der nægtes os, paalægges os som en Provelse eller Udsomning, og at Belejningen i det andet Liv vil staa i Forhold til den Resignation, hvormed vi have haaret vor Selvfornegelse. (See 27de Kap. 6 og 2det Kap. 5, 6, 7.)

27. (Bon.) Allmægtige Gud! Du, som seer vor Elen-dighed, verdiges at høre den Bon, jeg nu henvender til Dig. Er min Begjæring ubetænksom, da tilgiv mig; men hvis Du finder den rigtig og gavnlig, send da de gode Aander, der udfør din Billie, til min Hjælp.

Men, frem for Alt, din Billie skee. Hører Du ikke mine Ønsker, er det, fordi Du vil prøve mig, og jeg underkaster mig din Billie uden at klage. Lad Skuffelsen ikke gjøre mig mod-los og ikke rokke min Tro paa Dig, eller min Hengivenhed i din Billie.

Tak for en modtagen Kunst.

28. (Indledning.) Det er ikke alene Ting af stor Big-tighed, man maa ansee for lykkelige Begivenheder, thi ofte have tilshyndende ubethadelige Begivenheder en stor Indfly-delse paa vor Skæbne. Mennesket glemmer let det Gode, han har haft, og han erindrer lange det, der har bragt ham Sorg. Dersom vi hver Dag optegnede alle de Goder, Gud har givet os, uden at vi have bedet derom, vilde vi ofte undres over at have modtaget saa Meget, der allerede er udslættet af vort Minde, og vi vilde føle os ydmighede over vor Utak-nemlighed.

Hver Aften, naar vi hæve vor Sjæl i Bon til Gud,

bør vi gjenkalde os de gode Gaver, der ere os givne i Da-gens Lob, og takke ham derfor. Det er især i det Dieblit, vi levende erkende hans Godhed og Beskyttelse, at vi bør op-fende vor Tak til ham. Hertil behoves kun en taknemlig Tanke, uden at man derfor behøver at ophøre med sin Be-stættigelse.

Guds Belgjerninger bestaa ikke alene i materielle Goder; vi maa ogsaa takke ham for de gode Ideer, de heldige Inspira-tioner, der indgives os. Medens den Hovmodige tilslægger sig selv Fortjenesten deraf, og den Ikketroende fører dem paa Til-fældets Regning, henvender den, som har den rette Tro, sin Tak til Gud og de gode Aander. Hertil behoves ikke mange Ord: „Teg takker Dig Gud, for den gode Tanke, Du har indgivet mig,“ siger Mere, end mange Ord. Hjertets wil-kaarlige Udbrud, der tilskriver Gud alt det Gode, der hen-der os, er et Bidneshyrd om Erfjendtlighed og Ydmighed, der forstammer os de gode Aanders Sympathi. (See 27de Kap. 7, 8.)

29. (Bon.) Algode Gud! dit Navn være hoitlovet for alle de Belgjerninger, Du har tilstaaet mig; jeg vilde ikke være disse værdig, hvis jeg vilde tilegne Hændelsen eller min egen Fortjeneste dem.

Teg takker Eder, gode Aander, der have udfort Guds Billie, og især bringer jeg Dig, min Skytsegel, min Tak. Lad mig ikke blive høvmodig over den Maade, der er mig til-staaet, men styrk mig til at udove det Gode.

Om Hengivenhed i Guds Billie.

30. (Indledning.) I vore Sorger see vi talmindelighed kun et Onde, og tænke ikke paa, at de kunne have en god Ind-flydelse paa vor Fremtid. Efter Sorg og Modgang folger ofte lykkelige Begivenheder, ligefom den Syges Helbredelse er Folgen af en ofte smertelig Kurr. I elhvert Tilfælde bør vi underkaste os Guds Billie og vide at bære Livets Gjenvor-

digheder med Mod. Hvis vi ville vente engang at høste Liv
for vor Gudhengivenhed, bør vi handle saaledes, at vi paa os
kunne anvende disse Christi Ord: „Salige ere de, som lidde.“
(See 5te Kap. 18.)

31. (Bon.) Jeg føler Træng, min Gud, at bede Dig
om at give mig Styrke til at være de Provæller, Du har be-
gået at sende mig. Lad dit Lys blive saa klart for min
Aland, at jeg kan fatte det Store i den Kjærlighed, der tugter
mig for at give mig Frelse. Jeg føler mig med Hengivenhed
i din Billie; men, ak! jeg er en saa svag Skabning, at jeg
maa gaa tilgrunde, hvis Du ikke hjælper mig. Forlad mig
ikke Herre, thi uden Dig er jeg Intet.

32. (Bon.) Jeg har oploftet mit Blif til Dig, evige
og albarmhjertige Herre, og jeg har følt mig styrket. Du er
min Styrke, forlad mig ikke. O, Gud! jeg er nedbojet under
mine Shanders Vægt; hjælp mig! Du hjænder min Svaghed;
vend ikke dit Faderøje fra mig!

O, du Evige! Du alene er stor; Du alene er min Til-
værelsес endelige Maal; dit Navn være heilovet, naar Du
tugter mig, thi Du er Herren, og jeg den utro Tjener; og
jeg vil boie min Bande uden at beklage mig, thi jeg veed,
Du er retfærdig.

Bon under Livsfare.

33. (Indledning.) Ved de Farer, hvorfor vi undertiden
er utsatte, erindrer Gud os om vor Svaghed og vor strobe-
lige Tilværelse. Han viser os derved, at vort Liv er i hans
Hænder, og at det hænger i en Traad, der kan briske, naar
vi mindst vente det. I denne Henseende ere vi Alle, baade
Store og Smaa, undergivne Guds Billie.

34. (Bon.) Almægtige Gud og Du, min Skytsengel,
hjælp mig! Hvis jeg skal do, da flee Guds Billie, men skal
jeg udgaa fra denne Fare, lad mig da i mine øvrige Leve-
dage oprette det Onde, jeg har gjort, og hvorover jeg nu
føler bitter Anger.

Bon efter en overstaaet Livsfare.

35. (Indledning.) Naar vi lykkelig have overstaaet en
Fare, kunne vi deraf lære, at vi hvert Diblik kunne vente at
blive bortkalde fra dette Liv for at gjøre Regnskab for den
Anvendelse, vi have gjort af vor Tilværelse; vi blive end-
videre derved opfordrede til at ransage vort Hjerte og frelse
efter Forbedring.

36. (Bon.) Min Gud og Du, min Skytsengel, jeg
takker Eder for den Hjælp, I have ydet mig i den Fare, hvori
jeg har veret. Lad denne være mig en Advarsel og lad den
oplyse mig om de af mine Fejl, som kan have foranlediget
den. Jeg veed, Herre, at mit Liv er i dine Hænder, og at Du
kan tage det fra mig, naar Du vil. Tillad, at de gode Aan-
der, der staa mig bi, indgive mig Tanken om paa rette Maade
at anvende den Tid, Du har tilstaaet mig her.

Og Du, min Skytsaand! gib mig din Hjælp til den Be-
slutning, jeg har fattet om at oprette mine Fejl og gjøre alt
det Gode, jeg formaer, for at jeg kan gaa ind i Aan-
derverdenen mindre ufuldkommen, naar det behager Gud at kalde
mig herfra.

Før man indsover.

37. (Indledning.) Sovnen er en Hvile for Legemet,
men Aanden behøver ingen Hvile. Naar Sanderne sløves,
lossgør Sjælen sig tilbels fra Materien og kommer i Besid-
delse af sine Egenstaber som Aland. Sovnen er givet Men-
nesket for at styrke Legemet, og derved de Organer, der ere
Sjælens Redskaber. Meddens Legemet faaer erstattet de Kref-
ter, det har tabt ved den foregaaende Dags Virksomhed, for-
friskes Aanden atter ved at være samlet med andre Aander; i
det, den seer, hører og i de Raad, man giver den, modtager
den Ideer, hvorom den ved Legemets Opvaagnen bevarer en
Intuition. Det forholder sig her ligesom med den Landshyg-
tige, hvem det er forundt at vende tilbage for en kort Tid

til sin samlede Hjemstavn, eller som med Fangen, der forundes nogle Dieblifikkes Frihed.

Men det seer underiden med Aanderen som med den losladte Forbryder, at den ikke altid bemytter sin Frihed paa rette Maade. Har den slette Instincter, søger den at samles med sine Eigeindede, istedetfor at opsoge de gode Aander, og hen drages da til de Steder, hvor den kan give sine Tilboeligheder Toilen.

Derfor bor Enhver, der hjaender disse Forhold, haeve sin Tanke til Gud i det Dieblik, han fôler Sovnen nærmre sig. Han bor paakalde de gode Aander og de Afdode, hvis Minde er ham hjært, med Bon om at slutte sig til ham i den korte Tid, der er tilstaaet hans Sjæl Frihed, og ved sin Opvaagnen vil han sole sig mere styrket til at modstaat det Onde og til at mode Modgangen.

38. (Bon.) Min Sjæl vil for en kort Tid kunne være blandt Aanderne; gib da, o Gud, at de gode Aander maa hjelpe mig med deres Raab, og Du, min Skjætsengel, lad mig, naar jeg opvaagner, beholde et varigt og gavnligt Indtryk af det, jeg har seet og lært.

Bed Sandsynligheden om en nærforestaende Død.

39. (Indledning.) Naar vi have en fast Tro paa et andet og bedre Liv, og vi under vor jordiske Tilbaerelse kunne oploste os ved Tankens Hjælp til dette, vil Sjælen i Dødsdieblikket lettere losrive sig fra sit jordiske Hylster, thi de Baand, der knytte Sjælen til Legemet, ville da lettere blive oploste, og ofte er det organiske Liv endnu ikke udslukket, for den utaalmodig higende Sjæl allerede har svunget sig op i det uendelige Rum. Hos det Menneske derimod, der især har sine Tanker henvendte paa jordiske Ting, ere disse Baand sterkere; Sjælens Afsættelse fra Legemet er besværlig og finstellig, og Opvaagnelsen i Aandeverdenen er forbunden med Engstelighed og Forvirring.

40. (Bon.) Min Gud! jeg troer paa Dig og din uendelige Godhed, og derfor kan jeg ikke tro, at Du har givet Mennesket Forstand til at hjænde Dig og en Tragten efter et bedre Liv, naar han skal ganske tilintetgjores.

Jeg troer, at mit Legeme ikkun er min Sjæls forgængelige Hylster, og at jeg ved dette Livs Øphør skal opvagne i Aandernes Verden.

Almægtige Gud! jeg fôler de Baand briste, der forene min Sjæl med Legemet, og snart maa jeg aflagge Regnsaab for det Liv, jeg nu skal forlade.

Jeg vil da erfare Folgerne af det Gode eller det Onde, jeg her har gjort, thi der vil hele mit henrundne Liv staar i et klart Lys for mig, og jeg vil blive domt efter mine Gjerninger.

Derhen medbringer jeg ingen af Livets Goder; Titler, Rigdomme og Hovmodets og Forsængelighedens Glæder, kort sagt, Alt, hvad der tilhører Legemet, efterlader jeg her, thi Intet af alt dette er mig til Nutte i Aandeverdenen. Jeg kan kun medbringe det, der er Sjælens Ejendom, nemlig mine gode eller slette Egenskaber; disse ville blive veiede paa Retsfærdighedens Vægtsaal, og jeg vil blive domt med mere Strenghed, hvis min Stilling her paa Jorden har givet mig Leilighed til at udeve meget Godt, og jeg har undladt dette. (See 16de Kap. 9.)

Barmhjertige Gud! lad min Anger finde Maade hos Dig

og hav Overbaerelse med mig.

Hvis det behager Dig at forlænge min Tilbaerelse her, gib mig da Kraft til at oprette, saavidt jeg kan, det Onde, hvori jeg har gjort mig skyldig. Er min Time uigjenkaldelig kommen, har jeg dog den trøstlige Bevidsthed, at det ved nye Prøvelser vil blive mig tilladt at udfone min Shnd, saa at jeg engang kan blive værdig til de Udvælgtes Lykke.

Jeg veed, at de gode Aander og min Skjætsengel ville være tilstede for at modtage min Sjæl; om kort Tid vil jeg kunne see dem, saaledes som de nu see mig. Jeg veed, at,

hvis jeg har fortjent det, vil jeg gjenfinde dem, jeg har elsket paaorden, og at de, jeg efterlader her, engang ville blive gjenforenede med mig for siefse; jeg ved ogsaa, at det, indtil den tid kommer, er mig forundt at besøge dem.

Det er mig heller ikke ubekendt, at jeg i Aandeverdenen vil træffe dem, jeg her paa orden har forurettet; maatte de da tilgive mig den uret, jeg har begaact imod dem, saa jeg ikke skal overvældes af Skam ved at see dem.

Ieg tilgiver dem, som her have fortrædiget mig; jeg har intet Gud til dem, og jeg beder Dig, min Gud, at tilgive dem. Herre! gi mig Kraft til, uden Sorg, at forlade ordenens tomme Glæder, der ere for Intet at betragte i Sammenligning med den rene Lykke i den Verden, jeg nu skal gaae over til. Der er jo ikke mere Plager, Lidelsor og Elendighed for den Retfærdige; ikun den Onde og Shyndefulde slider, men han har dog endnu Haabet til Trost.

I gode Aander og Du, min Skytseengel, hjelper mig, at jeg ikke svigter i det sidste Døbleft; lad det guddommelige Lys skinne for mig, saa at min Tro kan blive styrket, hvis den vil begynde at valle.

III. Bonner for Andre.

For den Sorgfulde.

41. (Indledning.) Hvis den, der er nedtrukket af Sorg, har Fordel af, at hans Prøvelser skulle fuldbrydes, ville vores Forbønner ikke kunne bevirke disses Afbrydelse, men det vil dog altid være Bevis paa ukjærligt Sindelag, hvis vi ikke trostede ham, selv om vi vide, at vor Bon for ham ikke vil blive hørt, thi vi kunne dog maa ske derved slappe ham en anden Trost, der kunde forringe Lidelsene for ham. Mod og Resignation ere til sand Nytte for den Lidende; uden at besidde disse, ere Prøvelserne ikke til hans Gavn, og han maatte da begynde dem paanth. Vi hør altsaa henvende vores Bestræbelser paa at opvække disse Egenskaber hos ham, ved enten at paa-

kalde de gode Aanders Hjælp for ham, eller ved at styrke hans moraliske Kraft ved gode Maad og Opmuntringer, eller ved at hæde ham materiel Hjælp. (See 5te Kap. 5, 27; 27de Kap. 6, 10.)

42. (Bon.) Min Gud! Du, hvis Godhed er uendelig, vi bede Dig, hvis dette ikke strider mod dine faderlige Hensigter, at mildne det Bitre i N. N.'s Stilling.

Og Eder, I gode Aander, bonfalde vi om at hjælpe ham i hans Nød. Hvis det er til hans Bel, at han ikke bliver fritagen for dem, lad ham da indsee, at denne Modgang er nødvendig for hans Fremskridt. Giv ham denne faste Tillid til Gud og Fremtiden, der ene er i stand til at mildne det Bitre i hans Sorger. Giv ham ogsaa Kraft til ikke at bukke under for Trost, for at han ikke skal miste Frugten af den Bod, han nu er underkastet, og mulig derved gjøre sin Stilling i det andet Liv endnu mere ulykkelig.

Takkebon for en Vælgierning, der er tilstaaet en Anden.

43. (Indledning.) Den, der ikke er behersket af Egoisme, glæder sig altid, naar det gaaer hans Næste godt, selv om han ikke ved sine Bonner har bidraget dertil.

44. (Bon.) Min Gud! lovet være Du for den Lykke, der er haendet N. N.; giv, at han maa betragte denne som en Godhed af Dig, og hvis denne Medgang, Du har sendt ham, skal være en Prøvelse for ham, saa indgiv ham Tanken om at gjøre den rette Brug af de Lykkens Goder, Du har sjællet ham; lad ham ikke blive forfængelig derover, for at dette hans Held ikke maa blive til Skade for hans Fremtid.

Og Du, min gode Skytseengel! som søger at fremme mit Bel, jeg beder at fjerne fra mig enhver Tanke af Misundelse.

For vore Fjender og dem, der ville skade os.

45. (Indledning.) Christus har sagt: „Elsker endogsaas Eders Fjender.“ Denne Læresætning er Hovedpunktet i den

christelige Broderkjærligheds Lov. Christus kan dog ikke dermed have villet paalægge os de samme omme Følelser for vores Fjender som dem, vi nære for vores Venner; han opfordrer os ved sine Ord kun til at glemme de Forværelser og tilgive det Onde, der kan være os tilføjet, og gjengælde det med Gudt. Foruden at en saadan Handlemaade er fortjenslig for Gud, vil den ogsaa af Menneskene blive betragtet som en virkelig moralst Overlegenhed. (See 12te Kap. 3, 4.)

46. (Bon.) Min Gud! jeg beder Dig tilgive N. N. det Onde, han har gjort mig, og som han mulig endnu vil tilføje mig, ligesom jeg ønsker, at Du skal tilgive mig den Uret, jeg kan have begaet. Hør Du bragt ham paa min Bei, for at hans Handlemaade mod mig skal være mig en Prøvelse, da skee din Willie.

O, min Gud! lad ikke nogen ond Tanke mod ham opstaas hos mig, lad mig ikke nogensinde kunne føle Glæde ved den Modgang, der muligen maatte ramme ham, eller nogen Misundelse for det Gode, der kan blive ham tilstaart, for at min Sjæl ikke maa blive plettet af Følelser, der ere en Christen værdige.

Lad din Godhed, o, Herre! udstrække sig over ham og bringe ham til at nære venligere Følelser mod mig.

I gode Aander! hjælper mig at glemme det Onde, han har tilføjet mig, og kun at mindes det Gode, han har gjort mig. Lad hverken Had, Bitterhed eller Ønsket om at gjengælde det Onde finde Plads i mit Hjerte, thi Had og Havn høre kun hjemme hos de onde incarnerede og ikkeincarnerede Aander. Lad mig derimod stedse være beredvillig til at række ham en Broderhaand og yde ham Hjælp, hvis jeg formaaer det.

Tor at bevise, hvor oprigtigt jeg mener, hvad jeg har sagt, ønsker jeg, at der maatte frembyde sig en Lejlighed, hvor jeg kan være ham til Nutte; men bevar mig, min Gud, fra at gjøre dette med hovmodigt Hjerte eller for, som man siger, at fanke gloende Kul paa hans Hoved, thi da vilde jeg miste

Lønnen for min Handling, og med Rette vilde paa mig kunne anvendes disse Christi Ord: „Du har allerede faaet din Løn.“ (See 13de Kap. 1.)

For Spiritismens Modstandere.

47. Salige ere de, som hunre og torste efter Retfærdighed, thi de skulle møttes.

Salige ere de, som side Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Nige er deres.

Salige ere I, naar man bespotter og forfolger Eder, og taler allehaande Ondt om Eder for min Skyld, og lyver dette. — Glæder og fryrder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himmelne; thi faa have de forfulgt Profeterne, som vare for Eder. (Math., 5te Kap. 6, 10—12.)

Frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men kunne ikke ihjelslaa Sjælen; men frygter heller for den, som kan fordrive Sjæl og Legeme i Hølvede. (Math., 10de Kap. 28.)

48. (Indledning.) Tanke- og Samvittighedsfriheden ere de mest uantastelige af alle Friheder. At fordomme dem, der ikke tanke som vi, vilde være at negte Andre den Tankefrihed, som vi fordele for os selv, og vi ville derved handle mod Christi første Bud, der paalægger os Broderkjærlighed fremfor Alt. Naar vi forfolge Nogen for deres Troesbekjendelse, gjøre vi Indgreb i den helligste af alle menneskelige Retigheder, nemlig Berettigelsen at folge den Tro og at tilbede Gud paa den Maade, der bedst tilfredsstiller dem; naar vi ville tvinge dem til at efterligne de Skifte, vi bruge ved Gudsdyrkelsen, vise vi derved, at vi sætte større Pris paa Formen end paa Virkeligheden. Evang har aldrig funnet frembringe en sand Tro, den kan kun stabe Hjertet; den er et Misbrug af den materielle Styrke, og dennes Anvendelse kan aldrig have nogen sand aandelig Bevæggrund. Sandheden er stærk i sig selv; den overbeviser, men forfolger ikke, thi den behøver ikke at forfølge for at blive anerkjendt.

Spiritismen er en Mening, en Troesbekjendelse; men selv

om vi vilde kalde den en Sect af den christelige Religion,
skulde vi da ikke have Ret til at kalde os Spiriter, ligefaavel
som man har Ret til at kalde sig Katholik, Jøde eller Prote-
stant? Denne vor Troesbekendelse er altsaa enten falsk eller
sand; er den falsk, vil den falde af sig selv, thi Bildfarelse
kan ikke seire over Sandhed, naar Menneskene paa rette Maade
bruge Vorstandens Lhs; og hvis den er sand, kan Forfolgelsen
Intet udrette imod den.

Tidet udrette imod den.
Torsulgelsen er den Daab, som enhver ny, stor og sand Idee er undergiven, og Efterstræbelserne ere større og heftigere, jo vigtigere Ideen er. Derfor er Christendommen i sin Tid bleven forfulgt, ligesom Spiritismen forfolges nu, men med den Torskjel, at det var Hedningerne, der forfulgte Christendommen, medens det er de Christine, der forfolge Spiritismen. Vel er de blodige Torsulgessers Tid forbi, men om man end ikke mere dræber Legemet, saa piner man dog nu Skolen; man angriber den i dens dyrebareste Følelser, man adskiller lykkelige Familier, opgør Moderen mod Datteren og Hustruen mod Manden, man angriber endog Legemet i dets materielle Formudscheder, idet man beroyer os alle Enhvervskilder, for at vi skulle do af Sult. (See 23de Kap. 9.)

Spiriter! behyrer Eder ikke om de Gud, man
mod Eder, thi de bevise, at Eders Tro er den rette, man
vilde ellers lade Eder i Fred. Det er en Prøve paa Eders
Tro, thi det er paa Eders Mod, Hengivenhed og Udholden-
hed, at Gud vil erkjende Eder som sine tro Tjenere og en-
gang vil give Bon for Eders Handlinger.

Bærer da, efter de første Christnes Exempel, modigt og stolt Eders Kors, og troer Christi Ord, naar han siger: „Sælige ere de, som side Forfolgelse for Retfærdighedens Skyld, thi Himmeriges Rige er deres“, og „Frøgter ikke for dem, der kunne slaa Legemet ihjel, men ei kunne ihjelslaa Sjælen.“ Han siger ogsaa: „Elfer Eders Fjender, gører dem Godt, som gjøre Eder Ondt, og beder for dem, som forfolge Eder.“

Viser da, at I ere hans sande Disciple, og at Eders Være er god, idet I handle som han siger, og som han selv handlede. Forfolgelsen vil kun vare en Tid; venter da taalmodig paa Morgenroden, thi allerede nu viser Morgenstjernen sig paa Horisonten. (See 24de Kap. 13. ff.)

49. (Bon.) Herre! Du har sagt os ved Christus: "Sælige ere de, som lide Forfolgelse for Retfaerdighedens Skyld. Tilgiver Eders Fjender; beder for dem, som forfolge Eder;" og han selv, den guddommelige Messias, har givet os et Exempel, idet han bad for sine Forfolgere.

Lad os da, efter hans ophøjede Exempel, nedbede din Barmhjertighed over dem, som miskendte dine guddommelige Forskrifter, der ere de eneste, der kunne sikre os Fred i dette og det tilkommende Liv. Vi ville sige ligesom Christus: „Tilgiv dem, min Fader, thi de vide ikke, hvad de gjøre.“

Giv os Kraft til at bære deres Spot, Bagtalelse og Forfølgelse og at modtage alt dette med Taalmod og Hengivenhed som Prove paa vor Ydmighed og vor Troes Styrke; afhold os fra enhver Tanke om Gjengjeldelse, thi vi vide, at der vil komme en Tidne, da deres Dine villeaabnes, og vi ville med Hengivenhed i din Billie afvente denne*).

For et nyfødt Barn.

50. (Indledning.) Nanden opnaer først Guldkommen-heden, efterat den har gjennemgaet det legemlige Livs Pro- vesser. De Nander, der opholde sig i Verdensrummet, vente paa, at Gud skal tilstaa dem en ny Tilvoerelse, der kan tjene dem som Midlet til Fremfri'dt, idet enten de jordiske Lidelser, de undergives, skulle være til Udspringning for tidligere Fejl, eller de skulle udføre et Hverv til Gavn for Menneskeslægten. Deres Fremfri'dt og fremtidige Lykke er afhængig af den Maade,

^{*)} Vi maa med Hensyn til nogle Sætninger i det Foranstaende op-
lyse, at der af Geistlige i Frankrig har fundet de mest oprørende
Forsøgelser Sted mod nogle af Spiritismens Tilhængere.

hvorpaa de anvende den Tid, de tilbringe paa Jorden. Om-sorgen for at lede deres første Skridt paa Jorden og at føre dem frem i det Gode, er overdragen Forældrene, der ere Gud ansvarlige for, hvorledes de opfylde denne Pligt. For at lette Udførelsen heraf har Gud gjort Forældrenes og den barnlige Kjærlighed til en Naturlov, hvilken aldrig ustraffet kan overtrædes.

51. (Bon af Forældre.) Du Aaland, som er incarneret i vort Barns Legeme, vi hyde Dig velkommen blandt os; og Du, almægtige Gud, som har sendt den, høilovet være dit Navn!

Dette Barn er et Gods, Du har betroet os, og for hvilket vi en Dag skulle aflagge Neglfab. Hvis da den Aaland, der besjæler dette Barns Legeme, henhører til den nye Slægt af gode Aander, der skal befolke Jorden, takke vi Dig, Gud! for denne Gunst. Men, er det en ufuldkommen Aaland, er det vor Pligt ved Raad og gode Exempler at hjelpe den til at friude frem paa det Godes Bei. Hvis dette Barn ved vor Skyld henfalder til det Onde, ville vi blive dragne til Ansvar derfor, thi vi ville da ikke paa rette Maade have udført det Hverv, Du har betroet os.

Herre! stønt os da Viifand til dette Hverv, giv os Styrke og Billie til at udføre det. Skal dette Barn blive os til Prøvelse, sige vi af Hjertet: din Billie skee!

I gode Aander, der ere tilstede ved hans Fodsel og som skulle ledsgage ham her i Livet, Edér bede vi: forlader ham ikke. Hjerner fra ham de onde Aander, der ville forsøge at føre ham paa den urette Bei; giver ham Kraft til at modstå dem, og Taalmod og Neftigation i de Prøvelser, der vente ham paa Jorden. (See 14de Kap. 9.)

52. (Bon.) Algode Gud! Det har behaget Dig at lade dette Barns Aaland paamly blive incarneret for at undergaa de jordiske Prøvelser, der skulle føre den fremad. Opklär den, saa at den lærer at kjende, elsker og tilbede Dig. Tillad

da, i din Algodhed, at denne Sjæl maa blive gjensødt ved din guddommelige Læres Kilde, og at den, ved sin Skt-Engels Beleidning, maa tilstage i Intelligentens, saa den vil føle Ønsket om at komme Dig nærmere. Lad Spiritismens Lære være den Fakkel, som lyser for den gjennem Livets Skær, saa den maa opfatte hele Omfanget af din Kjærlighed, der kun sender os Prøvelserne for derved at luttre os.

Herre! lad dit Faderosie hvile over den Familie, Du har betroet denne Sjæl. Lad den opfatte Vigtigheden af det den givne Hverv: at bringe den gode Saed til at spire hos dette Barn, indtil det af egen fri Billie kan heve sig op til Dig.

O, min Gud! værdiges at høre denne ydmige Bon; vi bede derom i hans Navn, der har sagt: „Lad de smaa Børn komme til mig, thi Himmerige er for dem, som ligner disse.“

Før en Døende.

53. (Indledning.) Dødskampen er Forløberen for Sjælens Adskillelse fra Legemet, og man kan sige, at Mennesket i et saadant Sieblik kun har een Hod her paa Jorden, medens han med den anden allerede er traadt ind i Livet hinvides Graven. Denne Overgang kan undertiden være besværlig for den, som klammer sig fast til dette Liv og har levet mere for denne Verdens Goder end for det evige Liv, og ligeledes for den, hvis Hjerte er opfyldt af Samvittighedsnag. For den derimod, hvis Tanke har hævet sig til det Uendelige og løsrevet sig fra Materien, ere Baandene mindre vanskelige at bryde, og de sidste Sieblikke ere ikke smertefulde, thi da hænger Sjælen kun ved Legemet med en Traad, medens den i det andet Tilfælde fastholdes af dybtfastede Nødder. I ethvert Tilfælde har Bonnen en kraftig Indsydelse paa den Kamp, der finder Sted ved Aalandens Løsrivelse fra Legemet. (See under Bonner for de Syge.)

54. (Bon.) Almægtige og albarmhjertige Gud! her er en Sjæl, der staar i Begreb med at forlade det jordiske Liv

for at vende tilbage til den aandelige Verden, dens rette Fædreland. Giv, at den maa træde derind i Fred, og at din Maade maa komme den tilgode.

I gode Aander, der have ledsgæt den her paa Jorden, vi bede Eder, forlader den ikke i det sidste Dieblik henvende; giv den Kraft til saaledes at bære de sidste Lidelser, som den endnu maa gjennemgaa her, at disse kunne være til Gavn for dens Fremtid. Indgiver den Tanken om at benytte sine sidste Timers klare Dieblikke til at angre sine Fejl. Lad min Tankes fluidiske Strom bidrage til at lindre Dødskampen og bringe den Trost og Haab i det Dieblik, den svinger sig bort fra Jorden.

IV. Bonner for de Døde.

For en nylig Afstd.

55. (Indledning.) Bonner for de Aander, der nylig have forladt Jorden, opsendes ikke alene for at bevidne dem vor Sympathi, men de kunne ogsaa bidrage til i kort Tid fuldkommen at losgjøre Sjælen fra Legemet, hvilket den endog efter den legemlige Død ikke altid kan løsøre sig ganske fra, især naar Mennesket selv har givet sig Doden. Endvidere kunne vore Forbonner tjene til at forkorte den Forvirring, der altid bemægtiger sig Sjælen i større eller mindre Grad, naar den skilles fra Legemet. Men her, ligesom altid, naar man beder, beroer Bonnets Kraft ene paa den Bedendes Oprigtighed og ikke paa Mengden af velskillinge Ord, der som oftest ikke komme fra Hjertet.

De Bonner, der udgaa fra Hjertet, lyde for Aanden, hvis Ideer endnu ere forvirrede, som en Mens Stimme, der kommer for at vakte os af Sovnen. (See 27de Kap. 7.)

56. (Bon.) Almægtige Gud! lad din Maade komme over N. N.s Sjæl, som Du i dette Dieblik har kaldt til Dig. Giv, at de Provelser, han har været undergiven her paa Jorden, maa komme ham tilgode, og lad vores Bonner bidrage til

at mildne og forkorte de Smertter, han endnu kan føle som Aand. I gode Aander, der ere komme for at modtage ham, og Du iser, hans Skjætsengel, hjælper at lette ham Adskillelsen fra Materien; giver ham Lys og Selvbevidsthed, for at han kan komme ud af den Forvirring, der følger med Overgangen fra det legemlige Liv til Aandeverdenen. Indgiver ham Anger over de Fejl, han har begaet, og Udfør om at oprette disse, for saaledes at forkorte ham Veien til den evige Salighed.

N. N.! Du er i dette Dieblik traadt ind i Aandeverdenen, og dog er Du tilstede blandt os Mennesker; Du seer og hører os, thi det forgangelige Legeme, Du nylig har forladt og som snart skal blive Stov, hindrer Dig nu ikke mere i at være hos os til enhver Tid og paa ethvert Sted.

Du har aflatset det grove Hulster, der er undergivet Omstiftelser og Tilintetgjørelse, og Du har beholdt det ølsherste og usorgangelige Omhylle, der er utilgångeligt for Lidelser. Da Du altsaa ikke mere lever det legemlige Liv, har Du nu det aandelige, og dette er fritaget for den Nød og Elendighed, der er Menneskeslægtens Plage.

Du seer nu det andet Livs Herlighed, hvilket er stjult for vores Øyne, og Du kan glæde Dig ved Synet af nye Undere, medens vi befinde os i Mørket.

Du kan nu gjennemfare Rummet og frit besøge de forskellige Kloder, medens vi mosommeligt maa slæbe os frem paa Jorden, hvortil vi ere fængslede af vort materielle Legeme som med en Lanke.

Det Uendeliges Horisont skal oprulles for Dig, og naar Du seer denne Storhed, vil Du forstaa Forsangeliigheden i de jordiske Ønsker, samt det Tomme i de Glæder, Menneskene eftertragte.

Doden adskiller kun Menneskene for en kort Tid. Fra det Forvisningssted, hvortil vi ere bundne ifolge Guds Willie og af de Pligter, vi der have at opfylde, ville vi stedse i Tan-

ken følge Dig, indtil det vil blive os tilladt at samles med Dig, ligesom Du nu er forenet med dem, der ere gaaede forud.

Nu kunne vi ikke komme til Dig, men Du kan, som Aand, besøge os. Kom da ofte til dem, som elsker Dig, og som Du har elsket da Du vandrede blandt dem. Understøt dem i Livets Provæsser; vaag over dine Kjære; beskyt dem efter din bedste Evne og formild deres Sorger ved at indgive dem Tanken om, at Du nu er lykkeligere, end da Du var henvende; styrk dem endelig ved den Forvisning, at de engang skulle forenes med Dig i en bedre Verden.

Paa det Sted, Du nu er, bor ikke findes Lidenskaber, der ligner de jordiske. Vi ønske, at Du for at fremme din Lykke ikke maa blive tilgaengelig for disse. Tilgiv da dem, der have handlet Uret mod Dig, ligesom disse tilgiver Dig den Uret, Du kan have gjort dem.

Anmærkn. Denne Bon, der kan anvendes paa Alle, kan man efter Omstændighederne tilføjes Ord, der passer paa den Afsodes Familiesforhold eller Stilling.

Er det et Barn, der er død, vide vi af Spiritismen, at dettes Aand ingenlunde er primitiv, men at den allerede har været incarneret før og følgelig kan være meget fremfreden. Har dens sidste jordiske Tilværelse været kort, er det, fordi den derved enten har selv fuldendt en Provælse, eller fordi dens tidlige Bortgang herfra skulde tjene som Provælse for Forældrene. (See 5te Kap. 21.)

57. (Bon.) *) Almægtige Herre og Gud! Din Misfundhed udstrækker sig over dem af vores Brødre, som mylig have forladt Jorden! Lad dit Lys straale for dem og opklare Mørket; Åbn deres Øyne og Øren. Lad dine gode Aander omgive dem og forklare dem Haabets og Fredens Ord!

Herre! hvor uverdige vi end kunne være, vove vi dog at bønhalde om din faderlige Overbærelse for den af vores Brødre.

*) Denne Bon er diceret et Medium i Bordeaux i det Sieblik en han ubekjent Persons Ego blev fort forbi hans Bolig.

dre, der nu er kalbet fra sin Landsligtighed; lad hans Tilbagekomst være lig den forlorne Sons. Udbred Naadens Sloer over de Feil, han har begaet, og see blot paa det Gode, han har udrettet. Vi vide vel, at din Retfærdighed er urokkelig, men vi vide ogsaa, at din Kjærlighed er uendelig; vi bede derfor at lade din Retfærdighed blive paavirket af din uendelige Kjærligheds Vald.

Gid Lyset maa skinne klart for Dig, min Broder, som nu har forladt Jorden; gud Herrens gode Aander maa komme og hjelpe Dig at afrygte de jordiske Kænker; see og begrib vor Herres Storhed; underlaft Dig villig hans Retfærdighed, og lad ingen Twivl om hans Barmhjertighed opstaar hos Dig. O, min Broder! Lad en oprigtig Anger over din mylig fuldendte jordiske Vandring borrtage det Sloer, der skuler Fremtiden for dit Blik, saa Du klart maa kunne opfatte, hvilke Feil Du har overvundet, og dem, Du endnu har at rette. Maatte Gud tilsgive Dig, og de gode Aander understøtte og opmunstre Dig! Dine Brødre paa Jorden ville bede for Dig, ligesom de opfordre Dig ogsaa at bede for dem.

For dem, man har havt Kjær.

58. (Indledning.) Troen paa, at Alt er forbi, naar dette Liv udslukkes, maa være forfærdelig; hvor beslagelsesværdige ere ikke de Mennesker, der tro, at Vennerosten, der begræder en afdød Ven, gaaer tabt i det tomme Rum uden at finde noget Gjensvar. De, som have en saa ulykkelig Tro, kunne aldrig have kjendt en sand og reen Kjærligheds hellige Følelser. Er det ikke en sorgelig Tanke, at det Genie, der har gavnet her paa Jorden med sin store Intelligents, kun skal være et Lune af Materien, der fremtræder som et Bindspust for strax at forsvinde uden at efterlade noget Spor? — at der af et os dyrebart Væsen, en Fader, en Moder, et Barn, ikke skal blive noget Stov tilbage, som Binden kan bortføre?

Er det muligt, at et følende Menneske kan blive hold ved en saadan Tanke? Maa ikke Troen om en fuldkommen Til-intetgjørelse være ham pinefuld, og maa han ikke idetmindste onste, at det ikke forholder sig saaledes? Hvis Tornusten hid til ikke har været tilstrækkelig for at hæve en saadan Twivl, har nu Spiritismen forjaget enhver Ubished om Fremtiden ved de materielle Beviser, den giver paa Sjælens fortsatte Liv og for de nye Tilværelser hinsides Graven. Disse Beviser ere ogsaa blevne modtagne overalt med aabne Arme, og Tro og Tillid til det barmhjertige Forsyn ere blevne valte til nyt Liv, thi Mennesket veed herefter, at den jordiske Tilværelse kun er en kort Vandring, der fører til et højere og bedre Liv; han veed, at det, han hørnede har erhvervet, ikke skal gaa tabt for ham, og at de helligste Følelser i Menneskehjertet ikke skulle blive ubesvarede. (See 4de Kap. 18; 5te Kap. 21.)

59. (Bon.) Min Gud! modtag naadig den Bon, jeg opsender til Dig for N. N. — Lad ham see et Glint af det guddommelige Lys og gør ham Veien let til den evige Saalighed. Tillad de gode Aander at bringe ham mine Ord og min Tanke.

Du, som har været mig inderlig kjær her paa Jorden, hør min Stemme, som paakalder din Aand, for at give Dig et nyt Bevis paa min Kjærlighed. Det er blevet Dig forundt af Gud at blive først befriet fra Jordens Elendigheder, og det vilde være egoistisk af mig, hvis jeg beklagede mig over at have mistet Dig. Jeg vil derfor med Hengivenhed i Guds Billie afvente det Vieblik, da vi efter skulde forenes paa den lykkelige Klode, hvorhen Du er vandret foran mig.

Jeg veed, at vor Adskillelse kun vil være fortvrig, og at, hvor lang denne Tid end kan være for mig, er den dog Intet imod den Evighed af Lykke, Gud har lovet sine Udvælgte. Bevar mig da, o Gud, for at handle saaledes, at denne Tid skal forlænges, og tilstaa mig den Lykke at gjensee den, jeg elsker, naar Du engang falder mig herfra.

O, den Bished er trøstende og skjøn, at der imellem os ikkun er et materielt Slør, der skjuler Dig for mig; at vide, at Du er her ved min Side, at Du seer og hører mig ligefom for, ja, endnu bedre end før; at Du ikke glemmer mig, lige som jeg bestandig mindes Dig.

Herrens Fred være med Dig!

Tor de lidende Aander, der ønske vores Forbønner.

60. (Indledning.) Tor at kunne forstaa, hvorledes vore Bonner kunne være en Hjælp for de lidende Aander, maa vi henvise til, hvad vi herom have sagt i 27de Kap. Nr. 9, 18 o. fl. Den, som har dette i Tanken, beder med mere Andagt, thi han veed, at hans Bon ikke er forgjæves.

61. (Bon.) Vi bede Dig, Herre, udstrek din Barmhjertighed og Kjærlighed til alle dem, som lidde, enten disse befinde sig i Rummet som Aander, eller de ere incarnerede blandt os. Du har skabt os saaledes, at vi ere modtagelige for og let folde for Frisstelserne, men Du har tillige givet os Kraft til at modstaa og beseire disse. See derfor i Maade til dem, der ikke have været i stand til at modstaa deres onde Tilboelsigheder og endnu ere hildede i Syndens Baand. Lad dine gode Aander være dem nær, og lad dit Lys stinne for dem, saa at de angrende maa knale for Dig i Idmyghed og Hengivenhed. Haabet om Tilgivelse giver Sjælen Kraft; lad da de Syndfulde, der overgive sig til Fortvivelsen, have et Begreb om dette Haab, for at de ved Hjælp heraf kunne hente Styrke til at udsone det Forbigangne og berede sig en lykkeligere Fremtid.

Tor en Forbryder.

62. (Indledning.) Da vi bede for saa mange Aander, bor vi aldrig undlade dette for en Forbryder, thi dette vilde være at vase Mangel paa Broderkjærlighed; og hvis vi antage, at slige Bonner skulde være unyttige, da var det at miskende Guds Barmhjertighed. (See 11te Kap. 14.)

63. (Bon.) Barmhjertige Herre og Gud! Vorstod ikke denne Forbryder, der nu har forladt Jorden; Menneskenes Rettsindighed har straffer ham, men dette kan ikke fridte ham for din Dom, dersom hans Hjerte ikke er blevet berort af Angeren.

Lad ham faae klar Bevidsthed om de Synder, han har begaaet, og lad hans Anger give Dig Anledning til at skænke ham din Næste. Lad vores Bonner og de gode Nandens Hjælp indgive ham Haab og Trost, saa hans Sjæls Lidelser maa blive lindrede; indgiv ham Tanken om at oprette sine Fejl i en ny Tilværelse; og giv ham Kraft til at seire i de nye Kampe, han der skal gaa imode.

Herre, forbarm Dig over ham!

For en Selvmorder.

64. (Indledning.) Mennesket har ikke Raadighed over sit Liv, thi det tilkommer ene Gud at befri Sjælen for dens jordiske Fængsel, naar han i sin Visdom finder det hjelpest. Gud kan jo tage Hensyn til de Omstændigheder, der kunne have bragt et Menneske til at falde, men han er ubønholig streng mod den, der ved at berøve sig Livet, har unddraget sig Livets Prævelser. Det forholder sig med Selvmorderen som med Fan-gen, der undviger fra Fængslet, for hans Straffetid er udloben, og som bliver lagt i stærkere Lænker, naar han efter bliver fængslet. (See 5te Kap. 14.)

65. (Bon.) O, Gud! vi hænde det, der forestaaer Enhver, som trods dine Love, ved selvraadig at forkorte deres Levetid paa Jorden, men vi vide ogsaa, at din Barmhjertighed er uendelig; vi bede Dig derfor at lade din Næste blive N. N. tildel. Tillad i din Barmhjertighed, at vores Bonner maa formilde de Lidelser, han er undergiven, fordi han ikke har haft Mod til at afvente Enden paa sine Prævelser.

I gode Nander, hvis Hverv det er at hjelpe de Ulykkelige, vi bede Eder at tage ham under Eders Bestyrtelse; viser

ham, at han bør angre sine Synder, og fjerner fra ham de onde Nander, der ville sege etter at styrte ham i Jordervelse og derved yderligere forlænge hans Lidelser.

Ulykkelige Broder, for hvem vi opsende vores Bonner;

maatte vor Medlidshed kunne mildne Bitterheden i din Straf og indgive Dig Haab om en bedre Fremtid. Denne beror paa Dig selv; hav Tillid til Gud, hvis Faderhjerte er aabent

for alle Angrende og kun tillukkes for den forhærdede Synder.

For de i Synden forhærdede Nander.

66. (Indledning.) Ved onde Nander forstaar man dem, der endnu ikke vide, hvad det er at angre, og som finde Behag i at gjøre, hvad Ondt er, som afovere enhver Forbon og ofte spotte Guds Navn. Det er disse forhærdede Sjæle, der efter Doden sege at henvne sig paa Menneskene for de Lidelser, de have havt iblandt disse, og derfor hadefuldtil forfolge dem, de tro at være Skyld i deres jordiske Ulykker. (See 10de Kap. 6; 12te Kap. 5, 6.)

Disse forhærdede Nander kunne deles i to højst forskellige Klasser: de, der aabenlyst vise deres onde Character, og de hykleriske. De Første ville lettere blive ført hen paa det Godes Veien end de Sidste; de ere som oftest meget lidt udviklede Nander, hvis onde Handlinger mere ere en Folge af Ignorancen end af Beregning, og de sege ikke at gjøre sig bedre, end de virkelig ere; men Spiven til det Gode er uedlagt hos dem og bør udvilles, og ved stædig at bede for dem, opnaaer man næsten altid at fremfæste det. Medierne hænde dette Slags Nander paa, at de nære en vis Uwillie for at at skrive Guds Navn; dette er Beviset for en instinctmæssig Frygt, idet deres Samvittigheds Stemme siger dem, at de ere uwoerdige til at udtales Guds Navn; den Nand, der har næret dertil, er paa Veien til Omvendelse, og man kan haabe Alt for ham.

De hykleriske Nander ere næsten altid meget intelligente, men frembyde ikke et eneste Sted, hvor man kan gjøre Ind-

tryk paa dem, thi der gives Intet, som rører dem; de ville gjerne lade gode Følelser fremskinne, for at Menneskene kunne faae Tillid til dem, og de glæde sig, naar de finde Enfoldige, der antage dem for at være ophoede Aander, og hvem de tro efter Behag at kunne beherske. De have ikke ringeste Frygt for Guds Navn, og de bemytte det med storste Frekhed for at skjule deres List og skændige Handlemaade. Ogsaa i den usynlige Verden ere Hyllerne farlige Bæsener, thi deres slette Handlinger udføres paa en saadan Maade, at man ikke let fatter Misstanke til dem.

67. (Bon.) Herre! send i Naade et Faderblik paa de ufuldkomne Aander, der endnu ere nedfunkne i Uvidenhedens Mørke og derfor miskende din Godhed. Vi bede her især for N. N.

Gode Aander! overbevis ham om, at han ved at forlede Menneskene til det onde og ved at plage dem, kun forlenger sine egne Lidelser; lad ham ved at see den Lykke, I nyde, blive opmuntret til Fremgang i det Gode.

Ulykkelige Aand, som endnu finder Behag i det onde, Du hører den Bon, vi opsende for Dig, og den bor overthyde Dig om, hvormeget vi ønske dit Vel.

Du er ulykkelig, thi det er umuligt at være lykkelig, naar man ikke gjør det Gode; hvorfor vil Du da vedblive at være ulykkelig, naar det beroer paa Dig selv at have det bedre? Betragt de gode Aander, der ere omkring Dig, og see, hvilken Lykke de nyde. Toler Du ikke Trang til at nyde en lignende Lykke?

Du figer, at det er umuligt; men Intet er umuligt for den, som vil, thi Gud har givet Dig, saabelsom enhver af hans Skabninger, Frihed til at vælge mellem Gott og Ondt, det vil sige mellem Lykken og Ulykken, og Ingen er fordomt til kun at gjøre det onde.

Vend dit Blik mod Gud; høv Dig ved Tankens Hjælp til ham, og en Straale af hans guddommelige Lys vil op-

flare Dig. Fremfig i Forening med os disse simple Ord: „Min Gud! jeg angrer, tilgiv mig!“ og Du vil strax erfare, at Guds Naade vil komme over Dig, og at et Dig hidtil ukjendt Velvære vil træde istedetfor den Angst og Smerte, Du nu lider.

Naar Du har gjort det forste Skridt paa en god Vei, vil det, som Du endnu har at tilbagelægge paa denne, ikke blive Dig svært. Du vil da indee, hvormegen lykkelig Tid Du har forspillet ved Din egen Brode, og at en haabefuld Fremtid vil aabne sig for Dig og lade Dig glemme din beklagelsesværdige Fortid, hvilken kun gab Dig Uro og moraliske Lidelser, som vilde blive et Helvede for Dig, hvis de skulde være evigt. Der vil komme en Tid, da dine Lidelser ville blive saa store, at Du kunde ønske at blive befriede for dem, hvad det end skulde koste Dig, men opsetter Du selv dette Tidspunkt, vil det blive Dig saa meget vanskeligere at opnaa.

Tro ikke, at Du altid skal forblive i den Tilstand, hvori Du nu er; nei, det er umuligt; Du har to Ting at vælge imellem: enten at komme til at leve meget mere end mi, eller at blive lykkelig ligesom de gode Aander, Du seer omkring Dig. Skhynd Dig da at træffe Dit Valg, thi heer Time, der gaaer tabt, er en Opsetelse af din Lykke.

Gode Aander, lad disse vore Ord finde Indgang hos den ulykkelige Aand og lad dem bidrage til at føre ham nærmere til Gud! Vi bede derom i Jesu Christi Navn, i den ophoede Aands Navn, der havde saa stor Magt over de onde Aander.

V. For de Syge.

68. (Indledning.) Sygdomme ere en Deel af det jordiske Livs Proveser og Gjenvordigheder; de ere en Folge af vor materielle Naturs Ufuldkommenhed og den ringe Bestaffenhed af den Klode, vi bebo. Lidenskaber og Uskielser af alle Slags nedlægge ofte Spiren til Sygdomme hos os, der kunne over-

føres paa vort Afskom. Paa de Kloder, der ere mere fremstredne i fysisk og moralisk Henseende, er den menneskelige Organisme mere luttret og mindre materiel, og følgelig ere Menneskene der ikke underkastede de Spagheber, der ere Folger af utemmede Lidenstaber. (See 3die Kap. Nr. 9.) Vi bor derfor, indtil vi have gjort os fortjente til noget Bedre, med Hengivenhed finde os i det, som er en uundgaaelig Folge af Forholdene paa den lavtstaende Klode, vi bebo. Men dette bør dog ikke afholde os fra at gøre, hvad vi formaa, for at forbrede vores egne og vores Medmenneskers nuværende ulykkelige Kår, og kunne vi med alle vores Anstrengelser dog ikke opnaa dette, da lærer Spiritismen os, at vi med Resignation skulle være disse kortvarige jordiske Gjenordigheder.

Hvis Gud ikke havde tilladt os at formilde eller fjerne de legemlige Lidelser, vilde han ikke have frembragt og givet os Midlerne deril. Den faderlige Omsorg, han i denne Henseende har viist, og vort Instinct for Selvopholdelse, siger os, at det er vor Pligt at anvende det, som er givet os.

Toruden den videnstabelige Vægehjælp har Magnetismen lært os at kende den fluidiske Stroms Virkning, og endelig har Spiritismen aabenbaret os et nyt Hjælpmiddel, nemlig den helbredende medicke Kraft og Bonnens Indflydelse.

(Bon af den Shge.) Herre! da Du er alretfærdig, maa jeg have forskyldt den Shgdom, Du har behaget at sende mig, thi Du straffer aldrig uden Aarsag; jeg henstiller derfor min Helbredelse til din uendelige Raade. Behager det Dig at gjengive mig Sundheden, da være dit hellige Navn hilstovet, men vil Du, at jeg skal lide længere, da være ogsaa dit Navn hilstovet, thi jeg veed, at Alt, hvad der skeer, kun tjener til dine Skabningers Bedste.

O, min Gud! lad denne Shgdom være en nyttig Advarsel for mig og tjene til, at jeg kan undersøge, hvori jeg endnu staar tilbage; jeg modtager den uden at beklage mig, idet jeg anseer den som en Udsomning for begaaede Synder og som en

Prove paa min Tro og Hengivenhed i din Billie. (See Bonnen Nr. 40.)

70. (Bon for den Shge.) Min Gud, dine Hensigter ere uransagelige; det har nu behaget Dig i din Wisdom at nedtynge N. N. ved hans Shgdom. Vi bede Dig, hav Medlidshed med hans Lidelser, og, hvis det er din Billie, da at fjerne dem fra ham.

Indgiv ham Taalmod og Hengivenhed, giv ham Styrke til med christelig Resignation at bære Smarterne faaledes, at denne Prøvelse kan tjene til hans Fremgang.

71. (Det helbredende Mediums Bon.) Min Gud! hvis Du finder mig ringe Menneske værdig til at udføre din hellige Billie, og Du vil, at det skal skee, kan jeg helbrede denne Lidende, forbi jeg har Tro til Dig; men jeg veed, at uden din Hjælp kan jeg Intet ubrette. Jeg beder Dig derfor tillade de gode Aander at meddele mig af deres helbredende Fluidum, for at jeg kan overføre det paa denne Shge, og jeg bønselder Dig tillige at afvende fra mig enhver egoistisk eller hovmodig Tanke, der kunde forringe Fluidets Renhed og Kraft.